Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

SANDRA BROWN

SPAIMA

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
BROWN, SANDRA
Spaima / Sandra Brown; trad.: Anca Irina Ionescu. - Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-107-3 ; ISBN (13) 978-973-629-107-4

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ

CHILL FACTOR
Copyright © 2005 by Sandra Brown Management Ltd.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

fedprint
tipografie

1

Mormântul era sărăcăcios.

Furtuna care se anunţase urma să fie un nou record în materie.

Din pământul dur se înălţa o grămăjoară – mormântul fusese săpat pentru Millicent Gunn în vârstă de optsprezece ani, păr castaniu scurt, constituţie delicată, înălţime 1,60 m, dată dispărută acum o săptămână. Mormântul era suficient de lung pentru înălţimea fetei. Dar adâncimea sau, mai bine zis, lipsa de adâncime, putea fi remediată la primăvară, când pământul va începe să se dezgheţe. Asta dacă animalele scurmătoare nu vor distruge cadavrul până atunci.

Ben Tierney îşi mută privirea de la mormântul proaspăt spre celelalte din apropiere. Erau patru. Rămurelele uscate din pădure şi resturile putrezite de plante ofereau un camuflaj natural, totuşi fiecare dintre ele se înfăţişa ca o topografie variată, dacă ştiai unde să te uiţi. Un copac uscat căzuse peste unul dintre ele, ascunzându-l în întregime, dar nu şi de cel care avea o privire ageră cum era cea a lui Tierney.

Se mai uită pentru ultima dată la mormântul gol, nu prea adânc, apoi apucă lopata care era la picioarele lui şi se dădu înapoi. În timp ce se retrăgea, se uită la urmele lăsate de ghetele lui pe covorul alb de zloată şi măzăriche. Nu-l îngrijorau prea mult. Dacă meteorologii nu se

înşelaseră, urmele ghetelor lui vor fi curând acoperite de câţiva centimetri buni de chiciură. Iar când zăpada se va topi, urmele vor fi absorbite de noroi.

Oricum, nu se opri din drum din cauza lor. Trebuia să coboare de pe munte. Acum.

Îşi lăsase maşina pe şosea, la câteva sute de metri de vârf şi de cimitirul improvizat. Deşi acum cobora, nu exista nicio cărare pe care să meargă prin pădurea deasă. Covorul gros de frunze care acoperea solul nu-l lăsa să alunece, dar terenul era denivelat şi periculos, chiar mai periculos din cauza precipitaţiilor care îi împăienjeneau vederea. Deşi se grăbea, era obligat să păşească cu grijă, de teamă să nu alunece.

Cei de la meteo prevăzuseră această furtună de mai multe zile. Confluenţa mai multor sisteme atmosferice avea puterea de a crea una dintre cele mai cumplite furtuni de zăpadă de care îşi aminteau oamenii. Cei care locuiau pe drumul pe unde urma să treacă el fuseseră avertizaţi să-şi facă provizii, să-şi ia măsuri de prevedere şi să se gândească bine dacă chiar trebuie să plece de acasă. Numai un nebun s-ar aventura pe munte într-o zi ca asta. Sau cineva care are de rezolvat ceva foarte important.

Ca Tierney.

Ploaia rece care începuse să cadă după-amiază se transforma într-o lapoviţă îngheţată. În timp ce străbătea grăbit pădurea, rafalele de ploaie cu lapoviţă şi ninsoare îi şfichiuiau faţa ca nişte ace de gheaţă. Înălţă umerii şi îşi ridică gulerul până aproape de urechi, care îi amorţiseră deja de ger.

Viteza vântului crescuse considerabil. Copacii începuseră să se clatine, iar crengile lor goale se loveau clănţănind una de alta ca nişte beţe de tobă în vântul aspru. Acesta smulgea acele de brad şi le arunca în toate părţile. Unul dintre ele îl lovi în obraz ca o săgeată.

Patruzeci de kilometri pe oră dinspre nord-vest, îşi spuse el cu acea parte a creierului care înregistrase automat starea actuală a vremii din jurul lui. Ştia treburile astea – viteza vântului, ora, temperatura, direcţia – din instinct, ca şi când ar fi avut în el un termometru, un anemometru, un ceas şi un GPS care l-ar fi alimentat în mod constant cu informaţii pertinente pentru subconştientul lui.

Acesta fusese un talent înnăscut, dezvoltat apoi într-o calitate şi rafinat până devenise un adevărat talent, datorită nenumăratelor ore petrecute toată viaţa în aer liber.

Nu trebuia să se gândească conştient la datele mereu în schimbare ale mediului înconjurător, pentru că se bizuia de cele mai multe ori pe capacitatea lui de a le sesiza imediat când avea nevoie de ele.

Şi acum se bizuia pe această intuiţie, pentru că nu ar fi fost deloc bine să fie surprins pe vârful Cleary Peak – al doilea ca înălţime din Carolina de Nord după Mount Mitchell – cărând o lopată şi fugind de patru morminte vechi şi de unul proaspăt săpat.

Poliţia locală nu era chiar renumită pentru investigaţiile ei minuţioase şi nici pentru rezolvarea cu succes a cazurilor de crimă. Şeful poliţiei era un „fost", un detectiv dintr-un oraş mare, îndepărtat din departamentul în care lucrase.

Acum Dutch Burton conducea o gaşcă de poliţişti incapabili de provincie – nişte nătărăi gătiţi cu uniforme împopoţonate şi insigne strălucitoare – asupra cărora se făceau presiuni să-l descopere pe cel care scria şi picta obscenităţi cu spray-ul pe lăzile de gunoi din spatele benzinăriei Texaco.

Acum se concentraseră pe cele cinci cazuri de persoane dispărute. Cu toată obtuzitatea lor, ajunseseră şi ei la concluzia că dispariţia a cinci femei dintr-o comunitate relativ mică pe parcursul a doi ani şi jumătate era,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

după toate probabilitățile, ceva mai mult decât o coincidență.

Într-o metropolă, această statistică ar fi fost strivită de altele și mai înfricoșătoare. Dar aici, în această zonă de munte slab populată, dispariția a cinci femei era consternantă.

În plus, exista opinia unanimă că femeile dispărute avuseseră o soartă potrivnică și, prin urmare, găsirea rămășițelor pământești ale acestora, și nu a femeilor înseși, era sarcina cu care se confruntau în momentul de față autoritățile. Bănuielile se vor îndrepta spre un bărbat care ducea o lopată prin pădure.

Ca Tierney.

Până acum, scăpase de curiozitatea radarului lui Burton, șeful poliției. Ar fi fost nemaipomenit ca lucrurile să rămână așa.

În ritmul pașilor, își recapitulă în minte ce le caracteriza pe femeile îngropate în mormintele de pe vârful muntelui. Carolyn Maddox, douăzeci și șase de ani, cu un piept bogat, păr frumos negru și ochi mari, căprui, dată dispărută în octombrie. Mamă singură a unui copil diabetic care nu mai avea pe nimeni altcineva pe lume, făcea curățenie la o pensiune din oraș. Viața ei fusese un ciclu neîntrerupt de muncă și epuizare, fără nicio bucurie.

Carolyn Maddox avea acum parte de odihnă din belșug. La fel și Laureen Elliott. Necăsătorită, blondă, supraponderală, lucra ca infirmieră la o clinică medicală.

Betsy Calhoun, văduvă, fusese mai în vârstă decât celelalte.

Torrie Lambert, cea mai tânără dintre ele, fusese prima și cea mai frumoasă, singura care nu locuia în Cleary.

Tierney mări pasul, încercând s-o ia înaintea gândurilor care îl fugăreau din urmă și a vremii proaste. Ramurile copacilor începeau să se îmbrace în chiciură,

care le acoperea ca niște mâneci. Drumul abrupt și sinuos spre Cleary avea să devină curând impracticabil și era absolut obligatoriu să coboare cât mai repede de pe blestematul acesta de munte.

Din fericire, busola pe care o avea încorporată în organism nu-l dezamăgi și ieși din pădure la mai puțin de zece metri de locul de unde intrase. Nu fu uimit când constată că mașina lui fusese deja acoperită de un strat subțire de gheață și zăpadă. În timp ce se apropia de ea, gâfâia din greu, scoțând din gură abur în aerul rece. Coborârea de pe vârf fusese foarte solicitantă. Sau poate că gâfâitul și pulsul accelerat fuseseră provocate de îngrijorare. Sau de frustrare. Sau de regret.

Puse lopata în portbagajul mașinii. Își scoase mănușile de latex pe care le purta, le aruncă și pe ele în portbagaj, apoi trânti capacul. Se urcă în mașină și închise repede portiera, fericit că găsise adăpost în fața vântului mușcător.

Dârdâind de frig, își frecă viguros mâinile una de alta și suflă în ele, în speranța că-și va restabili circulația sângelui în vârfurile degetelor. Mănușile de latex fuseseră necesare, dar nu-i oferiseră niciun fel de protecție împotriva gerului. Luă o pereche de mănuși căptușite cu cașmir din buzunarul hainei și le trase pe mâini.

Răsuci cheia.

Nu se întâmplă nimic.

Apăsă de câteva ori pe accelerație și încercă din nou. Motorul nici măcar nu mârâi. După mai multe încercări fără succes, se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la dispozitivele de pe panoul de comandă, ca și când s-ar fi așteptat ca acestea să-i comunice ce nu este în regulă.

Mai răsuci încă o dată cheia, dar motorul rămase mort și tăcut ca femeile înmormântate cu cruzime în apropiere.

– La dracu'! Lovi cu amândoi pumnii înmănușați în

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

volan şi se uită înainte, deşi acolo nu era nimic de privit. Un strat de gheaţă acoperise complet parbrizul.

– Tierney, murmură el, ai încurcat-o!

2

Vântul s-a înteţit şi mai mult şi cade gheaţă pe aici, spuse Dutch Burton, lăsând draperia să cadă la loc peste fereastră. Ar fi bine să plecăm de aici cât mai repede.

– Mai trebuie să golesc rafturile astea, după aceea sunt gata. Lilly luă mai multe cărţi cu copertă din carton din biblioteca zidită în perete şi le puse într-o cutie.

– Întotdeauna îţi plăcea să citeşti când veneam aici.

– Adică atunci când aveam timp să citesc ultimele bestselleruri. Aici nu prea ai cu ce să te distrezi.

– În afară de mine, aşa cred, spuse el. Îmi amintesc că te băteam la cap până când puneai cartea deoparte şi îmi dădeai atenţie.

Femeia se uită în sus din locul unde şedea pe pardoseală şi zâmbi. Dar nu continuă evocarea duioasă a amintirilor modului în care îşi petreceau timpul liber în căsuţa lor de la munte. Iniţial veniseră aici în weekenduri şi de sărbători, ca să scape de programele oficiale din Atlanta. Apoi veniseră pur şi simplu ca să scape de Atlanta.

Lilly împacheta ce mai rămăsese din obiectele ei personale ca să le ia cu ea când vor pleca astăzi. Nu se va mai întoarce aici. Şi nici Dutch. Aceasta avea să fie ultima pagină – de fapt, un epilog – al vieţii lor trăite împreună. Sperase ca ultima lor despărţire să fie cât mai puţin sentimentală. Dar se pare că el era decis să parcurgă drumul amintirilor.

Indiferent dacă evocarea vremurilor trecute ar fi putut să-l facă pe el să se simtă mai bine sau pe ea să se simtă mai rău, nu era dispusă să se angajeze pe acest drum. Vremurile bune petrecute împreună fuseseră atât de mult eclipsate de cele rele, încât orice amintire nu ar fi făcut decât să-i redeschidă rănile vechi. Canalizâ discuţia înapoi, spre lucrurile pragmatice.

– Am făcut cópii după toate documentele legate de decizie. Sunt în plicul ăsta, împreună cu un cec pentru jumătate din suma de vânzare.

Dutch se uită în jos la plicul din hârtie maronie, dar îl lăsă să zacă pe măsuţa din stejar pentru cafea unde îl pusese ea.

– Nu este corect ca eu să iau jumătate.

– Dutch, am mai discutat chestia asta. Lilly apăsă în jos cele patru capete ale capacului cutiei de carton ca să le închidă, dorindu-şi să fi putut încheia şi discuţia la fel de uşor.

– Tu ai plătit pentru cabana aceasta.

– Am cumpărat-o împreună.

– Dar numai din salariului tău. Nu ne-am fi putut permite aşa ceva din salariul meu.

Femeia împinse cutia pe podea spre uşă, apoi se opri în faţa lui şi îl privi în ochi.

– Eram căsătoriţi atunci când am cumpărat-o şi tot căsătoriţi când veneam aici împreună.

– Eram căsătoriţi şi când făceam dragoste în ea…

– Dutch…

– Tot căsătoriţi şi când îmi serveai dimineaţa cafeaua şi nu aveai nimic pe tine decât un zâmbet şi halatul ăla, spuse el arătând spre halatul care stătea pe spătarul unui scaun.

– Te rog, nu face asta.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Așa sunt eu, Lilly. Făcu un pas apropiindu-se de ea. Nu face asta!

– E deja făcut. E făcut de șase luni.

– Putem să-l desfacem.

– Dar ai acceptat.

– N-am să accept *niciodată*.

– Asta e hotărârea ta. Făcu o pauză, trase aer în piept și lăsă cartea jos. Așa ești tu întotdeauna, Dutch. Refuzi să accepți schimbarea. Și din cauza asta nu poți depăși nimic.

– Dar nu vreau să „te depășesc" pe tine.

Lilly se întoarse cu spatele spre el, trase o cutie de carton mai aproape de bibliotecă și începu s-o umple cu cărți, dar mai puțin atent decât înainte. Acum se grăbea să plece, înainte să fie nevoită să spună lucruri mai dureroase pentru a-l convinge că mariajul lor se încheiase o dată pentru totdeauna.

Urmară câteva minute de tăcere încordată întrerupte numai de șuieratul vântului prin copacii care înconjurau cabana. Crengile se loveau unele de altele cu o forță și o ritmicitate din ce în ce mai mari.

Lilly ar fi vrut ca el să fi plecat înaintea ei, ar fi preferat să nu fi fost aici când pleca ea de la cabană. Știind că era pentru ultima dată, Dutch putea să aibă o criză de melancolie. Mai trăise astfel de scene și nu voia să treacă încă o dată prin așa ceva. Despărțirea lor nu fusese nici amară, nici urâtă, dar Dutch voia să reînvie vechile certuri.

Deși era clar că nu aceasta era intenția lui, faptul că relua argumentele nu făcea decât să-i confirme părerea că făcuse bine când pusese punct acestei căsnicii.

– Cred că Louis L'Amour ăsta este al tău. Lilly ridică volumul. O vrei sau o las aici pentru noii proprietari?

– Oricum, ăștia or să ia totul, spuse el posomorât. Arunc-o în bibliotecă.

– A fost mai ușor să vindem mobila odată cu cabana, spuse ea. Mobila a fost adusă special pentru locul acesta și nu s-ar fi potrivit bine în nicio altă casă. Și apoi, niciunul dintre noi nu are spațiu în plus, așa că ce era să facem cu ea? S-o cărăm de aici numai ca s-o vindem altcuiva? Și unde s-o fi pus între timp? Mi s-a părut mai logic să includem totul în prețul de vânzare.

– Nu despre asta este vorba, Lilly.

Ea știa foarte bine despre ce e vorba. Lui Dutch nu-i plăcea gândul că niște străini vor locui în cabana lor, că vor folosi lucrurile lor. I se părea un sacrilegiu să lase totul intact pentru altcineva. Era o încălcare a intimității pe care o trăiseră împreună în aceste încăperi.

Puțin îmi pasă cât de logic este să vinzi totul împreună, Lilly. La dracu' cu logica! Cum poți suporta să te gândești că alți oameni dorm în patul nostru, în cearșafurile noastre?

Aceasta fusese reacția lui când îi povestise despre planul de a vinde mobila. Sigur că decizia ei îl iritase, dar era prea târziu ca să se mai răzgândească, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu era cazul.

Când în rafturile bibliotecii nu mai rămase nimic altceva decât romanul acesta western singuratic, Lilly se uită de jur împrejur să vadă dacă nu cumva uitase ceva.

– Conservele astea, spuse ea arătând spre cutiile așezate pe barul care separa bucătăria de zona livingului, vrei să le iei cu tine?

Dutch negă din cap.

Lilly le puse lângă ultima cutie cu cărți, care era numai pe jumătate plină.

– Am aranjat să se întrerupă gazele, apa și lumina, căci noii proprietari nu vor ocupa cabana decât la primăvară.

Fără îndoială că asta știa și el. Lilly vorbea numai ca

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

să umple tăcerea, care părea să devină din ce în ce mai grea, cu cât lua mai multe lucruri din cabană.

– Mai am de strâns câteva lucruri din baie şi sunt gata. Am să închid totul, am să încui şi apoi, aşa cum ne-am înţeles, am să las cheia la biroul agentului imobiliar, în drum spre oraş.

Nefericirea lui era vizibilă după expresia feţei şi după atitudinea corpului. Dădu din cap afirmativ, dar nu spuse nimic.

– Nu trebuie să mă aştepţi, Dutch. Sunt sigură că ai treburi în oraş.

– O să mai aştepte.

– Atunci când se prevede furtună şi gheaţă? Probabil că o să fie nevoie de tine ca să dirijezi circulaţia la supermarket, spuse ea, aprinzând lumina. Ştii că toată lumea face provizii ca pentru un asediu. Hai să ne luăm rămas-bun acum, ca să poţi pleca de pe munte.

– Te aştept. Plecăm împreună. Termină ce ai de făcut aici, spuse el, arătând spre baie. Eu o să pun cutiile astea în portbagajul tău.

Ridică prima cutie şi o cără afară. Lilly se duse în cealaltă cameră. Patul, cu câte o noptieră de fiecare parte, se potrivea exact între pereţi, sub tavanul înclinat. Singurele mobile de aici erau un balansoar şi un birou. Peretele exterior era, de fapt, o fereastră. În spatele peretelui opus ferestrei se afla o debara şi o baie mică.

Femeia trăsese draperiile ceva mai devreme, aşa că încăperea era cufundată acum în întuneric. Verifică debaraua. Umeraşele goale care atârnau de stinghie arătau bizar. În sertare nu mai rămăsese nimic. Se duse în baie şi strânse obiectele de toaletă pe care le folosise în această dimineaţă şi le puse într-o trusă de voiaj din plastic, iar după ce verifică să nu fi uitat ceva în dulăpiorul cu medicamente, se întoarse în dormitor.

Puse şi trusa cu obiecte de toaletă în valiza care stătea deschisă pe pat, apoi o închise exact în momentul în care Dutch veni lângă ea. Fără niciun fel de introducere, acesta spuse:

– Dacă nu ar fi fost Amy, am fi fost tot căsătoriţi.

Lilly îşi lăsă privirea în jos şi dădu încet din cap.

– Dutch, te rog, hai să nu...

– Dacă n-ar fi fost ea, am fi rămas împreună pentru totdeauna.

– Nu putem şti asta.

– Eu ştiu.

Se întinse şi îi apucă mâinile. Acestea erau reci în strânsoarea mâinilor lui.

– Îmi asum întreaga răspundere pentru tot. Eşecul nostru a fost din vina mea. Dacă aş fi abordat lucrurile altfel, nu m-ai fi părăsit. Acum îmi dau seama, Lilly. Recunosc greşelile pe care le-am făcut şi au fost mari. Sunt un prost. Recunosc. Dar, te rog, mai dă-mi o şansă! Te rog!

– Nu putem să ne mai întoarcem niciodată la ceea ce a fost, Dutch. Nu mai suntem aceiaşi oameni ca atunci când ne-am cunoscut. Nu-ţi dai seama? Nimeni nu mai poate schimba ceea ce s-a întâmplat. Dar noi ne-am schimbat.

Dutch se agăţă de afirmaţia ei.

– Aşa este, oamenii se schimbă. Şi eu m-am schimbat de la divorţ încoace. M-am mutat aici. Mi-am luat serviciul ăsta. Totul a fost bine pentru mine, Lilly. Îmi dau seama că Cleary nici nu se compară cu Atlanta, dar am ceva pe care să construiesc aici. O temelie solidă. Aici este casa mea şi oamenii mă cunosc aici şi sunt cu toţii la fel cu mine. Mă respectă.

– Asta este minunat, Dutch. Îţi doresc să ai succes aici. Îţi doresc acest lucru din toată inima.

Chiar îi dorea să reușească, nu numai de dragul lui, ci și pentru ea. Până când Dutch nu se va afirma din nou ca un polițist de valoare, mai ales în mintea lui, nu se va elibera total de el. Va rămâne dependent de ea în ceea ce privește respectul de sine și respectul pentru munca pe care o făcea. Mica comunitate din Cleary îi oferea această posibilitate. Spera din tot sufletul că va reuși.

– Cariera mea, viața mea, adăugă el grăbit, sunt acum în fața unui nou început. Dar asta nu înseamnă nimic dacă nu faci și tu parte din acest început.

Înainte ca Lilly să-l poată opri, Dutch își puse mâinile pe umerii ei și o strânse la piept. Îi vorbea acum rugător, direct în ureche.

– Spune-mi că îmi dai o a doua șansă. Încercă s-o sărute, dar ea întoarse capul într-o parte.

– Dutch, lasă-mă!

– Amintește-ți ce bine ne era împreună! Dacă ai lăsa măcar o clipă garda jos, am fi din nou exact acolo unde am început. Am putea da uitării toate lucrurile rele și ne-am întoarce acolo de unde am pornit. Mai ții minte cum nu puteam să ne ținem mâinile departe unul de altul?

Încercă din nou s-o sărute, apăsându-și de astă buzele insistent pe ale ei.

– Încetează! Lilly îl împinse la o parte.

Dutch se dădu un pas înapoi. Respirația îi devenise șuierătoare.

– Tot nu mă lași să te ating.

Lilly își cuprinse mijlocul cu brațele încrucișate.

– Nu mai ești soțul meu.

– N-ai să mă ierți niciodată, așa e? strigă el furios. Ai profitat de ceea ce s-a întâmplat cu Amy ca de un pretext ca să divorțezi, dar nu despre asta era vorba, nu-i așa?

– Pleacă, Dutch. Pleacă înainte...

– Înainte să-mi pierd controlul? se stropși el.

– Înainte să te faci de râs.

Femeia îi susținu privirea răutăcioasă. Răsucindu-se brusc pe călcâie, Dutch ieși din cameră. Înșfăcă plicul care rămăsese pe măsuță, își luă paltonul și pălăria din cuiul de lângă ușă. Fără să mai stea să și le pună pe el, trânti ușa în urma lui suficient de puternic pentru a face să se zguduie geamurile. Câteva clipe mai târziu, Lilly auzi motorul mașinii care pornea și apoi scrâșnetul roților pe pietrișul de sub pneurile supradimensionate ale mașinii în timp ce se îndepărta.

Se lăsă ușor pe marginea patului, acoperindu-și fața cu mâinile. Acestea erau reci și tremurau. Acum, că totul se terminase, își dădu seama că fusese nu numai supărată și dezgustată, dar și înspăimântată.

Bărbatul acesta irascibil nu era Dutch cel dezarmant cu care se căsătorise ea. În ciuda afirmațiilor lui că avusese parte de un nou început, arăta disperat. Disperarea se traducea într-o schimbare înspăimântătoare și bruscă a stărilor sufletești. Îi era aproape rușine de ușurarea pe care o simțea la gândul că terminase cu el o dată pentru totdeauna și n-o să-l mai vadă niciodată. În sfârșit, se terminase. Dutch Burton ieșise din viața ei.

Epuizată de această întâlnire, se lăsă pe spate rezemându-se de tăblia patului și-și acoperi ochii cu antebrațul.

Fu trezită de zgomotul rafalelor de zăpadă care loveau acoperișul subțire. Certurile cu Dutch o lăsau întotdeauna fără vlagă. Întâlnirile tensionate pe care le avuseseră săptămâna trecută, când ea fusese la Cleary pentru a finaliza vânzarea cabanei își spuseseră probabil cuvântul mai mult decât își dăduse ea seama. După aceasta din urmă, corpul ei îi închisese binevoitor porțile minții pentru un timp și îi îngăduise să atipească.

Se ridică în capul oaselor pe marginea patului, frecân-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

du-şi braţele ca să alunge frigul. Dormitorul cabanei se cufundase în întuneric, era aşa de întuneric, că nu vedea nici cât este ceasul. Se ridică în picioare, se duse la fereastră şi trase de un capăt al draperiei. În încăpere pătrunse foarte puţină lumină, dar suficient ca să vadă cât e ceasul.

Fu uimită să constate că nu dormise prea mult. Dormise fără vise dar, de fapt, destul de puţin. Pentru că era aşa de întuneric, crezuse că este mai târziu. Norii groşi care îmbrăcau vârful muntelui creaseră un întuneric straniu şi prematur.

Pământul era acoperit cu un strat opac de lapoviţă şi ninsoare. Continua să ningă şi să plouă alternativ; din cer cădea ceea ce meteorologii numeau măzăriche, adică bucăţele mici de gheaţă ascuţită, care arătau mult mai ameninţător decât verişorii lor fulgii de nea ca din dantelă. Ramurile copacilor erau deja învelite în tuburi de gheaţă, care se făceau tot mai groase văzând cu ochii. Un vânt puternic zgâlţâia geamurile.

Nu fusese înţelept din partea ei să adoarmă. Greşeala aceasta avea s-o coste o călătorie dificilă în josul muntelui şi chiar şi după ce va ajunge la Cleary, trebuia să se gândească la faptul că mai are un drum lung de făcut până înapoi la Atlanta. Acum, că îşi terminase toate treburile de aici, abia aştepta să ajungă acasă, să reintre în rutina obişnuită, să-şi continue viaţa. Biroul ei era acum o îngrămădeală de hârtii, de e-mailuri, de proiecte, toate solicitându-i atenţia imediat. Dar nu se temea de întoarcere, dimpotrivă, abia aştepta să se apuce iar de treabă. Nu numai că îi era dor de munca ei de acasă, dar ardea de nerăbdare să plece din oraşul lui Dutch. Adora împrejurimile oraşului Cleary şi munţii frumoşi care îl înconjurau. Dar oamenii de aici îl cunoşteau pe Dutch şi familia acestuia de câteva generaţii. Atât timp cât era soţia lui, era primită cu căldură şi acceptată de comunitate. Dar acum, că divorţase de el, oamenii îşi schimbaseră considerabil atitudinea faţă de ea.

Amintindu-şi cât de ostil fusese când plecase din cameră, însemna că era momentul să se grăbească să plece de pe teritoriul lui.

Îşi cără grăbită valiza în camera din faţă şi o aşeză lângă uşă. Se mai uită pentru ultima dată de jur împrejur făcând o inspecţie rapidă, ca să vadă dacă totul fusese închis şi dacă nu cumva mai rămăsese vreun obiect al ei sau al lui Dutch.

Mulţumită să constate că totul este în ordine, îşi puse paltonul şi mănuşile şi deschise uşa din faţă. Vântul o lovi în faţă cu o forţă care îi tăie respiraţia. Imediat ce ieşi pe terasă, ace de gheaţă începură să-i biciuiască faţa. Trebui să-şi acopere ochii cu mâna ca să se apere de ele, căci era prea întuneric ca să-şi pună ochelarii de soare. Strângând din pleoape îşi cără valiza la maşină şi o puse pe bancheta din spate.

Intră apoi în maşină şi se opri o clipă ca să-şi tragă răsuflarea. Inhalarea aerului rece i-ar fi putut provoca o criză de astm. Dar avea la ea inhalatorul, care o ajută să prevină asta. Apoi, fără a-şi mai acorda timpul de a arunca o ultimă privire încărcată de nostalgie în jur, închise uşa şi încuie cu cheia ei.

În interiorul maşinii era frig ca într-un frigider. Porni motorul, dar trebuia să aştepte până să poată porni, căci geamul era îngheţat. Îşi strânse paltonul mai mult în jurul corpului, îşi îngropă nasul şi gura în guler şi se concentră să respire egal. Îi clănţăneau dinţii şi nu-şi putea controla dârdâitul corpului.

În sfârşit aerul se încălzi suficient ca să topească gheaţa de pe parbriz, iar ştergătoarele reuşiră să înlăture amestecul de gheaţă şi apă. Dar nu făceau faţă volumului de precipitaţii îngheţate care continua să cadă. Vizibilitatea

era foarte limitată, dar probabil că se va îmbunătăți când va ajunge mai jos. Nu avea încotro, trebuia să pornească în jos, pe serpentinele șoselei de pe Muntele Laurel.

O cunoștea bine, dar nu șofase niciodată pe aici pe o asemenea vreme. Se aplecă în față peste volan, privind prin parbrizul înghețat, încercând să vadă dincolo de ornamentul de pe capotă. La curbe o lua pe partea dreaptă a terasamentului stâncos, căci știa că de partea cealaltă era o prăpastie adâncă. Își dădu seama că își ținea respirația în curbele ascuțite în ac de păr.

Degetele îi înghețaseră așa de rău în mănuși că vârfurile îi amorțiseră de tot, dar palmele îi transpiraseră de cât strângea volanul. Încordarea făcea să simtă că îi ard mușchii din jurul umerilor și al gâtului. Respirația ei neliniștită devenea tot mai inegală.

În speranța că vizibilitatea se va îmbunătăți, șterse cu mâneca paltonului parbrizul, dar nu reuși să vadă mai bine decât vârtejurile amenințătoare de lapoviță și ninsoare.

Și atunci, dintr-odată, o siluetă umană ieși de pe rambleul din pădure direct în calea ei. Apăsă din reflex pe frână, amintindu-și prea târziu că frânarea bruscă era lucrul cel mai rău pe care puteai să-l faci pe un drum plin de gheață. Mașina derapă. Silueta din fața ei sări într-o parte, încercând să se ferească din calea ei. Roțile se blocară, mașina alunecă pe lângă el, cu spatele pendulând îngrozitor. Lilly simți o izbitură în bara de șoc din spate. Cu o senzație de greață în stomac, își dădu seama că îl lovise. Acesta fu ultimul ei gând bolnav înainte să se izbească de un copac.

3

Airbagul se umflă, plesnind-o peste față și eliberând un nor de praf adunat în interiorul mașinii. În mod instinctiv își ținu respirația ca să nu-l inhaleze. Centura de siguranță o apăsa peste piept.

Într-un colțișor îndepărtat al minții violența impactului o uimi. Fusese o coliziune relativ ușoară; dar o uluise. Își făcu rapid inventarul părților corpului, dar își dădu seama că nu o doare pe nicăieri. Dar persoana pe care o lovise… „Dumnezeule!“

Dădu la o parte airbag-ul dezumflat acum, desfăcu centura de siguranță și deschise portiera. Încercând să iasă afară, alunecă și căzu înainte. Se lovi cu palmele și cu genunchiul drept de gheață, lucru care îi provocă o durere cumplită.

Se sprijini de marginea mașinii și porni șchiopătând spre spate. Își acoperea ochii cu mâna împotriva vântului și zări un om care zăcea nemișcat cu fața în sus, cu capul și trunchiul pe acostamentul șoselei, cu picioarele întinse pe șosea. După mărimea ghetelor își dădea seama că victima era un bărbat. Deplasându-se pe vine pe șoseaua înghețată, încercă să se apropie și se opri lângă el. Își trăsese căciula mult pe urechi și pe sprâncene. Avea ochii închiși. Pieptul nu i se mișca, poate că nu mai respira. Își strecură mâna pe sub fularul de lână de la gâtul lui și pe sub puloverul cu guler înalt ca să-i caute pulsul. Simțindu-l, șopti: „Slavă Domnului, slavă Domnului!“

Dar apoi observă pata întunecată care se lățea de la ceafa omului. Tocmai se pregătea să-i ridice capul ca să caute sursa sângerării, când își aminti că o persoană lovită la cap nu trebuie mișcată. Era o regulă strictă sau o măsură de prim ajutor? Putea avea o rană la coloana

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

vertebrală, iar mişcarea o putea exacerba devenind astfel fatală.

Nu avea cum să stabilească cât de grav era rănit la cap. Şi aceasta era numai rana *vizibilă*. Ce alte răni să mai fi suferit pe care ea nu le vedea? O hemoragie internă, un plămân perforat de vreo coastă, un organ rupt, oase fracturate. Şi nu-i plăcea nici unghiul ciudat în care stătea, ca şi când spatele i-ar fi fost aplecat înainte.

Trebuia să facă rost de ajutoare. Imediat. Se ridică în picioare şi se întoarse la maşină. Putea folosi celularul ca să sune la 911. Celularele nu funcţionau întotdeauna la munte, dar poate că…

Un geamăt scos de om o opri din gândire. Se răsuci atât de brusc, încât picioarele aproape că îi zburară de sub ea. Se lăsă în genunchi lângă el. Pleoapele i se zbătură o clipă şi omul deschise ochii. Lilly mai văzuse ochi ca aceştia numai o dată. „*Tierney*?"

Omul deschise gura să spună ceva, apoi lăsă impresia că îi vine să vomite. Strânse din buze de câteva ori, încercând să-şi învingă voma. Închise din nou ochii, dar după câteva secunde îi deschise din nou.

– Sunt lovit?

Femeia dădu din cap.

– La spate, aşa cred. Te doare undeva?

După câtva clipe de evaluare, omul răspunse:

– Peste tot.

– Sângerezi de la ceafă. Nu ştiu cât de grav este. Ai căzut pe o piatră. Mi-e frică să te mişc din loc.

Omul începu să clănţăne din dinţi. Ori îi era frig, ori intra în stare de şoc. Niciuna dintre aceste situaţii nu era bună.

– Am o pătură în maşină. Mă întorc imediat.

Se ridică în picioare, lăsă capul în jos ca să se apere de vânt şi ajunse anevoie înapoi la maşină, gândindu-se

ce naiba fusese în capul lui să iasă în fugă în halul ăla din pădure, exact în mijlocul drumului. Şi la urma urmelor ce naiba făcea acolo pe jos, în viscolul ăsta?

Butonul de deschidere a portbagajului din interiorul maşinii nu funcţiona, probabil din cauza deteriorării sistemului electric. Sau poate pentru că îngheţase capacul. Scoase cheia din contact şi se duse cu ea spre spatele maşinii. Aşa cum se temuse, încuietoarea era îngheţată. Ajunse cu greu la marginea drumului de unde luă cea mai mare piatră pe care o putea ridica şi o folosi ca să dea gheaţa la o parte. În situaţii de urgenţă ca aceasta, se presupune că oamenii beneficiază de o secreţie abundentă de adrenalină care le dă puteri supraomeneşti. Dar ea nu simţea nimic de felul acesta. Gâfâia şi era epuizată în momentul în care dăduse suficientă gheaţă la o parte ca să ridice capacul.

Dădu la o parte cutiile de ambalaj şi găsi pătura de stadion, aşezată în punga ei de plastic cu fermoar. Ea şi Dutch o luau la stadion când se duceau la meciurile de fotbal american. Dar scopul ei era să te aperi de răcoarea toamnei, nu să supravieţuieşti în viscol, dar îşi zise că, oricum, era mai bună decât nimic.

Se întoarse la omul care zăcea întins pe jos, nemişcat ca un mort. Întrebă cu o uşoară panică în voce:

– Domnule Tierney?

Acesta deschise ochii.

– Sunt încă în viaţă.

– Am avut de furcă până să deschid portbagajul. Îmi pare rău că a durat aşa de mult. Întinse pătura peste el. N-o să vă ajute prea mult, mi-e teamă că…

– Lasă-le încolo de scuze. Ai un telefon mobil?

Lilly îşi aminti din ziua când se cunoscuse că era tipul de om care rezolvă problemele. Perfect. Nu era momentul să facă pe feminista. Scoase mobilul din buzu-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

nar. Ecranul era luminat. Îl întoarse spre el, ca să poată vedea mesajul: rețea indisponibilă.

– De asta mă temeam. Încercă să întoarcă încet capul, clipi și trase aer în piept, apoi strânse din fălci ca să oprească clănțănitul dinților. După o clipă întrebă: Mașina ta mai merge?

Femeia dădu din cap negativ. Nu se pricepea cine știe ce la mașini, dar atunci când capota arăta ca o cutie de bere turtită era normal să crezi că mașina nu mai mergea.

– Păi nici aici nu putem sta. Făcu un efort să se ridice în picioare, dar ea îi puse mâna pe umăr și îl apăsă în jos.

– S-ar putea să ai coloana fracturată. Nu cred că trebuie să te miști din loc.

– Este un risc, așa e. Dar altfel înseamnă să mor înghețat aici. Am să risc. Ajută-mă să mă ridic.

Bărbatul întinse brațul drept și ea îl apucă strâns, în timp ce el se lupta să se ridice în capul oaselor. Dar nu se putea ridica. Se aplecă mult de la mijloc și căzu peste ea cu toată greutatea. Lilly îl rezemă de umărul ei și îl ținu bine, în timp ce îi așeza din nou pătura în jurul umerilor. Apoi îl susținu ușor până se așeză din nou în capul oaselor. Capul îi rămase aplecat mult spre piept. O dâră de sânge proaspăt se scurgea de sub căciulă de-a lungul părții anterioare a lobului urechii și cobora apoi spre maxilar.

– Tierney? Îl bătu ușor peste obraz. Tierney!

Omul ridică capul, dar rămase cu ochii închiși.

– Am leșinat, așa cred. Lasă-mă un minut. Sunt amețit ca naiba.

După câteva clipe deschise ochii și dădu din cap.

– E mai bine. Crezi că o să reușim să ne ridicăm în picioare?

– Nu te grăbi!

– Nu prea avem timp. Treci în spatele meu și pune-ți mâinile sub brațele mele. Femeia îi dădu drumul cu grijă și când fu sigură că nu mai cade, se postă în spatele lui.

– Ai un rucsac.

– Da, și ce-i cu asta?

– După cum zăceai în poziția aceea ciudată, am crezut că ți-ai rupt spatele.

– Am aterizat pe rucsac. Probabil că m-a salvat de o fractură serioasă la cap.

Femeia desfăcu curelele rucsacului de pe umeri, ca să-l poată sprijini mai bine.

– Sunt gata, oricând vrei.

– Cred că am să pot să mă ridic în picioare, spuse el. Stai acolo ca să mă prinzi dacă am să cad pe spate. Bine?

– Bine.

Tierney își puse mâinile pe coapse și se ridică în picioare. Lilly nu se mulțumi numai să-l păzească să nu cadă pe spate. Făcu un efort la fel de mare ca și el și-l ridică până în momentul în care reuși să stea în picioare, apoi bărbatul spuse:

– Mulțumesc. Cred că e în ordine.

Băgă mâna sub palton și când o scoase, avea în ea un celular, care firește că fusese prins de cureaua de la pantaloni. Citi înjurătura pe buzele lui. Nici acesta nu avea rețea. Arătă cu mâna spre mașina stricată.

– Este ceva ce ar trebui să luăm cu noi înapoi la cabana ta?

Lilly îl privi uimită:

– Știi de cabana mea?

Scott Hamer strângea din dinți din cauza efortului.

– Aproape ai reușit, băiete! Haide! Poți s-o faci. Încă o dată.

Brațele lui Scott tremurau de atâta efort. Venele i se umflaseră, devenind de-a dreptul grotești. Sudoarea curgea

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

şiroaie de pe el şi picura pe salteaua de gimnastică cu un plescăit uşor când se lovea de cauciuc.

– Nu mai pot să fac încă una, gemu el.

– Ba poţi. Vreau să scoţi un 110%.

Vocea lui Wes Hamer răsună cu ecou în sala de gimnastică a liceului. În afară de ei, în clădire nu se mai afla nimeni. Toţi ceilalţi primiseră permisiunea să plece acasă încă de acum o oră. Dar Scott fusese rugat să mai rămână încă mult timp după ce se terminaseră cursurile, mult timp după ce ceilalţi sportivi plecaseră după antrenamentul efectuat aşa cum stabilise antrenorul lor, Wes, tatăl lui Scott.

– Vreau să văd maximum de efort.

Scott avea senzaţia că venele or să-i plesnească dintr-o clipă în alta. Clipi din ochi ca să alunge transpiraţia şi răsuflă de câteva ori pe gură, împrăştiind saliva. Un tremur de suprasolicitare îi cuprinse bicepşii şi tricepşii. Simţea că pieptul o să-i facă explozie.

Dar ştia că tatăl lui n-o să-l lase în pace până nu ajunge la două sute douăsprezece kilograme, mai mult decât dublul greutăţii lui Scott. Obiectivul pentru astăzi fusese de cinci reprize. Tatăl lui se pricepea foarte bine când era vorba să stabilească obiective. Se pricepea încă şi mai bine când trebuia să le atingă.

– Încetează cu văicăreala, Scott, spuse Wes nerăbdător.

– Nu mă văicăresc.

– Respiră. Trimite oxigen în muşchi. Poţi să faci asta.

Scott inhală puternic, apoi expiră aerul în doze scurte, cerându-le imposibilul muşchilor de pe braţe şi de pe piept.

– Asta este! exclamă tatăl lui. Ai mai ridicat încă cinci centimetri. Poate chiar mai mult.

Doamne, mă rog să fie aşa.

– Fă mai mult efort. Împinge mai mult, Scott.

Fără să vrea, lăsă să-i scape un geamăt din gât în momentul în care îşi canaliza toate puterile spre braţele

care îi tremurau. Dar reuşise să ridice bara halterei încă cinci centimetri, suficient pentru a putea să-şi blocheze coatele înainte ca tatăl lui să intervină şi s-o ghideze înapoi, spre suportul ei.

Braţele lui Scott căzură fără viaţă de-a lungul corpului. Umerii i se prăbuşiră instantaneu. Pieptul se ridica şi cobora rapid, în încercarea de a-şi relua respiraţia normală. Întregul corp îi tremura de oboseală.

– Bună treabă. Mâine o să încercăm la şase.

Wes îi dădu un prosop, apoi se răsuci şi porni spre biroul lui, unde începuse să sune telefonul.

– Du-te la duş. Strâng eu aici şi apoi am să încui.

Scott îl auzi pe tatăl lui cum răspunde la telefon pe un ton agresiv:

– Hamer! Ce doreşti, Dora, continuă el cu tonul acela disprețuitor pe care îl folosea întotdeauna când vorbea cu mama lui Scott.

Scott se aşeză jos şi se şterse cu prosopul pe faţă şi pe cap. Se simţea ca biciuit, absolut stors. Îi era frică şi să pornească spre vestiar. Numai perspectiva unui duş fierbinte reuşi să-l facă să se ridice pe de bancă.

– Era mama ta, îi strigă Wes prin uşa deschisă de la biroul lui.

Acesta era o încăpere dezordonată în care numai cei curajoşi îndrăzneau să intre. Pe masă erau teancuri de hârtii pe care Wes le considera o pierdere de timp şi de aceea le lăsa să zacă acolo cât mai mult. Pereţii erau acoperiţi cu programele de antrenament ale numeroaselor echipe sportive. Un calendar pe două luni era plin cu hieroglifele lui, pe care numai el le putea descifra.

Pe perete era fixată şi o hartă topografică a oraşului Cleary şi a zonei înconjurătoare. Locurile lui preferate de vânătoare şi de pescuit erau marcate cu roşu. În fotografiile înrămate ale echipelor de fotbal din ultimii trei ani,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

antrenorul-şef Wes Scott poza mândru în mijlocul rândului din faţă.

– Spunea că a început viscolul, îi spuse el lui Scott. Trebuie să plecăm cât mai repede de aici.

Era atât de obişnuit cu mirosul înţepător al vestiarului liceului, încât Scott nici nu-l mai remarca. Propriul lui miros se amesteca cu duhoarea stătută de transpiraţie adolescentină, şosete murdare, maiouri şi adidaşi murdari. Mirosul era atât de persistent, de parcă ar fi pătruns până în cimentul de sub gresia din sala de duş.

Scott dădu drumul robinetelor de la unul din duşuri. În timp ce îşi scotea cămaşa se uită dezgustat în oglindă la acneea care îi apăruse pe spate. Intră sub duş şi se aşeză cu spatele spre jet, apoi se frecă cât putu mai bine cu un săpun antibacterian.

Tocmai se spăla între picioare când îşi făcu apariţia tatăl lui cu un prosop în mână.

– Dacă cumva ai uitat să-ţi iei prosop.

– Mulţumesc. Îşi luă imediat mâinile de pe părţile intime şi începu să se spele sub braţ.

Wes aşeză prosopul pe o bară din afara cabinei de duş, apoi arătă spre părţile intime ale lui Scott.

– Semeni cu taică-tău, băiete, spuse el chicotind. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine în privinţa asta.

Scott nu putea să sufere când tatăl lui încerca să fie apropiat cu el vorbindu-i despre sex. Ca şi când acesta ar fi fost un subiect pe care Scott ar fi murit de nerăbdare să-l discute cu el. Ca şi cum i-ar fi făcut plăcere toate aluziile şi clipitul din ochi.

– Ai mai mult decât suficient acolo ca să le faci fericite pe toate prietenele tale.

– Tată!

– Numai să n-o faci pe vreuna *prea* fericită! spuse Wes, zâmbind cu subînţeles. Eşti o adevărată partidă

pentru fetişcanele astea de pe aici care abia aşteaptă să pună mâna pe un bărbat. Nu se sfiesc niciodată când e vorba să îmbrobodească un bărbat. Este valabil pentru toate femeile pe care le-am cunoscut. Să nu ai niciodată încredere într-o fată că îşi ia măsuri să nu rămână însărcinată, spuse Wes, scuturându-şi arătătorul, ca şi când aceasta ar fi fost vreo lecţie nouă, şi nu o predică pe care Scott o auzea mereu de când ajunsese la pubertate.

Scott opri robinetele de apă şi luă prosopul, înfăşurându-l repede în jurul şoldurilor. Se duse spre dulapul lui, dar tatăl lui încă nu terminase ce avea de spus. Acesta îşi puse mâna pe umărul ud al lui Scott şi-l întoarse cu faţa spre el.

– Mai ai ani buni de muncă înaintea ta ca să ajungi acolo unde vrei. Nu vreau să apară vreo fătucă însărcinată şi să ne strice toate planurile.

– N-o să se întâmple aşa.

– Să ai mare grijă să nu se întâmple. Apoi Wes îl împinse plin de afecţiune spre dulap. Îmbracă-te!

Cinci minute mai târziu, Wes încuia sala de gimnastică în urma lor, asigurând clădirea pentru noapte.

– Pun pariu că mâine n-o să se facă cursuri la şcoală, remarcă el. Cădea în continuare lapoviţă amestecată cu gheaţă. Ai grijă cum calci! Alunecă foarte rău.

Porniră cu grijă spre parcarea profesorilor, unde Wes avea un loc special, rezervat pentru directorul sportiv de la Liceul din Cleary.

Ştergătoarele de parbriz munceau din greu cu ploaia de gheaţă de pe geam. Scott tremura în paltonul lui şi-şi afundă adânc mâinile în buzunarele căptuşite cu flanel. Stomacul îi chiorăia de foame.

– Sper că mami e gata cu masa.

– Putem să gustăm ceva înainte pe drum.

Scott întoarse capul repede spre Wes. Acesta își ținea privirea ațintită asupra drumului.

– Ne oprim la magazin înainte să mergem acasă.

Scott se afundă și mai adânc în scaun, își strânse și mai mult paltonul în jurul lui și privi afară pe geam în timp ce treceau pe Strada Principală. Pe mai toate ușile magazinelor se vedeau tăbliță cu „Închis". Oamenii plecaseră mai devreme acasă, înainte să înceapă vremea rea. Circulația era greoaie, mai ales în apropiere de piața de legume și produse alimentare, care încă mai era deschisă și unde era destul de aglomerat.

Scott înregistra toate acestea, dar numai la nivel subliminal, până când se opriră la unul din stopurile de pe Strada Principală. Privea în gol prin geamurile pe care se scurgea apa, până când ochii lui dădură de anunțul lipit pe un stâlp.

DISPĂRUTĂ!

Sub acest titlu alarmant se vedea o fotografie alb-negru a lui Millicent Gunn, urmată de o descriere sumară a semnalmentelor, data dispariției și o listă de numere de telefon unde să sune cei care aveau informații despre locul unde s-ar putea afla.

Scott închise ochii, încercând să-și amintească cum arăta Millicent ultima dată când o văzuse. Când îi deschise din nou, mașina se pusese în mișcare, afișul nu se mai vedea.

4

Ești sigură că avem tot ce ar putea să ne trebuiască? Apă minerală și alimente de lungă durată?

Marilee Ritt încercă să-și ascundă nemulțumirea.

– Da, William. Înainte că plec de la piață am verificat de două ori lista de cumpărături pe care mi-ai dat-o. Am fost chiar și la raionul de aparate electrocasnice ca să mai cumpăr câteva baterii pentru lanternă pentru că la piață nu mai erau.

Fratele ei se uită dincolo de ea pe fereastra lată a magazinului care îi purta numele. Pe Strada Principală, mașinile nu mai mergeau, ci se târau, nu din cauza condițiilor atmosferice, care oricum deveneau din ce în ce mai grele, ci din cauza aglomerației. Oamenii doreau să ajungă cât mai repede undeva înainte de începerea viscolului.

– Ăștia de la meteo spun că o să fie rău de tot, că s-ar putea să dureze mai multe zile.

– Am ascultat și eu la radio și m-am uitat și la televizor, William.

Bărbatul își mută repede privirea spre sora lui.

– N-am vrut să spun că nu ești eficientă. Numai că uneori ești cam distrată. Ce zici de o ceașcă de cacao? Fac eu cinste.

Femeia se uită afară pe fereastră la șirul de mașini care înainta foarte încet.

– Nu cred că o să ajungem mai repede acasă dacă plecăm acum, așa că, de acord. Mi-ar face mare plăcere o ceașcă de cacao.

O conduse către fântâna din fața magazinului și îi făcu semn către unul din scaunele înalte de la bar.

– Linda, Marilee vrea o ceașcă de cacao.

– Cu mai multă frișcă, te rog, spuse Marilee, zâmbindu-i femeii din spatele tejghelei.

– Imediat, domnișoară Marilee.

Linda Wexler condusese chioșcul cu răcoritoare cu mult înainte ca William Ritt să cumpere tot magazinul de la fostul proprietar. Când preluase afacerea, fusese sufi-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

cient de înțelept ca s-o păstreze pe Linda la locul ei. Linda era o adevărată instituție pe plan local și îi cunoștea pe toți locuitorii orașului, știa cine bea cafeaua cu lapte, cine fără. Făcea în fiecare dimineață salată proaspătă de ton și nici prin cap nu-i trecea să folosească aluat congelat pentru hamburgerii pe care îi servea la grătar.

– Ce ziceți ce vreme e afară? întrebă ea, în timp ce turna laptele într-un ibric ca să-l încălzească pentru cacao. Îmi amintesc pe când eram copii, cât de emoționați eram de fiecare dată când se anunța la rubrica meteo zăpadă și ne întrebam dacă a doua zi o să mai mergem la școală sau nu. Probabil că și tu te bucuri de vacanță la fel de mult ca și copiii.

Marilee îi zâmbi.

– Dacă nu mai mergem la școală din cauza zăpezii, probabil că am să profit ca să corectez lucrări.

Linda o privi dezaprobator.

– Păcat să pierzi o zi liberă.

Ușa de la intrare se deschise și clopoțelul de deasupra zăngăni ușor. Marilee se răsuci pe scaunul ei ca să vadă cine intrase. Două adolescente intrară chicotind și scuturându-și apa din păr. Erau la cursul de gramatică și literatură americană pe care îl ținea Marilee.

– Fetelor, ar trebui să purtați căciulă, le spuse ea.

– Bună ziua, domnișoară Ritt, spuseră ele la unison.

– Ce faceți aici pe o vreme ca asta? N-ar fi trebuit să fiți acasă?

– Am venit să închiriem niște filme video, spuse una dintre ele. Pentru orice eventualitate, știți, dacă mâine nu mergem la școală.

– Sper să fie ceva nou, remarcă cealaltă fată.

– Bine că mi-ați amintit, aș putea să iau și eu un film sau două acasă.

Fetele se uitară lung la ea, ca și când nu le-ar fi trecut

niciodată prin cap că domnișoara Ritt ar putea să se uite la filme. Sau că poate să mai facă și altceva în afară de a da teme și teste și de a corecta lucrările sau de a supraveghea coridoarele în timpul recreațiilor, având grijă ca nimeni să nu sară capra. Probabil că nu-și puteau imagina niciun fel de viață pentru ea în afara coridoarelor de la liceul din Cleary.

Și până de curând chiar ar fi avut dreptate. Marilee simți că roșește când își aminti de distracțiile ei din ultima vreme și schimbă subiectul.

– Duceți-vă acasă înainte ca drumul să devină prea alunecos, le sfătui pe elevele ei.

– Așa o să facem, spuse una dintre ele. Trebuie să fiu oricum acasă înainte de lăsarea întunericului. Ai mei sunt cam ciudați.

– Și ai mei la fel, spuse și cealaltă. Absolut. Trebuie să știe exact unde sunt douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și șapte zile pe săptămână. Își dădu ochii peste cap. Ca și când aș putea să mă apropii suficient de mult de vreun ciudat, ca acesta să mă poată înhăța și să mă ducă undeva.

– Sunt convinsă că sunt foarte îngrijorați, spuse Marilee. Și așa și trebuie să fie, au de ce.

– Tăticul meu mi-a dat un pistol să-l țin în mașină, spuse cealaltă fată. Mi-a spus să nu ezit să trag în oricine ar încerca să se ia de mine.

– Situația a devenit de-a dreptul înfricoșătoare, murmură Marilee.

Sesizând nerăbdarea fetelor de a se bucura de seara aceea, Marilee le ură petrecere frumoasă în ziua cu zăpadă, dacă nu se va face școală, apoi se întoarse cu spatele spre tejghea, exact în momentul în care Linda îi servea cacaoa.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ai grijă, iubito, e fierbinte. Privind în urma fetelor, adăugă: Oamenii au înnebunit de tot.

– Hm. Marilee sorbi cu grijă din ceaşcă. Nu ştiu exact ce este mai înspăimântător – cele cinci femei dispărute sau tatăl care îşi înarmează fiica adolescentă cu un pistol.

La Cleary, toţi oamenii erau îngrijoraţi din cauza fetelor dispărute. Începuseră să încuie şi să blocheze uşile care altădată stăteau neîncuiate. Femeile de toate vârstele erau avertizate să fie atente pe unde merg atunci când sunt singure şi să evite locurile întunecoase şi izolate. Erau sfătuite să nu aibă încredere în nimeni, decât dacă cunoşteau bine persoana respectivă. De la dispariţia lui Millicent, se propusese ca soţii şi prietenii să-şi ia partenerele de la locul de muncă şi să le conducă apoi acasă.

– Nici nu cred că pot să le fac o vină prea mare din asta, spuse Linda, vorbind mai încet. Ascultă ce-ţi spun eu, fata asta, Gunn, este deja moartă.

Era destul de pesimist să gândeşti în felul acesta, dar Marilee era înclinată să fie de acord.

– Când pleci acasă, Linda?

– Atunci când supraveghetorul acesta de sclavi care este fratele tău o să-mi dea voie să plec.

– Poate că pot să pun o vorbă bună ca să te lase să pleci mai devreme.

– Puţin probabil. Am vândut în draci toată după-amiaza. Oamenii îşi închipuie că vor trece câteva zile până să poată veni din nou la magazin.

Magazinul fusese la colţul străzilor Principală şi Hemlock de când îşi amintea Marilee. Când era copil şi se mutase cu familia în oraş, aştepta întotdeauna cu nerăbdare să se oprească aici.

Probabil că şi William îşi amintea cu bucurie de el, pentru că imediat ce absolvise Facultatea de Farmacie se

întorsese la Cleary şi începuse să lucreze acolo. Când patronul său decisese să se pensioneze, William cumpărase magazinul de la el, iar imediat după aceea împrumutase bani de la bancă ca să se extindă.

Cumpărase clădirea goală de alături şi o unise cu magazinul existent, lărgind spaţiul de lucru al Lindei. Şi avusese şi prevederea să rezerve un spaţiu pentru închirierea de casete video. Pe lângă farmacie, avea şi cel mai mare stoc de cărţi şi reviste din oraş. Femeile se opreau aici să cumpere cosmetice şi felicitări. Bărbaţii cumpărau produse de tutun. Toată lumea venea aici ca să audă ultimele bârfe. Iar dacă exista un epicentru în Cleary, acesta era desigur magazinul Lindei.

Pe lângă reţete, William împărţea şi sfaturi, complimente, felicitări sau condoleanţe, în funcţie de situaţia clienţilor săi. Deşi Marilee considera că halatul alb de laborator pe care îl purta în magazin era cam pretenţios, se pare că clienţii nu aveau obiecţii.

Fireşte că mai erau şi cei care făceau speculaţii în legătură cu faptul că el şi Marilee rămăseseră necăsătoriţi şi continuau să locuiască împreună. Oamenii considerau că prea multă apropiere între frate şi soră era ceva nefiresc. Ba poate chiar mai rău. Marilee încerca să nu-i lase pe oamenii care întreţineau astfel de bârfe murdare să-i înnegureze viaţa.

Clopoţelul de deasupra uşii de la intrare sună din nou, dar de data aceasta nu se mai întoarse, ci se uită în oglinda de pe perete, din spatele Lindei şi îl văzu pe Wes Hamer care intra însoţit de fiul lui, Scott.

Linda strigă la ei:

– Bună! Wes, Scott, ce mai faceţi?

Wes îi răspunse la salut, dar, de fapt, dorea să stabilească un contact vizual cu Marilee în oglindă. Se apropie de ea şi mirosi ceaşca pe deasupra umărului ei.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– La naiba, ce bine miroase! Vreau şi eu una, Linda. Este o zi numai bună pentru o ceaşcă de cacao fierbinte.

– Bună, Wes, Scott, spuse Marilee.

Scott o salută cu un murmur:

– Bună ziua, domnişoară Ritt.

Wes se aşeză pe scaunul înalt de lângă ea. Genunchiul lui îl atinse pe al ei în timp ce se strecura pe sub tejgheaua barului. Pot să stau lângă tine?

– Sigur că da.

– N-ar trebui să înjuri, Wes Hamer, spuse Linda. Eşti un model pentru toţi copiii.

– Dar ce-am zis?

– Ai zis „la naiba".

– Şi de când ai devenit aşa de sensibilă? Îmi amintesc că era o vreme când nu te şifonai aşa de rău pentru o vorbă sau două dintr-astea.

Linda pufni, dar zâmbea. Wes avea acest efect asupra femeilor.

– Vrei şi tu o ceaşcă de cacao? îl întrebă Linda pe Scott, care stătea în spatele tatălui lui, zgribulit în palton, cu mâinile în buzunare şi-şi muta greutatea de pe un picior pe altul.

– Sigur, mulţumesc. E grozav!

– Să nu-i pui frişcă, spuse Wes. Nu mai câştigă nici un punct la fotbal dacă pune osânză pe el.

– Nu cred că este în primejdie de aşa ceva prea curând, spuse Linda. Dar nu-i puse frişcă. Wes avea şi acest efect asupra oamenilor.

Wes îşi întoarse scaunul ca să se uite la Marilee:

– Cum se descurcă Scott la literatură americană?

– Foarte bine. A obţinut 82 la testul despre Hawthorne.

– 82? Nu e rău. Nu e grozav, dar nu e rău, spuse el, vorbindu-i lui Scott peste umăr. Du-te acolo şi stai de

vorbă cu fetele alea. S-au emoţionat de tot de când ai intrat aici. Şi ai grijă ca William să ştie că eşti aici.

Scott se îndepărtă, luându-şi şi ceaşca cu el.

– Nu se mai dezlipesc fetele de el, spuse Wes, uitându-se în urma lui Scott, care se îndrepta spre locul unde se închiriau casete video.

– Nu e de mirare, spuse Linda. Este tare dulce şi drăgălaş.

– Se pare că toate gândesc aşa. Sună acasă la cele mai felurite ore şi închid dacă nu răspunde el. Dora este înnebunită.

– Dar ce părere ai despre această popularitate în rândul tinerilor? întrebă Marilee.

Privirea lui Wes se întoarse din nou spre ea şi clipi din ochi.

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

Marilee privi emoţionată în ceaşcă şi căută ceva de spus.

– Scott se descurcă foarte bine şi la temele suplimentare. Şi scrisul lui s-a îmbunătăţit remarcabil.

– Dacă te ocupi tu de el, cum s-ar putea să nu înveţe?

Cu câteva săptămâni după începerea semestrului de toamnă, Wes venise la ea rugând-o să-l mediteze pe Scott sâmbăta dimineaţa şi duminica seara. Pentru serviciile ei, se oferise să-i plătească o sumă modestă, pe care ea încercase s-o refuze. Dar el insistase. În cele din urmă, Marilee acceptase şi fusese de acord să-l ajute pe Scott la învăţătură, nu numai pentru că ştia cât de important este pentru el să obţină note mari pentru examenele de intrare la colegiu, dar şi pentru că nu mulţi oameni puteau să-l refuze pe Wes Hamer.

– Sper că eşti mulţumit şi ştii pe ce dai banii, îi spuse ea acum.

– Dacă vreodată n-am să fiu, tu vei fi prima care o s-o afli, Marilee. Îi zâmbi şi ochi îi străluceau.

– Hei, Wes! William îl striga din spatele raionului de produse pentru nou-născuți. Am o clipă liberă. Nu vrei să vii puțin încoace?

Wes susținu privirea lui Marilee câteva secunde în plus, apoi o rugă pe Linda să adauge cele două cești de cacao la contul lui și se îndreptă spre William și Scott care erau acum în locul unde se vindeau produsele farmaceutice.

– Asta e ciudat, spuse Marilee, întrebându-se ce treabă puteau avea cei doi Hamer cu fratele ei.

Dar Linda era ocupată cu comanda altui client și nu o auzi.

Lilly continua să se întrebe de unde știa Ben Tierney că ea are o cabană pe vârful Cleary, când acesta o întrebă:

– Ai o idee mai bună?

Zguduită de vântul puternic, trebui să se gândească o clipă.

– Nu. Am putea să mergem la cabană.

– Mai întâi să ne uităm la mașină.

Ajunseră la mașină fără alte peripeții, deși el se cam clătina pe picioare. Lilly se așeză pe locul șoferului. El împinse la o parte valiza și se așeză pe bancheta din spate, pentru că bordul intrase în locul din dreapta șoferului. După ce închise ușa, își scoase mănușile și-și odihni fruntea pe încheietura mâinii drepte.

– Ai de gând să leșini din nou? întrebă Lilly.

– Nu. Nu avem timp pentru așa ceva. Lăsă mâna în jos și se uită la ea peste spătarul scaunului, aruncându-i o privire critică. Nu ești îmbrăcată așa cum ar trebui aici.

– Mie-mi spui, făcu ea clănțănind din dinți.

– Ce ai în valiză? E ceva folositor?

– Nimic mai călduros decât ce am pe mine.

Dorind parcă să se convingă singur de asta, deschise valiza de lângă el. Scotoci printre hainele ei, aruncând la o parte lenjeria, cămășile de noapte, șosetele, pantalonii, bluzele.

– Lenjerie călduroasă?

– Nu.

Îi aruncă un pulover gros.

– Pune și asta pe tine.

Lilly își scoase paltonul atât cât trebuia ca să-și poată pune puloverul.

– Să văd ce ghete ai.

– Păi…

– Ghetele, repetă el nerăbdător. Lilly își ridică pantalonii și întinse piciorul destul de mult ca el să vadă încălțămintea. Omul se încruntă. Luă mai multe perechi de șosete din valiză și le aruncă pe scaunul de lângă ea. Pune-ți astea în buzunare. O să ți le tragi în picioare când ajungem la cabană. Ia și asta. Îi dădu un pulover subțire de mătase cu guler înalt pe care inițial îl luase ca să-l poarte pe sub costumul de schi.

Apoi o luă prin surprindere când se întinse și o apucă de o șuviță de păr.

– E ud, spuse el. Lăsă șuvița imediat, dar lui Lilly îi părea bine că se gândea la părul ei ud și nu la mănunchiul de chiloți pe care îi ținea în mână. Ai vreo căciulă? Sau chiar o pălărie de orice fel?

– Nu mi-am planificat să petrec prea mult timp în aer liber în această călătorie.

– Trebuie să-ți pui ceva pe cap.

Aruncă lenjeria înapoi în valiză și-și trase de pe umeri pătura.

– Apleacă-te spre mine!

Lilly se așeză în genunchi și se întoarse cu fața spre bancheta din spate. Bărbatul îi făcu un fel de glugă din

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

pătură, pe care i-o așează pe cap și pe umeri. Apoi îi încheie paltonul deasupra ei și îl bătu ușor cu mâna.

– Așa. Înainte să ieși din mașină, trage-ți pătura puțin peste gură și nas. Ce mai ai în portbagaj în afară de roata de rezervă?

Modul foarte familiar în care o atinsese o luase prin surprindere și acum o făcea să gândească mai încet. Mintea ei porni în goană să ajungă din urmă întrebarea care îi fusese pusă.

– Păi... ăăă... Cred că este trusa de prim ajutor care se dă odată cu mașina.

– Bine.

– Și niște alimente pe care le-am luat din cabană.

– Și mai bine. Examină rapid interiorul mașinii. O lanternă, ceva în torpedou?

– Numai manualul de instrucțiuni pentru mașină.

– Foarte bine. Oricum nu cred că am fi putut scoate nimic din el, așa turtit cum este. Își șterse sângele proaspăt care îi curgea în jos pe gât, își trase mănușile și-i spuse: Hai să mergem!

– Stai, poșeta mea. O să avem nevoie de ea.

Se uită în jur după poșetă și văzu că aceasta ajunsese pe jos, pe podeaua din dreptul scaunului din dreapta atunci când se izbise de copac. Cu oarecare dificultate reuși să se strecoare între bord și scaun și să-și scoată poșeta de sub resturi.

– Leag-o în jurul gâtului ca să-ți rămână mâinile libere. Te echilibrezi mai bine.

Lilly făcu așa cum i se spusese, apoi puse mâna pe mânerul portierei. Se opri și se uită neliniștită la el.

– Poate că ar trebui să stăm liniștiți aici, până putem să cerem ajutor.

– Am putea, dar în noaptea asta n-o să vină nimeni și mă îndoiesc că am putea supraviețui până dimineață.

– Asta înseamnă că nu avem de ales, așa este?

– Cam așa ceva.

Întinse din nou mâna spre portieră, dar de astă dată el fu acela care o opri, punându-i o mână pe umăr.

– N-am vrut să fiu așa de dur.

– Înțeleg că trebuie să ne grăbim.

– Trebuie să ajungem la adăpost înainte ca vremea să se înrăutățească și mai mult.

Lilly dădu din cap în semn de aprobare. Se priviră în ochi câteva clipe, apoi el își retrase mâna de pe umărul ei, deschise portiera și ieși afară. Lilly ajunse lângă el în spatele mașinii, unde omul examina conținutul portbagajului deschis. Găsi trusa de prim ajutor și îi spuse să și-o pună în buzunar. Și câteva conserve cu mâncare. Și cleștele.

Și el își umplea la fel buzunarele cu conserve, care probabil că îl striveau sub greutatea lor, mai ales după ce își luă și rucsacul din locul în care îl lăsaseră pe șosea.

– Gata? întrebă el, mijind din ochi spre ea prin viscolul întețit.

– Atât cât se poate.

Îi făcu semn cu bărbia să meargă înaintea lui. Străbătuseră numai câțiva metri când își dădură seama că este inutil să încerce să meargă în sus pe drumul înghețat. După fiecare pas pe care îl făceau înainte, alunecau trei înapoi. Tierney îi făcu semn să meargă pe marginea drumului. Era îngust, adesea îi obliga să meargă unul în spatele celuilalt, împiedicându-se de bolovanii din drum. Dar terenul denivelat era în avantajul lor. Se puteau sprijini pe pietrele și vegetația de sub pojghița de gheață.

Panta era abruptă. Într-o zi frumoasă cu condiții atmosferice ideale, drumul în sus ar fi însemnat un efort considerabil chiar și pentru persoane cu o condiție fizică excelentă. De cele mai multe ori mergeau direct cu vân-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

tul în față, ceea ce îi obliga să țină capul aplecat împotriva lui, uneori mergând orbește printr-un amestec de ace de gheață usturătoare, care cădeau ca niște cioburi ascuțite pe partea neprotejată a fețelor lor.

Se opreau des ca să-și tragă răsuflarea. O dată, Tierney s-a oprit brusc, s-a întors cu spatele spre ea și a vomitat, ceea ce o făcu să creadă că are o contuzie internă. Observă că își proteja piciorul stâng și se întrebă dacă nu cumva avea și o fractură.

În cele din urmă, mersul deveni pentru el un asemenea efort, încât femeia insistă să-și pună un braț pe umărul ei. Bărbatul făcu acest lucru, dar cu multă reticență, numai de nevoie. Cu fiecare pas se lăsa tot mai greu pe ea. Femeia se împiedica.

Erau într-o stare de epuizare totală și continuau să meargă numai pentru că nu aveau încotro.

Distanța pe care o parcursese cu mașina în trei minute le luă aproape o oră pe jos. Se împiedicau unul de altul în momentul în care ajunseră la treptele terasei.

Lilly îl rezemă de un stâlp de pe terasă, în timp ce descuia ușa, apoi îl ajută să intre. Se opri numai atât cât fu nevoie ca să închidă ușa și să-și lase poșeta pe podea, înainte de a se prăbuși pe una din canapele. Tierney își scoase rucsacul din spate și se întinse cât era de lung pe canapeaua cealaltă, separată de a ei prin măsuța de cafea.

Rămaseră câteva minute exact acolo unde aterizaseră în timp ce respirația li se auzea zgomotoasă în întuneric. Pentru că întrerupsese încălzirea când plecase, în cameră era frig, dar în comparație cu ce era afară, era un adevărat balsam.

Lilly nu credea că va mai avea vreodată energia de a se mișca din nou, dar în cele din urmă se ridică în capul oaselor. Întinse mâna după lampa de pe masă și o aprinse.

– Slavă Domnului, spuse ea, clipind în lumina bruscă. Mi-era teamă să nu se fi întrerupt și curentul.

Descărcă cutiile de conserve din buzunare și le așeză pe măsuța de cafea, apoi scoase celularul și formă un număr.

Alertat brusc, Tierney întrebă:

– Pe cine suni?

– Pe Dutch.

5

Previziunile lui Lilly cu privire la haosul din oraș se adeveriseră.

Dutch se întorsese numai de câteva ore și tânjea deja după liniștea de la cabana lui din munți. *Fosta* lui cabană, își spuse cu amărăciune.

Orele de vârf din Atlanta nu fuseseră niciodată așa de congestionate cum era în seara aceasta Strada Principală din Cleary. Pe ambele sensuri se circula bară la bară, o fâșie de lumini roșii de poziție într-un sens, alt șir de lumini albe în celălalt. Parcă toată lumea dintr-o parte a orașului dorea să ajungă în partea cealaltă și invers.

Biroul șerifului se ocupa de zona districtului, iar orașul ca atare era lăsat în grija lui Dutch și a departamentului său. Acum ar fi fost un moment foarte prielnic pentru dat o spargere, pentru că nimeni nu era acasă, acolo unde ar fi trebuit să fie, și toți polițiștii erau ocupați, încercând să țină sub control debandada care se crease din cauza apropierii viscolului.

Semaforul de la Moultrie și Main era din nou stricat. Într-o altă zi n-ar fi fost mare lucru, căci șoferii ar fi așteptat și s-ar fi invitat politicos unii pe alții să treacă, făcând glume din cauza inconvenientelor. Dar astăzi, când toată lumea își pierduse răbdarea, proasta funcționare a

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

semaforului provocase un blocaj care îi enerva foarte mult pe şoferi.

Poliţiştii care nu erau pe străzi să dirijeze circulaţia monitorizau mulţimea de la piaţă, încercând să preîntâmpine încăierările în legătură cu mărfurile tot mai puţine de pe rafturi. Avusese deja loc o altercaţie pentru ultima cutie de sardele.

Acum măzărichea era tot mai deasă, ajunsese cât un grăunte de sare şi situaţia se înrăutăţea vizibil. Sistemul frontal se deplasa peste munte unde mătura versantul estic, coborând în vale şi antrenând tot mai multe precipitaţii, ceea ce făcea ca situaţia să fie şi mai greu de ţinut sub control. Până nu se potolea furtuna şi nu se topea gheaţa şi zăpada, Dutch nu putea spera să aibă parte de linişte.

Privi în sus spre vârful muntelui Cleary Peak şi văzu că era în întregime învăluit în nori. Ajunsese jos exact la timp şi se gândea uşurat că şi Lilly era chiar în urma lui şi probabil că era acum în drum spre Atlanta. Dacă mergea bine, probabil că va ajunge acasă înaintea furtunii.

Se gândea mereu la ea, unde este, ce face. Era un obicei pe care niciun fel de hotărâre idioată de divorţ nu putea să-l anuleze. Îşi aminti cum se uitase la el înainte să plece de la cabană şi simţi o apăsare în piept, de parcă ar fi avut o nicovală pe el. Îi era teamă de el. Şi nu era decât vina lui. Îi dăduse motive să-i fie teamă de el.

– Hei, Şefu'! Wes Hamer striga la el de pe trotuarul din faţa Magazinului Ritt. Vino încoace. Sunt şi eu un contribuabil şi am o dispută.

Dutch îşi trase maşina în spaţiul de parcare rezervat pentru persoanele cu dizabilităţi din faţa magazinului. Lăsă geamul în jos şi o rafală de aer rece pătrunse înăuntru.

Wes veni spre el cu pasul rulat al unui fost jucător de fotbal. Ambii genunchi şi unul dintre şolduri îi erau afectate de osteoartrită, dar lui Wes nu-i plăcea să se ştie. Era

în stare de orice, numai să nu se vadă că are vreo slăbiciune, indiferent de ce fel.

– Ai vreo plângere, domnule antrenor? întrebă Dutch.

– Dumneata eşti primul poliţist care apare pe aici. Nu poţi curăţa străzile de tâmpiţi?

– Aş putea să încep cu dumneata.

Wes tresări surprins, dar sesiză imediat dispoziţia sufletească sumbră a lui Dutch şi se aplecă mai mult spre el.

– Hei, băiete, ce-i cu mutra asta de înmormântare?

– Mi-am luat rămas-bun de la Lilly pentru ultima dată. Acum câteva ore. Sus, la cabană. Acum s-a dus pentru totdeauna, Wes.

Wes se întoarse.

– Scott, du-te şi încălzeşte maşina. Vin şi eu imediat.

Scott, care stătea în faţa magazinului lui Ritt, prinse setul de chei pe care i-l aruncă Wes, ridică cealaltă mână în semn de salut spre Dutch şi coborî apoi de pe trotuar.

– A auzit ceva despre Clemson? întrebă Dutch.

– Vorbim mai târziu despre asta. Acum să vorbim despre nevastă-ta.

– Fosta nevastă. Cu accentul pe *fosta*, aşa cum mi-a explicat foarte clar în după-amiaza aceasta.

– Credeam că o să vorbeşti cu ea.

– Am vorbit.

– Şi n-a mers?

– Nu. A obţinut divorţul şi este mulţumită aşa. Nu mai vrea să aibă absolut deloc de-a face cu mine. S-a terminat. Se frecă la ochi cu mâna înmănuşată.

– Ai de gând să plângi? Dumnezeule, Dutch, nu mă face să-mi fie ruşine că te numesc cel mai bun prieten al meu.

Dutch se întoarse şi se uită la el.

– Să te ia naiba!

Netulburat, Wes continuă:

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce te tot smiorcăi aşa! Scutură energic din cap, dezamăgit de purtarea jalnică a lui Dutch. Lilly n-a ştiut ce pierde. Aşa că dă-o naibii! Părerea mea despre ea a fost întotdeauna …

– Nu vreau să aud opinia ta despre ea.

– Ea crede că rahatul ei nu miroase.

– Am spus că nu vreau să ştiu, e clar?

Wes ridică ambele mâini în sus într-un gest de predare.

– Foarte bine. Dar nici ea nu mă respectă prea mult.

– Crede că eşti un ticălos.

– De asta nu mai pot eu. Ce crede madam Lilly Martin Burton despre mine. Zâmbi şmechereşte şi puse mâna pe umărul lui Dutch. Iei mult prea în serios această despărţire. Ţi-ai pierdut nevasta, nu bărbăţia. Uită-te în jur, spuse el, făcând un gest larg. E plin de femei peste tot.

– Am avut şi eu femei, mormăi Dutch.

Wes înclină capul.

– Asta când? În timp ce… sau după?

Şi aşa, şi aşa, îşi zise Dutch. Înşirase o mulţime de scuze pentru prima lui aventură. Era într-o stare de continuă tensiune la serviciu. Lilly era preocupată de cariera ei. Făceau dragoste într-un mod previzibil şi neinspirat. Bla, bla, bla!

Dar Lilly îi anihilase scuzele ca pe nişte ţinte de metal de la o tarabă de tir. El îşi recunoscuse slăbiciunea şi jurase să nu mai calce niciodată greşit.

Dar după prima aventură urmase a doua. Şi apoi alta, şi alta şi, de fiecare dată, avea nişte scuze tot mai jalnice. Acum îşi dădea seama că nu *ultima* lui aventură fusese cea care marcase sfârşitul căsătoriei lui, ci *prima*. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o femeie ca Lilly nu va putea tolera infidelitatea.

Wes se uita la el aşteptând un răspuns.

– Ştii, după un timp, după Amy, când eram într-o pasă proastă, căutam o uşurare în altă parte, cu orice femeie care spunea da şi erau o grămadă dintr-astea. Niciuna dintre ele nu putea însă s-o înlocuiască pe Lilly.

– Aiurea. Nu ai căutat suficient de mult. Acum faci dragoste în mod regulat?

– Wes…

– Foarte bine, foarte bine, nu-mi spune. Dar ce femeie se uită la tine de două ori în zilele noastre? Dacă nu te superi că-ţi spun, arăţi ca naiba.

– Fiindcă aşa mă şi simt..

– Da, şi se vede. Se vede pe faţă, în felul în care mergi. Te târăşti, dragul meu. Eşti la fel de amuzant ca o colecţie de coşuri pe faţă. Şi această abordare n-o să atragă genul de femei de care ai tu nevoie acum.

– Şi ce gen e ăsta?

– Genul anti-Lilly. Ţine-te departe de brunetele cu ochi căprui.

– Ochi ca aluna. De fapt, ochii ei sunt verzi cu pete maronii.

Wes îşi exprimă tot dispreţul pentru caracterizarea detaliată într-o singură privire.

– Caută-ţi o blondă oxigenată. Scundă, nu înaltă. Cu ţâţe mari şi un fund pe care poţi să te aşezi. O fată nu prea deşteaptă, fără opinii personale despre altceva decât despre cocoşelul tău, despre care să creadă că este o sculă magică.

Wes era încântat de descrierea pe care o făcuse femeii ideale, aşa cum se vedea din zâmbetul larg care se lăţise pe faţa lui.

– Uite ce este, spuse el, vino pe la noi mai târziu! O să omorâm împreună o sticlă de Jack şi o să analizăm ce opţiuni ai. Şi am şi unul sau două filme porno la care să ne uităm. Ce zici?

– N-am voie să beau, nu ştii?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Regulile nu se aplică în timpul unei furtuni de zăpadă şi gheaţă.

– Cine a spus asta?

– Eu.

Era aproape imposibil să-i reziști lui Wes, atunci când era într-o dispoziție atât de amabilă, dar Dutch încercă la modul cel mai serios. Băgă maneta de viteză în marşarier.

– O să fiu foarte ocupat în noaptea asta.

– Haide, treci pe la noi, spuse Wes arătând cu degetul spre Dutch, în timp ce acesta dădea înapoi cu spatele. Am să te caut.

Dutch intră din nou în trafic şi îndreptă maşina spre clădirea de cărămidă cu un singur etaj de pe Strada Principală care adăpostea Poliția.

Înainte de a fi îndepărtat definitiv de la Departamentul de Poliție din Atlanta, lui Dutch i se ceruse să se întâlnească de două ori pe săptămână cu psihiatrul poliției. Acesta îi spusese lui Dutch în timpul uneia dintre şedinţe că se afla la limita unui comportament paranoic. Dar cum era gluma aceea? Numai pentru că tu nu eşti paranoic, asta nu înseamnă că nu stă toată lumea cu ochii pe tine de-adevăratelea. Începuse să creadă că toată lumea nu era preocupată decât de el.

Când intră la Poliție şi îi văzu pe domnul şi pe doamna Ernie Gunn în sala de aşteptare i se strânse inima. Probabil că are o țintă pictată pe spate. Lilly, părinții lui Millicent Gunn, oamenii din Cleary, chiar şi vremea conspiraseră să-i creeze cea mai proastă zi din viaţă.

OK. *Una* dintre cele mai proaste.

Doamna Gunn, o femeie micuță care arăta ca o vrabie speriată în zilele ei cele mai bune, arăta acum de parcă n-ar fi dormit şi n-ar fi mâncat nimic de o săptămână, de când dispăruse fiica ei. Capul ei mic ieşea afară din gulerul hainei matlasate ca acela al unei țestoase

din carapacea ei. Când intră Dutch, se uită la el cu priviri pline de speranță.

Sentimentul acesta nu-i era străin. Îl înțelegea foarte bine. Dar în seara asta nu avea chef de doamna Gunn, fiindcă avea şi el o bătălie a lui de dus.

Domnul Gunn era un om grăsuț care părea şi mai voluminos în paltonul lui din stofă de lână cu carouri, alb cu negru. Gunn lucra cu lemnul. Mâinile lui de tâmplar, asprite de deceniile de muncă manuală şi muşcate de ger, arătau ca nişte jamboane învelite în cremă de zahăr ars.

Îşi acoperea cu pălăria degetele pline de cicatrice, privind în gol la fetrul maro pătat. Când nevastă-sa îl împunse cu cotul, ridică ochii şi întâlni privirea lui Dutch.

Se ridică în picioare:

– Dutch.

– Ernie. Doamnă Gunn. Dutch îi salută cu capul. E tot mai rău afară. Ar trebui să mergeți acasă.

– Am venit să întrebăm dacă mai aveți noutăți.

Dutch ştia motivul acestei ambuscade. Primise mai multe mesaje telefonice de la ei astăzi şi nu le răspunsese. Ar fi vrut ca unul dintre oamenii lui să-l fi avertizat că sunt la birou şi ar fi putut să se întoarcă mai târziu, după ce plecau ei acasă. Dar acum era aici şi ei la fel. Poate că e mai bine, pentru că oricum ar fi trebuit să se întâlnească în cele din urmă.

– Veniți încoace. O să vorbim la mine în birou. V-a oferit cineva o cafea? E groasă ca gudronul, dar de obicei este fierbinte.

– Nu, mulțumim, spuse Ernie Gunn, vorbind pentru amândoi.

După ce se aşezară în fața biroului lui, Dutch ridică din sprâncene cu regret.

– Din păcate nu am nimic nou să vă spun. Astăzi a

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

trebuit să întrerupem căutarea din motive lesne de înțeles, spuse el, arătând spre fereastră. Înainte de începerea furtunii, am luat urma mașinii lui Millicent până la helește. O să strângem toate dovezile pe care le găsim, dar nu există niciun fel de semne vizibile de luptă.

– Cum adică?

Dutch se foi în scaun și aruncă o privire scurtă spre doamna Gunn, înainte să-i răspundă soțului acesteia:

– Unghii rupte, fire de păr, sânge.

Capul mic al doamnei Gunn tremură pe gâtul subțire.

– Asta e o veste bună, de fapt, spuse Dutch. Oamenii mei și cu mine încă mai încercăm să reconstituim mișcările lui Millicent de la ultima zi la locul de muncă. Am vorbit cu toți cei care au văzut-o intrând și ieșind din magazin. Dar în după-amiaza aceasta a trebuit să suspendăm cercetările tot din cauza viscolului. Și n-am mai auzit nimic nici de la agentul special Wise, spuse el, încercând să anticipeze următoarea lor întrebare. A fost chemat înapoi la Charlotte acum câteva zile, știți. Mai avea un alt caz unde era nevoie de el. Dar înainte de a pleca mi-a spus că lucrează la cazul de dispariție a lui Millicent și voia să folosească computerele de aici din birou ca să verifice ceva.

– N-a spus ce anume?

Lui Dutch nu-i plăcea deloc să recunoască faptul că acest Wise – de fapt, toți ticăloșii de la FBI – erau foarte zgârciți cu informațiile. Erau cu buzele cusute în fața unor polițiști pe care îi considerau niște nătărăi inferiori, incompetenți și limitați. Precum subsemnatul, de exemplu.

– Mi se pare că l-ați lăsat pe Wise să se uite în jurnalul lui Millicent, spuse el.

– Așa este. Domnul Gunn se întoarse spre soția lui și îi luă mâinile într-ale lui pentru încurajare. Poate că

domnul Wise o să dea peste ceva ce ar putea să-l conducă la ea.

Dutch se agăță de această posibilitate.

– Este o posibilitate foarte reală. Poate că Millicent a plecat de bună voie. Ridică mâinile ca să prevină protestele lor. Știu că acesta este primul lucru care v-am întrebat când ați raportat că dispăruse. Dar ascultați-mă până la sfârșit.

Le adresă amândurora cea mai serioasă privire de polițist competent de care era în stare.

– Este foarte posibil ca Millicent să fi avut nevoie de un timp în care să fie singură, să plece. Poate că nu are nicio legătură cu celelalte femei dispărute.

Știa că aceste șanse erau foarte slabe, dar era tot ce le putea spune ca să le dea speranțe.

– Dar mașina ei, spuse doamna Gunn atât de încet încât Dutch abia auzi. Era tot în parcare, în spatele magazinului. Cum putea să plece fără mașină?

– Poate că a luat-o un prieten undeva, spuse Dutch. Din cauza panicii generale pe care a provocat-o dispariția ei, acum îi este frică să vină și să mărturisească, de teamă să nu dea de bucluc împreună cu Millicent pentru că ne-a speriat pe toți așa de rău.

Domnul Gunn spuse neîncrezător:

– Am avut și noi problemele noastre cu Millicent, așa cum au toți părinții cu adolescenții, dar nu cred că a făcut așa ceva ca să ne sperie.

– Știe că o iubim, știe cât de îngrijorată aș fi dacă ar fugi de acasă, spuse doamna Gunn. Vocea i se stinse pe ultimele cuvinte și duse o batistă de hârtie la buze ca să-și înăbușe un suspin.

Era dureros să fii martor la suferința ei. Dutch se concentră pe sugativa pe de biroul lui, dându-i răgazul să-și revină.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Doamnă Gunn, sunt sigur că ştie în adâncul sufletului ei că o iubiţi, spuse el blând. Dar am înţeles că nu a fost prea încântată de spitalul unde aţi trimis-o anul trecut. Aţi internat-o acolo împotriva voinţei ei, aşa este?

– Nu a vrut să meargă de bunăvoie, spuse domnul Gunn. A trebuit s-o ducem acolo, căci altfel ar fi murit.

– Înţeleg, spuse Dutch. Şi probabil că, într-o oarecare măsură, şi Millicent înţelege. Dar nu s-ar putea să vă poarte pică pentru asta?

Fata suferea de anorexie şi era bulimică. Spre meritul părinţilor ei, când starea ei a devenit atât de gravă încât viaţa îi era în pericol, amanetaseră aproape tot ce aveau ca s-o trimită la un spital din Raleigh la tratament şi la consiliere psihologică. Rămăsese acolo trei luni, după care fusese declarată vindecată şi trimisă acasă. Dar bârfele din oraş spuneau că revenise la obiceiurile ei de a vomita şi de a lua purgative imediat ce i se dăduse drumul din spital, înspăimântată la gândul că dacă se îngrăşa nu ar mai fi fost primită în echipa de majorete a liceului. Şi pentru că fusese în echipa de majorete încă din clasa a şasea, nu voia să fie dată afară tocmai în anii superiori.

– Era bine, spuse tatăl ei. Se simţea tot mai bine cu fiecare zi. Îi aruncă o privire dură lui Dutch. A fost *răpită*. De volanul ei a fost legată o panglică albastră.

– Nu aveţi voie să vorbiţi despre asta, îi aminti Dutch.

De fiecare dată când o femeie fusese răpită, la scena răpirii fusese lăsată o panglică albastră, dar acest lucru fusese ascuns presei. Din cauza panglicii, răpitorul necunoscut fusese poreclit Albastru.

Celularul de la cureaua lui Dutch începu să vibreze, dar nu-i răspunse. Avea aici ceva foarte serios de rezolvat. Dacă se auzea despre panglica albastră, putea să parieze că cei de la FBI o să spună că scurgerea de informaţii provenea de la departamentul lui Dutch. Poate

chiar aşa şi era. Sigur că aşa era. Dar oricum, o să facă tot ce poate ca să ţină lucrurile sub control şi să evite să fie acuzat.

– La naiba, toată lumea ştie despre asta, Dutch, spuse domnul Gunn. Nu poţi ţine secret un lucru ca ăsta, mai ales când ticălosul a lăsat panglica asta albastră deja de cinci ori.

– Dacă toată lumea ştie despre ea, atunci mai mult ca sigur că ştie şi Millicent. Poate că a pus panglica acolo ca o păcăleală, ca să ne facă pe toţi să credem că...

– La naiba, ce tot spui, ripostă supărat Ernie Gunn. Nu putea să fie atât de crudă încât să ne sperie în halul ăsta. Nu, domnule, Albastru a răpit-o pe Millicent. Ştii şi dumneata că aşa este. Trebuie să te duci s-o cauţi şi s-o găseşti înainte să... Vocea i se frânse. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Doamna Gunn îşi înăbuşi un alt suspin. Totuşi ea fu cea care vorbi. Expresia de pe chipul ei se înăsprise.

– Dumneata vii de la poliţia din Atlanta şi am crezut că o să-l prinzi pe individul ăsta înainte să apuce s-o răpească pe Millicent sau pe vreo altă fată.

– Eu am lucrat la omucideri, nu la persoane dispărute, spuse Dutch încordat.

Simţise foarte multă înţelegere pentru oamenii ăştia, făcuse tot ce putuse să le găsească fata, dar tot nu era apreciat. Aşteptau un miracol de la el, numai pentru că fusese poliţist într-un oraş mare.

În momentul acela se simţea atât de rău, încât se întreba de ce naiba îşi alesese meseria asta. Când Consiliul Municipal – condus de preşedintele Wes Hamer îi oferise această slujbă – ar fi trebuit să le spună că o să devină şeful poliţiei lor numai după ce or să-l prindă ei pe ucigaşul în serie.

Dar avea nevoie de postul ăsta. Şi ceea ce era încă şi

mai important, trebuia să plece din Atlanta, unde fusese umilit personal de Lilly şi profesional de departament. Divorţul lui fusese pronunţat în aceeaşi lună în care fusese demis. Se pare că fusese o oarecare corelare între aceste evenimente.

Când era cu moralul în punctul cel mai de jos, Wes venise la Atlanta să-i ofere acest post. Îi măgulise eul cam pleoştit, spunându-i că oraşul lui natal avea o nevoie disperată de un poliţist bun cu experienţa lui. Era exact genul de aiureli la care se pricepea Wes cel mai bine. Acesta era genul de discurs pe care îl servea şi sportivilor pe care îi antrena, într-o pauză dintre două reprize în vestiar, pentru a le înflăcăra spiritele. Deşi îşi dăduse seama de asta, lui Dutch îi plăcuse ce auzise şi până să realizeze exact despre ce e vorba, pecetluiseră înţelegerea printr-o strângere de mână.

Aici era cunoscut şi respectat. Îi cunoştea pe oameni, cunoştea oraşul şi zona aşa cum îşi cunoştea podul palmei. Mutatul înapoi la Cleary fusese ca şi când şi-ar fi regăsit perechea veche de papuci preferaţi. Dar exista totuşi un inconvenient major. Pătrunsese într-o adevărată harababură lăsată aşa de predecesorul lui, care nu ştia nimic altceva din meseria de poliţist decât să scrie citaţii pentru depăşirea timpului de parcare înscris pe parcometru.

În prima zi când se dusese la serviciu, i se puseseră în braţe cele patru cazuri nerezolvate de persoane dispărute. Acum, apăruse un al cincilea caz. Avea un buget limitat, un personal cu instruire minimă şi fără experienţă şi intervenţia condescendentă a FBI-ului, care se implicase în caz pentru că se părea că era vorba de răpire, iar aceasta constituia un delict federal.

Acum, la doi ani şi jumătate după ce prima fată dispăruse în timpul unei excursii foarte populare, tot nu exista niciun suspect. Nu era vina lui Dutch, dar acum

cazul era al lui şi devenea tot mai urât. Nu era deloc dispus să audă critici, nici chiar de la nişte oameni despre care ştia că trec printr-un adevărat infern.

– Mai am o listă întreagă de cunoştinţe de-ale lui Millicent cu care trebuie să stau de vorbă, spuse el. Imediat ce se mai linişteşte vremea, vă jur că o să pornim cu toţi oamenii pe care îi avem în căutarea ei. Se ridică în picioare, marcând în felul acesta încheierea discuţiei. Vreţi să vă dau pe cineva cu o maşină să vă conducă acasă? Străzile sunt acum foarte periculoase.

– Nu, mulţumesc. Cu o demnitate admirabilă, domnul Gunn o ajută pe soţia lui să se ridice de pe scaun şi o conduse apoi spre partea din faţă a clădirii.

– Indiferent cât ar fi de greu, încercaţi să aveţi o atitudine optimistă, spuse Dutch în timp ce îi urma pe holul nu prea lung.

Domnul Gunn se mulţumi numai să dea din cap, îşi puse pălăria, apoi o conduse pe soţia lui afară, în vântul care şuiera.

– Şefu'! avem o…

– O clipă, spuse Dutch, ridicând mâna ca să-l întrerupă pe poliţistul care prelua apelurile telefonice. Toate liniile clipeau disperate. Dutch îşi scoase celularul de la curea şi se uită să vadă cine îl sunase.

– Lilly. Şi îi lăsase un mesaj. Apăsă grăbit pe taste ca să aibă acces la mesajele vocale.

– Dutch, nu ştiu dacă… ajung… sau nu. Am… avut un accident când coboram de pe munte… Ben Tierney… rănit. Suntem… cabană. Are nevoie… îngriji… medi… Dacă se poate… ajutor… cât … curând posibil.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

6

Lilly transmisese un mesaj cât mai scurt şi la obiect, gândindu-se că celularul ar putea să-şi piardă oricând semnalul. Când termină mesajul, telefonul murise din nou.

– Nu ştiu cât a reuşit să treacă, îi spuse ea lui Tierney. Poate că Dutch o să primească destul ca să-şi dea seama singur de rest.

Îşi trăsese de pe cap pătura, dar aceasta era înfăşurată şi în jurul umerilor. Lâna era umedă, bucăţele de gheaţă netopită atârnau de ea. Îi era frig, era udă şi nu se simţea deloc bine.

Firește că nu putea să se plângă pentru neplăcerile ei. Era o nimica toată în comparaţie cu ceea ce simţea Tierney. Acum şedea drept, dar arăta de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească în orice clipă. Căciula îi era îmbibată de sânge proaspăt. Genele şi sprâncenele îi erau îngheţate, ceea ce îl făcea să arate ca o fantomă. Lilly făcu semn spre ochii lui:

– Ţi-au...

– Da, mi-au îngheţat sprâncenele. Şi ale tale la fel. O să treacă în câteva clipe.

Lilly îşi şterse cristalele de gheaţă de pe ochi şi din nări.

– N-am mai fost niciodată expusă la aşa ceva. Niciodată. Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic mai grav decât să fiu surprinsă de ploaie fără umbrelă.

Se ridică şi traversă camera spre termostatul din perete. După ce fixă dispozitivul, auzi fâşâitul liniştitor al jetului de aer care venea din tavan.

– O să se facă imediat cald aici. În timp ce se ducea spre canapea, spuse: Nu-mi mai simt degetele de la mâini şi de la picioare.

Ben îşi băgă degetul mijlociu în gură şi trase cu dinţii de mănuşă, apoi îi făcu semn să se aşeze pe canapeaua pe care stătea el.

– Stai jos şi scoate-ţi ghetele.

Lilly se aşeză lângă el şi-şi scoase mănuşile, apoi reuşi să-şi tragă şi picioarele din ghetele ude.

– Ştiai că ghetele astea nu mă pot apăra de umezeală.

– Am avut norocul să ghicesc.

Şosetele ei erau ude, la fel şi pantalonii de la genunchi în jos. Îşi alesese hainele după modă, nu ca s-o protejeze împotriva viscolului.

Bărbatul se bătu cu palma pe coapsă.

– Pune-ţi piciorul aici.

Lilly ezită, dar apoi îşi aşeză piciorul pe pulpa lui. Îi scoase şoseta subţire. Lilly nu-şi recunoştea propriul picior. Era alb ca un os, fără pic de sânge. Bărbatul îl apucă strâns în mână şi începu să-l frece energic.

– O să te doară, o avertiză el.

– Mă doare deja.

– Trebuie să facem sângele să circule din nou.

– Ai scris vreo carte despre supravieţuire pe timp de viscol?

– Nu din proprie experienţă. Acum îmi dau seama cât de anost era articolul acela. E mai bine?

– Mă ustură degetele de la picioare.

– Asta e bine. Înseamnă că revine sângele în ele. Vezi? Deja s-au făcut roz. Dă-mi şi celălalt picior.

– Dar picioarele tale?

– Pot să mai aştepte. Ghetele mele sunt impermeabile.

Lilly schimbă picioarele. Ben îi scoase şoseta, îi cuprinse laba piciorului în mâini, apoi începu să o maseze energic. Dar nu la fel de repede ca data trecută. Ciupea

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

uşor fiecare deget şi urma apoi cu degetul mare curba lor interioară spre talpă şi spre călcâi.

Lilly îi urmărea mâinile. El se uita la propriile lui mâini. Niciunul dintre ei nu vorbea.

În cele din urmă îi cuprinse toată laba piciorului între mâinile lui calde. Întoarse capul privind-o în faţă, atât de aproape că Lilly îi vedea fiecare geană rămasă udă după ce se topise gheaţa.

– E mai bine? întrebă el.

– Mult mai bine, mulţumesc.

– Cu plăcere.

Ben nu făcu nicio mişcare ca să-i elibereze piciorul, lăsându-i ei decizia de a şi-l retrage dintre mâinile lui. Lilly îşi dădu jos piciorul de pe coapsa lui. Luă o pereche de şosete uscate din buzunarul paltonului şi putu apoi să plece de lângă el fără să se simtă stânjenită.

Se uita la el cu coada ochiului în timp ce se apleca şi-şi desfăcea şireturile de la ghetele de munte. Dar şi după ce le desfăcu, rămase tot aplecat înainte. Îşi rezemă cotul de genunchi şi-şi susţinu fruntea cu mîinile.

– Ţi-e rău din nou? întrebă ea.

– Nu, nu cred. Am ameţit puţin. O să treacă.

– Probabil că ai o contuzie.

– Aici nu este vorba de probabilitate.

– Îmi pare rău.

Scuzele din tonul ei îl făcură să ridice capul.

– De ce să te scuzi? Dacă n-aş fi fost eu, nu ţi-ai fi zdrobit maşina.

– Nu vedeam mai departe de capotă. Şi, dintr-odată ai apărut acolo, chiar în faţa mea şi…

– A fost vina mea la fel de mult ca şi a ta. Am văzut farurile maşinii de după curbă. N-am vrut să ratez ultima mea speranţă de a găsi pe cineva să mă ducă în oraş, aşa că am început să fug din toate puterile. Am avut prea

multă inerţie în momentul în care am coborât acostamentul. Următorul lucru de care îmi amintesc este că nu mai eram *în* drum, ci *pe* drum.

– Ce prostie din partea mea să frânez aşa de tare.

– Reflexul, spuse el, ridicând din umeri. Oricum, nu te învinui prea tare. Poate că am ajuns în calea ta cu un motiv anume.

– Probabil că mi-ai salvat viaţa. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi rămas în maşină şi aş fi îngheţat până dimineaţa.

– Atunci înseamnă că a fost un noroc că am apărut.

– Dar ce făceai acolo, pe vârful muntelui, pe jos?

Ben se aplecă şi începu să tragă de şireturile de la gheata dreaptă.

– Mă plimbam.

– Astăzi?

– Făceam ascensiuni pe vârful muntelui.

– Acum, când venea viscolul?

– Munţii au alt aspect în lunile de iarnă. Îşi scoase şi a doua gheată şi o puse deoparte, apoi începu să-şi maseze degetele. Când eram gata să mă întorc în oraş, maşina n-a mai pornit. Cred că a murit bateria. Şi apoi, în loc să merg pe drum şi să iau toate curbele, m-am decis să o iau pe scurtătură, prin pădure.

– Pe întuneric?

– Acum, retrospectiv privind lucrurile, nu a fost chiar cea mai inteligentă decizie. Dar ar fi fost în regulă dacă viscolul nu s-ar fi înteţit atât de repede.

– Şi eu mi-am greşit socotelile. Am adormit prosteşte şi…

Se opri brusc când observă că el clipeşte des, ca şi când ar fi vrut să-şi alunge ameţeala.

– Îţi vine să leşini?

– Poate. Ameţeala asta blestemată.

Lilly se ridică şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

– Lasă-te pe spate, pune capul jos!

– Dacă leşin, trezeşte-mă. Nu trebuie să adorm dacă am o contuzie.

– Îţi promit să te ţin treaz. Întinde-te la loc!

El tot se mai împotrivea.

– Am să-ţi murdăresc canapeaua de sânge.

– Nu cred că asta are vreo importanţă, domnule Tierney. Şi apoi, nu mai este canapeaua mea.

El se înmuie şi o lăsă să-l împingă înapoi până ajunse cu capul pe o pernă.

– Acum e mai bine?

– Da, mulţumesc.

Lilly se duse spre cealaltă canapea şi pentru că îi era frig, cu toate că avea paltonul pe ea, se înfăşură în cuvertura brodată.

Deşi ţinea ochii închişi, Tierney întrebă:

– Nu mai este canapeaua dumitale? Ştiam că această cabană este de vânzare. S-a vândut deja?

– Data limită a fost ieri.

– Cine a cumpărat-o? Cineva din oraş?

– Nu, o familie de pensionari din Jacksonville, Florida, care vor să-şi petreacă verile aici.

Deschise ochii şi se uită de jur împrejurul încăperii mari. Cabana avea tot confortul modern, dar fusese construită şi decorată în aşa fel încât să arate rustic, în concordanţă cu peisajul montan. Mobilele erau de dimensiuni mari şi foarte îmbietoare, destinate mai mult să asigure confortul decât să facă impresie.

– Şi-au cumpărat o casă pe cinste, spuse el.

– Da, aşa este. Lilly se uită şi ea în jur, gândindu-se la soliditatea construcţiei. O să ne simţim bine aici, nu-i aşa? Vreau să spun cât mai durează viscolul.

– Care este sursa ta de apă?

– Avem un rezervor pe un platou cam la jumătatea drumului până în oraş.

– Să sperăm că ţevile nu au îngheţat.

Lilly se ridică şi ocoli barul care separa camera principală de bucătărie.

– Avem apă, anunţă ea când aceasta ţâşni din robinet.

– Ai ceva în care să strângi apă?

– Ustensilele de bucătărie au fost incluse în preţul de vânzare a cabanei.

– Începe să umpli toate oalele şi cratiţele disponibile. Trebuie să strângem toată apa potabilă înainte să îngheţe conductele. Noroc că ai mâncarea aia cu tine. N-o să murim de foame.

Lilly găsi o tigaie pe care o folosise o dată de Ziua Recunoştinţei şi o puse în chiuvetă sub robinet. Când ajunse din nou în camera principală, arătă spre cămin.

– Avem şi lemne de foc pe terasă.

– Da, dar când am venit încoace am observat că cele mai multe sunt ude, iar butucii nu sunt despicaţi.

– Ai spirit de observaţie.

– Am un talent special de a observa rapid detaliile.

– Mi-am dat seama.

– Când?

– Când? repetă ea.

– Când ai observat talentul meu de a sesiza detaliile? Astăzi sau atunci, vara trecută?

– Cred că şi atunci şi acum. Cel puţin la nivelul subconştientului. Se întreba ce detalii reuşise să surprindă el repede despre ea cu ochii lui albaştri şi ageri, atât în seara asta, cât şi atunci, în iunie.

– De ce l-ai chemat?

Întrebarea lui bruscă părea ruptă din context. Dar nu era. Lilly se uită la telefonul pe care îl pusese pe măsuţa de cafea, ca să-i fie la îndemână dacă sună.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Înainte ca ea să apuce să răspundă, el adăugă:
– Am auzit că divorțați.
– Am divorțat.
– Atunci de ce l-ai chemat în seara asta?
– Dutch este șeful poliției din Cleary.
– Am auzit și asta.
– Se ocupă de cazurile de urgență provocate de vis-col. Are autoritatea de a aduce ajutoare dacă poate.

Bărbatul reflectă puțin la cele auzite, apoi se uită spre ușă.

– În noaptea asta n-o să vină nimeni aici, îți dai seama de asta, nu?

– Cred că noaptea asta trebuie să ne descurcăm singuri, dădu și ea din cap. Ca reacție la neliniștea ei ciudată, își afundă adânc mâinile în buzunarele paltonului.

– O, trusa de prim ajutor, exclamă ea. Aproape că am uitat de ea.

O scoase din buzunar. Era o cutie mică din plastic alb cu o cruce roșie pe capac, ceva ce o mamă grijulie ar îndesa probabil în bagajul odorului ei înainte de o excursie la terenul de joacă. O deschise și îi verifică conținutul.

– Mi-e teamă că nu prea este mare lucru aici, spuse ea. Dar cel puțin putem să-ți curățăm rana de la cap cu unul din aceste bandaje dezinfectante. Se uită la el nesigură. Vrei să-ți scoți singur căciula sau ai încredere în mine să ți-o scot eu? Oricum, domnule Tierney, mi-e teamă că o să te doară.

– Lilly?
– Da?
– Am devenit dintr-odată *domnul* Tierney?
Lilly dădu din umeri stânjenită.
– Parcă este mai potrivit, dat fiind împrejurările...

– Împrejurările fiind că suntem izolați împreună pentru o perioadă de timp nedefinită și depindem unul de altul pentru a supraviețui?
– Ceea ce este destul de stânjenitor.
– De ce stânjenitor?
Lilly se încruntă spre el, considerându-l cam obtuz.
– Pentru că, dacă facem excepție de ziua aia de la râu, suntem niște necunoscuți unul pentru altul.

Ben se ridică și se clătină abia vizibil. Dar era destul de sigur pe picioare când porni încet spre ea.

– Dacă tu crezi că suntem străini, înseamnă că nu-ți amintești ziua aia așa cum mi-o amintesc eu.

Lilly făcu un pas înapoi și clătină din cap, fie ca să-și limpezească amintirile despre acea zi scăldată în soare, fie să-l oprească. Nu era sigură pentru care dintre aceste motive.

– Uite ce este, Tierney...
– Slavă Domnului! Îi apăru pe buze zâmbetul acela strălucitor de care își amintea cu oarecare neliniște. Am revenit la Tierney.

– Tierney? Agentul special Kent Begley repetă numele.
– Exact, domnule, T-i-e-r-n-e-y. Numele de botez Ben, repetă agentul special Charlie Wise.

La biroul FBI din Charlotte toată lumea îi spunea lui Charlie Wise Buha. Cineva – și nimeni nu-și mai amintea cine – făcuse legătura între numele lui de familie[1] și o bufniță. Porecla i se potrivea cu atât mai mult cu cât omul purta ochelari cu ramă groasă de baga și cu lentile mari, rotunde, care îl făceau să semene și mai mult cu o bufniță.

[1] Wise = înțelept în limba engleză (n. trad.).

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Begley se uita acum prin acele lentile direct în ochii lui Buha care nu clipeau şi îi adresa una dintre acele priviri pe care subalternii o numeau spărgătorul de nuci. Asta pe la spate, bineînţeles.

Begley era un credincios înfocat, întotdeauna cu Biblia la îndemână, cu numele lui gravat cu litere de aur pe legătura neagră de piele. Cartea era foarte uzată, ceea ce dovedea că era foarte des citită. Begley cita frecvent din ea.

Unul dintre fixurile standardelor morale rigide ale lui Begley era utilizarea unor cuvinte necuviincioase. Nu accepta niciun fel de astfel de expresii de la bărbaţii şi femeile din subordinea lui. El personal nu le folosea decât atunci când simţea că este absolut necesar, ca să se facă bine înţeles – ceea ce se întâmpla cam la fiecare zece secunde.

Buha era un agent de încredere, capabil şi destoinic. Se afla cel mai rar în bătaia privirii de spărgător de nuci a lui Begley. Nimeni nu ştia exact ce acurateţe are la tragerile la ţintă, dar era indiscutabil extrem de rapid la calculator. Era excelent la cercetare şi talentul lui nu putea fi întrecut de nimeni. Dacă Buha nu reuşea să extragă datele necesare, însemna că datele nu există.

Înfruntă cu curaj privirea fixă a şefului său.

– Mă ocup de Ben Tierney de câteva zile, domnule, şi au apărut câteva fapte interesante.

– Te ascult.

Begley îi făcu semn spre scaunul din faţa biroului său, dar întrucât privirea cu care îl onora pe Buha spunea că e mai bine să nu piardă timpul, agentul începu să vorbească înainte să se aşeze:

– În ultimii câţiva ani, Ben Tierney s-a tot plimbat prin zona asta, mai ales pe la Cleary la câteva luni distanţă. Stă aici câteva săptămâni, uneori o lună, apoi pleacă.

– Sunt o mulţime de turişti de weekend în zonă. Şi oameni în vacanţă, spuse Begley.

– Ştiu asta, domnule.

– Atunci ce e aşa de special cu el? Vizitele lui la Cleary coincid cumva cu dispariţiile?

– Da, domnule, aşa este. Stă într-o cabană cam la două mile de centrul oraşului. Este o cabană privată cu chicinetă, cu o punte care dă spre cascadă şi un lac privat.

Begley dădu din cap. Cunoştea genul de locuri despre care vorbea Buha. Erau cu sutele în această zonă a statului, unde turismul era principala sursă de venituri pentru micile comunităţi montane. Activităţile în aer liber precum pescuitul, vânătoarea, campingul, caiacul erau o sursă importantă de venituri.

– După cum susţine administratorul cabanelor, domnul Tierney rezervă întotdeauna cabana cea mai mare. Numărul opt. Două dormitoare, un living cu cămin. Şi încă ceva important. Îşi face singur curăţenie. Indiferent cât de mult timp stă, ia lenjeria curată de pat de la recepţie de două ori pe săptămână şi refuză serviciul de curăţenie zilnică.

– Nu prea iese fum de aici, Buha.

– Dar este ciudat.

Begley se ridică de la birou şi se duse la suportul pe care se afla tabla de plută adusă de Buha în birou înaintea şedinţei lor. Pe ea erau fixate fotografiile celor cinci femei dispărute din zona Cleary, împreună cu datele obţinute despre fiecare: data naşterii şi domiciliul, numărul de la asigurări sociale, data dispariţiei, descrierea semnalmentelor fizice, membrii familiei şi prietenii apropiaţi, interese şi hobby-uri, afilieri religioase, nivelul studiilor, conturi de bancă sau alte surse de finanţare – la niciuna dintre acestea nu se umblase –, locul unde fuseseră vă-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

zute pentru ultima oară şi orice altceva care ar putea ajuta la localizarea femeii sau da indicaţii despre necunoscutul care ar fi răpit-o, în acest caz poreclit Albastru.

– Şi acest Tierney se potriveşte cu profilul unui criminal sexual în serie?

Deşi nu se stabilise că împotriva femeilor dispărute fuseseră comise delicte sexuale, se presupunea că acesta era motivul răpirii lor.

– Da, domnule. Este alb, mai mult sau mai puţin un singuratic. Căsătorit o singură dată, pentru scurt timp. În momentul de faţă divorţat.

– Fosta soţie?

– Recăsătorită.

– Ce ştim despre căsătorie şi divorţ?

– Perkins lucrează acum la asta pentru mine. Face săpături.

– Continuă.

– Are patruzeci şi unu de ani. Are paşaport american şi un permis de conducere din Virginia. Un metru optzeci şi şase înălţime. Greutatea nouăzeci de kilograme. Cel puţin atâta era când şi-a schimbat permisul de conducere acum doi ani. Părul şaten, ochii albaştri. Nu poartă barbă, nici mustaţă, nu are tatuaje şi nici cicatrice vizibile.

Administratorul de la cabane spune că este politicos, nu este pretenţios şi dă bacşiş femeii de serviciu, deşi aceasta nu face curat pentru el. Are o carte de credit. O foloseşte aproape pentru orice şi plăteşte totul la sfârşitul lunii. Nu are datorii. Nu a avut conflicte cu Administraţia impozitelor. Are o maşină Jeep Cherokee ultimul tip. Înmatricularea şi asigurarea sunt la zi.

– Pare a fi un cetăţean onorabil, un prinţ printre oameni.

În ciuda afirmaţiei sale, Begley ştia că înfăţişarea impecabilă a cuiva putea foarte bine să ascundă un criminal, un psihopat sau un sociopat. În lunga lui carieră se întâlnise cu oameni foarte deformaţi.

Cunoscuse o femeie care devenise văduvă de şase ori până când cineva să se apuce să cerceteze această bizară coincidenţă. Motivul pentru care îşi ucidea soţii, pe fiecare în alt fel, cât mai inventiv, era că adora să organizeze înmormântări. Era dolofană ca o potârniche şi frumoasă ca o piersică. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că este capabilă să omoare nicio muscă.

Apoi fusese individul acela care făcea pe Moş Crăciun la mall-ul din apropiere la fiecare Crăciun. Amabil şi blând, iubit de toţi cei care îl cunoşteau, îi aşeza pe copii pe genunchii lui şi asculta ce-şi doresc de Crăciun, le dădea bomboane, le amintea să fie cuminţi şi apoi alegea câte unul şi îl viola, după care îi dezmembra trupul pe care îl punea în ciorapii de Crăciun atârnaţi de haina lui. Ho, ho, ho!

Pe Begley nu-l mai putea surprinde nimic, în niciun caz un vânător de femei politicos, care dădea bacşişuri generoase şi-şi plătea facturile la timp.

– Dar prieteni? întrebă Begley. Vine vreodată cineva la el în cabana asta pe care o închiriază?

– Nimeni. „Este mereu singur", ca să-l citez pe domnul Gus Elmer, proprietarul cabanelor.

Begley se uita la fotografia lui Laureen Elliott, a treia femeie care dispăruse. Avea un zâmbet dulce. Maşina ei fusese găsită la un restaurant cu grătar care se afla în drumul ei spre casă. Nu ridicase costiţele comandate prin telefon.

– Ce înseamnă pentru Ben Tierney acasă?

– Îşi primeşte corespondenţa la o adresă din Virginia, chiar în afara oraşului, răspunse Buha. Dar nu stă decât foarte rar pe acolo. Călătoreşte foarte mult.

Begley se întoarse spre el.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Se ştie de ce?

Buha scotoci rapid printre materialele tipărite pe care le adusese cu el şi scoase o revistă foarte populară care se ocupa de sporturi şi activităţi în aer liber.

– Pagina treizeci şi şapte.

Begley luă revista şi dădu paginile, până ajunse la o relatare despre o călătorie cu pluta pe fluviul Colorado.

– Este scriitor liber-profesionist, îi explică Buha. Se duce în vacanţe captivante, scrie despre ele, vinde articolele unor reviste şi serveşte diferite interese. Face ascensiuni pe munte, drumeţii, scufundări, plimbări în sănii trase de câini. Tot felul de chestii dintr-astea.

Articolul era însoţit de o fotografie color care înfăţişa doi bărbaţi stând pe malul stâncos al unui râu, pe fundalul unui curs alb de apă. Unul dintre bărbaţi avea barbă, era îndesat, mult mai scund de un metru optzeci. Sub fotografie scria că este ghidul excursiei.

Celălalt plutaş zâmbitor se potrivea semnalmentelor lui Tierney. Un zâmbet larg, luminos, pe o faţă bronzată. Părul îi flutura în vânt. Gambe puternice ca de jucător de basebal. Braţe sculpturale. Abdomen plat. *David* al lui Michelangelo în pantaloni scurţi.

Begley privi furios la Buha.

– Îţi baţi joc de mine? Ăsta e genul de bărbat pentru care femeile îşi aruncă instantaneu chiloţii de pe ele.

– Ted Bundy era cunoscut ca un adevărat gentleman printre doamne.

Begley mormăi, acceptând punctul lui de vedere.

– Dar femei?

– Relaţii?

– Indiferent ce.

– Vecinii lui din Virginia abia dacă îl cunosc, pentru că nu este decât rareori acasă, dar sunt de acord cu toţii că nu au văzut niciodată o femeie la el acasă.

– Un celibatar atât de chipeş ca el? întrebă Begley.

– Poate că este homosexual, ridică Buha din umeri. Dar nu există niciun indiciu că ar fi aşa.

– Poate că are vreo iubită ascunsă undeva, se aventură Begley.

– Poate că are, dar noi n-am găsit niciun fel de dovezi că ar exista. Niciun fel de relaţie pe termen lung. Şi nici pe termen scurt. Dar, aşa cum spuneam, călătoreşte foarte mult. Poate că are aventuri de ocazie, prinde ce poate şi pe unde poate.

Begley rumegă un timp această informaţie. Violatorii în serie sau femeile ucigaşe aveau şi întreţineau foarte rar legături sănătoase, de durată. De regulă, aveau o aversiune puternică faţă de femei. În funcţie de psihicul infractorului, ostilitatea putea fi latentă şi bine disimulată sau exprimată făţiş. În ambele cazuri, de regulă, se manifestau violent împotriva sexului opus.

– OK. Mi-ai trezit interesul, spuse Begley, dar sper că ai ceva mai mult, nu numai asta.

Buha scotoci din nou printre hârtii. Găsi fişa pe care o căuta şi spuse:

– Iată un citat din jurnalul lui Millicent Gunn: „L-am văzut astăzi din nou pe B.T. Este a doua oară în ultimele trei zile. E aşa de nostim. Şi întotdeauna foarte drăguţ cu mine.“ Cuvântul *foarte* este subliniat, domnule.

„Cred că mă place. Are răbdare să stea de vorbă cu mine, deşi eu sunt grasă.“ Această consemnare este datată cu trei zile înainte de dispariţia ei. Părinţii ei susţin că nu are niciun prieten ale cărui iniţiale să fie B.T. Nu ştiu pe nimeni cu acest nume sau cu aceste iniţiale.

– Grasă?

– De fapt, domnişoara Gunn suferă de anorexie şi bulimie.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Begley încuviinţă din cap, căci citise în dosarul ei despre spitalizarea de anul trecut.

– Şi unde l-a văzut ea pe acest B.T. de două ori în trei zile?

– Asta este ceea ce m-a pus pe urmele lui Ben Tierney. Am făcut săpături ca să văd cine ar putea fi B.T. Primul loc logic unde trebuia să caut era liceul. Dar n-am făcut nimic. B.T.-uri erau toate fete.

Al doilea loc logic ar fi trebuit să fie locul unde lucrează Millicent. Lucrează cu jumătate de normă în magazinul unchiului ei. Pe lângă articole de fierărie şi echipament pentru grădinărit mai vinde… Buha îşi împinse ochelarii mai în sus. Articole de sport, haine şi alte echipamente.

Begley se întoarse la tabla de plută şi studie fotografiile celor cinci victime, în timp ce se trăgea gânditor de buza de jos. Se concentră pe prima.

– Era la Cleary în momentul în care a dispărut Torrie Lambert?

– Nu ştiu. Deocamdată nu am niciun fel de date referitoare la locul unde se afla când a dispărut fata. Dar în mod sigur a fost în oraş la puţin timp după aceea. Registrul de la cabană atestă clar acest lucru.

– Poate că după Torrie Lambert şi-a spus că în zona respectivă se poate vâna bine, aşa că s-a întors şi după aceea a tot revenit.

– Exact aşa m-am gândit şi eu.

– Omul călătoreşte. Te-ai gândit la alte cazuri similare de dispariţie din apropierea altor destinaţii ale lui?

– Perkins lucrează şi la asta.

– ViCAP, NCIC? Begley se referea la reţelele de informaţii folosite de agenţiile de poliţie.

– Nimic. După o scurtă pauză, Buha continuă: Dar nu ştim încă toate locurile pe unde a fost. Va trebui să

analizăm declaraţiile lui bancare pentru carduri ca să vedem unde a călătorit în ultimii ani, să confruntăm aceste date cu cazurile nerezolvate din acele zone. Este o muncă grea, care ia mult timp.

– Era cumva în apropiere de Cleary când a dispărut Millicent Gunn?

– A venit la cabană cu o săptămână înainte ca părinţii ei să raporteze dispariţia fetei.

– Dar ce cred băieţii de la poliţia comunitară despre el?

– Încă nu le-am transmis aceste informaţii, domnule.

Begley veni lângă el.

– Atunci să reformulez: Ce părere au despre faptul că lucrezi la acest caz?

Exista o agenţie de poliţie comunitară mai aproape de Cleary decât de Charlotte. Buha fusese transferat de la ea la oficiul de teren din Charlotte cu treisprezece luni în urmă, dar investigaţiile lui în cazul dispariţiei lui Torrie Lambert şi a presupusei ei răpiri începuseră la poliţia comunitară care acoperea această jurisdicţie.

– Acesta a fost cazul meu de la bun început, domnule. Poliţiştii de acolo acceptă această idee şi, sincer să fiu, sunt chiar încântaţi să mă lase pe mine să lucrez la caz. Şi aş vrea să-l duc până la capăt.

Urmară douăzeci de secunde de tăcere în care Begley continua să se uite fix la fotografiile de pe tabla de plută. Dintr-odată se întoarse brusc.

– Buha, cred că merită să facem o excursie până acolo şi să stăm de vorbă cu domnul Tierney.

– Dumneavoastră şi cu mine, domnule? Buha era uluit.

– N-am mai făcut de mult muncă de teren. Begley aruncă o privire în jur, la pereţii biroului său, ca şi când aceştia ar fi devenit brusc prea apăsători. O să-mi facă bine.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Acum că luase această decizie, începu să planifice imediat acțiunea.

– Nu vreau ca în Cleary să se afle că îl căutăm pe Ben Tierney. Cum ți-ai explicat interesul față de acest... Cum ziceai că-l cheamă, proprietarul cabanei?

– Gus Elmer. I-am spus că Tierney candida la un premiu umanitar la universitatea pe care o absolvise și că toate aspectele vieții lui trebuie să fie cunoscute și analizate.

– Și a înghițit chestia asta?

– Fără nicio problemă, domnule.

Begley dădu din cap absent, căci mintea lui era deja cu mult înainte.

– Vreau să nu spunem nimic cât mai mult timp cu putință poliției locale. Nu vreau să intre în alertă și să ratăm totul dacă tipul ăsta este într-adevăr Albastru. Cum ziceai că-l cheamă pe ticălos?

– Tierney.

– Nu ticălosul ăsta, spuse el impacientat. Șeful poliției.

– Burton. Dutch Burton.

– Perfect. Nu are și el povestea lui?

– A lucrat mai înainte la poliția din Atlanta, îi explică Buha. Un detectiv remarcabil la departamentul de omucideri. Cu recomandări speciale. Un dosar impecabil. Dar după aceea a luat-o razna și a început să bea.

– Cum așa?

– Cred că a avut probleme în familie.

– Indiferent ce-a fost, a fost dat afară. Acum îmi amintesc. Begley își aduna obiectele personale, inclusiv mobilul, fotografia înrămată a soției sale cu care era căsătorit de treizeci de ani și a celor trei copii și Biblia. Își luă pardesiul din cuier și și-l puse pe el.

Ia cu tine toate chestiile astea. Arătă spre dosarele pe care Buha le ținea pe genunchi. O să le citesc în timp ce tu o să conduci mașina.

Buha se ridică în picioare și aruncă o privire îngrijorată spre fereastră, unde întunericul se lăsase deja peste oraș.

– Vreți să spuneți că vreți să... mergem chiar în seara asta?

– Mergem chiar în clipa asta.

– Dar, domnule... previziunea meteo...

Se alese cu privirea dură, nediluată a spărgătorului de nuci. Nu se lăsă impresionat, își drese glasul și continuă:

– Se prevăd temperaturi negative record, gheață, zăpadă și condiții de viscol, mai ales în această parte a statului. Mergem exact în direcția aceea.

Begley arătă cu degetul spre tabla de plută:

– N-ai vrea să încerci să-ți imaginezi ce s-a întâmplat cu aceste fete, Buha? La ce feluri de torturi îngrozitoare crezi că le-a supus ticălosul ăla înainte să le ucidă? Știu, știu, nu știm chiar cu toată certitudinea că sunt moarte, pentru că încă nu s-a găsit niciun cadavru. Mi-ar plăcea să cred că o să le găsim în viață și nevătămate, dar am peste treizeci de ani de experiență de când mă lupt cu ticăloșiile astea. Să privim lucrurile în față, Buha, avem toate șansele să reușim în cele din urmă să localizăm niște oase, căci aceasta este probabil ce a mai rămas din aceste fete care avuseseră un viitor, visuri, oameni care le iubeau. Și acum, dacă te uiți la chipurile lor, tot mai șovăi din cauza unui mic viscol? Hmm?

– Nu, domnule.

Begley se întoarse și porni spre ușă, aruncând din mers:

– Așa ziceam și eu.

Tierney își scosese căciula din cap cu o singură mișcare bruscă. Lilly fusese în picioare lângă el, cu un prosop pregătit. Asta se întâmplase acum cincisprezece

minute, dar rana lui de la cap încă mai sângera. Prosopul era aproape saturat.

– Rănile la cap sângerează întotdeauna foarte mult, spuse el în fața expresiei de îngrijorare de pe chipul ei. Sunt o mulțime de capilare acolo.

– Uite un prosop curat.

Îi dădu prosopul curat și se întinse să-l ia pe cel murdar. Dar el îl feri.

– Nu trebuie să te atingi de asta. Îl duc eu la baie. Presupun că este pe aici? spuse el și arătă spre ușa care dădea în baie.

– La dreapta.

– Am să-mi spăl sângele din păr. Poate că apa rece va ajuta la oprirea hemoragiei.

Clătinându-se pe picioare ca un bețiv, traversă camera spre baie, unde se rezemă de tocul ușii și se întoarse.

– Continuă să strângi apă în toate recipientele pe care le ai. Conductele vor îngheța curând. O să avem nevoie de apă de băut.

Dispăru apoi în baie și aprinse lumina. Lăsase o dâră de sânge pe prag, observă Lilly. Când spusese „Slavă Domnului, am redevenit Tierney", zâmbise într-un mod relaxat, prietenos, așa cum și-l amintea de vara trecută. Îi alungase imediat criza de stânjeneală care acum i se părea prostească și juvenilă. Nu știa prea multe despre el, dar nu era chiar un străin. Petrecuse o zi întreagă cu el. Stătuseră de vorbă. Râseseră. De atunci, îi citise articolele și aflase că este un autor respectat, care publica des.

Atunci de ce se purtase ca o proastă?

Ei bine, dintr-un anumit motiv. Era o situație cel puțin bizară. Aventuri din acestea se întâmplau, de regulă, numai altora. Auzeai de prin presă de cazuri remarcabile de supraviețuire. Dar acestea nu se petreceau cu Lilly Martin. Dar iat-o acum aici, cotrobăind printr-o bucătărie

care nu mai era a ei, în căutarea unor vase pe care să le umple cu apa necesară vieții pentru ea și pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea și cu care s-ar putea să rămână închisă în această casă câteva zile.

Și apoi, trebuia să recunoască, dacă Tierney nu ar fi fost atât de atrăgător, atât de masculin și atât de plin de viață, probabil că nu ar fi fost atât de stânjenită că rămăsese izolată cu el. Dacă nu ar fi petrecut acea zi împreună la râu vara trecută, faptul că se afla acum închisă cu el aici ar fi fost mai puțin stânjenitor.

– Mai curge apa?

Tresări ușor când îi auzi vocea chiar în spatele ei.

– Da, din fericire.

Se întoarse de la chiuvetă unde umplea cu apă altă oală. Tierney ținea un prosop presat la ceafă. Avea părul ud.

– Cum e?

– M-a durut în timp ce curgea apa pe rană, probabil și din cauză că apa este așa de rece. Dar cred că frigul până la urmă a amorțit-o. Dădu prosopul la o parte. Acesta era pătat de sânge proaspăt, dar cantitatea scăzuse considerabil.

– Cred că a ajutat și la oprirea sângerării. Te-ar deranja să te uiți un pic?

– Chiar voiam să te rog să mă lași să mă uit puțin.

Tierney încălecă pe unul din scaunele de la bar, cu fața spre spătarul lui. Lilly puse trusa de prim ajutor pe tejgheaua barului, apoi se duse în spatele lui și, după o clipă de ezitare, îi dădu ușor părul la o parte, chiar sub linia de inserție a părului de la ceafă.

– Ei bine, cum e? întrebă el.

Rana era largă, lungă și adâncă. Pentru ochii ei fără experiență, arăta rău. Scoase un oftat.

– E chiar așa de rău? râse el.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ai văzut vreodată un pepene verde răscopt care s-a crăpat de la sine?

– Oo!

– E foarte umflată de jur împrejur.

– Da, asta am simțit și eu când m-am spălat.

– Cred că ți-ar trebui vreo douăsprezece copci. Cel puțin.

Tierney își puse prosopul pătat de sânge în jurul gâtului. Lilly apucă un colț și atinse ușor rana.

– Vestea cea bună este că nu mai curge sânge, mai este doar un firicel care se prelinge puțin.

În trusă nu erau decât patru comprese dezinfectante, fiecare în plicul ei sigilat. Lilly deschise una și scoase tifonul îmbibat într-o soluție antibacteriană. Nu era mult mai mare decât palma, dar dacă intensitatea mirosului era un indiciu al concentrației soluției, înseamnă că avea să usture zdravăn. Gândul s-o aplice pe rana deschisă îi întorcea stomacul pe dos.

– Strânge din dinți, îi spuse ea, neștiind sigur dacă avertismentul era pentru Tierney sau pentru ea.

Tierney apucă marginea spătarului scaunului și-și rezemă bărbia pe mâini.

– Sunt gata.

În momentul în care Lilly atinse cu tifonul carnea vie, tresări puternic. Respirația îi deveni șuierătoare. În speranța că-i distrage atenția, Lilly începu să vorbească:

– Mă mir că nu ai o trusă de prim ajutor în rucsac. Doar ești un excursionist cu experiență.

Tierney lăsase rucsacul să cadă pe podea în momentul în care intraseră în cabană și nu se mai atinsese de el de atunci, decât ca să-l împingă sub o masă, pentru că le stătea în drum.

– Mare greșeală. Data viitoare nu se va mai întâmpla.

– Mai ai și altceva în rucsac? întrebă ea.

– Ce anume?

– Ceva folositor?

– Nu, astăzi nu mi-am luat prea multe bagaje. Un baton de ciocolată. O sticlă de apă. Amândouă consumate.

– Atunci de ce l-ai mai adus din mașină?

– Poftim?

– Rucsacul. Dacă nu are nimic folositor în el, de ce l-ai mai adus până aici?

– Să nu crezi, Doamne ferește, că sunt slab ca o fetiță, spuse el, dar mai ai mult? Arde ca focul iadului.

Lilly suflă ușor peste rană, apoi se îndepărtă puțin și se uită.

– Am acoperit totul cu antiseptic. Pare foarte supărată.

– Și arde ca atare. Luă trusa de prim ajutor și îi inspectă conținutul sărăcăcios. Am să-ți iau aspirinele.

– Sunt alte tale.

– Mulțumesc. Ai cumva o mică trusă de cusut? Știi, din alea mici, ca o cutie de chibrituri. Pentru situații de urgență, ca atunci când ți se rupe un nasture.

Lilly simți cum i se strânge stomacul.

– Te rog să nu mă pui să fac asta.

– Ce?

– Să cos rana.

– Nu vrei?

– N-am trusă de cusut.

– Ai noroc. Dar vreo forfecuță de unghii?

– Asta am.

În timp ce el înghițea două aspirine, Lilly scoase trusa de machiaj din poșetă și îi arătă forfecuța de unghii.

– Bine, spuse el. Apropo, oala asta s-a umplut.

Lilly schimbă oala de sub robinet cu un bidon de plastic. Tierney rupse ambalajul de pe un leucoplast. O să tăiem fâșii de leucoplast și o să le punem de-a

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

curmezişul rănii. Nu sunt chiar ca nişte cusături, dar să sperăm că vor ajuta să ţină rana închisă.

Degetele lui nu încăpeau în urechile mici ale forfecuţei.

– Stai, lasă-mă pe mine!

Lilly îi luă din mâini forfecuţa şi leucoplastul, tăie fâşii din banda adezivă şi le aplică pe rană aşa cum o instruise el.

– Acum aproape că nu mai sângerează deloc, spuse ea după ce termină.

– Acoperă acum totul cu unul din aceste bandaje.

Lilly aplică cât mai blând una din compresele dezinfectante peste rană.

– O să te tragă de păr când o s-o scoatem.

– O să supravieţuiesc, spuse el, adăugând apoi ca pentru sine, cel puţin aşa sper.

7

Uimită de faţa lui posomorâtă, Lilly întrebă:

– De ce spui asta? Ai şi alte răni de care nu ştiu eu?

– Poate că da. Toată partea stângă a corpului este plină de vânătăi şi mă doare. Îmi simt coastele de parcă cineva ar fi vrut să le despartă cu un levier, dar nu cred că am nicio fractură.

– Asta e bine, nu-i aşa?

– Da, dar s-ar putea să fie ceva rupt pe dinăuntru, ficatul, rinichii, splina.

– Dar nu ai şti dacă ai avea o hemoragie internă?

– Cred că da. Dar am auzit de oameni care au murit de hemoragie internă înainte să descopere ce au. Dacă încep să mă balonez, ăsta ar fi un indiciu că abdomenul începe să se umple cu sânge.

– Ai remarcat vreo extindere, vreo duritate?

– Nu.

Lilly îşi muşcă buza de jos.

– Dacă există vreo posibilitate să ai hemoragie internă, poate că n-ar fi trebuit să iei aspirina?

– La cât de tare mă doare capul, merita să-mi asum riscul.

Se dădu jos de pe scaun, se duse la chiuveta din bucătărie şi dădu la o parte bidonul care se umpluse.

– Presupunând că voi rămâne în viaţă, probabil că vom avea nevoie de apă pentru o perioadă nedefinită de timp. Ce alte recipiente mai ai? Căutară împreună prin toată cabana şi începură să umple tot ce putea să ţină apa.

– Păcat că nu ai decât duş. Am fi putut folosi cada.

După ce umplură toate oalele şi cănile, chiar şi găleata cu mop, începură să se gândească la alte chestiuni.

– Care este sursa de încălzire şi electricitate?

– Propan. Este un rezervor subteran.

– Când a fost umplut ultima dată?

– Din câte ştiu eu, iarna trecută. Pentru că urma să vând cabana, n-am mai comandat să se reumple toamna trecută. Şi din câte ştiu eu, nici Dutch n-a făcut-o.

– Aşa că ar putea să se termine.

– Aşa cred. Depinde cât de mult a folosit Dutch cât n-am fost eu aici.

– De când n-ai mai fost aici?

– Înainte de săptămâna acesta, de câteva luni.

– Ai stat aici săptămâna asta?

– Da.

– Şi Dutch?

Dintr-odată accentul conversaţiei se mutase de la cantitatea de propan rămasă în rezervor.

– Este o întrebare nepotrivită, Tierney.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ceea ce înseamnă că da.

– De fapt, n-a stat aici, răspunse ea.

Bărbatul îi susținu privirea câteva clipe, apoi se întoarse și se duse la termostatul de pe perete. Am să reglez temperatura mai jos, pentru ca propanul să dureze mai mult. De acord?

– De acord.

– Dacă rezervorul se golește, va trebui să ne descurcăm numai cu căminul. Sper că avem ceva mai multe lemne decât ce este pe terasă.

Nu-i plăcuse aluzia la faptul că încă se mai culcă cu fostul ei soț, dar ținând seama că erau blocați aici împreună, nu prea avea loc de supărare. Trecu peste supărare și spuse:

– Mai sunt lemne de foc într-un șopron. Este o cărare prin...

– Știu unde este.

– Știi unde este șopronul? De unde?

Mica structură fusese construită din lemn decolorat de intemperii și fusese așezată în așa fel încât să nu fie vizibilă nici dinspre drum, nici de la cabană. Se pierdea în peisaj și era, practic, invizibilă. Sau cel puțin așa își închipuia ea.

– De unde știai de cabana asta, Tierney?

– Mi-ai povestit despre ea vara trecută.

Își amintea foarte clar că îi spusese, pentru că de atunci își repetase de mai multe ori conversația în minte.

– Ți-am spus că era în această zonă, dar nu ți-am spus exact unde este.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Atunci în seara asta, de unde ai știut?

Tierney se uită lung la ea, apoi vorbi:

– M-am plimbat pe munții ăștia. Într-o zi am ajuns și la cabană și la șopron, fără să-mi dau seama că sunt pe

o proprietate privată. Probabil că încălcasem o astfel de proprietate, dar n-am făcut-o intenționat. Am văzut apoi pancarta „De vânzare" și, pentru că îmi plăcea locul, am luat legătura cu agentul imobiliar. Am aflat că era a ta și a soțului său, dar pentru că erați în divorț, voiai s-o vinzi. Ridică brațele în sus. Așa am aflat despre locația cabanei tale.

Îi aruncă o privire care practic nu-i permitea să-i mai pună și alte întrebări.

– Acum, cam câte lemne sunt în șopron? Un metru cub? întrebă el.

Deși nu era chiar dispusă se renunțe la problema de unde știa el atât de multe lucruri despre ea, nu vedea ce ar fi realizat dacă ar fi continuat să-l interogheze și să-l irite.

– Nici vorbă de așa ceva, răspunse ea.

– Ei bine, să sperăm că vom fi salvați înainte să fim nevoiți să stricăm mobila ca s-o punem pe foc.

– Cam cât crezi că ar putea să dureze? Vreau să spun, până vom fi salvați.

Tierney se așeză pe canapea, unde un prosop acoperea acum perna de spate și-și rezemă capul de ea.

– Probabil că nu va fi mâine. Poate poimâine. Depinde de viscol și de cantitatea de gheață acumulată. Ar putea să dureze și mai mult.

Lilly își amintea de iarna trecută, când o furtună de zăpadă închisese drumul pe munte timp de câteva zile. Oamenii din zonele mai izolate rămăseseră fără curent electric, pentru că liniile căzuseră. În unele cazuri, a durat câteva săptămâni până când au fost reluate serviciile și comunitățile au revenit la normal. Iar viscolul care urla acum afară urma să fie, după previziunile meteorologilor, mai cumplit decât cel de anul trecut.

Lilly se așeză pe canapeaua din față și-și trase cuver-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

tura peste picioare, foarte fericită că Tierney se gândise să ia o pereche de şosete de rezervă pentru ea. Le atârnase pe cele ude de spătarul unui scaun ca să se usuce. Pantalonii îi erau încă uzi, dar se putea împăca cu asta, atât timp cât avea picioarele uscate şi îi era rezonabil de cald.

– La cât ai pus termostatul?

– La 16 grade.

– Hm!

– Îmi dau seama că nu este chiar foarte cald, spuse el. Ar trebui să-ţi pui şi celălalt pulover pe gât ca să te izolezi mai bine. Trebuie să-ţi păstrezi căldura corpului.

Lilly încuviinţă din cap, dar nu făcu nicio mişcare ca să se ridice.

– Ce temperatură crezi că este afară?

– Mult sub zero, răspunse el fără nicio ezitare.

– Atunci n-am să mă plâng că aici sunt 16. Se uită la cămin. Dar ar fi drăguţ să avem un foc în cămin.

– Ar fi. Dar cred sincer că…

– Nu, nu, ai dreptate, trebuie să păstrăm lemnele. Mi-am exprimat numai o dorinţă cu voce tare. Îmi place atmosfera pe care o creează focul din cămin.

– Şi mie.

– Face ca încăperea să pară mai primitoare.

– Aşa este.

După o clipă, Lilly întrebă:

– Ţi-e foame?

– Stomacul meu este încă neliniştit. Dar dacă ţi-e foame, mănâncă ceva. Nu face pe politicoasa.

– Nici mie nu mi-e chiar foame.

– Nu te gândi că trebuie să stai să mă păzeşti, spuse el. Pot să mă menţin treaz şi singur. Dacă eşti obosită şi vrei să dormi…

– Nu prea.

Nu avea de gând să adoarmă şi să rişte să-l lase să adoarmă, să intre poate şi în comă. Trebuia să mai rămână treaz câteva ore şi abia după aceea va fi în siguranţă dacă adoarme. Şi apoi, somnul de după-amiază fusese suficient de lung ca să nu-i fie somn acum.

Vorbise ca să umple tăcerea. Acum, că nu mai vorbeau, singurele sunete care se auzeau erau zgomotele provocate de vânt, de ramurile copacilor care se loveau între ele şi de gheaţa care continua să cadă răpăind pe acoperiş. Ochii lor rătăceau de jur împrejurul camerei, în care nu mai era nimic altceva decât mobila. Nu prea aveau la ce se uita, astfel că în cele din urmă se uitară unul la altul. Când privirile li se întâlniră, pustietatea camerei se strânse în jurul lor, creând o intimitate jenantă.

Lilly fu prima care îşi desprinse privirea. Observă telefonul mobil care stătea pe măsuţa de cafea dintre ei.

– Dacă Dutch a primit mesajul meu, probabil că încearcă să ne vină în ajutor.

– N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus. În legătură cu faptul că aţi stat aici împreună.

Lilly făcu un gest care arăta că nu era necesar să se scuze.

– Vreau numai să ştiu cât de mult mai ţii încă la el, Lilly.

Lilly se gândi să-i răspundă la întrebare, dar apoi se decise să lase problema asta în pace o dată pentru totdeauna.

– L-am chemat pe Dutch pentru că este şeful poliţiei, nu din cauza vreunei nostalgii personale. Căsătoria noastră s-a încheiat, dar n-o să mă lase să mor îngheţată, pentru că nici eu nu i-aş întoarce spatele dacă ar fi într-o situaţie limită. Dacă este posibil, ne va salva.

– Va alerga să te salveze pe tine, spuse Tierney. Dar mă îndoiesc că se va grăbi să mă salveze pe mine.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce vrei să spui?

– Nu mă place.

– Ce te face să crezi asta?

– De fapt, n-a făcut nimic în sensul ăsta. Am dat peste el într-o anumită ocazie. Dar nu s-a obosit niciodată să se prezinte.

– Poate că nu era un moment potrivit.

– Nu, cred că e ceva mai mult.

– Cum ar fi?

– În primul rând, eu sunt unul venit din afară şi lumea nu are încredere în mine pentru că stră-stră-străbunicii mei nu s-au plimbat prin munţii ăştia.

Lilly zâmbi, recunoscând în sinea ei că descrisese foarte exact atitudinea predominantă în regiune.

– Oamenii de aici formează o colectivitate închisă. Eu sunt numai în vizită aici, dar am venit suficient de des ca o mulţime de oameni să mă ştie după nume şi să vorbească cu mine când ne întâlnim. Să-mi spună bun venit când mă întorc. Lucruri de genul ăsta. Dar totdeauna când mă duc la magazinul lui Ritt să-mi beau cafeaua de dimineaţă, stau tot singur la bar. N-am fost invitat niciodată să intru şi eu în „clubul bătrânilor" care se adună în fiecare dimineaţă în separeuri. Dutch Burton, Wes Hamer, toţi cei care au crescut aici. Este o clică închisă. Nu că aş ţine neapărat să fiu şi eu inclus, dar nu sunt deloc prietenoşi, ca să nu spun mai mult.

– Atunci acceptă scuzele mele în numele lor.

– Te rog să mă crezi, nu este chiar aşa de important, dar mă întreb... începu el.

– Ce anume?

– Mă întreb... dacă motivul pentru care mă evită nu este faptul că i-ai pomenit despre mine.

Lilly lăsă capul în jos.

– Nu. Adică nu până ieri.

Tierney nu reacţionă, aşa că după o tăcere prelungită, Lilly trebui să rupă liniştea:

– Am fost uimită să te văd din nou în oraş. Nu ţi-ai epuizat subiectele despre care să scrii?

– Nu m-a adus înapoi goana după un subiect, Lilly.

Momeala pe care o aruncase era primejdioasă, dar foarte ispititoare. Lilly ridică capul şi se uită la el peste masă.

– Am vândut un articol despre ziua noastră de la râu, spuse el.

– Ştiu. L-am citit.

– Da? întrebă el vizibil încântat.

– Revista aceea de sporturi nautice şi revista mea au acelaşi editor, aşa că primesc câteva exemplare şi din ea. Răsfoiam în căutarea unei chestiuni şi am dat peste articolul tău.

În realitate, răsfoia această revistă şi altele asemănătoare de luni de zile, întrebându-se dacă scrisese şi vânduse un articol despre excursia cu caiacul.

– Era foarte bine scris.

– Mulţumesc.

– Sincer. Descrierile tale sunt foarte vii. Privind emoţia pe care am trăit-o. Şi titlul este foarte sugestiv: „Tumultuosul Râu Francez".

– M-am gândit că o să-i incite pe cei care nu ştiu despre ce e vorba, zâmbi el. Trebuie să citeşti articolul ca să înţelegi că aşa se numeşte râul.

– A fost un articol foarte bun.

– A fost o zi foarte bună, spuse el cu o voce joasă, provocatoare.

Începutul lui iunie, vara trecută. Erau doi dintre cei doisprezece oameni care se înscriseseră la o excursie de o zi cu caiacul. S-au întâlnit la autobuzul care transporta grupul la câţiva kilometri mai sus, pe râu, unde se ur-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

caseră în mai multe ambarcaţiuni clasa trei şi patru. Având cam aceleaşi calităţi, între ei se legase o camaraderie firească, mai ales după ce descoperiseră că şi carierele lor erau un fel de „verişoare“, cum spusese Tierney. El era scriitor liber-profesionist, care îşi vindea articolele la diverse reviste, ea era redactor la o revistă.

Când grupul s-a oprit la mal ca să mănânce de prânz, se separaseră de ceilalţi şi se aşezaseră împreună pe o ridicătură mare de pământ, care avea vederea spre cursul rapid de apă.

– Eşti redactor-şef? exclamase el, când ea îi spusese ce funcţie deţine.

– De trei ani deja.

– Sunt impresionat. Este o publicaţie foarte distinsă.

– Am început la o revistă pentru femeile din sud. Acum avem distribuţie naţională şi numărul abonaţilor creşte cu fiecare nouă apariţie.

Smart conţinea articole despre decoraţiuni interioare, modă, arta culinară, călătorii. Grupul-ţintă al revistei era alcătuit din femeile care îmbinau cariera cu gospodăria, care doreau din toată inima ca acest lucru să fie posibil. Un articol era, de exemplu, despre modul în care poţi transforma o masă adusă de la restaurant într-o desfătare demnă de un gurmand, adăugând pur şi simplu câteva mirodenii din cămară şi servind mâncarea în farfurii frumoase de porţelan, altul putea fi o trecere în revistă a tendinţei la moda pantofilor pentru sezonul următor.

– Fireşte că nu le excludem dintre cititoarele noastre nici pe mamele care stau acasă, îi explicase ea, dar ne concentrăm pe tipul de femeie care doreşte să aibă succes în carieră, să ştie cum să planifice perfect vacanţa familiei şi să fie gazda unor petreceri fabuloase pe care să le poată organiza cât ai clipi din ochi.

– Este posibil aşa ceva?

– O să afli dacă citeşti numărul nostru din iulie.

Toastase fericită şi râzând cu sticla lui de apă. Soarele era fierbinte şi conversaţia relaxată. Între ei se înfiripase rapid o relaţie agreabilă. Se distraseră aşa de bine pe râu înainte de masa de prânz, încât nu prea voiau s-o pornească din nou la drum când ghidul îi anunţase că pauza de prânz s-a încheiat.

În timpul după-amiezii mai sporovăiseră din când în când, dar trebuiau să se concentreze pe sportul destul de solicitant. Însă erau conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Comunicau prin semne cu mâna şi zâmbete. Admiraţia pe care şi-o nutreau reciproc pentru calităţile de sportiv le permitea să se tachineze din când în când dacă ajungeau cu burta în sus.

El îi dăduse din crema lui de protecţie împotriva arsurilor de soare când descoperise că ea nu-şi adusese aşa ceva. Dar le dădu din cremă şi altor două liceene, care flirtau fără jenă cu el şi se străduiseră toată ziua să-i atragă atenţia.

Când ajunseseră în locul unde îşi lăsaseră maşinile de dimineaţă, Lilly se duse la a ei, el la a lui. Dar după ce îşi pusese lucrurile în maşina lui, venise în fugă lângă ea.

– Unde locuieşti?

– În Cleary. Stau aici în weekenduri şi mai toată vara. Am o cabană.

– Ce drăguţ!

– Da, aşa este.

Liceenele trăseseră jeep-ul în dreptul lor.

– Ne vedem mai târziu, Tierney, spuse cea care conducea.

– Da, sigur că da.

– Îţi aminteşte numele locului? întrebă cealaltă.

– E salvat în memorie, spuse el, bătându-se peste frunte.

Ignorând-o pe Lilly şi zâmbindu-i conspirativ, cele două plecară, într-un nor de praf.

Tierney le făcuse cu mâna, clătinând din cap:

– Fete petrecărețe, o caută cu lumânarea.

Apoi se întorsese spre Lilly zâmbind:

– Mândria mea de bărbat suferă, dar trebuie să recunosc că m-ai umilit cu mişcările tale de rodeo de la ambarcaţiunea de clasa a patra.

– Mulţumesc foarte mult, spuse ea, prefăcându-se modestă. Este un adevărat compliment din partea unei persoane atât de talentate ca tine.

– Cel mai modest lucru pe care pot să-l fac este să-ţi ofer un pahar în semn de felicitare. Putem să ne întâlnim undeva?

Lilly făcuse semn cu capul în direcţia fetelor.

– Credeam că ai anumite planuri.

– Am, spuse el. Am planul să te văd pe tine.

Zâmbetul îi pierise brusc. Începu să-şi caute grăbită cheile.

– Mulţumesc,Tierney, dar trebuie să te refuz.

– A, dar poate mâine-seară?

– Îmi pare rău, nu pot. Inspiră adânc şi apoi se uită la el: Soţul meu şi cu mine suntem invitaţi la masă.

Zâmbetul lui nu dispăru, se prăbuşi pur şi simplu.

– Eşti căsătorită.

Rostise cuvintele ca o constatare, nu ca o întrebare.

Ea încuviinţă din cap.

Tierney se uită în jos la inelarul ei pe care nu era nimic. Expresia lui, o combinaţie de uimire şi de dezamăgire, era foarte grăitoare.

Apoi rămăseseră mult timp tăcuţi, privindu-se unul pe altul, comunicând numai cu ochii, în timp ce soarele pălea printre copaci, lungind umbrele de pe feţele lor nefericite.

În cele din urmă, ea întinsese mâna dreaptă:

– Mi-a făcut multă plăcere să te cunosc, Tierney.

– Şi mie, spuse el, strângându-i mâna.

– Am să aştept articolele tale, spuse ea şi urcă în maşină.

– Lilly...

– La revedere. Ai grijă cum conduci.

Închisese repede portiera maşinii şi plecase înainte ca el să mai apuce să spună ceva.

Aceasta fusese ultima dată când mai avuseseră vreo legătură până ieri, când îl zărise pe Strada Principală din Cleary. Dutch se lovise de ea, căci Lilly se oprise brusc pe trotuar.

– La ce te uiţi?

Tierney tocmai se pregătea să se urce în maşina lui când întoarse din întâmplare capul în direcţia ei. Ochii lor se întâlniră şi rămaseră o clipă aşa.

– Ben Tierney, spuse ea, răspunzând absentă la întrebarea lui Dutch. Sau poate că pur şi simplu rostise cu voce tare un nume care nu-i ieşise din minte în ultimele opt luni.

Dutch îi urmări privirea de-a curmezişul benzilor de circulaţie. Tierney era tot acolo, pe jumătate în maşină, pe jumătate afară, uitându-se la ea, de parcă ar fi aşteptat un semnal care să-i spună ce trebuie să facă.

– Îl cunoşti pe individul ăsta?

– L-am cunoscut vara trecută. Îţi aminteşti de ziua aceea când am mers cu caiacul pe Râul Francez? Era şi el în grup.

Dutch deschise uşa de la biroul avocatului unde aveau întâlnire ca să semneze ultimele documente pentru vânzarea cabanei.

– Am întârziat, mai spuse el şi o conduse înăuntru.

O jumătate de oră mai târziu, când plecaseră de la

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

avocat, se surprinse căutându-l cu privirea pe Strada Principală. I-ar fi plăcut să-i spună cel puțin bună ziua, dar nu se vedea nici urmă de Tierney sau de mașina lui. Iar acum, când stătea la un metru de ea, îi venea greu să se uite la el și nici nu știa ce să-i spună. Simțind privirea lui ațintită asupra ei, se uită la el.

– După ziua aceea de pe râu, am sunat de mai multe ori la biroul tău din Atlanta.

– Articolele tale nu sunt pentru cititoarele mele.

– Nu am sunat ca să-mi plasez un articol.

Lilly întoarse capul și se uită în căminul gol. Scosese cenușa de acolo în dimineața aceasta, o dimineață care părea un moment foarte îndepărtat în timp.

– Știu de ce ai telefonat, spuse ea moale. De aceea n-am putut să răspund. Din același motiv pentru care nu am putut să merg cu tine la restaurant după ce ne-am cunoscut. Eram căsătorită.

Tierney se ridică în picioare, înconjură măsuța de cafea și se așeză pe canapeaua ei, obligând-o să se uite la el.

– Acum nu ești căsătorită.

William Ritt zâmbi în sus spre sora lui în timp ce aceasta îi lua farfuria goală din față.

– Mulțumesc, Marilee. Friptura a fost excelentă.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

– Mă gândeam să inventez câte ceva pentru dejun în fiecare zi. Ceva diferit pentru fiecare zi a săptămânii. Miercurea friptură de vițel. Vinerea crochete de crabi. Te-ar deranja să-i dai rețeta ta de tocăniță și Lindei?

– Este rețeta mamei.

– O, cred că pe ea n-o poate deranja dacă o mai dai și altcuiva, nu-i așa?

Pentru urechile altcuiva, cuvintele acestea ar fi putut

să pară foarte dure, dar Marilee cunoștea motivul insensibilității lui William și nu-l putea învinovăți pentru asta. Părinții lor muriseră, dar nu le duceau dorul. Unul dintre ei fusese complet indiferent, celălalt inconștient de egoist. Pentru ei, ideea de a-și trata copiii cu dragoste și afecțiune era o concepție total străină.

Tatăl lor fusese un om sobru și taciturn. Mecanic de meserie, se trezea în fiecare dimineață înainte de revărsatul zorilor și cobora de pe munte jos, în oraș, la atelierul mecanic unde lucra. Se întorcea acasă la masa de seară, pe care o servea metodic. Mormăia niște răspunsuri la întrebările directe, dar altfel nu avea nimic de spus, niciun fel de critici sau dojeni. După masă făcea o baie, apoi se retrăgea în dormitor și închidea ușa bine în urma lui, izolându-se de toată familia.

Marilee nu văzuse să-i facă ceva plăcere, cu excepția grădinii de zarzavaturi pe care o cultiva în fiecare vară. Aceasta era mândria și bucuria lui. Avea șapte ani când tatăl ei îl surprinsese pe iepurașul ei rozând o varză. Îi sucise gâtul chiar în fața ei și o pusese pe maică-sa să-l gătească pentru masa de seară. Marilee considerase că se înfăptuise justiția divină atunci când căzuse mort, lovit de un atac de cord, în timp ce plivea un strat de ceapă.

Mama lor fusese o smiorcăită și o ipohondră care se plângea tot timpul de soțul ei, ca de o povară pe care o ducea în spate. Timp de patruzeci de ani a avut grijă ca toată lumea să afle că se măritase mult sub condiția ei. Nenorocirea ei rămânea punctul esențial al vieții ei, toate celelalte fiind excluse.

Când sănătatea precară o condamnă să zacă cu adevărat la pat, Marilee își luase un semestru de concediu fără plată de la liceul din Cleary ca să aibă grijă de ea. Într-o dimineață, când Marilee încercase s-o trezească, descoperise că mama ei murise în somn. Mai târziu, când

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

preotul încerca s-o consoleze cu fel de fel de platitudini. Marilee nu se gândea decât la faptul că o femeie atât de înăcrită şi preocupată numai de ea însăşi n-ar fi meritat o moarte atât de uşoară.

Cei doi copii ai acestor oameni dezechilibraţi emoţional învăţaseră foarte de timpuriu să aibă grijă singuri de ei. Casa familiei lor se afla la capătul oraşului dinspre Vârful Cleary, departe de centru, izolată de ceilalţi copii care se jucau împreună. Părinţii lor nu aveau niciun fel de talente sociale, aşa că nici ei nu le deprinseseră. Modul şi mijloacele prin care oamenii interacţionează unii cu alţii le învăţaseră abia la şcoală.

William fusese un elev bun care învăţase foarte sârguincios. Eforturile îi fuseseră răsplătite cu referate excelente şi diverse premii. Încercase să-şi facă prieteni cu acelaşi gen de hotărâre, dar eforturile lui mult prea zeloase avuseseră, de regulă, un rezultat contrar.

Marilee îşi găsise îndrumarea pentru ceea ce îi lipsise în propria viaţă în paginile cărţilor. William, fiind cu câţiva ani buni mai în vârstă, a fost primul care a învăţat să citească. Se ţinuse de capul lui s-o înveţe şi pe ea să citească, astfel că la cinci ani citea cărţi care ar fi constituit o problemă chiar şi pentru adulţi.

Cu excepţia anilor cât fuseseră la colegiu, locuiseră împreună toată viaţa. După ce mama lor murise, William decisese că era momentul să se mute în oraş. Nu i-a trecut nicio clipă prin minte că s-ar putea ca şi Marilee să-şi aibă planurile ei. Şi nici nu s-a gândit că sora lui ar dori poate să trăiască independent de el. De fapt, Marilee se simţise încântată la gândul să părăsească clădirea urâtă şi tristă de pe munte, care îi evoca atât de multe amintiri neplăcute.

Cumpăraseră o casă micuţă, frumoasă, pe o străduţă liniştită. Ea o transformase într-un cămin foarte confortabil, plin de culoare şi de lumină, de plante în ghivece, care lipsiseră în casa unde crescuseră. Dar după ce atârnase ultima perdea şi aranjase şi ultima cameră, se uitase în jur şi îşi dăduse seama că, de fapt, nimic nu se schimbase, în afară de mediul în care trăia. Viaţa ei nu era mai emoţionantă, nu pornise pe o cale nouă. Colivia ei era mai frumoasă şi mai bine mobilată, dar tot o cuşcă rămânea.

Cât despre casa de la munte, ar fi vrut s-o vândă sau s-o lase să putrezească până când s-ar fi pierdut în peisaj, dar William avea alte idei.

– Furtuna o să-ţi întrerupă lucrul la casă un timp, spuse ea în timp ce ştergea masa cu o cârpă udă, strângând firimiturile de pâine în palmă.

– Aşa este, răspunse el din spatele ziarului pe care îl citea. O să mai dureze câteva zile până o să se poată circula pe drumul principal. Cât despre drumul din spate până la locul nostru va dura şi mai mult până va fi curăţat.

Drumul din spate la care se referea el şerpuia pe versantul vestic al muntelui, care era întotdeauna mai rece, mai întunecos, ultimul în care venea primăvara.

– Imediat ce se redeschide, aş dori să mă duci acolo, spuse ea. Vreau să văd şi eu ce ai făcut acolo.

– Merge bine. Sper să termin, dacă nu vara asta, în vara viitoare.

Ideea lui fusese să repare casa şi s-o închirieze vilegiaturiştilor. Erau câteva zeci de agenţi imobiliari în zonă care ţineau proprietăţile ocupate luni întregi în timpul verii şi al toamnei. Făcuse aproape totul singur, angajase oameni numai când fusese absolut necesar. Îşi petrecuse practic tot timpul liber cu renovarea casei. După Marilee, casa ar fi trebuit demolată, dar William era foarte încântat de proiect, aşa că ea îl sprijinea.

– Am auzit că bătrânul Smithson a închiriat cu o mie

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

cinci sute pe săptămână vara trecută, spuse el. Îți vine să crezi? Și casa aia era practic gata să se prăbușească atunci când au început renovarea. A noastră este mult mai prezentabilă.

– Ce ai făcut astăzi după-amiază cu Wes și cu Scott Hamer în camera din spate a magazinului?

– Iar începi? făcu el, lăsând în jos un colț al ziarului ca să se uite la ea.

– În după-amiaza asta, în camera din fundul magazinului, tu...

– Am mai auzit partea asta. Ce vrei să spui cu ce am făcut acolo?

– Nu trebuie să te superi, William. Am întrebat doar...

– Nu mă supăr. Numai că este o întrebare ciudată, asta e tot. Și oricum absolut nepotrivită și deplasată. Data viitoare o să mă întrebi ce medicamente iau clienții mei, când știi că nu pot dezvălui informații personale.

În realitate, era un om ocupat, căruia îi plăceau bârfele, de cele mai multe ori despre clienții lui și despre starea sănătății lor.

– Treaba aia a ta cu Wes și Scott era ceva personal?

William oftă, lăsând ziarul deoparte, ca și când Marilee i-ar fi stricat toată plăcerea.

– Personală, dar nu confidențială. Wes mă sunase mai înainte să-mi spună că Dora are o durere de cap și m-a întrebat ce analgezic pot să-i dau fără rețetă. A venit să-l ia.

Se ridică de la masă și se duse să-și umple din nou ceașca de cafea. Privind peste marginea cănii, în timp ce sorbea din ea, întrebă:

– Ce te-a făcut să întrebi? Crezi că Wes a venit special să flirteze cu tine?

– N-a flirtat cu mine.

William îi aruncă o privire ironică.

– Nu a flirtat, insistă ea. Am stat numai de vorbă.

– Sincer să fiu, Marilee, nu pot să cred că te simți flatată de atenția lui Wes, spuse el cu o nuanță de milă în voce. Wes flirtează cu oricine are ovare.

– Nu fi mojic.

– Mojic? William râse stropind cu cafea în jur. Nu știi ce înseamnă să fii mojic dacă nu l-ai auzit pe Wes cum vorbește despre femei. Bineînțeles, când ele nu-l aud. Folosește un limbaj atât de murdar, încât cred că tu nici nu l-ai înțelege și se laudă cu cuceririle lui sexuale. După cum vorbește, ai crede că e tot la liceu. Se laudă cu aventurile lui amoroase cu aceeași atitudine de cocoș cu care obișnuia să care mingea pe coridoarele liceului după o victorie importantă.

Marilee își dădea seama că cea mai mare parte din disprețul lui William era provocat de gelozie. I-ar fi plăcut și lui să fie un mascul feroce ca Wes. Adevărul este că încă nu scăpase de invidia adolescentină pe care o simțea pentru fostul coleg de liceu. Faptul că era bun la învățătură nu era deloc același lucru cu a fi căpitanul echipei de fotbal.

Dar mai știa și că ceea ce spusese el despre Wes, deși poate exagerat, era în esență adevărat. Făcea parte din corpul profesoral al școlii la fel ca și Wes. Mergea pe coridoarele liceului ca și când acesta ar fi fost al lui. I se părea că statutul de proprietar i se cuvenea în calitatea lui de director sportiv. Se mândrea cu acest titlu și cu toată celebritatea și privilegiile pe care le implica.

– Știi că și-a sedus propriile eleve?

– Astea sunt bârfe, spuse Marilee blând. Lansate, cred eu, chiar de fetele care visează la așa ceva.

William dădu din cap, ca și când ar fi fost întristat de naivitatea ei.

– Ești așa de inocentă în privința lucrurilor de pe lumea asta, Marilee! N-ai decât să-ți faci iluzii în legă-

tură cu Wes Hamer, dacă ţii neapărat. Dar în calitatea mea de frate mai mare căruia îi pasă de tine, îţi recomand să-ţi găseşti un alt erou.

Îşi luă cafeaua şi ziarul şi se duse în living. William, aproape la fel ca şi tatăl său, îşi avea şi el rutina lui. Voia ca masa să fie gata întotdeauna seara când se întorcea el de la magazin. După masă, citea ziarul, în timp ce Marilee făcea curat în bucătărie şi-şi termina celelalte treburi gospodăreşti. Până când era şi ea gata să se aşeze în living ca să corecteze lucrările elevilor, el se retrăgea deja în camera lui să se uite la televizor până adormea.

Locuiau în aceeaşi casă, dar rareori se întâmpla să fie în aceeaşi încăpere.

Ea îl întreba întotdeauna cum fusese ziua, dar el n-o întreba decât foarte rar pe ea despre acelaşi lucru, ca şi când munca ei nu ar fi avut importanţă. El îşi exprima liber gândurile, sentimentele, opiniile, dar când ea voia să şi le expună pe ale ei, acestea erau respinse cu un gest al mâinii sau ignorate.

El putea să iasă seara fără să trebuiască să dea socoteală pentru timpul lui sau să-i spună unde se duce. Dacă pleca ea, trebuia să-i spună din timp, să-i explice cu cine se duce şi când crede că se va întoarce.

După dispariţia celei de-a doua femei din localitate, devenise încă şi mai vigilent în privinţa plecărilor ei de acasă. Marilee se întreba cu cinism dacă era chiar îngrijorat pentru soarta ei sau îi plăcea să-şi exercite autoritatea asupra ei.

Marilee îşi îndeplinea îndatoririle plicticoase ale unei soţii fără a avea statutul de soţie. Era o fată bătrână, făcând menajul pentru fratele ei, pentru că nu avea alt bărbat pentru care să facă asta. Fără îndoială că aşa credeau oamenii, clătinând cu milă din cap şi murmurând: „Dumnezeu s-o binecuvânteze".

William îşi avea viaţa lui. Şi ea la fel. Tot a lui.

Până de curând când totul se schimbase în mod miraculos şi dulce.

8

Tensiunea din jurul mesei din bucătărie a familiei Hamer era mare, la fel de palpabilă ca şi cotletul în care Wes îşi înfigea acum cuţitul. Tăie o bucăţică de carne, o cufundă în grămăjoara de ketchup de pe farfurie şi o bagă în gură.

– Mi-ai spus că formularele alea de cereri au fost deja expediate, spuse el, vorbind printre înghiţituri. În dimineaţa asta am intrat în camera ta şi le-am văzut acolo, aruncate peste tot pe masă. Aşadar, pe lângă faptul că nu ţi-ai luat în serios responsabilităţile, m-ai şi minţit. Şi nu o singură dată.

Scott stătea ghemuit pe scaunul lui, cu ochii în jos. Cu vârful furculiţei, împungea absent în porţia de piure de cartofi.

– Am învăţat pentru examenele semestriale, tată. După aceea am petrecut o săptămână la bunicul, de Crăciun. De când a început din nou şcoala am fost foarte ocupat.

Wes îşi trimise friptura în jos pe gât cu o înghiţitură de bere.

– Ocupat cu orice altceva în afară de viitorul tău.

– Nu.

– Wes.

– Nu te băga în chestia asta, Dora, spuse el, aruncându-i o privire scurtă soţiei. Asta este între Scott şi mine.

– Am să încep să completez formularele în seara asta. Scott îşi împinse scaunul înapoi şi puse şervetelul lângă farfurie.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– *Voi* începe în seara asta. Wes arătă cu cuțitul spre farfuria lui Scott. Termină de mâncat.

– Nu mi-e foame.

– Mănâncă oricum. Ai nevoie de proteine.

Scott își puse la loc șervețelul pe genunchi și tăie friptura.

– În vacanță am să te las să mănânci porcării din alea, spuse Wes. De acum până se termină antrenamentul de primăvară, am de gând să-ți supraveghez regimul alimentar. Fără desert.

– Am făcut o plăcintă cu mere pentru seara asta, spuse Dora. Privirea plină de simpatie pe care i-o aruncase Dora lui Scott îl înfurie pe Wes mai mult decât ideea plăcintei.

– Jumătate din ceea ce nu e în regulă cu el vine de la tine. L-ai răsfățat, Dora. Dacă ar fi fost după tine, probabil că nici nu s-ar fi dus deloc la colegiu. Ai fi fost în stare să-l ții aici să-l răsfeți toată viața.

Își terminară masa în tăcere. Scott ținea capul plecat, aruncând mâncarea în gură până când farfuria rămase goală și apoi ceru voie să plece de la masă.

– Uite ce este, spuse Wes, făcându-i mărinimos cu ochiul fiului său, hai să zicem că o felie de plăcintă cu mere n-are cum să-ți facă rău.

– Mulțumesc. Scott aruncă jos șervețelul și plecă din bucătărie. Câteva secunde mai târziu auziră cum se trântește ușa de la camera lui și apoi muzica dată tare.

– Mă duc să vorbesc cu el.

Wes o apucă pe Dora de mână când aceasta încercă să se ridice.

– Lasă-l în pace, spuse el, obligându-o să se așeze înapoi pe scaun. Lasă-l să fie bosumflat. O să-i treacă.

– Tocmai asta e că în ultima vreme e mereu bosumflat.

– Ce adolescent nu are stări sufletești schimbătoare?

– Dar Scott nu a avut așa ceva până de curând. Nu mai este în apele lui. Ceva nu e-n regulă.

Cu o politețe exagerată, Wes spuse:

– Acum aș dori să mănânc niște plăcintă.

Dora rămase cu spatele la el în timp ce tăia plăcinta care se răcea pe masă.

– Te iubește, Wes. Se străduiește să te mulțumească, dar nu-l lauzi niciodată pentru nimic. Ar reacționa mai bine la laude decât la critici.

– Nu putem sta niciodată de vorbă fără să-mi arunci în cap panseuri dintr-astea din telenovele? mormăi el.

Dora îi aduse o bucată de plăcintă.

– Vrei și înghețată?

– Nu așa o mănânc întotdeauna?

Femeia aduse cutia cu înghețată, luă o lingură și i-o puse peste plăcinta cu mere, apoi duse înghețata înapoi în congelator și începu să aranjeze farfuriile murdare în teanc.

– Ai să-l înstrăinezi pe Scott de noi. Asta vrei?

– Ceea ce vreau este să-mi mănânc desertul în liniște.

Când Dora se întoarse spre el, fu surprins s-o vadă o fracțiune de secundă pe colega lui de școală, când o zărise prima dată traversând campusul într-un tricou de tenis, cu racheta aruncată pe umăr, cu maioul ud de transpirație, venind de la un meci despre care aflase mai târziu că îl câștigase cu ușurință.

În după-amiaza aceea, ochii ei ardeau de mânie pentru că îl văzuse când aruncase un ambalaj de la bomboane pe pajiștea îngrijită din fața căminului sportivilor, unde mai multe colege stăteau pe terasa largă.

– Ce glumă urâtă, spusese ea, de parcă ar fi scuipat într-o fântână. Se apropiase de hârtiuță, o luase de jos și o dusese la cel mai apropiat coș de gunoi. Apoi își continuase drumul, fără să se uite nici măcar o clipă înapoi.

Colegii şi prietenii lui, printre care şi Dutch Burton, fluieraseră şi ţipaseră după ea, făcând fel de fel de observaţii fără perdea când se aplecase să ridice hârtia. Dar Wes se uitase gânditor în urma ei. Îi plăceau ţâţele ei tari şi fundul provocator, sigur că da. Îi încinseseră deja mădularele. Dar fusese doborât de atitudinea ei măreaţă şi dispreţuitoare.

Cele mai multe dintre colege leşinau când intra el în încăpere. Fetele îşi ofereau paturile şi a te culca cu o vedetă sportivă era un motiv de mare mândrie. La vremea respectivă, el şi Dutch erau vedetele echipei de fotbal. Fetele nu le refuzau nimic şi, de regulă, primeau mai mult decât ceruseră. Era aşa de uşor să te culci cu ele, încât aproape că nu mai avea niciun haz. Dar fata asta îi plăcuse tocmai pentru că dăduse dovadă de ceva demnitate.

Acum se întreba ce se întâmplase cu demnitatea Dorei. De când se căsătoriseră, dispăruse cu totul, deşi parcă mai rămăsese o urmă în expresia ei de acum.

– Plăcinta cu mere este mai importantă decât fiul tău?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dora, am vrut numai să...

– Într-o bună zi ai să întreci măsura, o să ne părăsească şi n-o să-l mai vedem niciodată.

– Ştii care e problema ta? întrebă el supărat. Nu ai suficiente ocupaţii, asta este. Stai aici toată ziua şi te uiţi la toate aiurelile alea împotriva bărbaţilor de la televizor, după care vrei să-mi găseşti mie toate cusururile alea de acolo. De aceea inventezi scenariile astea nebuneşti, care nu se vor întâmpla niciodată cu familia noastră. Tatăl meu a fost dur cu mine, dar m-am descurcat foarte bine.

– Îl iubeşti?

– Pe cine?

– Pe tatăl tău.

– Îl respect.

– Ţi-e *frică* de el. Eşti înspăimântat ca un rahat de bătrânul ăla.

Wes lăsă jos linguriţa şi se ridică brusc, în timp ce scaunul scrijelea zgomotos pardoseala. Se priviră în ochi peste masă câteva clipe încordate. Apoi el zâmbi:

– Dora, ce-mi place când vorbeşti urât!

Dora îi întoarse spatele, se răsuci spre chiuvetă şi dădu drumul la robinete. Wes se apropie de ea, întinse mâna şi le opri.

– Farfuriile pot să mai aştepte. Îşi puse mâinile pe coapsele ei şi o trase cu spatele spre el. Mi-ai creat o asemenea erecţie că nu mai pot.

– Du-te cu ea în altă parte, Wes.

Bărbatul pufni dispreţuitor şi lăsă mâinile în jos.

– Aşa am să fac.

– Ştiu.

Dora dădu din nou drumul la robinete.

Dutch bătu de câteva ori la uşa din spate a familiei Hamer. Prin fereastră se vedea în bucătărie, unde toate luminile erau aprinse, dar nu se vedea nici ţipenie de om.

Bătând din picioare de nerăbdare şi de frig, mai bătu o dată, apoi deschise uşa şi începu să strige:

– Wes, sunt eu, Dutch.

Păşi înăuntru împreună cu o rafală de aer îngheţat. Închise uşa, traversă bucătăria şi se uită în living.

– Wes? strigă el cu o voce care, spera el, se auzea chiar şi peste başii unei muzici rock care venea de undeva de sus, probabil din camera lui Scott.

Uşa dintre bucătărie şi garaj se deschise în spatele lui. Se întoarse şi îl zări pe Wes care tocmai intra. Văzându-l pe Dutch la el în bucătărie, Wes începu să râdă:

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Aşadar, până la urmă ai venit. Mi-am imaginat eu că n-ai să poţi rezista la filmele alea marcate cu X. Am pus antigel în maşina Dorei. E aşa de frig că... Apoi zâmbetul îi pieri: S-a întâmplat ceva?

– Lilly a avut un accident.

– Dumnezeule! E rănită?

– Nu cred. Nu sunt sigur.

Wes îşi puse mâinile pe bicepşii lui Dutch şi îl conduse în living, apoi îl împinse până se aşeză pe o canapea. Dutch îşi scoase mănuşile şi pălăria. Ghetele lui lăsaseră o dâră de noroi pe covor, dar niciunul dintre ei nu observă. Wes turnă puţin Jack Daniels într-un pahar şi i-l aduse.

– Ia o înghiţitură şi după aia spune-mi ce s-a întâmplat.

Dutch dădu peste cap paharul de whisky, se strâmbă, apoi trase adânc aer în piept.

– Mi-a lăsat un mesaj pe mobil. Tocmai vorbeam cu familia Gunn şi nu am răspuns la telefon. La naiba! Oricum, s-a produs un fel de accident în timp ce cobora de pe munte. La naiba, când am plecat de la cabană credeam că este în ordine, că vine după mine. N-ar fi trebuit să plec înaintea ei. Drumul era deja plin de gheaţă. Cred că a derapat sau cam aşa ceva. Nu ştiu. Oricum, a spus că s-a dus înapoi la cabană şi cu individul ăla, Ben Tierney...

– Tierney? Ăla... Wes mimă scrisul la calculator.

– Da, ăla. Autorul ăla de articole despre aventuri sau cum naiba le zice. Lilly zicea că e rănit.

– S-au ciocnit cu maşinile?

– Tot ce a spus şi ce am putut eu să înţeleg pentru că nu se auzea bine pe celular, este că sunt la cabană, că Tierney este rănit şi să le trimit ajutor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă şi Dora care îşi făcu apariţia într-un capot legat strâns în talie cu un cordon.

Expresia ei îi sugera întotdeauna lui Dutch un dansator pe sârmă care tocmai îşi dăduse seama că făcuse un pas greşit.

Wes îi povesti pe scurt situaţia. Dora îşi exprimă îngrijorarea, apoi întrebă:

– Ţi-a spus Lilly ceva despre rana domnului Tierney, cât este de gravă?

Dutch dădu din cap în semn că nu. Întinse paharul gol lui Wes, care îl umplu din nou. De astă dată Dutch sorbi mai pe îndelete.

– Nu ştiu dacă are numai o zgârietură sau este într-o stare critică şi se agaţă de viaţă. Sincer să fiu, nici nu prea îmi pasă. Sunt îngrijorat pentru Lilly. Trebuie să mă duc acolo. Acum.

– În noaptea asta? făcu Dora.

Wes se uită afară pe fereastra de la living.

– Viscolul nu s-a terminat, Dutch. E mai rău ca înainte.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta. Am mers cu maşina prin viscol. Toate suprafeţele exterioare sunt îmbrăcate în gheaţă. Nu este niciun semn de ameliorare a precipitaţiilor, iar temperatura continuă să scadă.

– Cum îţi propui să ajungi acolo, Dutch? Nu poţi merge cu maşina pe drumul până la cabana ta. Chiar şi un 4×4 este inutil pe gheaţă.

– Ştiu, spuse el amărât şi furios. Am încercat deja.

– Ai înnebunit?

– Da, am înnebunit. Sau eram nebun, oricum. Când am auzit mesajul ăla pe telefonul meu, am reacţionat fără să gândesc. Am scos jeep-ul şi am pornit la drum dar... încheie golind al doilea pahar. Am derapat, abia am reuşit să redobândesc controlul asupra maşinii.

– Mă duc să fac nişte cafea, spuse Dora şi porni spre bucătărie.

– Ai fi putut să te sinucizi, spuse Wes. Să faci o nebunie ca asta!

Dutch se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe încoace şi încolo.

– Atunci ce să fac, Wes? Să stau aici cu degetul în gură şi să aştept până se dezăpezeşte drumul? Asta poate să mai dureze câteva zile. Nu pot să stau pur şi simplu şi să aştept. Dar dacă şi Lilly este rănită? Asta ar cam fi în stilul ei, să nu-mi spună nimic.

– Îţi înţeleg îngrijorarea. Dar se pare că nu mai eşti răspunzător pentru ea.

Dutch se apropie de el, îşi strânse mâinile în pumni şi fu cât pe-aici să-l lovească pe prietenul lui. Deşi, tehnic vorbind, Wes spunea adevărul, nu voia să-l audă. Şi mai ales nu voia să-l audă de la Wes. Wes, cel care era în toate superior. Wes, cel care nu ştiuse niciodată ce este înfrângerea şi nu avusese în viaţa lui niciun moment de îndoială. Wes care ţinea totul sub control.

– Eu sunt şeful poliţiei. Dacă nu ar fi decât acest motiv, şi Lilly tot este responsabilitatea mea.

Wes dădu din mână.

– OK, foarte bine, linişteşte-te! Dacă te înfurii pe mine nu rezolvi nimic.

Dutch acceptă una din cănile de cafea pe care i le oferi Dora pe o tavă. Sorbi de mai multe ori, căci avea mare nevoie de cafea după cele două pahărele de whisky. Gustul lui amărui fusese ca un nectar pentru organismul lui. Aroma, gustul, căldura i se răspândiseră în tot corpul, iar gâdilatul plăcut din stomac îl făcuse să-şi dea seama cât de mult dusese dorul băuturii.

– Cal Hawkins are în continuare monopolul camionului cu nisip, aşa e? întrebă el.

– Municipalitatea i-a reînnoit contractul anul trecut,

spuse Wes. Dar asta numai pentru că nemernicul are instalaţia.

– Am trimis nişte oameni să-l caute. M-am dus chiar eu la el acasă. Era întuneric şi încuiat peste tot. Nu răspunde nimeni la telefon. Dacă nu este afară să dea cu nisip pe drum, atunci unde naiba este?

– În vreun bar aş spune eu, sugeră Wes. De aceea îi place aşa de mult slujba asta. Nu trebuie să lucreze decât câteva ore pe an. În restul timpului este liber să se îmbete până cade sub masă.

– Am căutat deja în toate barurile.

– Acolo unde se serveşte băutură cu timbru de impozit din sticle cu etichetă? Wes pufni disprețuitor şi îşi arcui sprâncenele. Nu acolo ai să-l găseşti pe Cal. Se duse la dulapul de la intrare, îşi scoase paltonul, căciula, mănuşile. Conduci tu. Eu am să-ţi spun pe unde s-o iei.

– Mulţumesc pentru cafea, Dora, spuse Dutch când trecu pe lângă ea.

– Te rog să ai grijă.

Wes nu-i spuse decât:

– Nu mă aştepta.

Când ieşiră în cea mai cumplită vreme din istoria recentă a oraşului, Wes îl bătu pe Dutch între omoplaţi:

– Nu-ţi face griji, bătrâne, într-un fel sau altul o s-o salvăm pe doamna ta.

Ferestrele dormitorului lui Scott dădeau spre curtea din spate. Se uită la tatăl lui şi la Dutch Burton care practic patinară până la maşina neagră a lui Dutch, cu lumină pe acoperiş şi o insignă pe portieră. Dutch lăsase motorul să meargă cât fusese înăuntru. Fumul de la ţeava de eşapament forma o mică fantomă albă care dansa în spatele portbagajului. Când dădură înapoi pe alee, roţile porniră în gol, neputând să se agaţe de nimic.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Scott încă se mai uita la luminile din spate care se vedeau tot mai puțin, când mama lui bătu la ușă.

– Scott?

– Intră. Scott dădu volumul muzicii mai încet.

– Vrei să mănânci acum o bucată de plăcintă?

– Nu pot s-o las pentru micul dejun? Am mâncat prea multă friptură. Am văzut că tata a plecat cu domnul Burton.

Dora îi spuse ce se întâmplase.

– Cred că Lilly n-a plecat în jos la timp și a fost prinsă acolo de viscol. Dar cel puțin ea avea un motiv întemeiat să se afle acolo. Dar nu pot pricepe în ruptul capului ce căuta domnul Tierney acolo pe vârf, tocmai astăzi.

– Este alpinist.

– Cu atât mai mult ar fi trebuit să știe mai bine ca oricine altcineva că nu se merge la munte pe o vreme ca asta.

Scott gândea la fel. Era și el un alpinist încercat și citise și articolele lui Tierney despre traseele din regiune. Crescuse explorând și făcând camping prin munți și păduri, mai întâi cu Cercetașii, după aceea și singur. Oricând i-ar fi plăcut foarte mult să urce pe Cleary Peak, care putea fi un teren foarte ostil chiar și pe vreme frumoasă, dar în niciun caz nu s-ar fi dus acolo în după-amiaza aceasta, când vremea se înrăutățise așa de tare.

– Chiar dacă îl găsesc pe Cal Hawkins, nu cred că poate cineva să urce în noaptea asta pe Șoseaua Laurel, spuse el.

– Nici eu, dar oricum nu mă ascultă pe mine. Dacă este cineva mai încăpățânat decât taică-tău, acela este Dutch Burton. Pot să-ți aduc ceva? O ceașcă de cacao?

– Nu, mulțumesc, mamă. Am să lucrez puțin la formularele astea, așa cum i-am promis tatei.

– Foarte bine, somn ușor!

– Nu uita să încui și să pui ceasul să sune când te duci la culcare, îi aminti el când ieși din cameră.

Dora îi zâmbi.

– N-am să uit. Wes mi-a amintit mereu că trebuie să ținem ușa și ferestrele încuiate, mai ales după ce a dispărut Millicent. Dar nu mi-e teamă de niciun spărgător.

Și de ce te-ai teme? își spuse Scott. În sertarul noptierei de lângă patul ei era un pistol încărcat. Nu ar fi trebuit să știe de el, dar știa. Îl descoperise când era în clasa a șasea și se strecurase în dormitorul părinților lui și fusese mult mai uimit de revolverul din sertar decât de tubul cu lubrifiant spermicid.

– Se pare că Millicent și celelalte fete nu au fost luate cu forța, continuă ea. Indiferent cine este vinovatul, fetele îl cunoșteau sau cel puțin l-au recunoscut și au considerat că este inofensiv. Se pare că s-au dus cu el de bunăvoie.

– Bine, dar oricum, mamă, ai grijă!

Dora îi trimise o sărutare suflată.

– Așa am să fac. Promit.

După ce se închise ușa, Scott dădu muzica din nou tare și potrivi cronometrul s-o oprească peste douăzeci de minute. Apoi se îmbrăcă pentru excursia pe care o planificase.

Ferestrele de la camera lui se deschiseră fără zgomot, pentru că le ungea mereu. Într-o clipă fu afară și închise fereastra din nou. Nu voia ca mama lui să simtă vreun curent de aer rece și să vină să vadă de unde provine.

Aerul înghețat îi arse ochii și începu să-i curgă nasul. Își strânse umerii ca să înfrunte viscolul și își afundă mâinile înmănușate în buzunarele paltonului. Străbătu curtea prin partea neluminată apoi porni la drum.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Uneori, mai ales după câte una din predicile bătrânului despre cât era el de grozav, când, de fapt, nu știa ce să mai facă ca să-i intre în voie tatălui lui, simțea nevoia să fugă din casa asta.

Firește că nimic din ceea ce făcea el nu era suficient ca să-l mulțumească pe tatăl lui. Nicio panglică albastră nu era destul de albastră, niciun trofeu de argint nu era destul de strălucitor pentru odrasla lui Hamer. Dacă ar fi câștigat o medalie olimpică de aur, tatăl lui ar fi vrut să știe de ce nu a câștigat două.

Văzu două faruri care se apropiau și, temându-se să nu fie Dutch Burton, se ascunse după un gard, așteptând să treacă vehiculul. Mergea nu cu mai mult de 15 km pe oră și lui Scott i se păru că trece o veșnicie până să ajungă la el, iar lui îi înghețaseră picioarele de frig și de încordare.

Dar precauțiile lui nu erau necesare. Nu era mașina lui Dutch cea care se târâse pe lângă el. Începu să meargă din nou, cu gulerul de la palton ridicat ca să-i acopere obrajii, cu căciula trasă cât mai pe urechi, ca să nu fie recunoscut de nimeni, dacă s-ar nimeri să fie cineva care să se uite la furtună de la fereastră.

Oamenilor din orașul ăsta le plăcea să trăncănească. Dacă îl vedea cineva în noaptea asta și îi spunea tatălui lui, dădea de bucluc. Dacă aluneca pe gheață și-și rupea ceva? Tatăl lui ar fi făcut un atac de inimă. Dar mai întâi l-ar fi omorât.

Pierdut în aceste gânduri – sau poate tocmai temându-se foarte mult de asta – alunecă pe gheața de pe trotuar. Picioarele îi zburară în sus și se izbi cu toată forța de trotuar. Îl durea coccisul de parcă i-ar fi intrat direct în cap. Căzătura îl silise să încleștеze maxilarele și să-și muște limba.

Rămase câteva clipe ca să-și revină din impact înainte să încerce să se ridice. După câteva încercări oarecum

comice de a-și găsi un sprijin pentru picioare pe suprafața alunecoasă, reuși. Se duse lângă un gard de scânduri și se rezemă de el.

– Dumnezeule, șopti el, imaginându-și ce ar fi făcut tatăl lui dacă s-ar fi întors acasă cu o gleznă scrântită sau cu tibia fracturată.

Știi, tată, uite cum s-a întâmplat. M-am furișat afară din casă. În timp ce hoinăream pe străzile orașului, am căzut pe gheață. Să fi auzit ce zgomot au făcut oasele când am căzut. Ca niște bețe lovite unul de altul. Oftat. Cred că nu mai pot să merg la Concursul Crimson Tide din Alabama. O să trebuiască să câștige campionatul de fotbal NCAA fără mine.

În timp ce mergea înainte pe trotuar, ținându-se foarte aproape de gard, se cutremură la gândul efectului de bombă cu hidrogen pe care ar fi putut să-l aibă o astfel de greșeală asupra vieții lui. Ar plăti pentru ea până în ziua înmormântării, când tatăl lui va sta aplecat deasupra sicriului și va spune *Ce naiba a fost în capul tău, Scott?*, iar urletele și reproșurile lui Wes nu s-ar mai sfârși niciodată. Ar avea sfârșit numai marile lui ambiții pentru Scott.

Aruncă o privire înapoi la peticul de gheață care îi provocase căzătura. Fusese la un milimetru de dezastru. Avusese mare noroc că nu-și rupsese gâtul.

Sau fusese ghinion?

Gândul acesta apăru fără niciun fel de avertisment în subconștientul lui Scott și îl opri brusc din mers. De unde putea să vină un gând atât de rebel? se întrebă el.

Era genul de gânduri pentru care – numai pentru că le-ai gândit – poți să cazi, lovit de trăsnet. În ultimul timp făcuse niște lucruri care vor fi considerate mai târziu demne de condamnare de către orice cod moral sau religios de pe planetă. Dar nu se temuse de această eternitate până acum și asta numai pentru că avusese, chiar

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

dacă numai pentru o fracțiune de secundă, acest gând trădător. Dar cine poate fi condamnat pentru ceea ce gândește? Și cine va ști ce a gândit el acum?

Lui Scott îi mai trebuiră câteva clipe până să continue drumul.

Cu foarte mare grijă.

9

Când Tierney îi aminti că nu mai este măritată, Lilly se ridică brusc de pe canapea, aruncând cuvertura la o parte. Se așteptase ca el să încerce s-o țină lângă el, dar rănile îl împiedicau să se miște așa de repede. Nu reuși decât să se ridice și să se clatine pe picioare.

– Lilly...

– Nu, ascultă-mă, Tierney!

Deși n-o atinsese, Lilly întinse o mână ca să-l împiedice să încerce așa ceva.

– Împrejurările actuale sunt destul de descurajante și așa, fără să...

– Descurajante? Te simți descurajată? Nu te simți în siguranță cu mine?

– În siguranță? Da, sigur că da. Cine a vorbit despre *siguranță?* Este vorba...

– Ce anume? Cu sprâncenele arcuite întrebător, Tierney lăsă întrebarea să atârne.

– Începem să avem o abordare prea personală. Cât timp vom mai fi aici, trebuie să evităm acest lucru. Să lăsăm la o parte latura personală și să ne concentrăm pe chestiunile practice.

Tierney părea gata să riposteze, dar ea mai adăugă și un „Te rog" care atenuă puțin tonul vocii ei.

Bărbatul fu de acord cam fără voie.

– Foarte bine, atunci să fim practici. Ai vreun proiect?

– Cum ar fi?

– Vânătoarea scormonitorilor prin gunoaie.

Voia să spună că ar fi bine să mai caute prin camere să vadă dacă nu cumva lăsase ceva atunci când strânsese lucrurile din cabană. Spuse că va începe cu bucătăria și se îndreptă nesigur în direcția aceea.

– Tierney?

Se întoarse. Înainte să-i piară curajul sau să se convingă că nu merită, Lilly întrebă:

– Te-ai întâlnit cu ele mai târziu?

– Cu cine? întrebă el nedumerit, ridicând din sprâncene.

– Cu cele două fete de liceu. Cele cu jeep-ul, care o căutau cu lumânarea. După ce eu am refuzat invitația ta de a ne întâlni să bem ceva, te-ai întâlnit cu ele?

Tierney îi aruncă o privire lungă, apoi se întoarse și continuă drumul spre bucătărie.

– Vezi dacă găsești ceva în dormitor și în baie.

Dormitorul nu le oferi decât trei ace de păr care rămăseseră înțepenite într-o crăpătură a sertarului. I le oferi lui Tierney.

– Asta e tot, în afară de doi gândaci morți. I-am lăsat acolo.

– S-ar putea să avem nevoie de ei pentru proteine, spuse el numai pe jumătate în glumă. Scoase și el două lumânări, decolorate și deformate, dar care ar fi putut să le fie de folos dacă se întrerupea curentul. Erau la fundul sertarului mesei.

Se sprijinea acum de barul din bucătărie, cu mâinile așezate ferm pe suprafața de granit. Ținea ochii închiși.

– Ar trebui să te întinzi, spuse ea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu, n-am nimic, murmură el absent şi deschise ochii.

– Eşti gata să cazi.

– Am avut un nou val de ameţeală. Părăsi barul şi se duse la una din ferestrele care flancau uşa din faţă şi dădu draperia la o parte.

– Mă gândeam la ceva.

Lilly aştepta să audă la ce se gândise, dar avea deja o presimţire sumbră.

– Dacă după această ploaie îngheţată vine zăpadă, ceea ce este foarte probabil la această altitudine, situaţia noastră va deveni şi mai periculoasă. Mi-e teamă că rezervorul de propan se va goli, ceea ce înseamnă că vom avea nevoie de combustibil.

Se întoarse din nou cu faţa spre cameră.

– Cât timp mai este cât de cât posibil, ar trebui să mă duc până la şopron şi să aduc cât mai multe lemne în casă.

Lilly se uită peste umărul lui afară, pe fereastră, apoi din nou la el.

– Nu poţi să te duci acolo! Abia poţi să stai în picioare fără să-ţi pierzi echilibrul. Ai o contuzie la creier.

– Care nu va mai avea mare importanţă, dacă murim îngheţaţi.

– Renunţă la ideea asta. Nu poţi să te duci. Nu te las.

Vehemenţa ei îl făcu să zâmbească.

– Nu-ţi cer permisiunea, Lilly.

– Mă duc eu.

Chiar în momentul în care se auzea cum se oferă voluntar, Lilly se cutremură la gândul să iasă din căldura şi siguranţa relativă a cabanei. Tierney o examină din cap până-n picioare.

– Nu poţi să cari suficiente lemne ca să însemne realmente ceva. Poate că nici eu nu pot să car prea mult,

dar va fi oricum mai mult decât poţi lua tu. Şi apoi, ghetele tale sunt ude. Pot să-ţi degere picioarele. Eu sunt cel care trebuie să se ducă.

Se mai certară cam cinci minute, dar tot timpul, indiferent de argumentele ei împotriva acestei idei, Tierney era pregătit să plece.

– Există ceva în şopron ce aş putea să utilizez? Cum ar fi o sanie? Ceva ca să trag lemnele după mine?

Îşi făcu rapid inventarul în memorie, apoi dădu din cap:

– Din păcate, Dutch şi cu mine am luat totul, în afară de câteva instrumente de bază. Cum intri, pe dreapta, este o ladă mare de lemn pe care o foloseam drept cutie de scule. S-ar putea să găseşti ceva folositor în ea. Este un topor, din câte ştiu. Ceva mai mare decât cel de pe terasă. Spuneai că lemnele trebuie despicate, aşa că dacă poţi să aduci şi toporul, ar fi bine.

– După ce trec de terasă, o iau în direcţia asta, nu? Tierney indică direcţia.

– Da.

– Între locul unde suntem şi şopron este ceva la care trebuie să fiu atent? Un copac căzut, o groapă, o ridicătură de teren?

Lilly încercă să-şi amintească eventualele obstacole de pe cărare.

– Nu cred. Este un drum destul de drept. Dar după ce treci de poiană şi intri în pădure…

– Da, va fi mai greu, spuse el încruntat.

– Cum o să vezi?

Scoase o mică lanternă din buzunarul paltonului. Nu părea prea grozavă.

– Şi dacă se termină bateria?

– Am un al şaselea simţ pentru orientare. Dacă văd destul ca să ajung acolo, am să fiu în stare să găsesc şi

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

drumul înapoi. Dar dacă lumina din cabană se stinge cât timp eu nu am ajuns încă înapoi – şi mă aştept la aşa ceva din clipă în clipă – gheaţa este o nenorocire pe firele electrice.

Lilly încuviinţă din cap.

– Dacă se stinge lumina, aprinde una din lumânările astea şi pune-o la fereastră.

– Nu am chibrituri.

Bărbatul scoase un pliculeţ cu chibrituri din alt buzunar şi i-l întinse.

– Ţine lumânările şi chibriturile la un loc, ca să ştii unde sunt când ai să ai nevoie de ele.

Dintr-odată, Lilly fu izbită de nebunia pe care era pe cale s-o facă.

– Tierney, te rog, mai gândeşte-te. Putem să rupem mobila şi s-o ardem. Rafturile din bibliotecă, măsuţa de cafea, uşile de la dulapuri. Înainte să se termine combustibilul vom fi salvaţi. Şi s-ar putea ca propanul să ţină mai mult decât credem noi.

– Nu sunt dispus să risc. Şi apoi, nu are sens să devastăm cabana decât dacă nu mai avem încotro. N-o să mi se întâmple nimic. Am trecut prin situaţii mai grele.

– Pe timp de viscol?

Nu răspunse şi se întinse să-şi ia căciula. Când puse mâna pe ea, se strâmbă dezgustat.

– Este îmbibată cu sânge coagulat. Te superi dacă iau pătura?

Lilly îl ajută să facă un fel de glugă, aşa cum îi făcuse el mai înainte şi când fu gata, încercă un ultim argument:

– Oamenii cu contuzie nu trebuie să se forţeze. S-ar putea să leşini, s-ar putea ca cel de-al şaselea simţ să te deramăgească, poţi să te rătăceşti, să aluneci de pe o stâncă şi să degeri.

– Noi cei pe cale să murim... spuse el şi o salută milităreşte.

– Nu mai glumi.

– Aş vrea eu să glumesc.

Tierney îşi puse fularul pe partea de jos a feţei şi puse mâna pe clanţă. Dar după ce o apucă, şovăi o clipă, îşi trase fularul de pe gură:

– Dacă nu mă mai întorc am să regret ca naiba că nu te-am sărutat.

Ochii lui străluceau ca două flăcări. Îi susţinu privirea în timp ce îşi trăgea din nou fularul peste nas. Când deschise uşa, suflul de aer îngheţat fu ca o palmă peste faţă, dar destul de scurtă. Închise bine uşa imediat ce ieşi afară.

Alergând la fereastră, Lilly trase la o parte draperiile, făcându-i lumină. Tierney se întoarse şi făcu un semn cu degetul mare în sus pentru că se gândise la asta. Se duse la cealaltă fereastră şi făcu acelaşi lucru, apoi îşi încon-jură ochii cu mâinile ca să-l vadă prin geamul îngheţat. La fiecare pas, îşi potrivea bine gheata şi se asigura că are un sprijin solid sub picior înainte să se lase cu toată greutatea pe el.

Ferestrele aruncau o pată de lumină în zona din imediata apropiere a cabanei, care nu ajungea prea departe şi, în cele din urmă, Tierney ieşi din pata de lumină. Nerăbdătoare, Lilly şterse aburul format de răsuflarea ei pe geamul rece. Văzu licărirea slabă a lanternei care ţopăia în toate direcţiile.

În curând nu mai văzu nici asta.

Îl găsiră pe Cal Hawkins în genul de loc pe care îl descrisese Wes. Era undeva, în inima pădurii, unde un drum de pământ se termina brusc în faţa unui perete de stâncă solidă înalt de cincizeci de metri. Înghesuită în

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

coasta muntelui, fără ferestre, structura cu un singur nivel avea toate trăsăturile caracteristice ale unei cutii de carton.

În centrul fațadei plate se vedea o ușă metalică rablagită. Un tub galben de neon fusese înșurubat chiar deasupra ei. În fața clădirii erau parcate mai multe camioane. Judecând după grosimea stratului de zăpadă de pe ele, se vede că erau aici de mult timp.

Dutch mersese cu mașina lui, un Bronco, peste patru kilometri, pe un drum îngust, periculos și neluminat, așa că era într-o dispoziție foarte proastă când intră în cârciumă. Lumina era foarte slabă. Încăperea era plină de fum și mirosea a haine umede. Călcară peste pete de zeamă de tutun, încercând să ajungă la tejgheaua situată de-a lungul peretelui din față. Fără nici un fel de ceremonie, Dutch întrebă:

– Cal Hawkins?

Barmanul arătă spre un cap ciufulit și slinos dintr-un colț. Hawkins stătea la una din mesele hodorogite, cu capul căzut pe ea și cu brațele atârnând fără viață de-a lungul corpului. Sforăia.

– Așa este cam de o oră, îi informă barmanul în timp ce se scărpina absent la subraț prin maioul de flanelă jegos. Dar ce aveți cu el?

– Ce a băut? întrebă Dutch.

– Ceva ce au adus chiar ei.

Arătă cu degetul mare spre cealaltă masă ocupată, unde un trio de bărbați beți și bărboși jucau cărți sub capul uriaș al unui urs împăiat care se uita la ei de pe perete.

– Ursul are cel mai înalt IQ dintre toți, îi șopti Wes lui Dutch. Sper că pistolul tău nu este numai de paradă. Căci pot să pun pariu că ale lor nu sunt de paradă.

Dutch văzuse deja armele proptite de fiecare scaun.

– Acoperă-mi spatele.

– Trei contra unu? N-are niciun rost.

Dutch se apropie de masa unde dormea Hawkins. De pe buzele lui întredeschise se scursese o baltă de salivă pe masă. Dutch își făcu vânt și lovi puternic cu piciorul în scaunul lui Hawkins, care zbură literalmente de sub el. Acesta căzu greu la pământ.

– Ce mama mă-sii! urlă Hawkins și se ridică de jos cu pumnii strânși. Dar zărind strălucirea insignei lui Dutch se dădu înapoi și clipi confuz. Apoi zâmbi: Hei, Dutch, pe când eram copil mă uitam la tine cum te jucai cu mingea.

– Ar trebui să te arunc în închisoare, mormăi Dutch. Dar dacă ești destul de treaz ca să faci pe prostul, ești destul de treaz și ca să muncești. Am nevoie de tine.

Hawkins își șterse saliva de pe bărbie cu dosul palmei.

– Pentru ce?

– Păi tu ce crezi? Dutch se apropie mai mult de el, dar se dădu imediat înapoi când simți răsuflarea bărbatului. Ai un contract cu municipalitatea să împrăștii nisip pe drumuri în timpul furtunilor cu gheață. Ei bine, știi ceva, genialule? Chiar acum suntem în mijlocul unei astfel de furtuni. Și tu unde ești? Aici în mijlocul câmpului, puțind a băutură. Mi-am pierdut câteva ore ca să te găsesc.

Smulse ceea ce presupunea că este paltonul lui Hawkins de pe spătarul scaunului și i-l aruncă. Hawkins îl prinse la piept. Dutch fu bucuros să constate că reflexele omului nu erau complet la pământ.

– Pleci imediat de aici. Te urmăm până la garaj, unde camionul tău a fost deja încărcat și te așteaptă. Unde ai cheile?

Hawkins scotoci în buzunarul blugilor lui unsuroși și scoase un set de chei, pe care le întinse lui Dutch.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– De ce nu le luați dumneavoastră și...

– Le-aș lua, numai că nimeni altcineva nu are experiență cu camionul tău și mecanismele lui, iar tu ești singurul care are asigurare ca să-l poată conduce. Nu sunt dispus să-mi asum eu răspunderea și nici oamenii din Cleary. Ia-o din loc, Hawkins! Și să nu-ți închipui că poți să scapi de mine de aici până în oraș. Am să mă țin așa de aproape de tine că o să te lovesc în fund dacă încerci ceva. Să mergem!

– Nu are niciun rost, protestă Hawkins, în timp ce Dutch îi dădea un brânci spre ușă. Merg cu dumneavoastră, Șefu', dar după cum e vijelia de afară până mâine dimineață nu mai rămâne nimic din ce pun eu acum. E păcat numai că risipim un nisip bun. O să coste dublu municipalitatea, pentru că o să trebuiască să-l împrăștii din nou, imediat ce se termină furtuna.

– Asta e problema mea. Problema ta este să nu mă lași să-ți trag o mamă de bătaie după ce o să termini ce trebuie să faci.

Lilly urmărise îngrijorată întoarcerea lui Tierney și scoase o exclamație de bucurie când îl văzu apărând din întuneric. Trăgea ceva după el. Când ajunse mai aproape, Lilly văzu că era o prelată pe care pusese niște lemne. O lăsă la baza scărilor și le urcă apoi clătinându-se. Lilly deschise ușa cabanei, îl apucă de mânecile paltonului și îl trase înăuntru. Bărbatul se rezemă de tocul ușii și-și dădu pe spate gluga improvizată. Sprâncenele și genele îi erau pline de gheață. Lilly le șterse instinctiv cu mâna.

– Un pahar cu apă, te rog.

Lilly se repezi spre bucătărie și umplu un pahar din bidon. Picuratul robinetului se oprise. Făcuseră foarte bine că umpluseră toate vasele cu apă atunci când încă se mai putuse.

Tierney se lăsă să cadă de-a lungul peretelui și stătea acum rezemat de el pe podea, cu picioarele întinse în fața lui. Își scoase mănușile și-și masa și îndoia degetele, încercând să-și restabilească circulația. Lilly îngenunche lângă el. Tierney luă recunoscător paharul din mâna ei și-l bău pe tot.

– Te simți bine? Firește, în afară de ceea ce este oricum clar.

Dădu din cap fără să răspundă. De regulă, drumul până la șopron ar fi durat șaizeci de secunde. După ceasul ei de la mână fusese plecat treizeci și opt de minute, minute în care se mustrase încontinuu că-i dăduse drumul să plece.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse ea cu toată sinceritatea de care era în stare.

– Mă duc din nou.

– *Ce?*

Cu un geamăt, începu să se ridice de-a lungul peretelui până când reuși să stea în picioare. Mai mult sau mai puțin. De fapt, se clătina ca și când singurul motiv pentru care nu cădea era că tălpile îi erau fixate de podea.

– Tierney, nu poți.

– Încă o încărcătură poate fi foarte importantă. De data asta nu cred că o să dureze la fel de mult, spuse el și-și puse din nou mănușile. Acum știu unde sunt toate lucrurile. Am pierdut foarte mult timp căutând pe pipăite în șopron.

Scutură puțin din cap, ca și când ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

– N-ai să poți face încă un efort ca ăsta.

– Mă simt bine. Își puse la loc gluga improvizată și fularul.

– Aș vrea să te pot convinge să renunți.

– Și eu aș vrea, spuse el zâmbind trist.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Apoi îşi trase fularul peste nas şi ieşi. Lilly se uită pe fereastră în timp ce el transfera butucii de pe prelată pe stiva de lemne de sub copertină. Lilly continuă să-l urmărească cu privirile până când dispăru încă o dată în întuneric. Se întoarse în cameră şi se gândi cum să-şi petreacă mai bine timpul decât agitându-se fără rost.

Mai curând decât se aşteptase, auzi ghetele care bocăneau pe trepte. Când deschise uşa, Tierney trăgea prelata plină de lemne în sus, pe terasă. Era destul de greu, pentru că erau butuci mari.

– Ai uitat de topor?

– Nu era acolo. Vocea lui era înăbuşită de fular.

– Dar l-am văzut acum câteva zile.

– Nu era acolo. Rosti cuvintele ferm şi destul de accentuat ca s-o reducă la tăcere.

Notează-ţi, îşi spuse ea. *Lui Tierney nu-i place să-i pună cineva cuvintele la îndoială.*

Tierney se uită la focul care ardea în cămin şi se încruntă.

– Acum e prea târziu ca să mai discutăm, spuse ea.

Bărbatul făcu o stivă de lemne lângă uşă, pe dinăuntru, ca să înceapă să se usuce, apoi acoperi lemnele de pe terasă cu prelata şi intră în cameră. Lilly îl împinse spre şemineu.

– Poţi să te bucuri şi tu de el.

Îşi dădu gluga de pe cap, se duse spre şemineu şi se lăsă în genunchi în faţa lui ca un penitent înaintea altarului. Îşi scoase mănuşile şi întinse mâinile spre foc.

– Am simţit miros de fum când m-am întors. Cum ai reuşit?

– Am găsit câţiva buşteni uscaţi lângă peretele terasei.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Cu plăcere.

– Şi mai simt şi miros de cafea.

– Am lăsat o cutie de cafea nedeschisă în congelatorul de la frigider, îi explică ea, ducându-se spre bucătărie. Am consumat din apa de băut, ştiu, dar am făcut numai două ceşti. Nu este nici lapte, nici zahăr.

– Nu beau oricum nici cu zahăr, nici cu lapte.

Îşi scosese paltonul, fularul şi ghetele şi stătea acum cu spatele la flăcări, când ea îi aduse ceaşca aburindă.

– N-o să-ţi provoace ameţeală?

– Am să risc.

Cuprinse cana cu ambele mâini şi o ridică la buze, apoi se opri.

– A ta unde este?

– Este pentru tine. Ţi-ai câştigat-o.

Luă mai multe sorbituri, savurând gustul şi căldura şi scoţând mici plescăituri de plăcere.

– S-ar putea să te iau de nevastă.

Ea scoase un râs nervos şi se aşeză într-un colţ al canapelei cât mai aproape de foc, cu picioarele încrucişate sub ea. Strânse cuvertura la piept ca şi când ar fi vrut să se protejeze. Nu era sigură împotriva a ce. Poate împotriva ochilor lui Tierney, care păreau că o urmăresc pretutindeni, că văd prin ea, că ştiu mai mult despre ea decât ştia chiar ea însăşi.

Tierney se aşeză pe jos în faţa focului şi-şi întinse picioarele spre flăcări.

– Ce îţi mai face capul? întrebă ea ca să umple tăcerea.

– Se învârte.

– Te doare?

– Puţin.

– Nu văd niciun fel de sânge proaspăt în păr, dar după ce te odihneşti puţin, poate că ar fi bine să mă mai uit o dată la rană.

Bărbatul dădu din cap, dar nu spuse nimic. În cele din urmă, Lilly se ridică, luă ceaşca goală de cafea din

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fața lui și se duse din nou în bucătărie ca s-o umple. Când se întoarse, Tierney refuză dând din cap:

– Asta este a ta.

– Am făcut-o pentru tine.

– Insist să bei și tu.

Lilly luă câteva sorbituri, murmură mulțumesc, apoi i-o dădu din nou lui. Degetele lui le atinseră pe ale ei.

– Mă simt foarte bine, Lilly, mulțumesc.

– Mulțumesc că te-ai dus după lemne.

– Cu plăcere.

Lilly își reluă locul de la capătul canapelei. Abia se instalase că el începu o nouă conversație cu o afirmație bruscă:

– Știu despre fiica ta.

Probabil că își arătase mirarea, pentru că el ridică puțin din umeri și adăugă:

– Am cules frânturi de informații de ici, de colo.

– De la cine?

– De la oamenii din Cleary. S-a vorbit foarte mult despre tine, mai ales de când Dutch s-a mutat aici și a devenit șeful poliției. Ați rămas amândoi un subiect important de bârfă la barul din magazinul lui Ritt.

– Îți petreci mult timp acolo?

– Când sunt la Roma. Este locul cel mai potrivit.

– Da, așa este, e viesparul orașului, spuse ea sarcastic. Presupun că despărțirea mea de Dutch va provoca o revigorare a tuturor bârfelor și speculațiilor. Bârfele se învârt mai ales în jurul căsătoriilor, sarcinilor, aventurilor, divorțurilor.

– Morților, adăugă el încet.

– Da. Oftând, se uită la el. Ce se spune despre moartea lui Amy?

– Că a fost tragică.

– Ei bine, asta nu e bârfă. Avea numai trei ani când

a murit. Știai? El dădu din cap că da. Acum patru ani. Pentru mine e greu de crezut că sunt fără ea de mai mult timp decât am petrecut cu ea.

– Tumoare la creier?

– Da, așa este. O tumoare foarte afurisită. Perfidă și mortală. În cea mai mare parte a timpului nu s-a manifestat. Nici paralizie, nici orbire parțială, nici vorbire împiedicată. Niciun fel de semnal de avertizare în legătură cu ce avea să urmeze. Amy părea o fetiță perfect sănătoasă. Asta era vestea cea bună. Dar era și o veste proastă. Pentru că totuși, cu timpul, am început să ne dăm seama că ceva nu era în regulă, dar tumoarea invadase deja toată zona creierului.

Apucă strâns marginea cuverturii.

– Ni s-a spus de la bun început că este inoperabilă și incurabilă. Doctorii spuneau că, chiar și cu o chimioterapie agresivă și tratament cu radiații viața ei nu ar fi putut fi prelungită decât cu câteva săptămâni, poate o lună sau două, dar nu putea fi salvată.

Dutch și cu mine am decis să n-o mai supunem acelui tratament traumatizant. Am luat-o acasă și am mai avut șase săptămâni aproape normale cu ea. Apoi tumoarea aceea blestemată a crescut și au apărut simptomele. Au progresat foarte rapid și, într-o dimineață, n-a mai putut să-și înghită sucul de portocale. Până la prânz și alte sisteme s-au oprit din funcționare. Ar fi trebuit să mănânce de seară la spital, dar între timp intrase deja în comă. A doua zi de dimineață a încetat să mai respire și apoi inima ei a mai bătut o singură dată, după care a murit.

Privirea ei alunecă spre el și apoi spre focul din șemineu.

– Am donat trupul pentru cercetări medicale. Ne-am gândit că poate o să folosească la ceva, poate o să îm-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

piedice alți copii să aibă aceeași soartă nefericită. Și apoi, nu suportam gândul s-o știu închisă într-un coșciug. Îi era frică de întuneric, știi. Nu dormea decât cu veioza aprinsă. Veioza era un mic înger translucid, cu aripile întinse ca un vestitor al Crăciunului. O mai am și acum și o aprind în fiecare seară. Oricum, nu puteam s-o pun în pământ.

– Nu trebuie să vorbim despre asta, Lilly.

– Nu, e perfect, mă simt foarte bine, spuse ea, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

– N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

– Ba ai făcut bine. De fapt, este foarte bine pentru mine să vorbesc despre ea, despre Amy. Psihiatrul meu spune că este foarte sănătos să vorbesc despre ea și să-i spun pe nume.

Întâlni privirea lui fixă.

– Curios, după ce a murit, foarte puțini oameni îmi vorbeau despre ea. Fără să mă privească în ochi, făceau referiri eufemistice la „pierderea" mea, „necazul" meu, „perioada de reculegere", dar nimeni nu rostea cu voce tare numele lui Amy. Își închipuiau probabil că mă cruță de durere evitând subiectul, când, de fapt, eu aveam nevoie să vorbesc despre ea.

– Și Dutch?

– Ce-i cu el?

– Cum a reacționat?

– Ce spun bârfele?

– Că s-a îndrăgostit de whisky.

Lilly râse trist.

– Bârfele de la Cleary nu sunt deloc exacte. Da, a început să bea prea mult. Chestia asta a început să-i afecteze munca. A început să facă greșeli care erau periculoase pentru el și pentru partenerii lui. Nu se mai putea pune bază pe el. I s-a făcut observație de câteva ori, apoi a

venit mustrarea oficială, apoi a fost transferat, lucru care l-a aruncat și mai jos în depresie și l-a făcut să bea și mai mult. În cele din urmă a fost dat afară.

Chiar astăzi spunea că dacă n-ar fi fost problema cu Amy, căsătoria noastră ar fi durat pentru totdeauna. Poate că are dreptate. Moartea ne-a despărțit. Moartea ei. Mi-e teamă că am devenit un fel de șablon, cuplul care nu rezistă în fața morții unui copil. Nu am mai fost niciodată aceiași. Nici ca pereche, nici ca indivizi luați separat.

Își mută privirea de la foc, la Tierney.

– Am omis ceva? Amatorii de bârfe cunosc și condițiile divorțului nostru?

– Lucrează la ele. În orice caz, se bucură că Dutch a revenit printre ei.

– Și ce spun despre mine?

Tierney ridică din umeri.

– Haide, Tierney, am pielea groasă, rezist la orice.

– Spun că tu ai insistat să divorțezi. Că ai cerut divorțul.

– Mă fac să par un fel de ticăloasă lipsită de inimă.

– N-am auzit chiar așa ceva.

– Dar pe aproape, sunt sigură. Era de așteptat ca cei din Cleary să țină cu unul de-al lor. Se uită din nou la foc, rostindu-și apoi gândurile cu voce tare, așa cum îi veneau în minte. Divorțul de Dutch a fost o decizie pe care am luat-o din furie și dispreț. Pentru propria mea supraviețuire. Incapacitatea lui de a se reface după moartea lui Amy mă împiedica pe mine să mă refac.

Ar fi dorit ca Tierney să înțeleagă ceea ce nimeni altcineva nu era capabil să sesizeze.

– Eu devenisem cârja lui. Îi era mai ușor să se sprijine pe mine, decât să recurgă la ajutorul unui profesionist și să se vindece. Devenise pentru mine o responsabi-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

litate şi o povară pe care nu o mai puteam duce şi voiam să-mi trăiesc şi viaţa mea. Nu mai era o relaţie sănătoasă pentru niciunul dintre noi. Ne era mai bine când eram singuri. Deşi Dutch şi acum refuză să accepte că această căsătorie s-a încheiat.

– Este de înţeles.

Lilly reacţionă ca şi când ar fi fost înţepată cu un fier înroşit în focul căminului.

– Poftim?

– Nu e vina lui că este derutat.

– De ce să fie derutat?

– Orice bărbat ar fi derutat. Ai divorţat de el. Nu, ai cerut divorţul. Dar aseară, când erai la ananghie, el a fost prima persoană pe care ai chemat-o.

– Ţi-am explicat de ce l-am chemat.

– Totuşi asta înseamnă să-i trimiţi semnale confuze fostului soţ.

Explicase foarte clar de ce îl chemase în ajutor pe Dutch. De ce trebuia să-i pese dacă Tierney o credea sau nu? Îşi spuse că n-o interesează, totuşi critica lui o durea. Aruncă o privire la ceasul de la mână, fără să reţină însă ce oră este.

– S-a făcut târziu.

– Am spus prostii.

Lilly se opri din ce făcea şi se uită la el.

– Da, Tierney, aşa este.

Dar în loc să fie conciliant şi să-şi ceară scuze, aşa cum se aştepta ea, bărbatul vorbi fără menajamente:

– Ei bine, la naiba, Lilly! Vrei să ştii de ce naiba am stat aici, pe jos, în loc să mă bucur de tine pe canapea? Vrei să ştii de ce n-am făcut nimic să te consolez, de ce n-am venit să te ţin în braţe atunci când plângeai după Amy? Numai pentru că şi eu sunt la fel de derutat ca şi Dutch în legătură cu ceea ce simţi pentru el.

Lilly deschise gura să spună ceva, dar nu găsi niciun fel de cuvinte. Lăsă privirea în jos şi se jucă cu încuietoarea poşetei.

– Nu-l vreau pe Dutch înapoi în viaţa mea. În niciun fel. Dar cred că sentimentele mele sunt ambigue. Îi doresc numai bine. A fost un erou al fotbalului, ştii. De regulă el marca golul victoriei. Asta este ceea ce îi doresc şi acum.

– Golul victoriei?

– Un gol important. Munca lui de la Cleary îi oferă un nou început. Are ocazia să se afirme din nou ca un poliţist bun. Îi doresc mai mult ca orice să reuşească aici.

– Mai mult ca orice, repetă Tierney gânditor. Este o afirmaţie îndrăzneaţă.

– Asta vreau, sincer.

– Şi presupun că eşti gata să-l ajuţi în orice fel ca să-i asiguri succesul.

– Absolut. Din păcate, nu pot face mai nimic.

– S-ar putea să fii uimită.

Cu această afirmaţie criptică, se ridică în picioare, mormăi ceva în sensul că trebuie să se ducă la toaletă şi se duse spre dormitor, probabil pentru a ajunge în baie.

Lilly privi în urma lui cu sentimentul că fusese lăsată cumva la mijlocul propoziţiei, ca şi când psihiatrul ei şi-ar fi întrerupt brusc şedinţa, atunci când ea ar mai fi avut multe de spus. Îi părea bine că Tierney ştia deja despre Amy, deoarece trecuse astfel peste partea cea mai dificilă. Dar era un subiect cam ciudat pe care să-l introduci în conversaţie cu o persoană pe care de-abia ai cunoscut-o. Lucrul acesta nu se anunţă de la început, deşi fusese adesea tentată s-o facă pentru a evita inevitabilul *Aveţi copii?* care ducea la explicaţiile necesare, urmat de obligatoriul *O, îmi pare rău, nu ştiam!*, ceea ce făcea ca cealaltă parte să se simtă stânjenită.

Cel puțin ea și Tierney săriseră peste această parte neplăcută. Mai aprecia și faptul că nu-i înșirase tot felul de platitudini și nici n-o întrebase cum se simțise, căci acest lucru se înțelegea de la sine. Era un ascultător de excepție.

Dar preocuparea lui pentru Dutch și relația actuală dintre ei începea s-o irite. Dutch nu mai reprezenta un factor al vieții ei. Dar se pare că Tierney nu era convins de asta. Iar dacă voia să știe cum ar reacționa ea în cazul că ar lua-o în brațe, de ce nu făcuse acest lucru ca să constate, în loc să-l folosească pe Dutch ca pretext pentru a nu face asta?

– Scotocești prin geanta aia de cinci minute.

Se întorsese. Nu-și dăduse seama că este acolo, în picioare, la celălalt capăt al canapelei și se uita la ea în timp ce vorbea.

– Ce cauți?

– Medicamentele.

– Medicamentele?

– Pentru astm. Le-am luat ieri de la Ritt. El, apropo, spuse ea, este cel mai înrăit infractor când este vorba de bârfe. Ieri când am fost acolo ca să-mi refac o rețetă, William Ritt mi-a pus o grămadă de întrebări despre Dutch și despre mine, despre divorț, despre vânzarea cabanei. M-a întrebat chiar și cât am obținut pe ea. Îți vine să crezi una ca asta? Poate că voia să fie prietenos, dar nu mă pot împiedica să cred că... ei...

Preocupată de căutarea în poșetă, lăsă fraza neterminată. Impacientată, ridică poșeta cu fundul în sus și răsturnă tot conținutul pe măsuța de cafea.

Era acolo trusa de machiaj unde găsise forfecuța de unghii, portofelul și carnetul de cecuri, un pachet de șervețele, guma de mestecat, încărcătorul de la mobil, permisul de intrare în clădirea biroului ei din Atlanta, inelul cu chei, ochelarii de soare, un săpun.

Toate lucrurile erau la locul lor, cu excepția medicamentelor de care avea nevoie. Disperată, se uită în sus la Tierney:

– Nu sunt aici.

10

Dutch se urcă în mașina de împrăștiat nisip a lui Cal Hawkins, în primul rând pentru că nu avea încredere în Hawkins că o să facă efortul de a străbate acel drum de munte. În al doilea rând, voia să fie primul care să ajungă la cabană, să intre pe ușă ca și cum ar fi fost cavalerul lui Lilly, într-o armură strălucitoare.

De la văgăuna în care îl găsiseră pe Hawkins înapoi în oraș fusese un drum mizerabil. Podurile erau șubrede, iar drumul nu era nici el mult mai bun. Când ajunseseră la garaj, Dutch îi turnase lui Hawkins pe gât câteva cești de cafea fără zahăr. Acesta înjurase și protestase tot timpul, până când Dutch îl amenințase că îi pune un căluș în gură dacă nu încetează, apoi îl urcase pur și simplu la volan.

Cabina camionului era ca o cocină. Gunoaie și ambalaje de la alimente rămase din iarna trecută erau răspândite peste tot pe jos. Tapițeria de vinilin a scaunelor avea mai multe răni deschise prin care se vedea polistirenul cu care fuseseră umplute. De oglinda retrovizoare atârna, pe lângă o pereche de zaruri supradimensionate și holograma unei fete goale într-o poziție intimă cu vibratorul, un deodorant în formă de brad, care însă nu putea acoperi mirosurile imposibile.

Camionul de împrăștiat nisip făcea parte din flota de echipament greu pe care bătrânul domn Hawkins îl

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

închiria municipalităților, companiilor de utilități publice și echipelor de constructori. Fusese o afacere pe cinste până când murise și Cal Junior moștenise flota. Camionul de împrăștiat nisip era tot ce mai rămăsese din moștenire.

Cal Junior folosise moștenirea lăsată de tatăl lui ca să-și achite datoriile pe care nu reușea să le plătească la timp. Totul îi fusese confiscat, cu excepția acestei instalații. Dutch nu simțea niciun fel de compasiune pentru necazurile financiare ale lui Cal și nici nu-i păsa dacă o agenție de recuperare ar fi reclamat chiar a doua zi camionul, atât timp cât îl ducea în seara asta pe vârf.

Se uită în oglinda exterioară și văzu farurile mașinii sale care îl urma la o distanță de siguranță. La volan era unul dintre polițiștii lui, Samuel Bull, care avea avantajul că mergea pe stratul de nisip și sare pe care îl presăra Hawkins. Dar și așa, suprafața drumului era periculoasă. Din când în când, Dutch vedea cum mașina lui derapează spre șanț sau de-a curmezișul drumului.

Alături de Bull era Wes. Înainte să plece de la garaj, Dutch îi spusese că nu trebuie să vină cu el.

– Du-te acasă! Asta e problema mea, nu a ta.

– Vreau să fiu și eu prin preajmă, ca să-ți acord sprijin moral, spusese el și se urcase în mașina lui Dutch.

Dutch ar fi avut nevoie de sprijin moral numai dacă această încercare de a ajunge la Lilly ar fi eșuat. După cât se părea, Wes considera că eșecul este inevitabil. Și Bull la fel. Și Hawkins la fel. Dubiile răsunau foarte clar în spatele a tot ceea ce spuneau ei și Dutch vedea și milă în ochii lor.

Probabil că arăt ca un disperat pentru ei, își spuse el. Disperarea era o stare de spirit nepotrivită pentru un polițist. Pentru un *bărbat*. Fără îndoială, nu putea inspira încredere celorlalți. Tot ceea ce îi putea inspira lui Cal Hawkins era frică.

Când ajunseră la aproape cincizeci de metri de cotitura spre Drumul Laurel, Dutch spuse:

– Dacă văd că tragi de timp, te bag la închisoare.

– Sub ce acuzație?

– Că mă enervezi.

– Nu poți să faci asta.

– Te sfătuiesc să nu mă pui la încercare. Trebuie să scoți din mașina asta tot ce poate, m-ai înțeles?

– Da, dar...

– Fără scuze.

Hawkins își umezi buzele și apucă mai tare volanul, mormăind.

– Nu văd nimic.

Dar schimbă într-o viteză inferioară când se apropiară de intersecție. Era foarte complicat, pentru că drumul avea o înclinație foarte mare. Ca să nu derapeze, Hawkins ar fi trebuit să ia curba încet, dar trebuia să aibă suficientă accelerație ca să poată urca panta. Dutch apăsă pe butonul aparatului walkie-talkie pe care îl avea în mână.

– Stai mai departe, Bull. Nu te apropia prea mult.

– Nu-ți face tu griji pentru asta, prietene, răspunse Wes prin aparat. Are instrucțiuni precise de la mine.

– Încet și ușurel, mormăi Hawkins în barbă, vorbind fie cu el însuși, fie cu camionul.

– Nu prea ușor, spuse Dutch. Trebuie să poți urca panta.

– Eu sunt cel care cunoaște mașina asta.

– Atunci condu-o cum trebuie. Dar să ai grijă să ajungi unde trebuie. Apoi trase adânc aer în piept și își ținu respirația pe ascuns. Hawkins intră cu grijă în curbă. Mașina o luă fără nicio problemă. Dutch răsuflă.

– Acum bagă puțină viteză.

– Nu mă învăța tu pe mine cum să-mi fac meseria, se

răsti Hawkins. La dracu', drumul ăsta e mai întunecat decât Egiptul.

Drumul național care se continua cu Strada Principală din Cleary, era luminat pe tot tronsonul din oraș, de la un capăt la altul. Dar odată ce ieșeai din oraș, drumul nu mai era luminat. Farurile camionului nu luminau decât dansul sălbatic și amețitor al fulgilor și acelor de gheață. Hawkins se sperie. Ridică piciorul de pe accelerație.

– Nu!

Dutch făcuse de nenumărate ori drumul acesta și știa că exact aici era locul în care trebuia să accelerezi pentru a lua prima pantă.

– Bagă puțină viteză!

– Nu văd nimic! scânci Hawkins. Aduse maneta la punctul mort și lăsă motorul să meargă în gol, în timp ce își ștergea fața cu mâneca. Cu toată temperatura scăzută, pe frunte avea broboane de sudoare care miroseau deja a acru.

– Bagă în viteză, spuse Dutch, scrâșnind din dinți.

– Imediat. Lasă-mă să mi se obișnuiască ochii. Toate chestiile astea care se învârt în fața mea m-au amețit.

– Nu imediat. Acum!

Hawkins se strâmbă la el.

– Vrei să mă omori sau ce?

– Trebuie să mergi. Pentru că altfel am de gând să te omor, dacă nu pornești cu camionul în următoarele cinci secunde.

– Nu cred că șeful poliției trebuie să-i amenințe pe cetățeni în felul ăsta.

– Unu.

– Ce se întâmplă acolo? se auzi vocea lui Wes prin radio.

– Doi. Dutch apăsă pe buton și vorbi în aparat: Cal analizează cel mai bun mod de a lua panta. Debranșă și rosti: trei.

– Dutch, ești sigur că e bine? Poate ar trebui să te mai gândești.

– Patru.

– Bull abia dacă poate să țină mașina pe șosea, și asta rulând pe nisip. Abia dacă vedem dincolo de capotă și…

– Cinci. Dutch își scoase pistolul de la centură.

– La dracu'! Cal bagă în viteza întâi.

– E în ordine, Wes, spuse Dutch în aparat, cu ceea ce își închipuia el că este un calm remarcabil. Am pornit.

Call ridică piciorul de pe ambreiaj și apăsă pedala de accelerație. Camionul se mișcă înainte câțiva metri.

– Trebuie să bagi un pic de viteză, altfel n-o să-l urnești niciodată, spuse Dutch.

– Avem o încărcătură grea, nu uita.

– Tocmai de-aia trebuie să compensezi.

Hawkins încuviință și schimbă într-a doua. Dar în momentul în care acceleră, roțile din spate începură să se învârtă în gol. Nu merge…

– N-o lăsa acum.

– Nu merge…

– Încearcă, accelerează mai mult!

Hawkins murmură ceva despre cristoși, sfinți și dumnezei, apoi făcu cum îi poruncise Dutch. Roțile se mai învârtiră un timp, dar apoi făcură priză și camionul se mișcă înainte.

– Vezi? făcu Dutch cu mai multă ușurare decât ar fi dorit să arate.

– Da, dar mai trebuie să luăm și curba aia în ac de păr.

– Poți s-o iei.

– Dar pot să ajung cu tine cu tot direct în iad la fel de bine, pentru că nu văd nimic. Nu-mi place deloc să mă rostogolesc prin văgăunile astea ca smoala.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dutch îl ignoră. Pe sub haine, transpirase mai rău decât Hawkins. Se concentră pe strălucirea fulgilor de gheață din fața lui, dincolo de lungimea capotei. Ca să fie corect cu Hawkins, nu-l contrazise cu privire la peri-colul pe care îl reprezenta conducerea unui camion pe un drum înghețat de munte, când vizibilitatea era de numai câțiva metri. Precipitațiile abundente acoperiseră deja stratul de nisip presărat de camion. Observă că Bull rămă-sese cu mașina la cotitură. Cei doi dinăuntru – cel mai bun prieten al lui și subordonatul lui – discutau probabil despre această prostie uriașă. Dar nu-și putea permite să se lase iritat de opinia lor.

Mârâind și horcăind, camionul urca panta cu o inclinație de 20 de grade. Mergea încet, dar Dutch își spunea în continuare că fiecare centimetru câștigat îl ducea mai aproape de Lilly. Și de Ben Tierney.

Dintre toți bărbații cu care ar fi putut să rămână izolată, de ce trebuise să fie tocmai individul ăsta? Gân-dul că era singură în cabană cu un bărbat, indiferent care, era suficient ca să-l scoată din sărite. Dar era acolo toc-mai cu bărbatul la care căscase gura cu o zi înainte.

Dutch mai văzuse și alte femei, tinere sau mai în vârstă, care îl priveau pe Ben Tierney, admirându-i cor-pul sculptural. Și putea pune pariu că și el știa al naibii de bine că le tulbura pe femei. Probabil că se crede un fel de superman. În căutare de situații incitante, explorări, îi apare fotografia în reviste. Toate acestea îi asigurau ac-cesul neîngrădit la femei.

Excursie cu caiacul, pe naiba!

Alungând gândurile amare, îl îndemnă pe Hawkins:

– Haide, capul sus, Hawkins, ne apropiem de prima curbă.

– Îhî.

– Cred că mai sunt vreo zece metri.

– N-avem nicio șansă să luăm curba asta.

– Dacă știi ce te așteaptă, înseamnă că o s-o luăm.

Pentru câteva secunde, Dutch chiar crezu că or să reușească. Poate că își dorea așa de mult, încât se și văzuse dincolo de ea. Dar gândirea pozitivă nu poate contrazice legile fizicii. Pentru a lua în siguranță curba în ac de păr, Cal trebuia să schimbe într-o viteză inferioară. Când schimbă, camionul nu mai avu suficientă viteză pentru a urca panta. Rămase pe loc și păru să încreme-nească pentru totdeauna. Dutch își ținea respirația. Apoi mașina începu să alunece înapoi.

Hawkins începu să scâncească ca un copil.

– Accelerează, tâmpitule!

Hawkins se conformă, dar lui Dutch i se păru că eforturile lui nu erau suficient de agresive pentru a com-bate forța inexorabilă a gravitației. În orice caz, nimic din ceea ce făcea Hawkins nu reușea, cu excepția faptu-lui că apăsarea treptată pe frână reuși să oprească alune-carea la vale și nici nu ieșiră de pe șosea.

Când camionul se opri în sfârșit, Hawkins expiră zgomotos.

– La naiba! Era cât pe-aci să ne ia dracu'!

– Mai încearcă o dată.

Întoarse capul așa de repede, că vertebrele gâtului îi ieșiră în afară ca niște sâmburi.

– Ai înnebunit?

– Bagă la loc în viteză și încearcă din nou.

Hawkins dădu din cap ca un câine plouat.

– Nuuu, poți să scoți pistolul și să mă împuști direct între ochi, dar cel puțin am să mor repede. Mai bine decât să-mi văd mațele strivite de câteva tone de nisip și sare. Nu, mulțumesc, domnule, n-ai decât să aștepți până se îndreaptă vremea, sau să-ți cauți alt șofer, sau să con-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

duci chiar dumneata. Mie puţin îmi pasă, numai să nu mă pui pe mine să fac chestia asta.

Dutch încercă să-l facă să asculte, dar ochii injectaţi ai lui Cal Hawkins priveau acum spre el. Maxilarul lui era împins agresiv în faţă. Amândoi fură foarte surprinşi când cineva bătu în geamul din dreapta.

Wes se uita la ei.

– Aţi păţit ceva?

– N-am păţit nimic, răspunse Dutch prin geam.

– Pe dracu', urlă Hawkins.

Wes se urcă pe treaptă, deschise portiera şi simţi imediat frica lui Hawkins.

– Ce se întâmplă aici?

Hawkins arăta cu degetul spre Dutch.

– A scos pistolul şi m-a ameninţat, mi-a spus că mă omoară dacă nu-l duc acolo, sus. A înnebunit de tot.

Lui Wes nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îşi mută privirea spre Dutch, care spuse cu o voce obosită:

– Nu aveam de gând să-l împuşc. Am vrut să-l sperii ca să facă un efort.

Wes îl privi de aproape o clipă, apoi i se adresă lui Hawkins pe un ton confidenţial:

– Soţia lui este sus, în cabana lor, cu un bărbat.

Hawkins digeră informaţia, apoi se uită la Dutch, văzându-l brusc într-o cu totul altă lumină.

– Aoleu, asta nu miroase deloc bine!

Dar lui Dutch nu-i convenea deloc să fie compătimit de indivizi de soiul lui Cal Hawkins.

– Cal, crezi că poţi să mergi înapoi cu camionul până la drumul principal? întrebă Wes.

Hawkins, acum într-o dispoziţie mai bună, îi spuse că va încerca. Ghidat de ei, reuşi să aducă din nou camionul cu nisip pe şoseaua principală şi îl întoarse cu faţa spre oraş. Dutch îi ordonă lui Bull să meargă în cabina

camionului cu Hawkins, avertizându-l pe ofiţerul său să stea cu ochii pe individ şi să nu-l lase să facă nimic din ce ar putea sabota viitoarea utilizare a camionului.

– Nu m-aş mira să-l strice intenţionat, ca să aibă motiv să nu mai iasă mâine din garaj şi să încerce din nou.

Pornind în urma lor în maşina lui, Dutch scrâşni din dinţi:

– Beţivul ăsta nenorocit, fără un dram de curaj în el!

– Dispariţia lui Cal Hawkins nu ar fi mare pagubă, cu asta sunt de acord, spuse Wes. Dar, pentru Dumnezeu, ce ţi-a venit să-l ameninţi cu pistolul?

– Trebuia neapărat să-i spui că Lilly este acolo cu un alt bărbat? Acum o să ştie tot oraşul până mâine-dimineaţă. Ca să nu mai vorbim despre ce or să inventeze ce fac acolo Ben şi Lilly ca să se încălzească. Ştii cum le lucrează mintea oamenilor ăstora!

– Deocamdată văd cum funcţionează a ta.

Dutch îi aruncă o privire furioasă.

– Şi apoi, continuă Wes, nu am menţionat numele lui Ben Tierney. Hawkins nu ştie decât că este blocată acolo cu cineva.

– Oare?

– Uite ce este, i-am spus pentru că este o situaţie pe care poate s-o înţeleagă şi el. Să mergi în sus pe munte pe o vreme ca asta ca să salvezi un cetăţean rătăcit? Nu poate înţelege în felul ăsta simţul datoriei. Dar să te duci după femeia ta, care este acolo cu alt bărbat, asta da, asta poate justifica o acţiune nesăbuită. Chiar şi faptul că ameninţi pe cineva cu pistolul.

Nu mai scoaseră nicio vorbă până ajunseră la garaj. Dutch îi spuse lui Bull să se întoarcă la sediu ca să vadă dacă avea să aibă nevoie de el undeva. Dacă nu, se putea duce acasă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Am înțeles, domnule. Apoi, privind în pământ, spuse stânjenit: Îmi pare rău, domnule, că n-am reușit să ajungem la soția dumneavoastră.

– Ne vedem mâine, i-o tăie Dutch scurt.

Polițistul se îndreptă spre mașina de poliție. Hawkins tocmai se urca în cabina camionului, când Dutch îl ajunse din urmă.

– Mâine-dimineață te caut la prima oră. Să nu mă faci să umblu după tine.

– Am să fiu acasă la mine. Știți unde stau?

– Vin să te iau dis-de-dimineață. Dacă ești cumva beat când ajung acolo sau mahmur, ai să-ți dorești să te fi împușcat pe munte.

Merseră în spatele mașinii lui Hawkins până ieșiră din garaj. Nu era de mirare că una dintre luminile din spate lipsea.

– Am să-i trimit o amendă pentru asta, mormăi Dutch, când Hawkins o luă pe altă stradă după intersecție.

Când ajunseră acasă la Hamer, Wes spuse:

– Lasă-mă la capătul aleii. Nu e nevoie să intri pe alee.

Dutch opri mașina. Câteva clipe niciunul dintre cei doi bărbați nu spuse nimic. Wes privi posomorât prin parbriz.

– Nu dă semne că ar vrea să se potolească, așa e?

Dutch înjură zăpada și gheața.

– Mâine-dimineață trebuie să ajung neapărat acolo, măcar că am să-mi pun arici.

– S-ar putea ca asta să fie exact ceea ce va trebui să faci. Acum unde te duci?

– O să mă mai plimb puțin prin oraș. Să văd dacă totul e în regulă.

– Ce-ar fi să parchezi mai bine mașina și să te duci la culcare, Dutch?

– N-aș putea să dorm nici dacă aș încerca. Am prea multă adrenalină și cafeină în mine.

Wes se uită lung la el.

– Eu te-am recomandat pentru postul ăsta.

– Și ce, acum îți pare rău? făcu Dutch, uitându-se dur la el.

– Nu. Dar nu cred că sunt deplasat dacă îți amintesc cât de mult depinde viitorul tău de succesul de aici.

– Uite ce este, dacă crezi că nu-mi fac bine treaba...

– N-am spus asta.

– Atunci ce este?

– Este în joc reputația ta și la fel și a mea.

– Dar tu știi să te acoperi întotdeauna foarte bine, nu-i așa, Wes?

– Ai perfectă dreptate, chiar așa fac, ripostă el.

– Ai avut întotdeauna oameni mari și tari în linia întâi ca să te acopere și dacă nu reușeau era vai de pielea lor. Eu eram acolo în spate, strivit de niște indivizi cu gâtul mai gros decât talia mea. Puțin îți păsa dacă or să mă strivească, atâta timp cât tu te simțeai protejat.

Dându-și seama ce impresie de persoană imatură făcea, amintind de vremurile când jucau împreună fotbal, își înghiți comentariile pe care mai voia să le facă. Ceea ce spusese Wes era adevărul adevărat și urât. Știa și el. Numai că îl enerva să audă asta din gura altcuiva.

– Dutch, spuse Wes pe un ton măsurat cu grijă, acum nu ne mai jucăm de-a baba oarba aici. Și nici măcar nu jucăm fotbal. În orășelul nostru este un psihopat, un pervers ticălos care omoară femeile. Cinci până acum. Numai Dumnezeu știe ce le face. Oamenii sunt înspăimântați și au ajuns la limita răbdării, întrebându-se câte victime o să mai facă până o să fie prins.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu am văzut să te preocupe această

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

criză a orașului nici pe departe așa cum te preocupă faptul că Lilly este blocată într-o cabană drăguță într-o noapte înzăpezită. Sigur, ești îngrijorat din cauza ei. Foarte bine. O oarecare îngrijorare este justificată. Dar, pentru Dumnezeu, încearcă să privești lucrurile în perspectivă.

– Nu-mi mai ține predici, domnule Președinte al Consiliului Municipal. Vocea șoptită a lui Dutch contrasta puternic cu furia care fierbea în el. Nu ești chiar un etalon de moralitate, Wes. Și ca să aibă ultimul cuvânt, mai adăugă: Mai ales când este vorba de fericirea femeilor.

11

Ai astm?

– Astm cronic. Nu este un astm alergic.

Lilly căută în interiorul poșetei goale, știind că era inutil. Trusa mică în care își ținea medicamentele nu mai era acolo. Își trecu neliniștită mâinile prin păr și apoi își acoperi gura și gâtul cu mâna.

– Unde poate fi?

– Dar nu ai nicio criză de astm.

– Pentru că iau medicamente ca s-o previn. Am un inhalator și niște pilule.

– Fără ele...

– Aș putea face o criză. Ceea ce ar fi foarte rău pentru că nu am bronhodilatatorul.

– Bronho...

– Dilatator, dilatator, spuse ea impacientată. Un inhalator care se folosește în timpul crizei.

– I-am văzut pe unii care foloseau așa ceva.

– Fără el nu pot să respir. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere.

– Unde poate să fie trusa aia? E cam atât de mare, spuse ea, ținând palmele cam la zece centimetri depărtare una de alta. Este din mătase verde, cu mărgele de cristal pe ea. Mi-a dăruit-o anul trecut de Crăciun una din fetele din redacție. Observase că cea pe care o aveam se uzase.

– Poate că ai lăsat-o...

Lilly nu-l lăsă să termine și se repezi:

– Era în poșeta mea, Tierney. Era acolo în după-amiaza aceasta.

– Ești sigură?

– Absolut sigură. Aerul rece poate provoca o criză de astm, așa că am folosit unul dintre inhalatoare chiar înainte să plec de la cabană. Devenind tot mai nervoasă, începu să-și frângă mâinile. Era în poșetă în după-amiaza asta, dar acum nu mai este nicăieri, așa că ce s-a întâmplat cu ea?

– Calmează-te!

Lilly îl ocoli, furioasă de incapacitatea lui de a înțelege panica ce o cuprinsese. Nu știa ce înseamnă să vrei să respiri și să-ți fie teamă că în curând n-ai s-o mai poți face.

– Nu-mi spune tu mie să mă calmez, nu știi...

– Așa este. O apucă de umeri și o scutură ușor. Nu știu nimic despre astm, dar știu că isteria nu te poate ajuta în niciun caz. Așa că, liniștește-te!

Lilly nu putea să sufere tonul lui superior, dar firește că avea dreptate. Încuviință din cap și se desfăcu din strânsoarea lui.

– Foarte bine, sunt calmă.

– Hai s-o luăm înapoi pe urma ei. Ai folosit inhalatorul când ai plecat de la cabană, așa este?

– Ultima dată când ieșeam pe ușă. Știu că l-am pus înapoi în poșetă. Îmi amintesc că m-am luptat cu încuie-

toarea, pentru că îmi pusesem mănuşile. Dar chiar dacă din greşeală l-aş fi uitat aici, ar trebui să fie în camera asta. Dar am căutat fiecare centimetru pătrat din cabana asta. Nu este aici, căci altfel unul dintre noi l-ar fi găsit.

– Poşeta ta a fost aruncată pe podeaua maşinii atunci când te-ai lovit de copac, mai ţii minte?

Nu, nu-şi amintise de asta până acum.

– Bineînţeles, mormăi ea. Probabil că atunci a căzut trusa. Era deasupra tuturor celorlalte lucruri, pentru că am pus-o acolo ultima.

– Deci aceasta este explicaţia logică. Când ai tras poşeta de sub bord, te-ai uitat să vezi dacă trusa cu medicamente este acolo?

– Nu. Nu mi-a dat prin minte să mă uit dacă nu căzuse ceva pe jos. Mă gândeam numai la necazul nostru.

– În condiţii normale, când ai avea nevoie de medicament?

– Înainte de culcare. Numai dacă nu am vreo criză, căci atunci am nevoie de inhalator imediat.

Tierney reflectă la cele auzite.

– Atunci înseamnă că va trebui să facem totul pentru a preveni o criză. Ce o provoacă? În afară de respirarea aerului rece. Şi apropo, cum naiba ai urcat panta, practic cărându-mă şi pe mine, fără să ai nicio criză?

– Medicamentele au efect tocmai în acest sens. Dacă mă port normal şi îmi iau medicamentele, pot să fac orice doresc. De exemplu, să vâslesc în caiac, adăugă ea, cu un zâmbet slab.

– Dar urcuşul ăla pe mine aproape că m-a dat gata, Lilly. Tu cum de i-ai făcut faţă?

– Poate că aveam în acel moment puteri supraomeneşti. Ca să-l facă să înţeleagă gluma, Lilly continuă:

În timp ce stăteai acolo în drum, am alergat să iau pătura, apoi încolo şi încoace şi mă întrebam de ce nu simt acel puseu de adrenalină despre care se spune că îl au oamenii când sunt într-o situaţie de criză.

– Probabil că ai avut acel puseu de adrenalină, dar nici nu ţi-ai dat seama de el.

– Fireşte. Oricum, crizele sunt provocate de suprasolicitare, asta e sigur. Şi apoi şi de substanţele iritante, cum ar fi praful, mucegaiul şi poluarea atmosferică. Dar este vorba şi de stres, continuă ea. Şi asta poate provoca o criză.

După ce a murit Amy, am avut crize dese, pentru că plângeam foarte mult. Cu timpul au scăzut în frecvenţă, fireşte, dar trebuie oricum să evit să mă solicit prea mult.

Îi zâmbi într-un mod care spera ea că este încurajator.

– Sunt sigură că n-o să am nimic. Probabil că nu contează dacă am să sar câteva doze.

Tierney se uită gânditor la ea, apoi aruncă o privire spre uşă.

– Mă duc înapoi la maşină s-o caut.

– Nu!

Lilly îl apucă de mânecă şi se agăţă de ea ca şi când viaţa ei ar fi depins de asta. Mai rău decât să nu aibă medicamentele la îndemână ar fi fost să nu le aibă şi să sufere o criză cât timp era singură. Curând după moartea lui Amy, avusese o criză în timpul nopţii. Fusese trezită din cauza zgomotului pe care îl făcea propria ei respiraţie şi începu să se înece cu acumulările de mucus. Toate căile respiratorii îi erau aproape complet blocate în momentul în care inhalase medicamentul care îi salvase viaţa.

Fusese un episod înspăimântător, pentru că era singură. Dutch nu venise acasă în noaptea aceea. Şi nici

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

nu-i telefonase ca să spună că întârzie. Pentru că nu mai avea ce scuză să invoce, găsise că este mai comod să nu mai telefoneze ca să-i mai spună vreo minciună.

În cele din urmă renunțase să-l mai aștepte și se dusese la culcare. Își amintește că se gândise după aceea ce lecție bună ar fi fost pentru el dacă ea nu și-ar fi găsit inhalatorul la timp sau dacă nu ar fi fost suficient ca să-i curețe căile respiratorii și ar fi venit acasă exact ca să constate că ea se sufocase în timp ce el era cu altă femeie.

Dându-și seama că încă îl mai ținea pe Tierney de mânecă într-o încleștare disperată, îi dădu drumul.

– Nu ai să reușești să ajungi până la mașină și înapoi fără să cazi, spuse ea. O să rămâi acolo să degeri în frig sau leșinat, iar eu am să rămân tot fără medicamente. Va fi mai rău, nu mai bine.

Tierney respiră adânc.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Am să amân mersul până acolo pentru momentul când într-adevăr nu vom mai avea încotro.

– Dacă ai de gând să pleci, să nu te duci fără să-mi spui. Îi era rușine de emoția pe care o simțea în gât, dar era de o importanță vitală ca el să înțeleagă acest lucru. Am avut astm de când mă știu, dar oricum o criză gravă este o experiență înfricoșătoare. Mă simt foarte bine singură atât timp cât inhalatorul meu de urgență este la îndemână. Dar acum nu este. Nu vreau să mă trezesc că mă sufoc și sunt singură aici, Tierney. Promite-mi!

– Îți promit, spuse el încet.

Unul din butucii din foc se mișcă, trimițând scântei în sus pe coș. Lilly se întoarse de la el și îngenunche în fața căminului ca să mai răscolească tăciunii de sub grătarul de fier.

– Lilly?

– Hm? Cum Tierney nu răspunse, se întoarse: Ce este?

– Ce-ai zice dacă ne-am culca unul lângă altul?

Marilee Ritt avusese o seară relaxantă. Deși încă nu se anunțase oficial, știa că mâine nu se vor ține cursuri. Chiar dacă autobuzele ar putea să meargă, ceea ce era exclus, ar fi costat foarte mult să se încălzească școala când afară era așa de frig.

Oricum, administratorul va simți satisfacția perversă să-i anunțe pe toți numai în ultimul moment, probabil cu o oră înainte să sune clopoțelul de intrare.

În loc să corecteze lucrările elevilor, aceasta fiind ocupația pe care o avea seara, preferase să se uite la un film pe care îl împrumutase de la magazin. Eroina principală era un personaj superficial. Bărbatul era un ticălos fără niciun fel de calități speciale. Singurele merite ale filmului constau în atracția sexuală dintre cei doi actori la fel de frumoși și un cântec foarte reușit, interpretat de Sting. Așa că, ce dacă erau lacune în intrigă și dialogul era stupid? Nu era Dostoievski, dar era bun ca să-ți treacă timpul, iar ei îi plăcea.

Străbătu apoi toată casa, stinse luminile și verifică dacă sunt toate ușile încuiate. Privi apoi pe coridorul dormitoarelor și observă că pe sub ușa lui William nu se vedea nicio dâră de lumină. Își spuse că era probabil în pat de câteva ore. Îi plăcea să se culce devreme și să se trezească devreme.

Se duse în dormitorul ei și închise ușa, dar nu aprinse lumina. Stâlpul de lumină din fața ferestrei ei împrăștia suficientă lumină prin obloanele de la ferestre ca să vadă pe unde merge. Dădu la o parte pernele ornamentale de pe patul ei și rulă în jos cuvertura.

Se duse apoi în baie și începu să se dezbrace. O făcu

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

pe îndelete, scoţându-şi fiecare obiect de îmbrăcăminte încet şi aşezându-l apoi frumos, înainte să-l scoată pe celălalt. Pielea i se făcu imediat ca de găină, dar tot nu se grăbi.

Când rămase complet goală, îşi scoase elasticul care îi ţinea părul într-o coadă de cal şi îi dădu drumul, trecându-şi degetele printre firele de culoarea grâului, de care era foarte mândră în sinea ei. Îi plăcea să-l simtă liber şi moale pe umerii goi.

Cămaşa de noapte atârna într-un cui de pe uşă. Şi-o trase pe ea. Era foarte subţire şi neadecvată pentru anotimp, dar ei îi plăceau cămăşile de noapte cu dantelă de mătase şi le purta tot anul. Se îndreptă tremurând spre dormitor.

Tocmai se urca în pat, când el o prinse de după talie cu o mână şi îi astupă gura cu cealaltă. Marilee încercă să ţipe şi-şi arcui spatele într-un efort de a scăpa de el.

– Şşşt! şopti el direct în urechea ei. Stai liniştită sau te plesnesc.

Marilee încetă să se mai zbată.

– Aşa e mai bine, spuse el. Fratele tău doarme?

– Îhî.

O strânse şi mai tare de talie, trăgând-o mai aproape de pieptul lui. Răsuflarea lui era caldă şi umedă şi o simţea în ureche şi pe gât.

– Am întrebat dacă fratele tău doarme.

Femeia şovăi o clipă, apoi încuviinţă.

– Foarte bine. Fă ce-ţi spun şi n-ai să păţeşti nimic. Ai înţeles?

Inima îi bătea parcă izbindu-se de coaste, dar încuviinţă din nou din cap.

– Acum am să-mi iau mâna de pe gura ta. Ai de gând să ţipi?

Marilee dădu din cap, probabil prea repede ca să fie sinceră. Bărbatul mormăi:

– Dacă încerci...

Femeia dădu din cap cu mai multă hotărâre. Bărbatul îşi luă treptat mâna de pe gura ei.

– Ce ai de gând să-mi faci? murmură ea.

Şi atunci el îi arătă.

12

Întrusul o apucă brutal de mână, o întoarse cu spatele spre el şi îi apăsă palma pe penisul lui scos afară. Marilee îşi ţinu respiraţia înspăimântată. El îi strânse degetele în jurul penisului în erecţie şi i le mişcă apoi în sus şi în jos.

Marilee vedea imaginea lor reflectată în oglinda toaletei de pe peretele opus al camerei. Era o mobilă demodată care fusese a bunicii ei şi ajunsese apoi a mamei ei, iar acum era ei. Era o oglindă ovală, cu o ramă de lemn crem pictată cu trandafiraşi roz.

Dar nu era nimic demodat în imaginea pe care o reflecta oglinda. Era ceva carnal, crud, erotic. În semiîntuneric, se vedea pe ea în cămaşa de noapte scurtă, vaporoasă. El era în umbră. Nu vedea din bărbat decât căciula de pe cap şi ochii care se întâlniseră cu ai ei, în oglindă. Mângâindu-i adâncitura dintre fese, bărbatul şopti:

– Dă-ţi jos cămaşa.

Ea dădu din cap mai întâi încet, apoi hotărâtă:

– Nu.

Înainte să apuce să reacţioneze în vreun fel, bărbatul îi smulse bretelele cămăşii de pe umeri. Aceasta căzu

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

până în talie, lăsându-i sânii dezgoliți. O cuprinse imediat cu brațele strivindu-i sânii de pieptul lui.

Marilee gemu.

– Șșșt, șuieră el.

Marilee își mușcă buza de jos. Bărbatul își strecură o mână pe abdomenul ei în jos, încercând să-i desfacă coapsele.

– Desfă-le.

– Te rog...

Marilee își depărtă puțin picioarele.

– Mai mult.

Femeia ezită, apoi făcu ce i se poruncise. El își vârî degetele în ea. Ochii lor se întâlniră în oglindă. Parcă luaseră foc.

– Așază-te în genunchi și pune-ți fața pe saltea.

Marilee își puse genunchii pe marginea patului, apoi se aplecă înainte până când fruntea i se rezemă de pat. Mâinile lui fierbinți o mângâiau, o desfăceau, scoteau totul la iveală. Vârful penisului o mângâie puțin înainte de a se înfige în ea.

Mâinile ei apucară convulsiv cearșaful la fel de strâns cum se strângea corpul ei în jurul lui.

– Spune, ce-ți fac? gemu el.

Marilee mormăi un răspuns cu fața afundată în saltea.

– Mai tare.

Femeia repetă cuvântul și se mișcă în întâmpinarea lui.

– O să termini, nu-i așa? Mișcările lui deveniră mai rapide și mai dese.

– Da, gemu ea.

Orgasmul o lăsă umedă, istovită și incredibil de fericită. Tocmai începuse să pălească în momentul în care simți și apogeul lui. Îi ținea coapsele între mâinile lui și întreg corpul i se încordase și vibra. Iar ea termină din

nou, cu un orgasm ceva mai mic de astă dată, dar la fel de plin de satisfacție.

După ce își recăpătă suflul, se târî înainte pe pat și întinse brațele spre el.

– A fost atât de emoționant.

Bărbatul îi cunoștea toate fanteziile pentru că ea i le povestise. Nu le jucau întotdeauna, dar ei îi plăcea foarte mult când o făceau. Îi luă sânii în palme și-și trecu degetele mari peste sfârcurile ei întărite.

– Îți place să fii înspăimântată.

– Trebuie, altfel nu te-ai furișa aici. Se sărutară apoi lung și languros. Când se despărțiră în sfârșit, ea îi atinse drăgăstoasă fața. Ai văzut cum m-am dezbrăcat în baie?

– N-ai simțit cum te priveam?

– Ca să fiu sinceră, da. În clipa când am intrat în cameră am știut că ești aici. Voiam să prelungesc mai mult striptease-ul. Știi, poate chiar să mă mângâi.

– Asta îmi place.

– Altă dată. În noaptea asta era prea frig. De fapt, din cauza vremii nici nu te-am așteptat.

O sărută coborând cu buzele în jos, pe tors, apoi îngenunche între coapsele ei desfăcute. Când își apăsă fața în el, bărbatul gemu:

– Nu pot fără asta.

În fața ușii lui Marilee, William asculta de câteva minute. Apoi zâmbi șmecherește, înăbușindu-și cu greu un chicotit și se strecură pe coridor înapoi, în camera lui.

Întrebarea lui Tierney o luă pe Lilly prin surprindere. Se uită fix la el, prea șocată să poată răspunde.

– Poate că ar fi trebuit să ajung mai delicat la întrebarea asta și să n-o arunc așa de brutal, spuse el. De regulă sunt mai subtil.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Mai subtil când invita o femeie să se culce cu el. Şi cât de des se întâmpla asta oare, se întrebă ea, deşi era destul de sigură că se întâmpla destul de des. Era la fel de sigură că puţine dintre cele invitate îl refuzau. Râsul ei liber sună foarte fals:

– Ar trebui să mă simt măgulită sau jignită? De ce crezi că o abordare mai subtilă ar fi avut un efect mai bun asupra mea?

– La tine nu se aplică niciun fel de regulă, Lilly.

– De ce?

– Eşti prea deşteaptă şi prea frumoasă.

– Nu sunt frumoasă. Atrăgătoare, poate, dar nu frumoasă.

– Ba eşti. Asta am crezut din momentul în care te-ai urcat în autobuz.

Îşi amintea că întârziase câteva minute şi fusese ultima care se urcase în autobuz. Stătea cu faţa spre ceilalţi, căutând un loc liber. Tierney stătea pe rândul al treilea, lângă geam. Locul de lângă el era liber. Ochii lor se întâlniseră. Îi întorsese zâmbetul, dar nu acceptase invitaţia lui silenţioasă de a se aşeza lângă el. Trecuse mai departe şi se aşezase pe locul de la margine din spatele lui.

Uşile se închiseseră şi autobuzul pornise. Ghidul stătea în picioare pe intervalul dintre scaune şi le ura bun venit. Le spuse regulile de siguranţă şi le explică ce urmau să facă pe Râul Francez. Glumele lui erau cam răsuflate, dar râse politicoasă, la fel ca şi Tierney.

Ghidul îşi termină micul discurs şi se aşeză în spatele şoferului, iar ceilalţi călători începură să discute între ei. Tierney se întorsese spre ea.

Eu sunt Ben Tierney.

Lilly Martin.

Mă bucur să te cunosc, Lilly Martin.

– Arătai grozav în ziua aia.

Ştia că ar fi trebuit să oprească discuţia aici. Încălca regula fundamentală pe care o stabilise tot ea, să rămână cu mintea concentrată la aspectele practice şi să lase toate elementele personale la o parte. Dar femeia din ea dorea să ştie ce are el de spus. Se încruntă nedumerită spre el.

– În costumul meu pentru caiac?

– Niciodată spandexul negru nu a arătat aşa de bine.

– Nu e adevărat, dar îţi mulţumesc oricum.

– Te-ai prezentat cu numele de fată. Abia la următoarea mea deplasare în Cleary am aflat că acea Lilly Martin pe care o cunoscusem pe râu era, de fapt, doamna Burton, soţia înstrăinată a lui Dutch, nou angajatul şef al poliţiei.

– Mi-am folosit numele de fată în profesie. Iar după ce am depus actele de divorţ, am început să-l utilizez tot timpul. Cine ţi-a spus că eu şi Dutch eram căsătoriţi?

– Un bătrân pe care îl cheamă Gus Elmer. Îl cunoşti?

Lilly neagă din cap.

– Este proprietarul cabanei unde stau când vin aici. E un personaj foarte pitoresc. Întotdeauna nerăbdător să stea de vorbă cu oaspeţii lui. Fără să las impresia că sunt foarte curios, l-am întrebat dacă o cunoaşte pe o anume Lilly Martin, care are o cabană în apropiere.

– Şi ţi-a împuiat urechile.

Ben zâmbi poznaş.

– Dacă Gus avea cumva vreo reţinere în privinţa bârfelor, băutura i-a liniştit conştiinţa. Când sticla s-a golit, aflasem elementele de bază ale vieţii tale, inclusiv despre moartea lui Amy. Asta explica foarte multe.

– În legătură cu ce?

Îşi alese cu multă grijă cuvintele.

– Am observat în ziua aceea de pe râu că, ori de câte ori râdeai, parcă erai tu însăţi surprinsă şi te opreai imediat. Brusc, zâmbetul îţi pierea. Scânteia se stingea în

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ochii tăi. Pe moment, m-a şocat. Mă întrebam de ce îţi reproşai faptul că te simţeai bine. Parcă ţi-ai fi spus că nu ai dreptul să te bucuri, ca şi când ar fi fost necuviincios să te simţi bine.

– Exact aşa era, Tierney.

– Faptul că te simţi bine te face să te simţi vinovată, pentru că Amy a murit, iar tu eşti în viaţă.

– După cum spune psihiatrul meu, aşa este.

O cunoştea extrem de bine. Parcă ar fi ştiut tot ce ascunde în fiecare sertăraş al inimii. Îi citise gândurile din prima zi în care se întâlniseră. Era bine că putea vorbi aşa de liber despre Amy, dar puterea lui de pătrundere era derutantă.

Tierney se aşeză mai bine în faţa şemineului, lângă ea.

– Astă seară, când mi-ai povestit tu însăţi despre moartea lui Amy, am recunoscut la tine aceeaşi tristeţe pe care o văzusem şi în ziua aceea, pe râu.

– Îmi pare rău.

– De ce te scuzi?

– Tristeţea îi face pe oameni să se simtă stânjeniţi.

– Poate pe alţii. Nu pe mine.

– De ce? întrebă ea, privindu-l curioasă.

– Admir modul în care ai încercat s-o depăşeşti.

– Nu întotdeauna cu succes.

– Dar cel mai important lucru este că nu te-ai lăsat învinsă. Nu mai adăugă „ca soţul tău", dar asta era ceea ce gândea.

– Dar oricum, nimănui nu-i place să stea alături de cineva cufundat în tristeţe.

– Dar eu sunt tot aici.

– N-ai încotro. Suntem izolaţi aici, îţi aminteşti?

– Nu mă plâng. De fapt, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Mă bucur că suntem aici singuri, tu şi cu mine,

rupţi de restul lumii. Vocea lui coborî cu o octavă. Discuţia asta a început cu o întrebare.

– Nu, nu vreau să mă culc cu tine.

– Ascultă-mă bine, Lilly! Putem să conservăm căldură, ba chiar să generăm căldură, dacă ne dezbrăcăm şi ne vârâm sub un teanc de pături. Căldura combinată a corpurilor noastre o să ne ţină de cald.

– Da, înţeleg. Faci o propunere mânat strict de nevoie.

– Nu chiar aşa de strict. Cam şaptezeci şi cinci la sută.

– Tocmai celelalte douăzeci şi cinci de procente mă îngrijorează.

Întinse mâna şi apucă o şuviţă de păr, dar, spre deosebire de ceea ce se întâmplase în maşină, nu-i dădu drumul imediat. O frecă între degete.

– Te-am dorit încă din prima zi. De ce să mai pierdem timpul cu subtilităţi când sunt absolut sigur că şi tu ai ştiut asta de la bun început? Vreau să te simt sub mine. Dar – şi acest lucru este foarte important – nu se va întâmpla nimic dacă nu ştiu că şi tu vrei acelaşi lucru. Desfăcu degetele şi se uită la firele de păr care se resfirau printre ele, apoi îi întâlni din nou privirea: Jur.

Lilly îl privi în ochi, auzi sinceritatea din vocea lui răguşită şi avu încredere în el că se va ţine de cuvânt. Era bine, oarecum. Simţea şi ea o dorinţă foarte puternică.

Dar nu avea încredere în situaţie. Încerca să-şi imagineze cum ar fi arătat ea şi Tierney culcaţi unul lângă altul, parţial dezbrăcaţi, strângându-se în braţe numai ca să-şi ţină de cald, fără niciun fel de explorări sau experimente sexuale. Pe cine îşi închipuia el că prosteşte? Poate pe el însuşi, în niciun caz pe ea.

Dar nu s-ar fi făcut nici gaură în cer dacă ar fi cedat dorinţei. Dar nu-l cunoştea decât de... cât? Socotind şi ziua din excursia de la râu petrecuse în total cu el cin-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

cisprezece ore. Chiar şi în această epocă a relaxării sexuale şi a satisfacţiei fără teama de consecinţe, era cam repede pentru ea.

Tot ceea ce ştia despre el era că ştie să-i asculte pe oameni şi scrie articole captivante şi interesante pentru reviste. Dar era dispusă oare să aibă relaţii intime cu un bărbat despre care ştia atât de puţin? Femeile din generaţia mai tânără vor spune probabil că este demodată, laşă. Dar ea prefera să se considere precaută într-un mod înţelept.

– Nu, Tierney. Răspunsul meu rămâne nu.

– Foarte bine. Îi zâmbi strâmb. Ca să fiu sincer, dacă rolurile ar fi inversate, nici eu n-aş avea încredere în mine.

Se ridică în picioare.

– Atunci trecem la planul B. Închidem ventilatoarele din dormitor şi din baie, închidem total aceste camere şi rămânem numai aici, unde avem o mică rezervă de căldură. Aş putea să aduc salteaua de pe pat şi s-o pun în apropierea şemineului pentru tine. Eu am să dorm pe una din canapele, la o distanţă de siguranţă de un metru şi jumătate de tine. Dar dacă vrei să fim mai aproape, fără îndoială că am să fiu foarte înţelegător.

Lilly se ridică în picioare şi-şi scutură pantalonii.

– Planul B este perfect logic.

– Mă bucur că eşti de acord. Mă apuc să-l pun în aplicare. Porni spre dormitor.

– Tierney?

Bărbatul se întoarse şi privi înapoi.

– Îţi mulţumesc că ai acceptat decizia mea fără să mai discuţi. Ai fost foarte drăguţ.

Tierney se uită câteva clipe la ea, apoi acoperi distanţa dintre ei din doi paşi lungi.

– Nu sunt chiar aşa de drăguţ.

13

Ai citit vreodată Cartea lui Ieremia, Hoot?

– Ieremia? Nu, domnule. Nu de la un capăt la altul. Numai anumite versete.

SAC Begley închise Biblia. O citise tot timpul pe parcursul ultimilor cincisprezece kilometri, pentru care agentului special Wise îi trebuiseră două ore ca să le parcurgă.

– Dumnezeu are un om bun în Ieremia.

– Da, domnule.

– Căruia Dumnezeu Iehova i-a poruncit să spună oamenilor lucruri pe care aceştia nu vor să le audă şi pe care oricum foarte curând aveau să le uite.

Cunoştinţele lui Hoot despre Vechiul Testament erau cam precare, aşa că îşi exprimă acordul cu afirmaţia lui Begley printr-un mormăit care nu-l angaja la nimic.

– El îi omoară, ştii asta.

Încercând disperat să menţină maşina pe şosea şi în acelaşi timp să urmărească şi ceea ce îi spunea Begley, Hoot se întreba dacă pronumele „el“ era folosit aici în locul profetului, al lui Dumnezeu sau al acelui făptaş necunoscut care pândea comunitatea din Cleary. Se gândi că era vorba de acesta din urmă.

– Probabil că aveţi dreptate, domnule. Deşi, dacă îşi limitează activitatea numai la această zonă – şi deocamdată nu am putut stabili nicio legătură între acest caz şi alte cazuri din alte părţi ale ţării – ar fi trebuit să găsim până acum nişte rămăşiţe pământeşti.

– La naiba, dar uită-te cum arată „zona“ asta! Begley îşi frecă mâneca de geamul îngheţat din dreapta lui ca să vadă ceva în peisajul îngheţat. Sunt sute de kilometri pătraţi de pădure deasă. Este un teren aspru, de munte.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Văi stâncoase. Peșteri. Sunt și animale sălbatice pe aici. Probabil că le dăi pe fetele astea de mâncare la urși.

Acest lucru îi declanșă aciditatea lui Hoot. Ultima ceașcă de cafea pe care o băuse îi lăsase un gust amar în gât.

– Să sperăm că nu este așa, domnule.

– Este o regiune slab populată. Ticălosul care a bombardat Parcul Olimpic din Atlanta s-a ascuns aici ani de zile până să-l găsim. Nu, Hoot, dacă aș ucide femei tinere, aș alege exact zone ca aceasta ca teren de vânătoare. Arătând cu capul înainte, întrebă: Asta este?

– Da, domnule.

Hoot nu mai fusese niciodată în viața lui așa de fericit să vadă o destinație. Condusese mașina toată noaptea pe drumuri mai potrivite pentru o sanie. La o intersecție nu departe de Charlotte, o mașină de patrulă rutieră blocase intrarea pe o rampă. Polițistul a ieșit afară și i-a făcut semn lui Hoot să o ia înapoi. La ordinul lui Begley, Hoot rămăsese pe loc.

Polițistul de apropiase de el, țipând furios:

– N-ai văzut că ți-am făcut semn? Nu poți s-o iei pe aici. Șoseaua este închisă.

Hoot lăsase geamul în jos. Begley se aplecă peste el și îi arătă polițistului legitimația, apoi îi explică că erau în urmărirea unui infractor, se certă cu el, iar în cele din urmă îl amenință că o să împingă mașina poliției din șosea, dacă n-o dă el la o parte imediat. Polițistul dădu mașina la o parte.

Hoot reușise să treacă peste rampă fără să derapeze, dar mușchii gâtului și ai spatelui îi rămăseseră de atunci încordați ca niște noduri. Begley părea să nu-și dea seama de pericol. Fie din acest motiv era așa, fie pentru că avea mare încredere în calitățile de șofer ale lui Hoot,

chiar mai mult decât acesta însuși. La ultima oprire, Hoot de-abia apucase să-și tragă fermoarul după ce mersese la toaletă, că Begley bătea deja în ușă și îi spunea să se grăbească.

Zorii zilei reduseseră numai parțial întunericul. Plafonul de nori era în continuare jos și gros. Ceața și zăpada care continua să cadă limitau vizibilitatea la câțiva metri. Ochii lui Hoot erau obosiți din cauza încordării de a vedea dincolo de capota mașinii. Mersese cu o viteză medie de 20 km pe oră. Dacă ar fi mers mai repede, ar fi însemnat sinucidere curată. Ploaia amestecată cu lapoviță de ieri se transformase acum într-o cădere foarte abundentă de zăpadă, pe care cei de vârsta lui Hoot, și anume treizeci și nouă de ani, nu o văzuseră prea frecvent.

Înainte să stea de vorbă cu Tierney, ar fi vrut să facă un duș, să se bărbierească, să bea o cană mare de cafea fierbinte și să mănânce un mic dejun cald și consistent. Dar când se apropiară de Cleary, Begley îi dădu instrucțiuni să meargă direct la cabanele de la periferia orașului.

Cabanele Whistler Falls erau situate pe malul unui mic lac format de cascada de deasupra lui. De-a lungul gardului care înconjura terenul de joacă se adunaseră nămeți mari de zăpadă. Din coșul de pe acoperișul biroului ieșea fum. În afară de acesta, nu se mai vedea niciun alt semn de viață, iar locul părea un peisaj de iarnă părăsit.

Hoot conduse cu grijă mașina, ieșind de pe șosea pe ceea ce spera el să fie o alee.

– Care este a lui? întrebă Begley.

– Numărul opt. Hoot făcu un gest cu capul în acea direcție. Cea care este cel mai aproape de lac.

– Mai este încă înregistrat aici?

– Ieri-seară încă mai era. Dar mașina lui nu este aici, observă Hoot dezamăgit. Numai în fața unei singure

cabane se vedea un vehicul parcat, pe jumătate îngropat în zăpadă. Nu se vedeau urme de maşină pe zăpadă.

– Să vorbim cu administratorul?

– La ce bun? întrebă Begley. Hoot se uită la el. Văd şi de aici că uşa de la cabana numărul opt este întredeschisă, domnule agent special Wise. Pun pariu că dacă batem la uşă o să ne deschidă imediat.

– Dar dacă acesta este omul nostru, n-aş vrea să scape pentru că i-am încălcat drepturile civile.

– Dacă este omul nostru, am să-i încalc capul cu un glonţ mai bine decât să-l lase să scape pe baza unor rahaturi de proceduri.

Hoot parcă în faţa cabanei numărul opt. Coborî din maşină şi se simţi mai bine când avu posibilitatea să se întindă, deşi se scufundă până la glezne în zăpadă. Vântul îi tăia respiraţia, smulgându-i-o parcă direct din plămâni şi globii oculari păreau să-i îngheţe instantaneu, dar faptul că putea să-şi arcuiască spinarea compensa toate aceste necazuri.

Begley parcă nu observa nici zăpada care îi orbea, nici vântul îngrozitor de rece. Îşi croi drum spre treptele de la terasa cabanei. Încercă uşa şi, constatând că este încuiată, strecură nonşalant o carte de credit în ea. Câteva secunde mai târziu, era înăuntru, împreună cu Hoot.

Era ceva mai cald decât afară, dar suficient de frig pentru ca respiraţia lor să scoată aburi. Cenuşa din şemineu era rece. Chicineta de lângă camera principală era curată. Nu erau resturi de mâncare. Farfuriile fuseseră spălate şi lăsate să se usuce. Şi erau de destul timp acolo ca să se usuce.

Begley îşi puse mâinile în şolduri şi se răsuci încet, înregistrând detaliile din camera principală.

– Nu pare să fi fost aici de mai multă vreme. Nu a mers cu maşina în dimineaţa aceasta, căci am fi văzut

urmele pe zăpadă. Ai idee unde şi-a petrecut noaptea domnul Tierney, Hoot?

– Nu, domnule.

– Vreo prietenă prin apropiere?

– Nu, cel puţin din câte ştiu eu.

– Rude?

– Nu. De asta sunt sigur. A fost copil unic la părinţi şi aceştia sunt decedaţi.

– Şi atunci unde naiba şi-a petrecut noaptea?

Hoot nu avea răspuns la această întrebare.

Îl urmă pe Begley în camera principală. După ce se uită rapid de jur împrejur, Begley arătă spre patul dublu.

– Doamna Begley ar considera că acest pat este făcut neglijent. Spune că aşa fac patul bărbaţii, dacă îl fac, în general.

– Da, domnule.

Hoot era bărbat şi nu lăsa niciodată patul nestrâns, verifica întotdeauna dacă marginile cuverturii sunt egale. Şi nici nu lăsa farfuriile în uscător. Le ştergea şi le punea la locul lor. Îşi ţinea CD-urile în ordine alfabetică, după numele autorului, nu după titlu, iar sertarul cu şosete era aranjat pe culori, de la cele mai deschise la cele mai închise, de la stânga la dreapta. Dar ar fi preferat să-şi taie limba decât s-o contrazică pe doamna Begley.

Spre deosebire de camera principală, dormitorul unde dormea Tierney părea locuit. Într-un colţ zăceau aruncate o pereche de ghete de cowboy pline de noroi. În mijlocul camerei era un rucsac deschis, din care ieşeau fel de fel de lucruri şi articole de îmbrăcăminte. Pe masa de sub fereastră erau împrăştiate nişte reviste. Hoot se luptă cu impulsul lui de a le aranja frumos, în timp ce examina rapid coperţile lucioase.

– Pornografie? întrebă Begley.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Aventuri, sport, viața în aer liber, fitness. Genul pentru care scrie el articole.

– Rahat, spuse Begley, dezamăgit. Camera asta arată că Tierney este un cetățean cumsecade.

– Ceea ce se potrivește cu profilul ticălosului pe care îl căutăm.

– Corect. Dar asta, la naiba, spuse Begley. Camera asta arată ca cea a băiatului meu cel mare. Așadar, cine este Tierney? Un psihopat ticălos sau exact ceea ce pare că este? Un tip normal căruia îi place viața în aer liber și nu-și ține lucrurile chiar în cea mai mare ordine și nu folosește reviste pornografice ca să se satisfacă?

Întrebarea era retorică. Ceea ce era bine, din moment ce pornografia care se referea numai la reviste l-a lăsat pe Hoot fără replică.

Ușa de la dulap era deschisă. Begley aruncă o privire înăuntru.

– Îmbrăcăminte de ocazie, dar este marfă de calitate, remarcă el după ce citi câteva etichete.

– Declarațiile cărților lui de credit confirmă acest lucru, spuse Hoot. Nu cumpără de la magazine cu discount.

Begley se răsuci pe călcâie și ieși repede din cameră. Traversă livingul și deschise ușa de la celălalt dormitor. Abia făcuse doi pași în cameră când se opri brusc.

– Am găsit, Hoot!

Hoot veni repede și ajunse lângă el într-o secundă.

– O, Dumnezeule, spuse el ținându-și răsuflarea.

Deasupra unei mese despre care Hoot își dădu seama că era masa din chicinetă se aflau, lipite pe perete, fotografiile celor cinci femei dispărute. Nu-și dăduse seama că lipsește de acolo până n-o văzuse aici.

Pe masă se afla un computer și mai multe materiale printate. Din *Cleary Call* și din publicații provenind din alte locuri destul de îndepărtate, chiar și Raleigh și Nashville fuseseră decupate articole care conțineau reportaje

și știri despre femeile dispărute. Anumite pasaje erau marcate cu markere colorate.

Mai era și un bloc de scris cu file galbene pe care erau însemnări, unele dintre ele tăiate, altele subliniate sau marcate în alt fel, pentru a fi revizuite sau ținute minte. Erau și cinci dosare, câte unul pentru fiecare dintre cele cinci tinere. Acestea conțineau file cu însemnări de mână, extrase din ziare, fotografii care fuseseră publicate după dispariția fetelor, anunțuri din ziare.

De fiecare dată când se menționa că făptașul nu a fost identificat, acest lucru era subliniat cu un marker albastru.

Begley arătă spre unul dintre aceste pasaje.

– Albastru.

– Am observat și eu, domnule.

– Culoarea care reprezintă semnătura lui.

– Așa se pare.

– Asta de când a răpit-o pe Torrie Lambert.

– Așa este, domnule.

– Calculatorul…

– Fără îndoială că are o parolă.

– Poți s-o spargi?

– În orice caz am să încerc.

– Foarte bine, nu mișcați dacă nu vreți să vedeți cum vă stă cu un glonț în cap.

Vocea care rostise cuvintele acestea avea o rezonanță de malaxor de ciment.

– Mâinile sus și întoarceți-vă în loc foarte încet.

Begley și Hoot făcură ce li se spusese și se treziră față în față cu o armă cu două încărcătoare.

– Bună ziua, domnule Elmer. Vă mai amintiți de mine? Charlie Wise?

Omul stătea în mijlocul camerei cu arma la nivelul pieptului. Când Hoot îi spuse pe nume, clipi din ochi ca să vadă mai bine. Avea fața roșie și ridată ca o smochină

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

care stătuse prea mult la soare. Purta o căciulă de pa... mâncată de molii, de sub care ieşeau şuviţe rare de pă... la fel de albe ca şi barba neîngrijită. De jur împrejur... buzelor avea pete de tutun. Zâmbi larg dezvelindu-... gingiile şi cei trei dinţi.

– Dumnezeule mare, aş fi putut să vă ucid. Lăsă arma în jos. Aţi venit să-i daţi domnului Tierney premiul ăla?

Hoot trebui să se gândească puţin ca să-şi amintească povestea pe care o fabricase pentru a-şi explica interesul pentru Ben Tierney.

– Ăă, nu. Acesta este agentul special Begley. Suntem...

– Gus, eşti acolo?

– La naiba, am sunat la poliţie, spuse Gus Elmer. Mă gândeam că a venit cineva să fure lucrurile domnului Tierney în absenţa lui.

Begley înjură în barbă.

Bătrânul se întoarse şi-i făcu semn poliţistului care băgase capul pe uşa principală să vină încoace. Cu pistolul în mână, acesta se uită curios la cei doi agenţi.

– Ăştia sunt hoţii?

– Nu suntem hoţi. Hoot îşi dădea seama după tonul lui Begley că acesta se săturase de toată aiureala asta şi era pe cale să preia controlul asupra situaţiei care derailase rapid. Îl împinse pe Hoot înainte şi închise cu zgomot uşa dormitorului în urma lui, pentru ca ceilalţi doi să nu vadă ce descoperiseră ei.

– Suntem agenţi FBI, continuă Begley. Şi aş dori să-ţi pui revolverul la loc în toc înainte să împuşti pe cineva, de exemplu pe mine.

Poliţistul era tânăr, cu mult sub treizeci de ani, dacă Hoot nu se înşela. Vocea ca de spărgător de nuci a lui Begley şi tonul autoritar îl făcură să se fâstâcească. Abia după ce îşi puse pistolul la loc îşi aminti să le ceară documentele de identitate. Cei doi se conformară.

Mulţumit să constate că amândoi erau ceea ce pretindeau că sunt, se prezentă şi el regulamentar

– Harris. Poliţia din Cleary.

Îşi duse mâna la pălăria uniformei, plină de zăpadă în curs de topire. Pantalonii uniformei erau băgaţi în cizme. Jacheta de piele căptuşită părea cu unul sau două numere mai mică, ceea ce făcea ca mâinile să nu aibă o poziţie foarte firească. Stăteau depărtate la câţiva centimetri de corp.

– Chiar eşti agent FBI? întrebă Gus Elmer, scărpinându-se în barbă cu ochii holbaţi la cei doi. Pe bune?

– Pe bune, repetă Begley, răspunzând în locul lui.

– Şi ce naiba faceţi aici? Ce vreţi de la domnul Tierney?

– Să stăm de vorbă cu el.

– Despre ce? E căutat pentru ceva? Ce-a făcut?

– Asta aş vrea şi eu să ştiu, spuse Harris. Aveţi un mandat de arestare?

– Nici vorbă. Nu vrem decât să-i punem câteva întrebări.

– Hm! Întrebări! Harris rumegă o clipă informaţia aceasta, uitându-se bănuitor la ei. Aveţi un mandat de percheziţie?

Aşadar, gândi Hoot, Harris nu era chiar aşa de lipsit de experienţă cum părea.

Ignorând întrebarea, Begley întrebă:

– Şeful dumitale se numeşte Burton, aşa este?

– Da, domnule. Dutch Burton.

– Unde aş putea să-l găsesc?

– Chiar acum?

Era o întrebare atât de prostească, încât Begley nu catadicsi să răspundă. Nu accepta altfel de idee decât „exact acum".

Harris îşi dădu seama de gafă şi răspunse bâlbâindu-se:

– Păi, ăă, am auzit dispecerul cum spunea că șeful se duce la Cal Hawkins – cel care are camionul pentru împrăștiat nisip – și că după aceea se duc la magazin să bea o cafea.

– Hoot, știi unde este magazinul? întrebă Begley.

Hoot dădu din cap în semn că da. Begley se întoarse spre Harris.

– Spune-i domnului Burton că vrem să ne întâlnim cu el acolo peste o jumătate de oră. Ai înțeles?

– Am înțeles, dar se grăbește să...

– Nu există nimic mai important decât asta. Să-i spui că așa am spus eu.

– Da, domnule, răspunse Harris. Dar mandatul?

– Mai târziu.

Begley împunse cu degetul spre tânărul polițist, care dăduse să vină spre el. Spre deosebire de jachetă, cizmele păreau să-i fie prea mari. Begley se apropie de el și îi vorbi pe un ton ferm:

– Dacă îi comunici mesajul meu lui Burton prin radioul poliției, spune-i că este absolut obligatoriu să ne întâlnim în dimineața asta. Nu menționa niciun fel de nume. Înțelegi? Este o urgență extremă și o chestiune extrem de delicată. Discreția este vitală. Pot conta pe confidențialitatea dumitale?

– Absolut, domnule. Înțeleg.

Își duse mâna la tâmplă, salută și porni în goană.

Când fusese repartizat la biroul din Charlotte, fusese încântat de ocazia de a lucra sub comanda vestitului director al acestuia. Până acum avusese ocazia să lucreze cu Begley numai indirect. Era pentru prima dată când Hoot avea șansa să-l urmărească în acțiune și să observe calitățile pentru care devenise o legendă vie, atât printre polițiști, cât și printre infractori. Colegii învățau de la el. Infractorii învățau și ei, dar în dezavantajul lor.

Deși nu discuta niciodată despre perioada cât lucrase în Orientul Mijlociu, se povestea că Begley reușise să scape împreună cu alți trei colegi de execuție pentru că efectuaseră operațiuni de spionaj împotriva regimului lui Saddam Hussein. Deși exact acest lucru făceau, Begley îi convinsese pe cei care îl prinseseră că se înșelaseră asupra lor, că era vorba de o identitate falsă și că aveau să regrete amarnic dacă le făceau vreun rău, dacă îi maltratau sau îi asasinau.

La cinci zile după ce fuseseră prinși, cei patru oameni plini de praf și morți de sete intrau în holul hotelului Hilton din centrul Bagdadului, spre uimirea colegilor lor, a diplomaților și a presei, care îi considerau deja morți.

Povestea fusese înflorită la fiecare nouă relatare, dar Hoot nu se îndoia că esențialul este adevărat. Begley era drept ca o săgeată, dar avea gândirea și sufletul unui ticălos. Reputația lui de mare manipulator era pe deplin meritată.

Nu-i dezvăluise nimic important tânărului Harris, dar îl flatase introducându-l în „chestiunea lor de prioritate maximă și de extremă delicatețe", făcându-l astfel să uite că nu aveau mandat de percheziție și că, de fapt, fuseseră prinși asupra faptului în timp ce intraseră prin efracție într-o locuință.

Begley mai subliniase și faptul că Harris trebuie să țină legătura de urgență cu șeful lui, scăpând astfel de prezența lui, pentru a-l putea interoga nestingherit pe Elmer, fără public.

– Aș bea o cafea, tu nu, Hoot? spuse el pe neașteptate. Domnule Elmer, putem să vă impunem ideea de ospitalitate?

– Cum adică? clipi din ochi bătrânul fără să priceapă.

– Aveți niște cafea? traduse Hoot.

– A, sigur că da. La birou. Și am și un foc bun acolo. Aveți grijă la trepte. Alunecă al naibii de rău.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Câteva clipe mai târziu se aflau instalaţi pe două balansoare cu spătar de piele în faţa unui foc care trosnea în cămin. Zăpada de pe ghetele lui Hoot se topea şi apa i se prelingea în interior, ceea ce făcea să-i îngheţe picioarele şi să se simtă foarte neplăcut. Îşi întinse picioarele cât mai aproape de foc.

Cănile de cafea pe care le oferi Gus Elmer erau la fel de ştirbe ca şi dinţii lui, dar licoarea era fierbinte, tare şi delicioasă. Sau poate că i se părea lui aşa, pentru că tânjise atât de tare după ea.

Deşi era foarte dispus să colaboreze cu FBI, Gus Elmer nu reuşi să le furnizeze mult mai multe informaţii decât cele pe care Hoot le obţinuse deja de la el. Ben Tierney era un oaspete liniştit, amabil, care îşi plătea cu regularitate facturile. Singurul lucru ciudat la el era că refuza s-o lase pe femeia de serviciu să facă curat în cabana lui atunci când era acolo. Această particularitate se explica acum prin ceea ce descoperiseră în a doua încăpere.

– Dar asta e numai o ciudăţenie, eu nu mă plâng, spuse Gus. Dacă vreţi părerea mea, este un oaspete ideal. Întotdeauna lasă cabana într-o stare foarte bună, stinge toate luminile, pune gunoiul în ladă ca să nu-l împrăştie şoarecii. Iar în ziua când pleacă, eliberează camera înainte de prânz. Da, domnule, e un om foarte corect.

– Ce trofeu impresionant, domnule Elmer, spuse Begley, arătând spre capul împăiat de pe peretele de deasupra căminului. Dumneata l-ai împuşcat?

Era o tactică pentru care Begley era vestit. În timpul interogatoriului, arunca din când în când câte un comentariu care n-avea nicio legătură cu discuţia. Spunea că asta îl ajută să primească răspunsuri spontane. Schimbând brusc subiectul, nu lăsa persoana pe care o interoga să anticipeze ceea ce urma să întrebe în continuare şi să-şi formuleze un răspuns în minte.

– Domnul Tierney ţi-a vorbit vreodată despre femei? Elmer, care încă mai admira trofeul, întoarse capul şi se uită întrebător la Begley:

– Femei?

– Soţii, foste soţii, prietene, amante? Coborând vocea, adăugă: Ţi-a spus ceva despre viaţa lui sexuală?

Bătrânul chicoti.

– Nu-mi amintesc aşa ceva şi cred că mi-aş fi amintit dacă era cazul. O dată l-am întrebat dacă o să vină şi doamna şi mi-a spus că nu, aşa că am crezut că e divorţat.

– Crezi că e normal?

Gura bătrânului se deschise, oferind privelişte deloc atrăgătoare a maxilarelor fără dinţi.

– Vreţi să spuneţi că e poponar? Chiar el?

– Nu avem motive să credem că este homosexual, răspunse Begley. Dar mi se pare ciudat ca un bărbat singur, care arată aşa de bine ca el să nu fi pomenit niciodată în faţa dumitale de sexul frumos.

Hoot era din nou impresionat. Begley sonda memoria lui Gus Elmer fără să lase impresia că face acest lucru. Conta pe faptul că Begley nu putea să-i sufere pe homosexuali. Unui bărbat ca el, nu i-ar fi plăcut ca un chiriaş obişnuit al lui, cu care se şi împrietenise de altfel, să fie altceva decât bărbat adevărat, heterosexual până în măduva oaselor. Aşa că dacă Tierney ar fi pomenit vreodată de vreo femeie în conversaţiile lor, acum bătrânul îşi va scormoni în memorie ca să-şi amintească.

În timp ce se concentra, degetul mic îi plonjă în tufa de păr din ureche, începând să se scarpine.

– Acum când mă gândesc, ieri-dimineaţă parcă a spus ceva despre ultima fată care a dispărut.

– Te superi dacă îmi mai torn o cană? Fără să mai aştepte răspunsul, Begley se ridică în picioare şi se duse la filtrul de cafea din colţul celălalt al camerei.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– A venit aici la birou ca să ia ziarul *Call* şi a citit prima pagină. Atunci a spus: „Dacă mă întrebi pe mine, se pare că oraşul ăsta este blestemat cu un nebun". Spunea că îi este milă de bietele fete, că au trecut prin asemenea încercări.

Begley se întoarse la balansoarul lui, suflând în cafea ca s-o răcească.

– Este o cafea excelentă, domnule Elmer. Domnule agent special Wise, te rog să-ţi notezi marca.

– Bineînţeles.

– Vreau să cumpăr şi eu din asta pentru doamna Begley, s-o iau cu mine când plecăm la Charlotte. Şi asta e tot ce a spus domnul Tierney despre fată?

– Păi să vedem, spuse bătrânul, încercând să-şi mai amintească ceva. A, nu, a mai spus că o văzuse chiar cu o zi sau două înainte să dispară.

– A spus şi unde? întrebă Hoot.

– La magazinul unde îşi cumpără lucrurile. A spus că s-a oprit acolo ca să-şi cumpere o pereche de şosete şi chiar ea i le-a dat.

– La ce oră?

– Când a fost el la magazin? N-a spus. A împăturit ziarul, a luat o hartă şi a spus că vrea să urce pe vârf. Eu l-am avertizat că s-ar putea să dea vreun urs peste el. A râs şi a spus că o să încerce să se ferească şi oricum, în această perioadă a anului hibernau, nu-i aşa? A cumpărat câteva batoane de ciocolată de la automatul din spate şi a plecat.

– A vorbit vreodată despre celelalte fete care au dispărut?

– Nu. Adică nu-mi amintesc... Elmer se opri brusc. Îi aruncă o privire ciudată lui Begley, apoi îşi mută privirile apoase spre Hoot, care încerca să păstreze un aer

impasibil. Când se uită din nou la Begley, înghiţi cu greutate în sec. Hoot spera că înghiţise mai întâi zeama de tutun.

– Credeţi cumva că domnul Tierney este cel care răpeşte fetele alea?

– Căutaşi de puţin. Vrem numai să stăm de vorbă cu el ca să vedem dacă îl putem şterge de pe lista noastră de posibilităţi.

Begley vorbise cu mai multă emoţie atunci când discutase despre Cartea lui Ieremia, dar Gus Elmer nu se lăsă păcălit de aparenta lui nonşalanţă. Dădu din cap, măturându-şi pieptul cu barba murdară.

– Este ultimul om la care m-aş fi gândit că ar putea avea ceva de-a face cu femeile alea...

– L-aţi auzit vreodată făcând observaţii depreciative despre femei?

– Despre... cum?

– Comentarii negative sau răuvoitoare.

– A, despre femei ziceaţi?

– Despre femei în general, sau despre o anumită femeie? întrebă Hoot.

– Nu, aşa cum v-am spus, singura dată când a spus ceva... Se opri, apucă o cutie goală de conserve şi scuipă în ea. Staţi aşa. Mi-am amintit de ceva. Închise ochii. Da, chiar acum mi-am amintit. Era în toamna trecută. Îmi amintesc pentru că şedeam amândoi acolo afară şi admiram frunzele. M-a întrebat dacă nu vreau să bem ceva împreună şi am zis sigur că da. Adică numai aşa, ca să alungăm răceala serii, înţelegeţi. Şi am ajuns cumva la Dutch Burton.

– Şeful poliţiei? întrebă Hoot surprins.

– Îhî. Dutch nu e şef aici de prea multă vreme, numai de vreo lună sau cam aşa ceva şi am discutat cu domnul

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Tierney că „o să dea lovitura cu femeile alea care dispăruseră".

– Ce a spus mai exact?

– Nimic, numai asta. Scuipă din nou în cutie, se şterse la gură cu dosul palmei şi apoi zâmbi spre ei. Dacă mă întrebaţi pe mine, îl interesa mai mult nevasta lui Dutch. Adică fosta nevastă acum.

Begley îi aruncă o privire lui Hoot, ca şi când ar fi vrut să se asigure că acesta era atent.

– Ce-i cu ea?

– Se pare că domnul Tierney o cunoscuse în vara aia. Zâmbetul lui Gus Elmer se lăţi într-un rânjet oarecum de uşurare. De fapt, pot să spun cu siguranţă că nu e deloc poponar. Dacă mă întrebaţi pe mine, i se aprinseseră rău călcâiele după fosta doamnă Burton.

Begley se opri din legănat.

– I se aprinseseră călcâile după ea...

Bătrânul începu să râdă, scuipând o flegmă.

– Mă rog, i se aprinseseră călcâiele, era înfierbântat, excitat, cum vreţi să-i spuneţi!

14

Lilly se trezi îngheţată. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi amintească unde este şi de ce. Complet îmbrăcată, stătea culcată sub trei pături cu genunchii adunaţi la piept. Frigul pătrunzător străbătuse prin toate păturile şi hainele.

Stătea culcată cu faţa spre cămin, dar acesta nu mai dădea căldură. Tăciunii care străluceau când Tierney stinsese luminile se transformaseră acum în cenuşă. Dădu pătura mai jos, îndepărtând-o de faţă şi suflă. Respiraţia ei formă imediat un nor de abur.

Probabil că rezervorul de propan se golise peste noapte. Şemineul avea să fie acum singura lor sursă de căldură. Ar fi trebuit să se ridice şi să pună lemne pe grătar, să facă focul. Dacă s-ar fi mişcat, s-ar fi încălzit puţin. Dar nu se putea hotărî să iasă din culcuşul cât de cât călduţ.

Camera era tot cufundată în întuneric şi numai o dâră subţire de lumină cenuşie se strecura printre draperii. Vântul sufla la fel de puternic ca şi cu o zi mai înainte. Din când în când, ramurile învelite în gheaţă ale copacilor se loveau de acoperiş. Era o zi perfectă ca să stai ghemuit în pat.

Poate că ar fi trebuit să accepte propunerea lui Tierney. Dacă ar fi acceptat-o, poate că acum n-ar mai fi tremurat în halul ăsta de frig.

Dar nu, luase decizia corectă. O apropiere prea mare ar fi schimbat situaţia izolării lor şi ar fi complicat-o de zece ori mai mult. Se complicase destul şi printr-un simplu sărut.

Un simplu *sărut?* Nu tocmai.

Fusese scurt, dar îi tăiase respiraţia. Tierney îi dăduse drumul imediat. Se întorsese cu spatele spre ea şi continuase conversaţia, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Spusese că acum probabil putea să doarmă, deoarece trecuseră deja câteva ore de când avusese lovitura la cap. Încercând să pară la fel de blazată ca şi el, fusese de acord. O îndemnase din nou să mănânce ceva, dar spusese că nu-i este foame, iar el spusese că nici lui nu-i este.

O invitase să folosească prima baia. În timp ce era în baie, Tierney trăsese salteaua de pe pat şi o târâse în living. Îl certase apoi că nu o aşteptase ca să-l ajute, dar el spusese că nu trebuie să se lupte cu salteaua, din moment ce un efort i-ar putea declanşa o criză de astm. Ea îi aminti însă că suferise o lovitură puternică şi nici

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

el nu trebuia să se forțeze. Dar faptul era consumat, așa fel că discuția se oprise aici. Când ieși el din baie, Lilly era înfășurată în pături. Tierney stinsese lumina și se întinsese pe una din canapele. O întrebase dacă îi era destul de cald și îi oferise una dintre păturile lui, dar ea o refuzase, spunând că se simte bine, și îi mulțumi.

Tierney se tot foia. I-a trebuit destul de mult timp până să-și găsească locul. Îl întrebase dacă nu-l doare capul, dar spusese că e acceptabil. Se oferise să arunce o privire, eventual să-i mai aplice niște antiseptic și un bandaj nou, dar el spusese nu, mulțumesc, se uitase el când fusese în baie. Lilly se întrebase în sinea ei cum putuse să vadă la ceafă, din moment ce în baie nu era decât o singură oglindă, dar nu mai insistase.

Mai adăugă că, deși era plin de vânătăi, nu observase semne de hemoragie internă, iar ea răspunsese mormăind ceva aproape inteligibil în sensul „Asta e bine". Apoi mormăitul lui de încuviințare pusese capăt dialogului.

Îi trebuise aproape o oră ca să adoarmă și era foarte sigură că el era încă treaz când adormise ea. În perioada aceea dintre momentul în care stinsese lumina și momentul când adormise, stătuse întinsă acolo, țeapănă și tăcută și... mai cum? Așteptând ceva?

După sărut, tensiunea dintre ei devenise mai densă, groasă s-o tai cu cuțitul. Conversația trena. Evitau să se privească în ochi. Erau exagerat de politicoși unul cu altul.

Ignorarea sărutului îl făcuse să capete și mai multă importanță. Dacă ar fi glumit despre el, dacă ar fi spus ceva în genul: „Ei, bine că am scăpat și de asta! Acum, că ne-am satisfăcut curiozitatea, putem să ne relaxăm și să ne vedem de supraviețuire" – atunci sărutul ar fi fost mai ușor de șters din memorie.

Dar așa, se prefăceau că nu se întâmplase. Niciunul

nu știa ce crede celălalt despre el. Prin urmare, pentru că fiecăruia îi era teamă să nu greșească, să spună sau să facă ceva ce ar putea să tulbure echilibrul atât de fragil, sărutul rămase ignorat.

Dar acum, după acea indiferență afișată în mod stângaci, Lilly se așteptase măcar puțin ca el să spună ceva de genul „Asta-i o aiureală!" și să vină alături de ea, sub pături. Pentru că nu fusese un simplu sărut. Fusese un preludiu.

– Nu sunt chiar așa de drăgut, spusese el.

O clipă mai târziu îi ținea fața în mâinile lui puternice, pe care i le admirase toată seara și își apăsase buzele pe gura ei. Nu ezitase și nici nu-i ceruse voie. Era o scuză sau o încercare timidă? Nici pomeneală! Din momentul în care buzele lui o atinseseră, nu mai era în el decât sete și dorință.

Îi desfăcuse haina și-și băgase mâinile sub ea. O cuprinsese cu brațele, îndoise puțin genunchii și o trăsese spre el. Își proptise mâna în spatele ei, în dreptul taliei și o ținuse strâns lipită de el, într-un mod care spunea fără echivoc: *te doresc*.

Un val cald de dorință i se răspândise în abdomen și de-a lungul coapselor. Era admirabil să simtă din nou această senzație pe care n-o putea înlocui nicio băutură și nici un drog. Nu exista nicio altă senzație comparabilă cu excitația sexuală.

Trecuseră atâția ani de când n-o mai simțise. Și în nici un caz după moartea lui Amy, când nici ea, nici Dutch nu mai aveau resursele emoționale necesare să facă sex așa cum trebuie. Încercaseră, dar era foarte greu să se prefacă entuziasmați, iar ea nu se străduise să se prefacă că ajunge la orgasm.

Lipsa ei de reacție fusese o altă lovitură împotriva mândriei lui, care era deja profund afectată. Și atunci se

gândise să-şi refacă mândria având mai multe aventuri. Pe acestea aproape că i le putea trece cu vederea. Se dusese la alte femei ca să primească ceea ce ea nu-i mai putea oferi. Dar ceea ce nu-i putea ierta erau aventurile pe care le avusese înainte s-o conceapă pe Amy.

Îi trebuise foarte mult ca să-şi dea seama de ce se culcase Dutch cu alte femei în primii ani ai căsniciei lor, când viaţa lor sexuală era aşa de activă şi de bună. Dar îşi dăduse seama apoi că el avea nevoie să se asigure permanent. În pat, firește. Şi încă şi mai mult în afara lui. Îşi mai dăduse seama şi cât de istovitor era să-şi dea aceste asigurări tot timpul. Niciun fel de încurajare nu părea să fie suficientă pentru el.

Se cunoscuseră la o petrecere foarte elegantă pentru obţinerea de fonduri pentru acţiunea de caritate susţinută de poliţia din Atlanta. Ridicat de un val de publicitate recentă ca urmare a rezolvării unui caz de omucidere multiplă, Dutch era centrul atenţiei departamentului lui şi fusese rugat să ia cuvântul la banchet.

Se urcase pe podium şi fusese frumos, fermecător şi elocvent. Reprezenta o combinaţie uimitoare: fostă vedetă de fotbal în colegiu, devenise acum un erou al rezolvării cazurilor de crimă. Cuvântarea lui îi făcuse pe oameni să-şi deschidă portofelele cu generozitate şi o îndemnase şi pe Lilly să se apropie de el după aceea şi să se prezinte. Până la sfârşitul evenimentului, îşi fixaseră deja o întâlnire ca să ia masa împreună.

Şase luni mai târziu erau căsătoriţi şi în primul an viaţa fusese cum nu se poate mai frumoasă. Amândoi lucrau din greu ca să se realizeze în profesiile lor, dar se şi distrau şi se iubeau din plin. Îşi cumpăraseră cabana şi mergeau acolo în weekend. Uneori nu ieşeau deloc din dormitor.

Pe atunci, Dutch adusese în pat încrederea în sine. Se

vedea în felul în care făcea dragoste. Era un partener generos şi sensibil, un amant atent şi înflăcărat, un soţ grijuliu.

După aceea însă începuseră certurile, pornite din resentimentul lui faţă de capacitatea ei de a câştiga bani, care o depăşea cu mult pe a lui. Ea susţinuse că aceasta nu are nicio importanţă, pentru că el îşi alesese o carieră în serviciile publice, unde erau slujbele cele mai grele şi cele mai prost plătite şi de cele mai multe ori neapreciate.

Era adevărat, dar el vedea în acest lucru eşecul lui. Se temea că nu va ajunge niciodată la acelaşi nivel de realizări în poliţie pe care îl va avea ea la revistă. Cu timpul, obsesia lui legată de eşec se transformase într-o profeţie care se împlinise. În acelaşi timp, steaua lui Lilly se ridica tot mai sus. Succesul ei continua să roadă din mândria lui. Şi se gândise să compenseze acest neajuns cu femeile care îl priveau ca pe eroul strălucitor care ar fi vrut el să fie.

De fiecare dată când Lilly îl prindea înşelând-o, îşi exprima cele mai profunde regrete şi spunea că aventurile lui nu au nicio importanţă pentru el. Acestea aveau însă importanţă pentru Lilly, care, în cele din urmă, îl ameninţă că o să-l părăsească. Dutch declarase că, dacă îl părăseşte, o să moară, îi jurase că îi va fi credincios, îi spusese că o iubeşte şi o implorase să-l ierte. Şi ea îl iertase – pentru că era însărcinată cu Amy.

Perspectiva unui copil le consolidase căsnicia. Dar numai până când se născuse Amy. În lunile de după naşterea fetiţei, Dutch începuse să se întâlnească cu o poliţistă. Când Lilly îl acuză de ceea ce ştia că este un fapt sigur, el negase, spusese că bănuielile ei se datorează oboselii, depresiei, lactaţiei şi instabilităţii hormonale. Ridicolul lui o jignise mai mult decât minciunile transparente.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

În mijlocul acestui câmp de luptă, Amy crea o zonă neutră în care puteau coexista. Genera suficientă dragoste pentru a face ca lucrurile să pară normale. Se îngrijea împreună de copil și acest lucru îi ajuta să uite de neînțelegerile din trecut. Evitau chestiunile care puteau genera fricțiuni. Nu erau tocmai fericiți, dar erau destul de echilibrați.

Apoi Amy murise. Eșafodajul deja șubrezit al căsniciei se prăbușise rapid sub povara de durere și suferință. Relația lor se înrăutățise tot mai mult până la un nivel la care Lilly își spusese că mai rău n-are cum să fie.

Dar fusese și mai rău.

Acum, când își amintea incidentul care, pentru ea, fusese lovitura de moarte, Lilly se scutură instinctiv și-și trase genunchii și mai tare la piept, îngropându-și adânc capul în pernă.

După câteva clipe își aminti că acum căsnicia ei era de domeniul trecutului. Nu mai trebuia nici măcar să se gândească la ea. Ziua de ieri marcase emanciparea ei față de Dutch. Nu mai era legată de el nici sentimental, nici legal, așa că acum putea să privească numai înainte.

Momentul în care Tierney intrase în viața ei era o adevărată ironie a sorții. Reapăruse în ziua în care devenea oficial liberă. Noaptea trecută nu numai că îi reactivase senzorii erotici, dar îi trezise cu multă intensitate. Sărutul lui o făcuse să-i zvâcnească urechile.

Se simțise atrasă de el chiar din clipa în care îi zâmbise de pe locul acela din autobuzul rablagit. Pe parcursul zilei pe care o petrecuseră împreună pe râu ajunsese să-i placă absolut totul la el. Firește că și înfățișarea exterioară. Ce ar fi putut să nu-i placă? Dar îi plăcuse și așa, de el, de faptul că era inteligent, de ușurința cu care putea discuta despre orice subiect.

Și celelalte persoane din grupul acela se simțiseră atrase

de el. Fetele de liceu nu făcuseră niciun secret din atracția pe care o simțeau pentru el. Dar chiar și instructorul acela înfumurat, care la început fusese iritat de calitățile superioare de caiacist ale lui Tierney, în cele din urmă începuse să-i ceară sfaturi. Tierney atrăgea oamenii fără niciun efort aparent. Nimeni nu era străin pentru el.

Și totuși, el însuși rămânea străin.

Se împrietenea cu oamenii și îi invita să vorbească despre ei înșiși, dar nu spunea mai nimic despre el. Acesta să fi fost oare paradoxul care îl făcea atât de misterios și de seducător?

Fu uimită să constate că folosise cuvântul „seducător" în legătură cu el și asta din cauza nuanței ușor sinistre. Dar nu-i venea în minte niciun alt cuvânt mai potrivit ca să descrie magnetismul lui Tierney. În cele două ocazii când fusese cu el dăduse dovadă de această calitate greu de definit într-un mod care era de-a dreptul neliniștitor.

De când își spuseseră bună ziua prima dată și până ajunseseră la sărutul de aseară. Ajunseseră pe drumuri separate, dar în mod indiscutabil. Așa că atunci când el o sărutase, i se păruse un lucru inevitabil, care pur și simplu fusese amânat câteva luni.

Sărutarea meritase așteptarea. Își amintea foarte clar apăsarea degetelor lui mari pe față în momentul în care îi înclinase capul, păstrase amintirea răsuflării lui pe buzele ei, a limbii lui care se strecurase plină de înțelesuri în gura ei.

Făcând cât mai puțin zgomot cu putință, se întoarse să se uite la el și zâmbi. Era prea înalt pentru canapea. Brațul canapelei era la jumătatea gambei lui. Își pusese o pernă sub cap ca să-l mențină ceva mai sus. Era acoperit cu păturile până sub bărbie, unde peste noapte îi crescuse barba. Stătuse ani de zile în soare și vânt, dar

urmele lăsate de ele îi veneau bine. Îi plăceau ridurile care radiau de la colțurile ochilor lui. Buzele îi erau ușor crăpate. Își amintea de acest lucru și din timpul sărutului, când se frecaseră de buzele ei.

Nu ar fi deranjat-o dacă sărutul ar fi durat ceva mai mult. Sau dacă ar mai fi fost și un al doilea sărut. Refuzul ei de a se culca cu el nu exclusese neapărat un sărut, dar se pare că el așa înțelesese. Fie așa, fie nu-i plăcuse la fel de mult cât îi plăcuse ei. Nu. Imposibil! Chiar dacă n-ar fi simțit apăsarea aceea specifică de sub abdomen, geamătul acela de regret când îi dăduse drumul era suficient ca s-o convingă că fusese prins de sărut la fel de mult ca și ea, dacă nu chiar mai mult. Părea de-a dreptul supărat când întrerupsese sărutul, o lăsase și apoi se întorsese cu spatele.

Atunci de ce nu continuase? Sau de ce nu întrebase cel puțin dacă putea să continue? Îi explicase foarte clar că nu mai are nimic cu Dutch. Ar fi trebuit să presupună că nu avea nicio altă relație, dar…

Gândurile îi zburară în altă parte. Ea nu avea nicio altă relație, dar Tierney? Nu purta verighetă. Nu pomenise nicio clipă de vreo soție sau de vreo altă relație importantă, dar e drept că nici ea nu întrebase. Și nu însemna nimic nici faptul că îi ceruse o întâlnire în ziua când se cunoscuseră. Bărbații căsătoriți se întâlneau mereu cu alte femei. Seara trecută nu spusese niciodată că soția sau prietena lui ar putea fi îngrijorată dacă nu se întoarce acasă, dar acest lucru nu însemna că nu exista o soție sau o prietenă care se plimba nervoasă prin cameră, întrebându-se unde și cu cine era, așa cum se întrebase ea atâtea nopți despre Dutch.

Ce naivitate din partea ei să presupună că nu există nici o femeie în viața lui! Un bărbat care arăta ca el. *Haide, Lilly, vino-ți în fire!*

Privirea îi alunecă spre rucsacul care stătea tot pe podea, sub masa unde îl împinsese el seara trecută, spunând că nu are acolo nimic folositor.

Dar ar fi putut să-i ofere anumite informații.

– Scott?

– Hmm!

– Trezește-te!

– Hmm?

– Am spus să te trezești.

Scott se rostogoli pe spate și deschise ochii. Wes stătea în cadrul ușii și se încrunta la el. Băiatul se rezemă în coate și se uită pe fereastră, unde totul era alb. Nu se vedea nici măcar gardul de la curtea din spate.

– Nu s-au anulat orele la școală?

– Normal că s-au anulat. Dar dacă îți închipui că ai să zaci ca un leneș toată ziua, te înșeli. Ridică-te. Te aștept în bucătărie. Ai trei minute.

Wes plecă din ușă și Scott înțelese că nu mai era rost de dormit. Cu o înjurătură, căzu la loc pe pernă. Nu avea dreptul nici măcar să profite de ziua liberă din cauza zăpezii. Orice altă persoană din oraș putea face asta, numai el nu, nu, fiul antrenorului nu putea să-și permită. Îi venea să-și tragă plapuma peste cap. Probabil că ar fi dormit toată ziua dacă ar fi fost lăsat. Dar dacă nu ajungea în bucătărie în trei minute, ar fi fost iadul pe pământ. Mormăind printre dinți un „La naiba!“ aruncă plapuma de pe el.

Tatăl lui chiar îl cronometra. Când intră în bucătărie, Wes se uită la ceasul de pe perete, apoi se uită la el și îi dădu de înțeles că nu respectase termenul limită. Mama îi veni în ajutor.

– Bună dimineața, iubitule. Ochiuri cu slănină sau napolitane?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce se face mai uşor. Se aşează la masă şi-şi turnă un pahar de suc de portocale, căscând larg.

– La ce oră te-ai întors aseară? îl întrebă tatăl său.

– Nu ştiu exact. Nu erai încă acasă.

– Am fost cu Dutch.

– Tot timpul?

– Câteva ore.

– Ați reuşit să ajungeți sus, pe munte?

Până să termine Wes de povestit ce făcuseră noaptea trecută, Dora îi servi lui Scott o farfurie cu ochiuri cu şuncă şi două napolitane. Băiatul îi mulţumi cu un zâmbet.

– Am avut o adevărată aventură, spuse Wes. Mai ales ca să ajungem în fundătura aia unde l-am găsit pe Cal Hawkins. Am avut noroc să scăpăm fără un glonţ în fund de la nişte derbedei beți.

– Wes!

Wes râse văzând cât de oripilată este soția lui.

– Calmează-te, Dora, Scott ştie că există şi lucruri dintr-astea. Nu-i aşa, Scott?

Stânjenit din cauza mamei sale, Scott lăsă capul în jos şi continuă să mănânce. Tatăl lui credea că este drăguț să folosească cuvinte vulgare cu el, ca şi când ar fi vrut să-l includă în societatea bărbaților, cărora li se permiteau astfel de privilegii. Era fals, firește, pentru că în toate celelalte privințe era tratat ca un copil de doi ani. Mai avea numai câteva luni până să împlinească nouăsprezece ani, dar i se spunea când să mănânce, când să se trezească şi când să se ducă la culcare.

Era cel mai în vârstă din clasa lui. Tatăl lui îl pusese să repete clasa a şasea. Şi asta nu pentru că ar fi rămas corigent la vreo materie sau nu ar fi fost suficient de socializat, dar Wes dorise să-i mai acorde încă un an ca să crească şi să se dezvolte suficient înainte să ia parte la activitățile sportive din liceu.

Faptul că fusese silit să repete o clasă fusese ceva umilitor pentru el, dar Wes luase această decizie fără să discute nici cu el, nici cu mama lui şi rămăsese la această decizie în ciuda protestelor lor.

– Cercetaşii de colegiu încep să caute jucători încă de la clasa a şaptea şi a opta, spuse el. Dacă mai creşti încă un an o să ai un avantaj în plus. Vii de la o şcoală mică, aşa că ai nevoie de toate avantajele pe care le poți obține.

Şi acum lua toate deciziile în locul lui. Din punct de vedere legal, Scott era bărbat. Ar fi putut să meargă la război şi să moară pentru patrie, dar nu putea să-şi contrazică tatăl. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Wes îi spuse:

– Astăzi ai să termini de completat formularele acelea. Nu ai niciun motiv să nu le termini.

– Toți băieții sunt invitați la Gary acasă să stăm la taclale. Gary era unul din colegii lui de clasă. Lui Scott nu-i plăcea în mod deosebit, dar avea o cameră mare cu o masă pentru jocuri şi i se păruse mai interesant să petreacă ziua liberă din cauza zăpezii cu colegii decât să completeze formularele de admitere la colegiu.

– Mai întâi termini de completat formularele, spuse tatăl său. De astă dată am să verific să văd ce ai făcut. După masă, te duc cu maşina la sala de sport, ca să nu pierzi antrenamentul.

– Pot să mă duc şi singur cu maşina.

– O să derapezi pe gheață, o să loveşti ceva, poate îți rupi vreun picior. Nu, te duc eu, spuse Wes dând din cap.

– Nu cred că o să fie chiar o nenorocire dacă pierde o zi de antrenament, se amestecă şi Dora.

– Asta dovedeşte cât de puțin te pricepi la treburile astea, Dora.

Sună telefonul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Răspund eu, spuse Scott.

– Răspund eu, spuse Wes, smulgându-i receptorul din mână. Tu apucă-te de formularele alea.

Scott îşi puse farfuria în chiuvetă, apoi se oferi s-o ajute pe mama lui să spele vasele. Ea refuză însă dând din cap.

– Mai bine fă aşa cum ţi-a spus tatăl tău. Cu cât termini mai repede, cu atât ai să poţi să te duci mai curând la prietenii tăi.

Wes puse receptorul în furcă.

– Era William Ritt.

Scott simţi cum i se ridică părul la ceafă.

– A spus că trebuie să mă duc la magazin imediat.

– De ce? întrebă Scott.

Dora aruncă o privire pe fereastră:

– A deschis şi astăzi?

– O, da, a deschis şi afacerea merge. N-o să-ţi vină să crezi cine a venit să se întâlnească cu Dutch.

Îi ţinu câteva clipe în suspans pe Dora şi pe Scott, apoi rosti în şoaptă:

– FBI.

– Dar ce vor de la Dutch? întrebă Dora.

Scott ghicise, dar îl lăsă pe tatăl lui să vorbească.

– Aş putea pune pariu pe o sumă mare de bani că este vorba despre Millicent. Wes îşi luă paltonul şi se îmbrăcă. Şi pentru că eu sunt preşedintele Consiliului Municipal, Ritt s-a gândit că ar trebui să ştiu şi eu despre asta. Deschise uşa din spate şi mai adăugă în timp ce ieşea: Poate că au găsit o urmă.

Scott se uită la el cum pleacă, apoi rămase încă mult timp cu privirile pironite pe uşa care se închisese.

15

De regulă, Linda Wexler se prezenta la lucru la magazinul lui Ritt la ora şase fix, ca să aibă timp pentru făcut cafeaua şi toate celelalte pregătiri, ca să deschidă la ora şapte pentru cei care aşteptau în fiecare dimineaţă aici flămânzi să li se servească şuncă prăjită.

Dar în dimineaţa asta nu avea cum să ajungă. Chiar înainte de ivirea zorilor îi telefonase lui William ca să-i spună că acasă la ea era ca în Siberia.

– Şi încă mai ninge. Până nu vine camionul cu nisip şi aici, pe străzile lăturalnice, sunt complet izolată.

William îi comunicase asta şi lui Marilee, care încercase să-l convingă să renunţe, să nu mai plece de acasă ca să deschidă magazinul.

– Cine o să vină acum la magazin? Mai aşteaptă câteva ore, până se dă cu nisip pe străzi.

Dar el era încăpăţânat şi voia să deschidă la timp.

– Am dat deja zăpada de pe alee. Şi apoi, clienţii mei contează pe mine.

Acoperişul pergolei le protejase maşinile. Marilee se uită la el pe fereastra de la bucătărie cum se urcă în maşină, porneşte motorul şi şterge apoi parbrizul cu mâna. Dădu încet cu spatele şi porni.

Deşi Marilee încercase să-l facă să renunţe, era încântată să rămână singură în casă. Se simţea foarte fericită la gândul că va avea toată ziua numai pentru ea. Se întoarse în dormitor, în scoase capotul şi se băgă din nou în pat ca să se desfete cu amintirile erotice pe care le trăiseră noaptea trecută ea şi amantul ei.

Nu stătea niciodată toată noaptea, firesc, dar nici nu pleca imediat după ce făceau dragoste. Câteva clipe încântătoare, rămâneau culcaţi unul lângă celălalt şi se

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

angajau într-o sporovăială licențioasă. Cu capetele apropiate rosteau cuvintele în șoaptă, folosind limbajul poetic al lumii interlope și imaginau fantezii care ar fi scandalizat și pe cei mai temerari amanți. De cele mai multe ori, își puneau și în aplicare fanteziile verbale.

Ea nu-i refuza nimic. Primise acces nerestricționat la trupul ei. Înainte de el, sexualitatea ei fusese o țară a nimănui, necartografiată. Prima dată când fuseseră împreună, îl invitase fără rușine și fără rezerve nu numai s-o exploreze, dar s-o și exploateze.

Ajunseseră treptat la acea primă dată. Se cunoșteau de ani de zile, dar felul cum se percepeau reciproc se schimbase brusc. Începuseră se pare simultan să se privească unul pe altul în altă lumină. Niciunul dintre ei nu era sigur dacă celălalt simte același lucru, așa că gravitaseră unul în jurul altuia cu destul de multă precauție un timp, până când interesul sexual a fost recunoscut în mod tacit.

După aceea începuseră să inventeze fel de fel de pretexte pentru ca drumurile lor să se întâlnească. Conversațiile le erau condimentate cu expresii pline de înțelesuri, deși nimănui altcuiva nu li se păreau nepotrivite sau necuviincioase. Dacă privirile li se întâlneau chiar într-un loc public și aglomerat, își transmiteau o dorință nerostită care, așa cum își mărturiseau mai târziu, îi făcea să roșească și să se simtă slabi.

Apoi, într-o seară, au obținut ceea ce își doriseră fiecare în mod independent. William se dusese la munte să lucreze la cabana cea veche, așa că Marilee nu avea niciun motiv să se grăbească acasă după ce termină orele. Stătea în clasă și corecta lucrări, căci prefera să nu le mai care acasă, numai ca să le aducă după aceea înapoi.

El observase mașina ei în parcarea profesorilor și intrase în clădire sub pretextul că vrea să caute pe cineva. Apăru apoi în cadrul ușii de la clasa ei și o făcu să tresară mirată, deoarece credea că este singură în clădire. Se angajaseră apoi în exercițiul politicos de conversație: el întrebase dacă o văzuse pe persoana pe care o căuta, iar ea răspunsese că nu, dar fiecare știa că era vorba numai de un pretext de conversație.

Rămăsese în cadrul ușii. Marilee ridicase perforatorul și îl studia ca și când ar fi fost cine știe ce invenție complicată, apoi îl puse la locul lui. El își scoase jacheta și o împături pe brat. Ea își pipăi cu degetele cerceii cu perle. Mai schimbaseră apoi câteva cuvinte despre lucruri lipsite de importanță. Curând nu mai avură niciun subiect de conversație care să nu sune banal. Stătea acolo și se uita plin de dorință la ea, așteptând un semnal din partea ei ca să răspundă imboldului fizic pe care îl simțeau amândoi atunci când erau unul în prezența celuilalt.

De fapt, îi lăsase ei inițiativa. Nu era liber să-și ia o amantă. Marilee știa acest lucru, dar îl accepta, nu-i păsa de chestia asta. Măcar o dată în viața ei avea să fie egoistă și să ia ceea ce își dorea, fără să țină seama de opinia altcuiva. La naiba cu consecințele!

Cel mai îndrăzneț lucru pe care îl făcuse vreodată fusese să-l întrebe dacă nu vrea s-o însoțească la depozit ca să ia un teanc de cărți pe care să le aducă apoi în clasă.

– Săptămâna viitoare începem să citim *Ivanhoe* cu cei din clasa a cincea, îi spuse ea în timp ce străbăteau distanța scurtă și pașii lor răsunau pe coridorul pustiu. Cărțile sunt depozitate aici.

Deschise ușa de la depozit și intră înaintea lui. Trase de sfoara care atârna de la becul din tavan și îl aprinse. Se întoarse apoi cu fața spre el și cu mâinile lăsate de-a lungul corpului și așteptă. Îl adusese până aici. Următoarea mișcare îi aparținea lui.

Și el rezistă cam trei secunde înainte s-o tragă la

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

piept şi s-o sărute cu patimă. Îi frământa fesele cu mâinile. Îi mângâia sânii. Îi trase elasticul din păr şi îşi răsuci şuviţele de păr pe degete. Marilee aflase numai din cărţi despre pasiuni atât de fierbinţi şi nu-i venea să creadă că poate fi şi ea obiectul unei astfel de dezlănţuiri.

Începu s-o pupăie pe sub pulover, iar ea îi veni în întâmpinare. Îşi trase puloverul peste cap şi-şi scoase sutienul, arătându-şi pentru prima dată sânii unui bărbat. Îşi băgă mâna sub fustă şi-şi scoase colanţii şi chiloţii, apoi se rezemă cu coapsele de un teanc de cărţi.

– Fă cu mine tot ce ţi-ai imaginat în fanteziile tale, şopti ea. Vreau să te umpli de mine. Atinge-mă peste tot, cât doreşti.

Îşi plimbă mâinile în sus pe coapsele ei. Era deja umedă. Când degetele lui pătrunseră în ea, îşi dădu capul pe spate:

– Tot ce doreşti, absolut orice.

Ochii lui erau plini de dorinţă, dar în timp ce îşi deschidea fermoarul şi îşi punea un prezervativ, avu prezenţa de spirit s-o întrebe dacă este virgină. Iar ea îi povestise singura ei experienţă. Se întâmplase în ultimul an de colegiu, cu un coleg de la filozofie. Se întâmplase numai o dată şi nu fusese precedat decât de un sărut sec.

– Scaunul din faţă al unei maşini este foarte incomfortabil pentru regulat.

Domnişoara Marilee Ritt era ultima persoană din lumea aceasta de la care s-ar fi aşteptat să audă asemenea cuvinte. Auzindu-le de pe buzele ei aproape virgine, nu mai putu să se abţină. Îşi pierdu controlul şi o posedă furios şi repede, terminând înaintea ei.

Apoi îi ridică capul şi o întrebă:

– N-ai terminat, nu-i aşa?

– E foarte bine.

– Pe dracu', bine!

O satisfăcuse cu degetele.

După aceea tremura aşa de rău, că nu se putea îmbrăca. O ajutase el. Râseră de stângăcia lui cu hainele femeieşti, oftă de fiecare dată când se oprea ca să-i mai mângâie o parte a trupului, făcându-i reproşuri în glumă în legătură cu comentariile lui lubrice. O ajută să-şi pună chiloţii, apoi o mângâie prin ţesătura umedă până când mai avu un orgasm, agăţată de umerii lui şi gâfâind la pieptul lui.

Aerul din depozit devenise gros şi apăsător. După ce plecară, Marilee se întrebă dacă următorul membru al corpului didactic care va intra în depozit va simţi mirosul de sex. Ea aşa spera. Gândul acesta pervers o făcu să zâmbească.

Aspectul clandestin al depozitului mărise excitaţia acestei prime întâlniri, dar din punct de vedere practic nu puteau continua să-l folosească. Nu numai că era un risc foarte mare să fie descoperiţi, dar romantic vorbind, lăsa foarte mult de dorit.

– Pe partea de nord a camerei mele este o uşă de balcon. Am s-o las descuiată pentru tine în fiecare noapte. Vino la mine oricând poţi. El nu era foarte sigur dacă planul acesta era bun, dar Marilee îi alungă toate temerile în legătură cu William care i-ar fi putut descoperi.

– Se duce la culcare devreme şi nu mai iese din camera lui până a doua zi de dimineaţă.

În prima seară când se strecurase în camera ei, fuseseră de acord că merita să înfrunte orice risc ca să facă dragoste complet goi, într-un pat. Îi lăuda fiecare parte a corpului, cu cuvinte care o făceau să roşească. Şi ea îl umea cu curiozitatea ei nestăvilită în legătură cu corpul lui.

– Iubitul meu frumos, şopti ea acum, repetând ceea ce îi spusese noaptea trecută, când îi luase penisul între

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

buze. Îi plăcuse. Îi plăcuse când închisese gura în jurul vârfului, care era neted și tare ca o prună.

Soneria telefonului o smulse din reveriile dulci. Se rostogoli pe o parte și se uită să vadă cine o cheamă. Era William, care o suna de la magazin. Dacă n-ar fi răspuns, ar fi putut să spună că nu auzise, că era la duș. Dar dacă chiar avea nevoie de ajutorul ei, ar putea să-și ierte vreodată că nu a răspuns pentru că dorea să mai viseze cu ochii deschiși la amantul ei secret? Sentimentul de vinovăție avu câștig de cauză.

– Ce este, William?

Marilee părea ametită, dar și oarecum iritată. Oare se culcase din nou după ce plecase el de acasă? se întreba William. Probabil. Nu dormise prea mult noaptea trecută. A, păi acesta era prețul pasiunii. Așa îi trebuie dacă o să fie mahmură toată ziua, pentru că nu va putea să doarmă, așa cum probabil că avusese de gând după noaptea trecută.

De fapt, era de admirat pentru puterea ei. Pentru el era un motiv de mare uimire că sora lui mai putea să meargă normal a doua zi după acele maratoane de amor. Și vigoarea amantului ei era de admirat în egală măsură.

Era adesea tentat să-i dea gata cu faptul că știe despre aventura lor secretă. De fapt, se lingea în secret pe buze, anticipând momentul când le va spune că știe ce se petrece în budoarul surorii lui. Parcă îi vedea cum vor rămâne cu ochii holbați la el, plini de groază la gândul că viitorul lor depinde de bunăvoința lui.

Va fi un moment de-a dreptul triumfător. Firește, jumătate din plăcere consta tocmai în inevitabilitatea unui astfel de moment, astfel că putea aștepta. O să știe el să aleagă momentul cel mai potrivit și când va veni va

închide capcana. Dar, între timp, n-au decât să se aia cât poftesc. Era greu să-și ascundă zâmbetul din voce.

– Marilee, am nevoie de tine la magazin imediat.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Am clienți. Clienți importanți, spuse el în șoaptă. Doi agenți FBI. Așteptau în mașină când am ajuns eu aici. Vor să se întâlnească cu Dutch ca să discute cazul dispariției lui Millicent Gunn. Ar trebui să le ofer ceva de mâncare, dar după cum știi, Linda nu vine astăzi.

– Dar nu știu cum să pornesc soba aia.

– Cât poate fi de complicat? Ai să te descurci tu. Nu mai sta. Am nevoie de tine aici. L-am chemat pe Wes...

– De ce pe Wes?

– Ca președinte al Consiliului, m-am gândit că ar trebui să știe de asta. Oricum, a și pornit încoace. În cât timp poți să fii aici?

– Dă-mi zece minute.

William închise cu un zâmbet și un mormăit de automulțumire.

Clopoțelul de deasupra ușii sună când Dutch intră în magazin. Sunetul vesel al clopoțelului îl făcu să scrâșnească din dinți. Ținându-l strâns de cot pe Cal Hawkins, Dutch aproape că îl târî spre tejghea și apoi îl aruncă fără prea multe fasoane pe unul dintre scaunele înalte, sperând că mișcarea bruscă o să-l trezească pe idiot.

– Te rog să-i dai niște cafea, îi spuse el lui William Ritt, al cărui zâmbet fericit îl enerva la fel ca și clopoțelul ăla idiot de deasupra ușii. Să fie neagră și tare. Și pentru mine la fel.

– Vine! Ritt făcu semn spre filtrul de cafea care începuse să bolborosească.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

În mod deloc surprinzător, Hawkins nu se trezise şi nu era gata de plecare în momentul în care Dutch ajunsese la casa lui dărăpănată. Hawkins nu răspunsese când Dutch bătuse la uşă, aşa că acesta intră în casă. Locul era atât de plin de resturi şi gunoaie, încât era un adevărat pericol de incendiu. Mirosea a ţevi înfundate şi a lapte acru. Îl găsi pe Hawkins dormind îmbrăcat pe un pat atât de jegos, că nici unui câine vagabond nu i-ar fi convenit să moară în el. Îl săltase din pat şi îl îmbrâncise prin casă până ajunsese cu el afară, unde îl urcase în maşina lui.

Când veneau spre centru, îi repetase lui Hawkins cât de important era să încerce să se adune şi să meargă cu camionul cu nisip sus, la munte. Şi deşi Hawkins îi răspunsese de fiecare dată cu o încuviinţare din cap şi un mormăit, Dutch nu era deloc sigur că era complet conştient.

Şi ca şi când n-ar fi fost de ajuns că trebuia să aibă de-a face cu Hawkins, acum mai trebuia să facă frumos şi la doi agenţi FBI. Era un lucru care îi displăcea profund întotdeauna, dar care îl irita peste măsură acum, după noaptea pe care o avusese.

După ce îl lăsase pe Wes la el acasă, nu se dusese direct la sediu. Se făcuse foarte târziu când ajunsese acolo şi, în loc de bună seara, dispecerul îi dăduse o mulţime de apeluri înregistrate. Erau tot felul de plângeri pe care oricum nu le putea rezolva până nu se îndrepta vremea, ca de exemplu o fântână care îngheţase în faţa clădirii băncii, o vacă de lapte care se rătăcise, o creangă de copac care se rupsese sub greutatea zăpezii.

Şi asta era problema lui?

Apoi mai era un telefon de la doamna Kramer, care avea mai mulţi bani decât Dumnezeu datorită unui depozit de coca-cola pe care un străbunic înţelept îl cumpărase ieftin. Dar nu exista babornită mai zgârcită şi mai afurisită ca ea. Telefonase ca să raporteze că cineva se furişase prin curtea ei. Dutch citi din nou mesajul notat de dispecer.

– Este vorba despre Scott H.?

– Da. Băiatul lui Hamer. Zice că se plimba prin faţa casei ei, ca şi când ar fi fost o seară de mai. Fără niciun rost, dacă e s-o întrebăm pe ea.

– Ei bine, n-am s-o întreb, spuse Dutch şi oricum bate câmpii. Am fost acasă la Hamer. Scott era la el în cameră şi asculta muzică. Şi apoi, Wes nu i-ar da voie să iasă din casă pe o noapte ca asta.

Dispecerul ridică din umeri şi nu-şi luă ochii de la filmul cu John Wayne pe care îl urmărea la televizorul alb-negru.

– La ce te poţi aştepta de la o ţicnită al cărei hobby este să scotocească prin lăzile de gunoi?

Se ştia că doamna Kramer îşi punea mănuşi de menaj în mână şi scotocea prin lăzile de gunoi noaptea ca să n-o vadă nimeni. Imaginaţi-vă!

Dutch mototoli mesajul şi îl aruncă în coşul de gunoi care dădea pe dinafară de plin ce era. Puse celelalte mesaje în buzunar cu gând să le rezolve mai târziu, dar numai după ce Lilly va coborî jos de pe Cleary Pick şi va fi în siguranţă. Aceasta era tot ceea ce îl interesa în dimineaţa aceasta – să-l pună pe Cal Hawkins să pornească camionul cu nisip şi să ajungă sus, pe munte, ca s-o salveze.

E adevărat că încă mai ningea foarte tare, e adevărat că sub zăpadă era un strat de gheaţă gros de cinci centimetri. Acestea erau obiecţiile pe care Hawkins fusese suficient de treaz ca să le ridice şi erau adevărate. Dar nu va mai fi la fel de greu ca noaptea trecută, când mai trebuiseră să se lupte şi cu întunericul. Cel puţin asta este ceea ce îi spusese Dutch.

Prinse reflectarea propriei imagini în oglinda de pe

peretele din față al magazinului și văzu ceea ce aveau să vadă și agenții FBI – un ratat, un om sfârșit. Își petrecuse noaptea moțăind în scaunul lui de la birou, iar somnul îi fusese întrerupt frecvent de gânduri supărătoare legate de Lilly, de ceea ce ar putea să facă într-un anumit moment. La ceea ce făcea Ben Tierney. La ceea ce făceau *împreună*.

Înainte să plece de la sediu se spălase și se bărbierise la toaletă, folosind un aparat de ras tocit, o bucată de săpun și niște apă călduță într-o chiuvetă puțin adâncă. Dacă ar fi știut mai dinainte că se va întâlni cu agenții FBI, s-ar fi dus acasă să facă un duș și să-și pună o uniformă curată.

Dar acum nu mai avea ce face.

– Ce se aude cu cafeaua aia? îl întrebă el pe Ritt.

– Câteva minute. O aduc imediat ce este gata.

Epuizându-și astfel motivele pentru care putea amâna întâlnirea, Dutch se întoarse spre separeul unde ședeau cei doi agenți și așteptau ca niște vulturi deasupra unui cadavru. Cel mai în vârstă se uită cu subînțeles la ceas.

Afurisitul, își spuse Dutch. Ce, își închipuiau că este la dispoziția lor? Cam așa ceva, judecând după modul în care comandaseră această întâlnire, fără să-l avertizeze practic în niciun fel.

Tocmai ieșea din casa lui Hawkins când primise un telefon de la Harris. Tânărul polițist gâfâia și părea foarte emoționat, dar în cele din urmă Dutch reușise să prindă mesajul: să se întâlnească cu agenții FBI la magazin.

– Într-o jumătate de oră, așa a spus.

– Cine a spus? Agentul ăla special, Wise?

– Nu, răspunse Harris, cel mai în vârstă. S-a prezentat ca agent principal.

Nemaipomenit, dracu' să-i ia!

– Unde ai dat de ei?

– Păi, ăă, nu cred că pot să spun. Mi-a spus să nu rostesc nume prin radio.

– De ce vor să mă vadă?

– Nici asta nu pot să spun prin radio.

Dutch înjură în barbă. Ce naiba se întâmplase cu Harris? Îl vrăjiseră?

– Bine, dacă sunt la magazin când ajung și eu acolo, e în ordine. Dar nu am de gând să stau pe acolo să-i aștept.

– Nu cred că vreți să-l supărați pe omul ăsta, domnule!

Dutch nu putea să sufere să vadă că autoritatea lui este pusă la îndoială, mai ales de către polițiștii din subordinea lui.

– Cred că nici el nu vrea să mă supere.

– Nu, domnule, spuse Harris, dar agentul principal a spus că este important să vă întâlniți cu el în dimineața asta. Și modul în care mi-a spus era… cum să vă spun, că ar fi foarte rău dacă nu v-ați arăta. Asta e părerea mea, domnule!

Acum când îl vedea el însuși pe agentul principal, Dutch fu de aceeași părere cu Harris. O singură privire îi fusese de ajuns să se convingă că avea de-a face cu unul din înfumurații ăia cu care se întâlnise nu o dată la Poliția din Atlanta. Fără grabă, porni spre separeul în care stăteau și se opri în fața lor.

– Bună dimineața.

Wise făcu prezentările:

– Șeful Poliției locale, Dutch Burton, și agentul principal Kent Begley.

Begley era dur și tăios, chiar și în felul în care spuse „Burton", în timp ce își strângeau mâinile peste masă. Din asta se vedea clar ce crede despre Burton. Begley îl considera drept o cantitate neglijabilă chiar înainte să

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

facă schimbul cuvenit de saluturi. În mintea agentului principal, aceasta era numai o formalitate, un protocol prin care trebuia să treacă înainte de a-i da un ghiont tâmpitului de polițist local.

Ticăloșii de federali pretindeau că nu gândesc așa despre forțele locale de poliție. Linia de conduită a instituției lor cerea să arate cel mai profund respect tuturor celor care aveau o insignă. Aiureli! Poate că găseai vreo excepție dacă ar fi căutat cu lumânarea printre ei, dar, în general vorbind, ei se considerau atotștiutori și atotputernici. Punct. Sfârșitul discuției.

– Ne cerem scuze că v-am anunțat în ultima clipă, spuse Wise.

Wise îi fusese prezentat lui Dutch la puțin timp după ce acesta preluase postul de șef al poliției din Cleary. Când își strânseseră mâinile pentru prima oară, Wise declarase că se simțea ușurat că cineva cu cunoștințele și experiența lui va lucra acum la cazul dispariților de persoane. Dar Dutch nu văzuse în această afirmație decât o dovadă de politețe. Wise încerca să-i intre pe sub piele pentru că aceasta era politica lor.

Ritt aduse trei cești de cafea. Begley o ignoră pe a lui. Wise deschise un pliculeț cu îndulcitor. Dutch sorbi din cafea, apoi întrebă:

– Care este chestiunea așa de urgentă?

– Vreți să spuneți în afară de cele cinci femei dispărute? spuse Begley.

Vocea lui era ca o hârtie abrazivă pentru nervii lui Dutch. Îi venea să-l pocnească. Dar se limită numai la un schimb de priviri cu agentul principal, în care ambii bărbați își exprimară profundul dispreț unul pentru celălalt. Wise tuși ușor în pumn și-și ridică ochelarii care îi alunecaseră.

– Domnule, sunt sigur că domnul polițist-șef Burton

nu a avut în vedere minimizarea importanței persoanelor dispărute.

– Vremea de afară a suspendat temporar cercetările mele.

– Care au ajuns unde? întrebă Begley.

Diplomat ca întotdeauna, Wise se grăbi să atenueze întrebarea lui Begley:

– Credeți că puteți să ne puneți la curent cu cercetările dumneavoastră, domnule Burton?

Dutch simțea că răbdarea lui atârnă numai de un fir foarte subțire, dar cu cât răspundea mai repede la întrebări, cu atât putea să plece mai repede să-și vadă de treaba lui.

– De când am aflat de dispariția numitei Millicent Gunn am folosit toți oamenii pe care i-am putut mobiliza – din departamentul meu, din poliția de stat, de la oficiul șerifului și un mare număr de voluntari – ca să scotocim zona. Numai că terenul este aici foarte dificil, ceea ce face ca investigația să meargă foarte încet, mai ales că eu le-am ordonat să nu lase nicio rămurică necercetată. Ieri, când a început viscolul, am fost nevoit să suspend căutările. Suntem blocați atât timp cât vremea nu se potolește. Și cred că nu mai e nevoie să vă spun ce efect va avea și asupra eventualelor probe.

În timp ce arăta cu mâna spre partea din față a clădirii, îi văzu pe Wes Hamer și Marilee Ritt care se apropiau de intrare, fiecare din altă direcție, ajungând la ușă în același timp. Wes deschise ușa și o ținu pentru ea, după care o urmă repede înăuntru. Își scuturau zăpada care le rămăsese pe haine. Se opriră în dreptul ușii, pe dinăuntru, și bătură din picioare ca să-și scuture zăpada de pe cizme.

Wes își scoase căciula și mănușile. Marilee își scoase și ea căciula de pe cap și Wes râse când părul ei electri-

zat se ridică în sus. Avea vârful nasului roşu, dar Dutch fu uimit să vadă cât de animată şi de frumoasă părea în dimineaţa aceasta.

William o strigă, iar ea se duse repede lângă el în spatele tejghelei. Wes aruncă o privire spre separeul unde Dutch şedea împreună cu agenţii FBI. Nu păru surprins să-i vadă împreună. Probabil că Ritt, în calitatea sa autoimpusă de herald al oraşului, îi telefonase lui Wes ca să-l informeze despre întâlnire.

Seara trecută, el şi Wes avuseseră un schimb dur de cuvinte şi se despărţiseră supăraţi unul pe altul. După ce Dutch făcuse aluzie la comportamentul lui Wes faţă de femei, acesta deschisese portiera şi coborâse.

– Nu-ţi poţi permite să mă enervezi, Dutch. Nu atât timp cât eu sunt singurul prieten care ţi-a mai rămas.

Trântise apoi portiera şi pornise să înfrunte vârtejurile de zăpadă.

Acum se salutară cu un gest din cap, apoi Dutch îşi concentră din nou atenţia spre Wise şi Begley.

– Seara trecută am stat de vorbă cu domnul şi doamna Gunn, continuă el. Nu le spuse că, de fapt, părinţii lui Millicent îl căutaseră pe el şi nu invers. Era bucuros că putea să raporteze măcar atâta lucru. Oricum, asta îl făcea să pară călare pe situaţie şi crea imaginea unei atitudini active.

Le-am adus la cunoştinţă care este lista cu persoanele care au văzut-o sau au discutat cu Millicent în ziua dispariţiei ei, mai întâi la liceu, apoi la locul de muncă. Am făcut o listă foarte cuprinzătoare, dar nu am reuşit să-i interoghez pe toţi înainte să înceapă furtuna. Am un departament mic şi un personal limitat. Şi avem un buget foarte redus.

Văzând că scuzele lui începeau să sune cam plângăreţ, se opri şi mai sorbi din cafea. Aruncă o privire spre

tejghea. Hawkins şedea acolo cu umerii căzuţi şi ţinea cana de cafea cu amândouă mâinile, parcă şi-ar fi menţinut echilibrul cu ele. Wes stătea de vorbă cu Ritt şi Marilee. Vorbea încet, dar amândoi îl ascultau cu mare atenţie. Dutch se întreba ce naiba le povestea atât de captivant.

Întorcându-şi din nou atenţia spre problema lui, i se adresă lui Wise:

– Aţi aflat ceva din jurnalul lui Millicent?

Lasă să mai răspundă şi ei, îşi spuse el. Era şi cazul lor în egală măsură. Dar nici ei cu resursele lor nu reuşiseră să-l rezolve.

– Una sau două dintre însemnări mi-au trezit curiozitatea, răspunse Wise. Mai turnă un pliculeţ de îndulcitor în cafea şi o amestecă încet. Dar există şansa să nu aibă nicio importanţă în legătură cu dispariţia ei.

– Nicio importanţă? pufni Dutch. Dacă nu ar fi avut nicio importanţă, nu aţi fi fost acum aici. În niciun caz agentul principal Begley. Ce anume v-a trezit curiozitatea?

Wise îi aruncă o privire lui Begley. Acesta continua să-l pironească pe Dutch cu privirea fără să spună nimic. Wise îşi drese glasul şi se uită din nou la Dutch, prin lentilele lui mari.

– Cunoaşteţi un om pe care îl cheamă Ben Tierney?

Tierney se trezi cu o tresărire. Cu numai o secundă înainte fusese cufundat într-un somn greu, fără vise. În secunda următoare era perfect treaz, toate simţurile îi erau în alertă, parcă ar fi fost străbătut de un curent electric.

Împinse instinctiv cuverturile la o parte şi încercă să se ridice în capul oaselor. O avalanşă de dureri îl asaltă din toate părţile, făcându-l să-şi piardă respiraţia şi să-i dea lacrimile. Simţea că îl ia cu ameţeală. Rămase nemişcat şi începu să respire încet, nu prea adânc, până

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

când ajunse la un nivel acceptabil şi îşi recăpătă oarecum echilibrul, apoi îşi lăsă cu grijă picioarele pe podea şi îşi aşeză în capul oaselor.

Lilly se trezise deja, probabil că era în baie.

Deşi în cameră era întuneric, îşi dădu seama că afară se făcuse probabil lumină. Apăsă pe butonul veiozei de pe masă şi aceasta se aprinse. Cabana mai avea încă curent electric. Dar era frig şi începu să tremure. Se părea că rezervorul de propan se golise în timpul nopţii. Prima sarcină a zilei era să facă focul.

De regulă ar fi acţionat imediat în acest sens. Dar în dimineaţa aceasta, simplul fapt că şedea în capul oaselor părea să fie o sarcină aproape insurmontabilă. Îl dureau toţi muşchii, articulaţiile îi înţepeniseră în timpul nopţii, când dormise în aceeaşi poziţie tot timpul – singura pe care o permitea canapeaua. Până şi simpla dilatare a cutiei toracice la fiecare respiraţie îi producea durere.

Îşi ridică haina şi puloverul şi îşi examină partea de sus a corpului. Întreaga parte stângă era de culoarea vinetei. Pipăi cu grijă fiecare coastă. Nu credea că este vreuna ruptă, dar n-ar fi fost gata să jure. Nu ar fi putut să-l doară mai rău dacă ar fi fost rupte. Din fericire, niciunul din organele interne nu era atins sau dacă era, rana nu era prea gravă. În orice caz, nu murise de hemoragie în timpul nopţii.

Rana de la cap lăsase o pată de sânge pe faţa de pernă, dar nu era o cantitate prea mare. Nu mai avea durerile acelea ascuţite din craniu, ci numai o durere surdă şi ameţeală repetată, pe care o putea controla dacă nu făcea mişcări prea bruşte.

Din fericire, ameţeala nu mai era la fel de puternică cum fusese ieri. De fapt, îi era foame, ceea ce era un semn pozitiv. Gândindu-se la cafea, simţi că îi lasă gura apă. Aveau suficiente rezerve de apă ca să-şi facă câte o

ceaşcă de cafea. Aruncă o privire spre uşa închisă de la dormitor. Probabil că Lilly era la baie şi acolo era cu siguranţă încă şi mai frig decât aici. Dar cât putea face acolo atâta timp? O întrebare delicată pe care n-o poţi pune unei femei.

La naiba, să rămână închis aici în cabană cu ea. A naibii încurcătură!

Se ridică de pe canapea şi se duse să se uite afară, pe geam. Vântul sufla în continuare, dar nu la fel de puternic ca ieri. Aceasta era însă singura îmbunătăţire. Zăpada cădea atât de abundent, încât începuse să se lipească şi de suprafeţele verticale. Stratul de zăpadă era cel puţin până la genunchi, îşi spuse el. Nu aveau cum să coboare astăzi de pe munte. Nu putea să sufere gândul că va trebui să se ducă din nou la magazia cu lemne, dar era bine că aveau lemne. Vor avea nevoie de alte lemne de foc.

Lăsă draperia să cadă la loc, se duse la uşa de la dormitor şi bătu încetişor:

– Lilly?

Îşi lipi urechea de uşă şi ascultă, dar nu auzi nicio mişcare şi niciun sunet.

Ceva nu e în regulă.

Nu era vorba numai de faptul că intuia acest lucru, dar îl ştia. Ştia la fel de sigur cum simţea că îi îngheţaseră picioarele şi îl doare din nou capul, probabil din cauza creşterii tensiunii arteriale.

Bătu din nou la uşă, de data aceasta mai tare.

– Lilly?

Împinse uşa şi se uită în cameră. Lilly nu era în dormitor. Uşa de la baie era închisă. Se duse repede acolo şi bătu tare în ea cu încheieturile mâinii îngheţate.

– Lilly?

Pentru că nu primi niciun răspuns, deschise uşa. Baia era goală. Alarmat, se răsuci pe călcâie, dar se opri

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

clătinându-se, când o văzu stând în spatele uşii de la dormitor, unde probabil că se ascunsese atunci când intrase el acolo.

– La naiba!

Conţinutul rucsacului lui zăcea răspândit pe podea la picioarele ei.

Iar în mâinile ei şi îndreptat direct spre el era propriul lui pistol.

16

Făcu un pas spre ea.

– Stai pe loc sau trag.

Tierney arătă cu mâna spre lucrurile de pe podea.

– Pot să-ţi explic toate astea. Dar nu dacă ţii arma îndreptată spre mine. Mai făcu un pas.

– Stai pe loc sau trag.

– Lilly, lasă pistolul la o parte, spuse el cu un calm enervant. N-ai să mă împuşti. Cel puţin nu intenţionat.

– Jur pe Dumnezeu că trag.

Mâinile ei tremurătoare ţineau arma de jur împrejur, aşa cum o învăţase Dutch. În pofida obiecţiilor ei, insistase ca ea să înveţe să tragă cu pistolul. Spunea că îşi făcuse mulţi duşmani printre infractori şi criminali, care s-ar putea să vină să-l caute după ce erau eliberaţi din închisoare, unde îi trimisese el. O dusese la terenul de tir şi stătuse lângă ea până se declarase mulţumit că poate să se apere într-o situaţie de criză. Lecţiile fuseseră mai mult pentru liniştea lui sufletească decât pentru ea. Nu-şi imaginase niciodată că va avea nevoie să le folosească. Şi oricum nu se gândise că avea să recurgă la aceste cunoştinţe împotriva lui Ben Tierney.

– Cine eşti? întrebă ea.

– Ştii cine sunt.

– Am crezut că ştiu, spuse ea pe un ton sumbru.

– Orice bărbat peste vârsta de doisprezece ani are o armă în această parte a ţării.

– Aşa este. Un pistol în rucsacul unui alpinist nu este un motiv de alarmă.

– Atunci explică-mi de ce îl ţii îndreptat spre mine.

– Ştii bine de ce, Tierney. Nu eşti prost. Dar cred că eu am fost.

Până atunci ceea ce spusese şi făcuse el în ultimele optsprezece ore i se păruse ciudat, dar în niciun caz înspăimântător. Combinat însă cu ceea ce descoperise în rucsac, această percepţie se schimbase dramatic.

– Lilly, lasă jos…

– Nu mişca! Împinse pistolul încă cinci centimetri mai înainte când el făcu un pas şovăielnic spre ea. Ştiu să trag cu arma asta şi am să trag.

Vocea ei nu avea însă suficientă forţă ca să pară convingătoare. Pentru că era prinsă aici în capcană fără nicio speranţă de salvare cu un bărbat despre care acum credea că le răpise pe cele cinci fete şi probabil le omorâse şi pentru că nu mai luase două doze de medicamente, respiraţia ei devenise tot mai anevoioasă. Tierney observă lucrul acesta.

– Ai probleme.

– Nu, *tu* ai.

– Ai început să respiri greu.

– N-am nimic.

– Dar nu pentru mult timp.

– O să mă simt foarte bine.

– Ai spus că dacă te emoţionezi, poţi să ai o criză. Teama poate declanşa o criză.

– Eu sunt cea care are pistolul, de ce mi-ar fi frică?

– Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

Lilly pufni pe nas și se strădui să suporte privirea lui albastră și pătrunzătoare.

– Te aștepți să te cred pe cuvânt?

– N-am să-ți fac nimic. Jur.

– Îmi pare rău, Tierney. Trebuie să faci ceva mai mult decât atât. Ce făceai pe munte ieri?

– Ți-am spus, eu…

– Nu-mi insulta inteligența. Nu era o zi de admirat priveliștea. Cine se duce în excursie pe munte când s-a anunțat viscol? Oricum, în niciun caz cineva ca tine, care are atâta experiență a vieții în aer liber.

– Recunosc că am fost neglijent.

– Neglijent? Tu? Nu-ți stă în caracter. Încearcă altceva.

Buzele lui formară o linie subțire și albă, amintindu-i că nu-i plăcea să i se pună la îndoială cuvintele.

– Furtuna s-a declanșat mai repede decât mă așteptam. Mașina n-a mai pornit. N-am avut încotro și a trebuit să cobor pe jos.

– Asta cred.

– Am luat-o pe scurtătură ca să evit serpentinele de pe șosea. M-am rătăcit…

– Rătăcit? îl întrerupse ea subliniind cuvântul. Tu, care ai al șaselea simț pentru direcție și orientare, te-ai rătăcit?

Prins cu minciuna, tăcu o clipă, apoi încercă altă tactică:

– Te-a prins și pe tine mania.

– Ce manie?

– În legătură cu disparițiile. Fiecare femeie din Cleary este înspăimântată că ea ar putea fi următoarea. Este principala preocupare a întregii comunități. Ești aici de o săptămână. Te uiți bănuitoare la toți bărbații.

– Nu la toți bărbații, Tierney. Numai la unul. La cel

care nu are o explicație logică pentru faptul că rătăcește pe munte în viscol. Unul care știa locația cabanei mele fără ca eu să i-o fi spus. Cel care a refuzat să deschisă rucsacul seara trecută, din motive care acum sunt clare.

– Promit să-ți explic toate astea, spuse el încordat, dar nu dacă ții arma îndreptată spre mine.

– N-ai decât să-i explici toate astea lui Dutch.

Trăsăturile feței lui deveniră dure și pronunțate, ca și când pielea s-ar fi întins brusc peste oase. Lilly își scoase celularul din buzunarul hainei. Tot nu avea semnal.

– Faci o greșeală, Lilly.

Cuvintele și tonul profund și măsurat cu care fuseseră rostite îi înghețară sângele în vine.

– Dacă îți dai frâu liber imaginației s-ar putea să fie o greșeală foarte costisitoare.

Nu putea să-l asculte, nu putea să renunțe la convingerea ei. O mințise din prima clipă, de când cu zâmbetul acela dezarmant din autobuz. Nu făcuse decât să joace teatru, interpretând un rol pe care îl repetase bine înainte. Tot ceea ce făcuse și spusese era o minciună. El însuși era un mincinos.

– Te implor să-mi acorzi beneficiul îndoielii.

– Foarte bine, Tierney, spuse ea. Îți acord beneficiul îndoielii dacă îmi explici astea.

La picioarele ei erau cătușele pe care le găsise într-unul din compartimentele închise cu fermoar ale rucsacului împreună cu pistolul. Le lovi cu piciorul și le împinse înainte. Cătușele alunecară pe parchet și se opriră la picioarele lui. Tierney privi un moment lung la ele, apoi ridică ochii și se uită la ea cu o privire implacabilă.

– Așa mă gândeam și eu.

Ținând pistolul în mâna dreaptă, formă cu stânga numărul de celular al lui Dutch. Deși nu avea semnal

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

nici acum, se prefăcu că îi lasă un mesaj vocal. „Dutch, sunt în mare pericol cu Tierney. Vino repede.“

– Greşeşti, Lilly.

Lilly îşi puse la loc mobilul în buzunarul hainei şi apucă pistolul cu ambele mâini.

– Nu cred.

– Ascultă-mă, te rog!

– Am ascultat destul. Ia cătuşele de jos.

– Cum poţi să crezi că eu sunt Albastru? Numai pentru o pereche de cătuşe şi o bucată de panglică?

Lilly îl auzise pe Dutch vorbind despre suspectul necunoscut ca despre Albastru. Când auzi numele rostit atât de nonşalant de Tierney, inima începu să-i bată cu putere, izbindu-se parcă de coaste. Dar nu asta îi provocă groaza. Probabil că se vedea şi în expresia de pe faţa ei.

– Haide, Lilly, spuse el blând. Nu poate să te mire că ştiu porecla pe care o dau poliţiştii făptaşului. E un oraş mic. Toată lumea din Cleary îl ştie.

– Dar nu asta, spuse ea, cu respiraţia deja şuierătoare. N-am menţionat nicio clipă panglica.

Întrebarea agentului special Wise era deplasată sau cel puţin aşa i se păru lui Dutch. Rămase o clipă perplex.

– Ben Tierney?

Dar ei vorbeau despre dispariţia lui Millicent Gunn şi dintr-odată, poftim, Wise îl întreabă despre Ben Tierney. Împărţi o privire mirată între Wise şi Begley, dar ar fi putut la fel de bine să se uite în ochii a două păpuşi.

– Ce legătură are Ben Tierney cu preţul ceaiului din China?

– Îl cunoaşteţi?

– După nume şi din vedere, atâta tot.

Apoi fu străbătut brusc de un fior de gheaţă care nu avea nimic de-a face cu temperatura de afară. Simţea

acea neliniştе pe care o trăia întotdeauna când intra într-o clădire în care se credea că se află un suspect. Ştiai că trebuie să se întâmple ceva rău, dar nu ştiai de unde s-o apuci sau cât va fi de rău. Nu ştiai de ce să te temi, dar ştiai suficient ca să-ţi fie frică.

– Ce-i cu Ben Tierney?

Wise privi în jos în ceaşca cu cafea şi puse cu atenţie linguriţa pe marginea farfurioarei. Tăcerea lui era mai elocventă decât orice altceva ar fi putut să spună. Dutch simţi că i se opreşte inima în piept.

– Uite ce este, dacă cumva este implicat în ...

– Cât de bine îl cunoaşte fosta dumitale soţie?

Privirea lui Dutch se mută la Begley, care îi adresase această întrebare. Simţi că i se urcă sângele la cap.

– Ce naiba vreţi să spuneţi?

– Am înţeles că se cunosc.

– Cine v-a făcut să credeţi asta?

– Cât de bine se cunosc? Care este natura relaţiei dintre ei?

– Nu există nicio relaţie, spuse Dutch furios. L-a întâlnit o singură dată. De ce?

– Numai din curiozitate. Verificăm mai multe piste...

Dutch lovi cu pumnul în masă, făcând să zăngăne tacâmurile şi ceştile. Linguriţa lui Wise căzu de pe marginea farfurioarei şi se rostogoli pe masă.

– Încetaţi cu aiurelile şi spuneţi-mi ce e cu individul ăsta. Sigur, voi sunteţi mari agenţi de la FBI, dar eu sunt poliţist şi, naiba să mă ia, am dreptul să mă respectaţi şi am dreptul la orice informaţie deţineţi în legătură cu investigaţiile mele. Ce este cu Ben Tierney?

– Linişteşte-te, porunci Begley. Şi pentru informarea dumitale, să ştii că nu apreciez nici limbajul necuviincios, nici luarea în deşert a numelui Domnului. Să nu mai faci aşa ceva în prezenţa mea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dutch ieşi din separeul lor, îşi luă paltonul şi mănuşile şi şi le puse cu gesturi bruşte şi mânioase. Apoi se aplecă în faţă, apropiindu-se cât mai mult de faţa lui Begley:

– În primul rând, te bag în mă-ta. În al doilea rând, înţelege ce-ţi spun, fandosit împuţit ce eşti. Dacă ai aflat ceva în legătură cu Ben Tierney şi dispariţia acestor fe-mei, să faci bine să-mi spui, pentru că în timp ce noi stăm la palavre aici, soţia mea este izolată în cabana noastră de pe munte împreună cu el.

Pentru prima oară pe feţele lor apărură mai multe reacţii care începură cu cea de uimire şi terminară cu un asemenea grad de îngrijorare, încât Dutch făcu un pas înapoi:

– Dumnezeule mare, vreţi să spuneţi că Ben Tierney este Albastru?

Aruncând o privire prudentă spre grupul care se strânsese la tejghea, Wise spuse aproape în şoaptă:

– Am strâns nişte dovezi indirecte care merită să fie cercetate mai mult.

Agentul se ascundea după degete aşa cum făcuse de multe ori şi Dutch când era detectiv la omucideri. Asta era ceea ce spuneai atunci când erai ferm convins că un suspect este vinovat şi nu aveai nevoie decât de o probă mai solidă ca să-l priponeşti definitiv. Arătă cu degetul spre Begley:

– Nu am nevoie de alte cercetări ca să ştiu că ticălosul şi-a petrecut noaptea cu nevastă-mea. Dacă i-a clintit fie şi numai un fir de păr din cap, să vă rugaţi la Dumnezeu să ajungeţi la el înaintea mea.

Le întoarse spatele şi traversă încăperea spre tejghea, îl apucă pe Hawkins de guler şi îl smulse de pe scaun.

– Începe spectacolul.

– Dacă tâmpitul ăsta gelos îmi distruge cazul, îi rup gâtul.

Şi asta din partea unui agent FBI care cu numai şaizeci de secunde mai înainte îi spusese lui Dutch că nu agreează o vorbire indecentă.

În timp ce se apropia împreună cu agentul mai tânăr de tejghea, pe chipurile celor doi se citea o expresie atât de hotărâtă, încât Marilee simţi nevoia să se dea un pas înapoi ca să se îndepărteze de ei.

– Ştie vreunul din voi unde naiba s-a dus?

– Sus, pe munte, s-o salveze pe Lilly.

Wes se ridică în picioare şi întinse mâna.

– Wes Hamer, preşedintele Consiliului Municipal, antrenor-şef al echipei de fotbal a liceului.

Le strânse mâna pe rând, în timp ce aceştia se prezentară. Wes flutură din mână către insignele pe care le arătară cei doi:

– Nu este nevoie să vă identificaţi. Ştiu cine sunteţi. V-am mai văzut prin oraş de câteva ori, îi spuse el lui Wise. Arătând apoi spre William şi sora lui, care stăteau în spatele tejghelei, spuse: William Ritt şi sora lui, Marilee Ritt.

– Pot să vă ofer ceva? Mai doriţi o cafea? întrebă William.

– Nu, mulţumim.

Marilee îşi dădea seama că cel mai în vârstă îşi cam pierduse răbdarea cu atâtea amabilităţi.

– Am înţeles că Burton şi soţia lui au divorţat şi că ea se numeşte acum Lilly Martin.

– Burton nu prea s-a împăcat cu gândul ăsta, le explică William.

– Le-a murit copilul, o fetiţă, acum câţiva ani, le explică Wes. Oamenii reacţionează în mod diferit la astfel de tragedii.

Begley se uită la partenerul său ca şi când i-ar fi dat

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

instrucțiuni să țină minte ce aude. Marilee își dădu seama că exact acest lucru încerca să facă tânărul.

– Ce știți despre faptul că a rămas izolată cu Ben Tierney? întrebă Begley. Plănuiseră cumva să se întâlnească acolo?

– Nu știu foarte sigur, dar mă îndoiesc foarte tare că a fost vorba de un rendez-vous.

Wes le povesti despre cabana care aparținuse familiei Burton și despre vânzarea ei recentă.

– Ieri după-amiază s-au dus acolo să-și ia ultimele lucruri. Dutch a plecat înapoi spre oraș înaintea ei. Se pare că în timp ce cobora muntele s-a produs un fel de accident în care a fost implicat Tierney. A lăsat un mesaj cam confuz pe mobilul lui Dutch, a spus că Tierney este rănit, dar că erau în cabană și l-a rugat pe Dutch să vină să-i ajute cât mai repede.

– Cum a fost rănit?

– N-a spus, și nici cât de grav. Nu au mai comunicat după aceea. Linia telefonică din cabană fusese deja deconectată, iar rețeaua de telefonie mobilă în munții ăștia e de rahat – mă scuzați, domnule Begley. În zilele bune, mobilele cârâie în cel mai bun caz. Când e vreme proastă, nici nu ne mai putem gândi la ele.

Wes interpretă tăcerea lui Begley ca pe un îndemn să continue.

– Dutch m-a chemat noaptea trecută să-l ajut să-l găsească pe Cal Hawkins. Tipul pe care tocmai l-a înhățat de aici. Este singurul din oraș care are un camion care împrăștie nisip.

Le povesti apoi încercarea nereușită de a urca pe drumul de munte.

– În cele din urmă, Dutch a trebuit să se împace cu ideea că este imposibil. Dar este foarte hotărât să încerce din nou în dimineața asta. Acolo a plecat.

– Dar nu prea cred că o să aibă nici astăzi prea mult succes, spuse Wise.

– Încercați să-i spuneți și lui asta.

– Aș vrea să merg și eu la cabana aia, spuse Begley, punându-și paltonul. Ultimul lucru de care ar fi nevoie este ca Burton să se năpustească acolo așa furios.

– Chiar credeți că Ben Tierney este domnul Albastru?

– Unde ați auzit asta? Begley îl pironi pe William cu privirile, pentru că avusese proasta inspirație să-i pună o asemenea întrebare. Proprietarul magazinului își înghiți replica firească, și anume că ar fi trebuit să fie surd ca să nu audă conversația lui cu Dutch.

– Este o coincidență cam ciudată, spuse el, umezindu-și buzele.

– O, cum așa, domnule Ritt?

– Păi, noi toți ne cunoaștem între noi. Dar domnul Tierney este străin de oraș. Nu știm mare lucru despre el.

– Dar ce știți despre el? întrebă agentul special Wise.

– Numai ceea ce am observat de fiecare dată când vine la magazin.

– Cât de des se întâmplă asta?

– Când este în oraș, vine aici foarte des. Întotdeauna... William aruncă o privire spre ascultătorii săi.

– Probabil că nu are importanță.

– Ce anume, domnule Ritt? Begley bătu impacientat cu mănușile în palma mâinii celeilalte. Lăsați-ne pe noi să decidem dacă ceea ce ați observat este important sau nu.

– Păi, totdeauna când vine la magazin atrage atenția tuturor.

– Atrage atenția? Begley îi aruncă altă privire lui Wise. A cui atenție?

– A femeilor, răspunse simplu William. Le atrage ca un magnet. Se uită la Wes și adăugă: V-am auzit fără să vreau când ați vorbit despre el. Cineva i-a spus Păunul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– E vina mea, spuse Wes, ridicând mâna dreaptă. Cred că individul ştie că femeile se dau în vânt după genul ăsta de bărbat crescut în aer liber.

Toate privirile se întoarseră spre Marilee, care simţi că roşeşte stânjenită.

– Nu l-am văzut decât ocazional pe domnul Tierney, spuse ea, dar am citit câteva dintre articolele lui. De fapt, sunt chiar foarte bune, dacă vă interesează genul ăsta de lucruri.

Se pare că pe Begley nu-l interesau. Se întoarse spre William:

– Se angajează în conversaţii cu femeile?

– Întotdeauna.

– Şi despre ce discută?

– Nu obişnuiesc să trag cu urechea la discuţiile clienţilor mei.

Probele dovedesc exact contrariul, îşi spuse Marilee. Tocmai recunoscuse că ascultase conversaţia dintre Wes şi Dutch.

Begley privi sceptic la William, dar nu făcu niciun comentariu.

– Ce cumpără Tierney când vine aici? Dacă puteţi să-mi spuneţi fără a încălca principiul confidenţialităţii clientului, mai adăugă el, încercând să-şi muşte limba.

– Nu este vorba de niciun fel de confidenţialitate, pentru că nu a venit niciodată cu reţete. Cumpără balsam pentru buze, cremă de bronzat, pastă de dinţi, aparate de ras de unică folosinţă. Nimic neobişnuit, dacă asta vreţi să ştiţi.

– Exact asta.

– Nimic deosebit. Singurul lucru ciudat este că de regulă cumpără câte un singur lucru o dată. O dată plasture contra bătăturilor, a doua zi o cutie de antinevralgice, în altă zi o carte.

– Ca şi cum ar căuta un pretext să vină aici? întrebă Begley.

– Acum că mă întrebaţi, da, aşa este. Şi mie mi se pare că este întotdeauna în magazin când este plin de clienţi. Spre sfârşitul după-amiezii. O mulţime de oameni se opresc aici înainte să se ducă acasă.

– Şi Millicent Gunn?

– Sigur că da. O mulţime de copii de la liceu vin să bea câte un suc când ies de la şcoală. Atât timp cât se poartă frumos, le dau voie să...

– Ben Tierney şi Millicent au fost vreodată în magazin în acelaşi timp?

William tocmai se pregătea să răspundă, când îşi dădu seama de importanţa întrebării şi strânse din buze. Se uită pe rând la fiecare din ei, apoi parcă se făcu mai mic în timp ce dădea afirmativ din cap.

– Acum două săptămâni. Numai cu câteva zile înainte de dispariţia ei.

– Au stat de vorbă?

William dădu din nou afirmativ din cap.

– Unde pot să găsesc camionul ăla care împrăştie nisip? se întoarse Begley spre Wes.

– Dacă vreţi să mă urmaţi, am să vă conduc eu.

Begley nu aşteptă ca Wes să-i deschidă calea. Se răsuci în loc şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă, trăgându-şi mănuşile din mers.

– Întotdeauna este aşa de smucit? îl întrebă William pe Wise, care scotocea prin straturile de îmbrăcăminte ca să ajungă la portofel.

– Nu. N-a dormit toată noaptea, aşa că reacţiile lui din dimineaţa asta sunt ceva mai lente decât de obicei. Cât vă datorăm?

– E din partea casei, spuse Wes, făcându-i semn să-şi păstreze banii.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Vă mulțumesc.

– Cu plăcere.

Wise dădu din cap spre William, făcu un semn ca și cum și-ar fi scos o pălărie imaginară în direcția lui Marilee și apoi plecă să-l ajungă din urmă pe Begley.

Wes tocmai se pregătea să plece după ei, când Marilee îl strigă și îi dădu o pereche de mănuși de piele pe care le lăsase pe tejghea.

– O să ai nevoie de astea.

Le luă cu un gest familiar și o lovi cu ele peste vârful nasului.

– Mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

În timp ce se îndepărta, Marilee prinse privirea ușor disprețuitoare a lui William în oglindă. O ignoră și spuse:

– Înțeleg că nu mai vrea nimeni micul dejun.

– O să-mi fac două ouă prăjite, spuse el. Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc. N-ar fi trebuit să pomenești de domnul Albastru.

– Ce?

– Numele conspirativ. Sunt sigură că ai observat reacția lui Begley. În afară de autorități, se presupune că nimeni nu trebuie să știe despre panglica albastră. Tu mi-ai spus mie. Wes ți-a spus ție. Dar cine i-a spus lui Wes?

William lăsă o bucățică de unt să cadă în tigaie și aceasta începu să sfârâie în timp ce se topea.

– A auzit direct din gura lupului.

– De la Dutch?

– Bineînțeles că de la Dutch.

– Dar el este șeful poliției, exclamă ea. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte și să nu-i spună lui Wes despre niște probe care trebuie să fie secrete.

– E prietenul lui cel mai bun. Sunt prieteni la cataramă. Sparse două ouă în tigaie. Nu au secrete unul față de altul. Și apoi, ce mare lucru?

– Poate să pună în primejdie investigația.

– Nu prea văd cum!

– Dacă eu știu, tu știi și câți alți oameni mai știu?

Luă solnița și o scutură deasupra ouălor.

– Ce contează din moment ce l-au identificat pe domnul Albastru?

– Cred că nu mai contează.

– Oricum, spuse el, întorcând ouăle, este o lecție bună, Marilee.

– Cum adică?

– În orașul ăsta, nu se poate ține niciun secret.

Îi zâmbi, dar ea avu sentimentul că zâmbetul lui nu era nici pe departe atât de binevoitor pe cât dorea să pară.

17

Lilly atinse cu piciorul bucla de panglică de catifea albastră de pe podea. O găsise în compartimentul închis cu fermoar al rucsacului lui Tierney în timp ce căuta dovezile existenței unei alte femei în viața lui. Când ridică privirea spre el, cuvintele nu mai erau necesare.

– Am găsit-o, spuse el.

– Ai găsit-o?

– Ieri.

– Unde?

Ben ridică bărbia, arătând către vârful Cleary Peak.

– Așa, pur și simplu, stătea pe jos în pădure? O bucată de fundă albastră?

– Era agățată de un tufiș, spuse el. Flutura în vânt. Așa mi-a atras atenția.

Neîncrederea ei era foarte vizibilă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Uite ce este, înțeleg de ce te-ai speriat când ai văzut-o, spuse el. Știu ce înseamnă.

– De unde știi?

– Toată lumea știe despre panglică, Lilly.

Dar ea scutură din cap.

– Nu, numai poliția și criminalul.

– Nu, spuse Ben calm, toată lumea. Unitatea de poliție a lui Dutch nu este un organism etanș. Cineva a spus că la locul presupuselor răpiri a fost lăsată de fiecare dată o bucată de fundă albastră.

Asta îi spusese ei Dutch, dar în secret.

– Au ascuns intenționat această informație.

– Dar nu foarte bine. Am auzit o dată când se discuta despre asta la magazin, spuse el. O dată când mi-am luat rufele de la curățat, proprietarul i-a spus unei cliente din fața mea să se păzească de domnul Albastru, iar ea știa despre ce este vorba. Toată lumea știe.

Făcu un semn spre bucata de panglică de pe jos.

– Nu știu dacă acesta este tipul de fundă pe care o lasă domnul Albastru în urma lui, dar este cât se poate de ciudat să dai peste ea în pădure. Așa că am desprins-o din tufiș și am băgat-o în rucsac ca s-o duc în oraș și s-o predau autorităților.

– Nu mi-ai pomenit de ea aseară.

– Nu era ceva relevant.

– Despre femeile astea care au dispărut din Cleary se vorbește de peste doi ani. Dacă eu aș fi găsit ceva care să poată fi eventual o dovadă foarte importantă, aș fi pomenit de asta.

– Mi-a ieșit complet din minte.

– Te-am întrebat dacă ai ceva de folos în rucsac. Ai spus că nu. De ce nu mi-ai vorbit atunci despre fundă? De ce n-ai spus „Nu, nu am nimic folositor acolo, dar ia uită-te să vezi ce am găsit ieri fluturând pe un tufiș"?

– Și dacă aș fi spus? Ia gândește-te, Lilly. Dacă ți-aș

fi arătat aseară funda albastră, asta m-ar fi absolvit de prezumția de a fi chiar eu făptașul Albastru?

La asta nu avea răspuns. Mai erau o mulțime de întrebări la care nu avea răspuns. Dorea cu disperare să creadă că era exact ceea ce părea să fie: un bărbat încântător, talentat, inteligent, simpatic, delicat. Dar niciuna dintre aceste calități nu excludeau posibilitatea ca el să fie criminalul. Dimpotrivă, toate aceste trăsături erau chiar în favoarea presupunerii.

Nu-i dăduse încă nicio explicație pentru cătușe. În afară de partidele de sex violent, la ce altceva ar mai fi putut servi? Îi venea rău când încerca să se gândească.

– Millicent Gunn a dispărut acum o săptămână.

– Am urmărit și eu reportajul.

– Mai este în viață, Tierney?

– Nu știu, de unde să știu?

– Dacă tu ai răpit-o…

– N-am răpit-o eu.

– Dar eu cred că da. Cred că din cauza asta ai această fundă albastră și o pereche de cătușe în rucsac.

– Apropo, de ce te-ai apucat să scotocești prin rucsacul meu?

Ignorând întrebarea lui, Lilly continuă:

– Acolo sus pe munte voiai să faci ieri ceva ce trebuia terminat înainte de viscol. Probabil că ai încercat să scapi de cadavru? Ai săpat mormântul lui Millicent Gunn?

Pielea de pe fața lui parcă se întindea mai mult peste trăsăturile chipului.

– După ce ai dormit noaptea trecută la un metru de mine, chiar poți să crezi că cu numai câteva ore mai înainte am săpat un mormânt?

Nedorind să se mai gândească la cât de naivă și de vulnerabilă fusese noaptea trecută, apucă mai strâns pistolul:

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ridică de jos cătușele.

Ben ezită, apoi se aplecă și le luă.

– Pune-ți una pe mâna dreaptă.

– Faci o greșeală uriașă.

– Dacă greșesc, ai să petreci o după-amiază neplăcută și o să te enervezi. Dacă nu, dacă ești într-adevăr dormul Albastru, am să-mi salvez viața. Ținând seama de opțiuni, prefer să știu că te enervezi. Ridică puțin pistolul și continuă: Pune una dintre cătușe pe mâna dreaptă. Acum!

Secundele treceau greu. În cele din urmă, făcu așa cum îi spusese.

– În cazul în care cabana ia foc sau tu te înneci din cauza unui atac de astm, ai cheia la îndemână?

– În buzunar. Dar n-am să-ți dau drumul până nu ne vin ajutoarele.

– Ceea ce ar putea dura câteva zile. Poți supraviețui atâta timp fără medicamente?

– Asta e grija mea.

– Dar și a mea, la naiba! Vocea lui deveni mai aspră. Mie îmi pasă de ce se întâmplă cu tine, Lilly. Credeam că sărutul meu ți-a spus acest lucru.

Inima ei își acceleră bătăile pentru câteva clipe, dar Lilly o ignoră.

– Trece-ți brațul prin ornamentul de fier forjat de la căpătâiul patului.

– Când te-am sărutat...

– Nu am de gând să discut acum despre asta.

– De ce nu?

– Fă ce ți-am spus, Tierney.

– Ai fost la fel de răscolită de acest sărut ca și mine.

– Te avertizez, dacă nu...

– Pentru că ne-am satisfăcut curiozitatea. În imaginația mea te sărutasem, dar...

– Fă ce ți-am spus.

– A fost de un milion de ori mai bine decât în imaginația mea.

– Este ultimul avertisment.

– Nu am de gând să mă leg de tăblia asta, spuse el furios.

– Iar eu nu am de gând să te mai rog încă o dată.

– Ai stat aici trează încă multă vreme fără să adormi, așa e? Știam că ești trează. Și tu știai că eu nu dormeam. Ne gândeam la același lucru. La sărutul acela și la dorința...

– *Taci din gură* sau trag!

– ... de a nu ne fi oprit.

Lilly apăsă pe trăgaci. Glonțul intră în perete, dar trecu destul de aproape ca să-i simtă suflul de-a lungul obrazului. Ben era mai degrabă șocat decât speriat.

– Mă pricep, spuse ea. Următorul foc va fi în plin.

– N-o să mă omori.

– Dacă trag în rotulă, o să dorești să o fi făcut. Treci pe pat, spuse ea, separând cuvintele apăsat.

Privind-o cu respect, bărbatul se dădu înapoi până când atinse cu gambele marginea patului. Se așeză și se strâmbă de durere. Lilly îl credea că grimasele sunt autentice, dar nu avea de gând să se lase impresionată. Ajunse la tăblia patului și își trecu mâna prin spatele ei.

– Acum închide cealaltă cătușă pe mâna stângă.

– Lilly, te implor să nu-mi faci una ca asta.

Femeia nu spuse nimic, se uită însă fix la el și coborî țeava pistolului spre el până când Ben cedă și își închise cătușele pe mâna stângă.

– Trage tare de ele, ca să văd că sunt încuiate.

Ben trase de mai multe ori tare de ele în jos, făcând să zăngăne metalul pe metal. Era legat bine.

Lilly lăsă să-i cadă brațele de-a lungul corpului, de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

parcă ar fi cântărit o mie de kilograme. Se rezemă de zidul din spatele ei şi se lăsă să alunece până ajunse cu fundul pe podea. Îşi rezemă capul de genunchi. Până în acel moment nu-şi dăduse seama cât îi era de frig. Sau poate că tremura de frică.

Îi era teamă că bănuiala ei că Ben este domnul Albastru este întemeiată. Şi îi era la fel de teamă şi de faptul că s-ar fi putut să nu fie aşa. Ţinându-l pe Tierney legat de tăblia patului, poate că se condamna la moarte prin sufocare.

Nu. Refuza să se gândească la orice altceva în afară de supravieţuire. Moartea îi furase fiicei ei o viaţă întreagă. Nu-i va permite s-o înşele şi pe ea. După câteva clipe se ridică în picioare. Fără să-i arunce nicio privire lui Tierney, se duse în living.

– Trebuie să mai aduci lemne de foc cât timp mai ai putere, îi strigă el din urmă.

Lilly refuză să se angajeze în orice fel de conversaţie cu el, dar era adevărat şi ea se gândea exact la acelaşi lucru. Pielea ghetelor ei era udă şi rece, dar îşi băgă picioarele în ele, fără să se gândească la disconfort.

Şapca lui Tierney era ţeapănă din cauza sângelui închegat, dar era oricum mai comod decât să-şi înfăşoare capul în pătura ei de stadion. Luă şi fularul lui ca să şi-l înfăşoare în jurul gâtului şi a părţii inferioare a feţei. Mănuşile ei de caşmir nu erau deloc potrivite pentru temperaturi atât de scăzute, dar erau oricum mai bune decât nimic. Când fu gata, se apropie de uşă.

– Pentru Dumnezeu, strigă Ben care o urmărea din dormitor, lasă-mă să fac eu asta pentru tine. N-ai decât să ţii arma îndreptată tot timpul spre mine. Nu-mi pasă. Dar lasă-mă pe mine!

– Nu.

– Aerul ăsta rece...

– Stai liniştit.

– Dumnezeule, înjură el. Să nu pleci de pe terasă. Adu lemnele în casă şi sparge-le înăuntru.

Un sfat sănătos. Avea calităţi excelente de supravieţuitor. Oare se pricepea la fel de bine să le câştige încrederea femeilor? se întrebă ea. Firește că da. Cinci femei avuseseră deja încredere în el. De fapt şase, dacă se punea şi pe ea la socoteală.

În interiorul cabanei era frig, dar frigul dinăuntru nu se compara nici pe departe cu cel de afară. Aerul îngheţat îi biciui obrajii. Trebui să strângă tare din pleoape. Prelata pe care Ben o pusese peste stiva de lemne de foc era acum plină de zăpada care fusese suflată de vânt pe sub acoperiş.

Băgă mâna sub ea şi începu să tragă un lemn din vârful stivei. Era prea greu şi îi alunecă din mână, lovindu-se de podeaua terasei, mai să-i cadă peste picior. Îl culese neîndemânatică de jos şi îl luă în braţe, în timp ce deschidea uşa. Îl cără înăuntru şi închise uşa cu piciorul. Puse lemnul pe jos, în faţa şemineului şi se opri, trăgând adânc aer în piept pe gură, încercând să-şi umple plămânii şi să se convingă că era foarte uşor să respire.

– Lilly, te simţi bine?

Lilly încercă să nu se gândească la el şi să se concentreze pe jetul de aer pe care dorea să-l forţeze să-i intre în plămâni, prin bronhiile contractate.

– Lilly?

Neliniştea din vocea lui suna sincer. Cătuşele zăngăniră lovindu-se de fierul forjat, în timp ce trăgea de ele. Lilly se îndepărtă de şemineu şi intră în câmpul lui vizual.

– Nu mai ţipa la mine. Mă simt bine.

– Pe naiba!

– Mă simt foarte bine, cu excepţia faptului că sunt

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

blocată aici cu un ucigaş în serie. Ce le făceai în timp ce erau prinse cu cătuşele de mâini, Tierney? Le torturai şi le violai până le omorai?

– Dacă crezi asta, de ce nu te-am torturat, violat şi ucis şi pe tine?

– Pentru că i-am dat telefon lui Dutch şi i-am spus că sunt aici cu tine.

Lilly era şocată de ceea ce înţelesese acum.

– Acum înţeleg de ce te indispuneai de fiecare dată când menţionam numele lui, de ce erai aşa de preocupat de el, de ce m-ai hărţuit cu toate întrebările alea despre relaţia noastră actuală.

– Pentru că voiam să ştiu dacă încă îl mai iubeşti.

Exact la aceeaşi concluzie ajunsese şi ea. O păcălise făcând-o să creadă că se ascundea chestia asta în spatele întrebărilor lui persistente despre Dutch, fostul ei soţ. Se lăsase păcălită de manevrele lui şi acum era la fel de supărată pe ea însăşi, ca şi pe el.

– N-am de gând să-mi mai forţez respiraţia ca să vorbesc cu tine.

Ben trase puternic de câteva ori de cătuşe. Din fericire, acestea rezistară.

Lilly se duse din nou afară. Munci din greu aproape o oră, cărând butucii unul câte unul în casă. Fiecare părea mai greu decât precedentul şi munca devenea din ce în ce mai anevoioasă. Perioadele de odihnă dintre două deplasări erau tot mai lungi. Din fericire, câţiva dintre butuci erau destul de mici ca să se aprindă când le dădu foc, iar căldura din cămin era bine-venită. Iar cu securea, aşa cum se temea, nu putea să spargă butucii mai mari.

Se gândi la un moment dat să se ducă până la şopron şi să aducă toporul pe care nu-l găsise Tierney, dar renunţă, temându-se că nu va mai reuşi să se întoarcă. Folosi

securea pentru a ciopli butucii ca să aibă surcele pentru câteva ore.

Ceea ce nu era foarte sigur era dacă ea va rezista atâta timp.

– Lilly?

Stătea de o jumătate de oră cu spatele pe saltea, rezemată de canapea, odihnindu-se şi încercând să-şi uşureze respiraţia.

– Lilly, răspunde-mi!

Lilly îşi lăsă capul pe canapea şi închise ochii.

– Ce este?

– Cum te simţi?

Se simţea tentată să nu răspundă, dar o chemase pe nume cu intermitenţe de cinci minute. Firesc că nu avea de gând să renunţe dacă ea nu-i răspundea. Dădu la o parte pătura şi se ridică în picioare, apărând în cadrul uşii de la dormitor.

– Ce doreşti?

– Dumnezeule mare, Lilly. Pe chipul lui se vedea un şoc real, ceea ce îi confirma bănuiala că arăta probabil ca un zombi. Se văzuse şi ea în timpul unor crize de astm şi nu era deloc o privelişte plăcută.

– Îţi este destul de cald? întrebă ea fără menajamente.

– Nu ai suficient oxigen.

Tocmai se pregătea să se ducă la locul ei, când Ben spuse:

– Mi-ar prinde bine o pătură pe picioare.

Lilly luă una de pe saltea. Lâna ţesută reţinuse puţină căldură de la foc. Stând în picioare la capătul patului, îi aruncă pătura peste picioare, iar aceasta ateriză peste picioarele lui întinse.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Observă că își julise încheieturile mâinilor de cât trăsese de cătușe și arătă spre ele:

– Nu are niciun rost. Nu faci decât să te rănești.

Ben se uită la răni.

– În cele din urmă, am ajuns și eu la aceeași concluzie. Își îndoi de câteva ori degetele. Îmi amorțesc mâinile din cauza lipsei de circulație a sângelui. Nu m-am gândit foarte bine când m-am fixat de tăblia patului, ar fi trebuit să le fixez mai jos, la nivelul taliei. Atunci n-aș fi fost într-o poziție atât de chinuită.

– Trebuia să te fi gândit mai dinainte.

– Presupun că nu ai de gând să mă lași să-mi descui cătușele și să…

– Nu.

– Așa mă gândeam și eu.

Își schimbă poziția, strâmbându-se de durere, dar Lilly nu se lăsă impresionată de mila pe care dorea să i-o provoace.

– Ți-e foame? întrebă ea.

– Stomacul meu protestează de mult.

– Am să-ți aduc ceva.

– O cafea?

– Foarte bine.

– Va trebui să ținem seama de asta la rația de apă.

Mereu cercetașul atent. Pregătit pentru orice eventualitate.

Cinci minute mai târziu, Lilly se întoarse în dormitor cu o cană de cafea proaspătă și o farfurie de pesmeți cu unt de arahide, proviziile pe care le luaseră din mașină.

– Am lăsat pistolul și cheile de la cătușe în living, spuse ea. Se dădu la o parte pentru ca el să poată vedea până la capătul mesei. Dacă ai de gând să mă opărești cu cafeaua, sau să mă imobilizezi cu picioarele sau să mă

dobori în vreun alt fel, tot nu-ți va folosi la nimic, fiindcă nu ai cum să ajungi până la chei și la pistol.

– Ești foarte deșteaptă.

Lăsă cafea pe jos, apoi își desfăcu fularul de la gât și îl aruncă departe.

– Ai vrut cumva să mă insulți? spuse el, încruntându-se.

– L-ai fi putut folosi ca pe o armă.

– Dar nu ar fi o mișcare prea înțeleaptă din partea mea să te strangulez, ce crezi? Tu ai fi moartă, iar eu aș rămâne neajutorat și imobilizat cu cătușele.

– Nu sunt dispusă să-mi asum niciun risc.

– De ce purtai fularul meu?

– Te descurci cu cana?

– Am să încerc. Nu pot să-ți promit că n-o să dau pe jos. Dar de ce purtai fularul meu?

– Ca să-mi țină de cald, Tierney. Din niciun alt motiv. Nu vreau să deger.

Îi puse cana între mâini. Ben o cuprinse cu mâinile, apoi lăsă capul în jos și sorbi din ea.

– La urma urmelor cred că e mai bine că nu am mâinile la nivelul taliei. Cel puțin așa pot să beau și să mănânc.

– N-am de gând să te las să mori de foame sau de sete.

– Ești un temnicer foarte blând, Lilly. Nu te interesează cruzimile și pedepsele neobișnuite. Deși…

Așteptă până când fu sigur că Lilly este foarte atentă la ceea ce spune el.

– Ar fi o mare cruzime din partea ta să mori acum.

– Nu mi-am propus.

– Ai grijă să nu mori!

Vocea lui avea înțelesuri profunde. La fel și modul în care o privea. Lilly rezistă amândurora.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Eşti gata pentru pesmeţi?

– Mai întâi am să-mi termin cafeaua.

Lilly se retrase cu spatele şi se aşeză pe balansoar, la o distanţă de siguranţă faţă de pat, ţinând capul întors.

– Dutch ţi-a vorbit des despre cazurile de persoane dispărute?

Luată prin surprindere de întrebarea lui, Lilly îi aruncă o privire severă.

– Probabil că el ţi-a spus despre panglica albastră şi despre porecla de Albastru.

– Nu i-am cerut niciodată să discute cazurile cu mine, dar am ascultat când mi-a povestit despre ele.

– Şi ce altceva ţi-a mai sus despre cazurile de dispariţii din Cleary?

Lilly îi răspunse cu o privire glacială şi fixă.

– Haide, Lilly, dacă eşti convinsă că eu sunt domnul Albastru, înseamnă că nu poţi să-mi divulgi nimic din ceea ce ştiu deja. Ţi-a vorbit Dutch despre semnificaţia panglicii albastre?

– Vrei să spui, despre semnificaţia ei pentru domnul Albastru?

El dădu afirmativ din cap.

– Are o teorie în legătură cu asta.

– Ce teorie?

Şovăia dacă să discute sau nu cu Tierney despre ceea ce ştia ea în legătură cu cazurile de dispariţie. Dar dacă discuta, poate că afla ceva.

– Prima care a dispărut, Torrie Lambert, este singura care nu locuia aici.

– Era împreună cu părinţii în vacanţă la Cleary, spuse el. Plecaseră pe munte într-o excursie cu ghid, ca să se bucure de peisajul de toamnă. S-a certat cu mama ei. Într-o răbufnire tipică pentru o adolescentă de cinci-

sprezece ani, fata a plecat singură. Nu a mai fost văzută niciodată.

– Aşa este.

– Nu te mai uita aşa la mine, Lilly. Am venit la Cleary la puţin timp după dispariţia fetei. Povestea a ţinut prima pagină a ziarelor timp de câteva săptămâni. Am citit şi eu reportajele ca toată lumea. Oricine poate să-ţi spună ce ţi-am spus eu. Care este teoria lui Dutch despre panglică?

– Asta este tot ce au mai găsit de pe urma ei, spuse Lilly. Ceilalţi excursionişti din grup, inclusiv părinţii ei, au crezut că îi va ajunge din urmă. Văzând că nu mai vine, au început să se îngrijoreze. La căderea întunericului au intrat în panică. După douăzeci şi patru de ore au ajuns la concluzia că nu mai este vorba de capricii de adolescentă şi că nu mai lipsea din voinţă proprie. Fie că fusese rănită şi nu se mai putea întoarce, fie se rătăcise şi nu mai găsea drumul, fie fusese răpită.

– S-au organizat echipe de căutare, dar iarna s-a instalat rapid în anul acela, spuse el, continuând povestea. Fata...

– Nu-i mai tot spune „fata", spuse ea vrând să-l pună la încercare. Numele ei este Torrie Lambert.

– Torrie Lambert a dispărut ca şi când ar fi înghiţit-o pământul. Nu s-a mai găsit nicio urmă.

– Cu excepţia panglicii albastre de catifea, spuse Lilly. A fost descoperită într-un tufiş. Dincolo de graniţa statală, în Tennessee.

– Asta i-a făcut pe poliţişti să creadă că fusese răpită. Ca să ajungă în locul unde a fost găsită panglica, ar fi trebuit să meargă vreo cincisprezece kilometri şi să străbată un teren foarte dificil la vest de Mississippi.

– Mama ei a identificat panglica – era una din cele pe care le purtase Torrie în păr în ziua aia. Privi în gol

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

o clipă, apoi continuă: Cred că doamna Lambert a trecut prin clipe îngrozitoare când a văzut panglica. Torrie avea părul foarte lung, aproape până la talie. Un păr foarte frumos. În dimineața aia, și-l legase într-o singură coadă și împletise panglica în el.

Își mută din nou privirea spre Tierney și spuse:

– Așadar, indiferent ce i-ai făcut, ai avut răbdare să-i despletești părul și să-i scoți panglica.

– Domnul Albastru a făcut-o.

– Mă întreb dacă ai fost neglijent sau ai lăsat panglica deliberat, se întrebă ea, ca și când el nici n-ar fi contrazis-o.

– De ce să fi fost lăsată în mod deliberat?

– Ca să deruteze grupurile de căutători. Să-i inducă în eroare. Dacă asta a fost intenția, a mers. După ce s-a găsit panglica au fost aduși câinii. Dar au pierdut rapid urma.

Se gândi o clipă.

– Mă întreb de ce n-ai luat-o ca trofeu.

– Domnul Albastru își avea trofeul lui. Pe Torrie Lambert.

Tonul lui o făcu pe Lilly să se cutremure.

– Așadar, panglica nu este decât un simbol al succesului.

– Am terminat, mulțumesc, spuse Tierney, luând o ultimă sorbitură din cafea.

Îi luă ceașca din mâini și îi dădu pesmeții, câte unul pentru fiecare mână. Îl înfulecă pe primul dintr-o înghițitură. Când lăsă capul în jos ca să-l mănânce pe al doilea, Lilly observă bandajul de la ceafă.

– Te doare rana?

– Este suportabil.

– Se pare că nu mai sângerează.

Îi întinse încă un pesmet, dar, în loc să-l apuce, o cuprinse de încheietura mâinii, strângând tare.

– Am să supraviețuiesc, Lilly. Sunt mult mai îngrijorat de supraviețuirea ta.

Încercă să-și elibereze mâna, dar el o ținea strâns.

– Dă-mi drumul la mână.

– Descuie cătușele.

– Nu.

Se lupta zadarnic.

– Mă duc la mașină să-ți aduc medicamentele.

– Adică să fugi.

– Să fug? Râse scurt. Ai fost afară. Știi cum este. Cât de departe crezi că aș putea *să fug?* Vreau să-ți salvez viața.

– Am să supraviețuiesc.

– Ești pământie la față. Am auzit fiecare respirație gâfâită când erai în living. Te lupți să respiri.

– Mă lupt cu tine.

De data aceasta când își trase mâna, el îi dădu drumul. Respiră zgomotos de mai multe ori.

– Îl vrei? întrebă ea, întinzând mâna cu pâinea spre el.

– Da, te rog.

În loc să-i dea pâinea în mână, i-o ținu la câțiva centimetri de gură.

– Să nu mă muști.

Încruntându-se ca și cum s-ar fi simțit din nou insultat, Ben înclină capul și luă pesmetul în dinți, cu mare grijă să nu-i atingă degetele. Lilly își retrase rapid mâna. Ben își băgă pesmetul în gură. Lilly luă farfuria goală și cana din fața lui și se îndreptă spre living.

– Dacă nu mă eliberezi, cel puțin mută-mă dincolo, ca să pot să stau cu ochii pe tine.

– Nu.

– Dacă stau aici, n-am să pot să te supraveghez de aproape.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Am spus nu.

– Lilly.

– Nu!

– Nu mi-ai spus care este teoria lui Dutch despre panglică. Ce reprezintă ea pentru domnul Albastru?

După o clipă de ezitare, Lilly spuse:

– Dutch spune că o folosește ca pe un simbol al succesului lui, ca să exaspereze autoritățile.

– Sunt de acord. Și cred că este singura dată când sunt de acord cu Dutch în vreo privință. Omul este un tâmpit din mai multe motive, unul fiind și acela că te-a lăsat singură aici pe munte ieri cu perspectiva unui viscol. Ce-o fi fost în capul lui?

– Nu a fost în întregime vina lui. Eu l-am îndemnat să plece înaintea mea.

– De ce?

– Nu am de gând să discut cu tine despre Dutch și despre mine.

Ben se uită lung la ea.

– Te respect pentru asta. Sincer. Nici mie nu mi-ar plăcea să vorbești cu el despre noi.

– Nu există niciun fel de „noi", Tierney.

– Nu-i adevărat. Absolut deloc. Și știi foarte bine. Înainte să decizi că sunt un pervers, eram pe cale să devenim „noi".

– Nu încerca să înțelegi prea multe lucruri dintr-un sărut.

– De regulă n-aș face-o, spuse el. Dar acest sărut nu a fost obișnuit.

Știa că trebuie să plece de lângă el imediat. Să-și închidă urechile. Să evite să-l privească în ochi. Să evite să se uite la buzele lui. Dar o ținea pe loc, de parcă ar fi aruncat un farmec asupra ei.

– N-ai decât să negi cât vrei, Lilly, dar știi că ce spun

este adevărat. Și nu a început aseară. A început și continuă din momentul în care te-ai urcat în autobuzul ăla. Fiecare secundă și fiecare zi de atunci am dorit să-mi pun mâinile pe tine.

Lilly respinse tremurul pe care îl simțea în partea de jos a corpului.

– Așa procedezi?

– Cum?

– Vorbești frumos și dulce cu femeile alea până când le convingi să facă ce vrei tu?

– Crezi că astea sunt dulcegării?

– Da.

– O modalitate de a te hipnotiza?

– Da.

– Ca să te fac să deschizi cătușele și după aceea să te omor?

– Cam așa ceva.

– Atunci explică-mi de ce m-am oprit aseară după un sărut.

Ochii lui îi căutau pe ai ei, așteptând un răspuns care nu mai venea. În cele din urmă tot el rosti:

– M-am oprit pentru că nu voiam să profit de situație. Eram în împrejurări dificile. Rupți de restul lumii. Vorbisem despre Amy. Erai într-o stare de mare fragilitate și vulnerabilitate, aveai nevoie de alinare și de înțelegere. Și eram și însetați unul după altul. Dacă am fi continuat să ne sărutăm știu unde am fi ajuns. Și mai știu că s-ar fi putut să regreți mai târziu și să-mi pui la îndoială motivele. Nu voiam să ai niciun fel de regrete după aceea, Lilly. Ăsta este singurul motiv pentru care nu am venit alături de tine în pat.

Părea sincer. Dar așa părea întotdeauna.

– Ce sacrificiu! Sfântul Tierney.

– Nu. Dacă mi-ai fi spus să fac dragoste cu tine, aș

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fi făcut-o dintr-o răsuflare, spuse el aţintindu-şi ochii în ochii ei ca două săgeţi de foc.

Inhalarea bruscă a aerului îi făcu plămânii să ţuiere.

– Eşti foarte priceput, Tierney. Vocea ei era aproape un hârâit, dar nu numai din cauza astmului. Acum dulce, acum erotic. Spui întotdeauna ceea ce trebuie.

– Desfă cătuşele, Lilly, şopti el.

– Du-te naibii!

Noaptea trecută supravieţuirea ei depinsese de încrederea în el.

Astăzi depindea de neîncredere.

18

Ce naiba este, Wes?

– Înainte să rupi garnitura, stai puţin şi gândeşte.

Wes se apropie de Dutch care stătea în faţa unui încălzitor electric. Acesta nu făcea prea mare lucru în interiorul garajului imens cât o peşteră, dar strălucirea spiralelor lui roşii îţi lăsa impresia că, dacă stai destul de aproape, o să scapi de frigul pătrunzător. Dar era numai o impresie. Pardoseala de ciment trimitea frigul prin pingelele ghetelor lui Dutch şi prin şosetele de lână, direct în picioare.

Începu să bată din picioare ca să-şi activeze circulaţia. Bătea din picioare şi de nerăbdare. Cal Hawkins era la toaletă de când veniseră. Ultima dată când se dusese să vadă ce face, Cal încă mai vomita în toaleta murdară.

– Oricum aveau de gând să vină după tine, spuse Wes despre cei doi agenţi FBI care îl urmaseră până la garaj în maşina lor. Rămăseseră în maşină cu motorul mergând. Ţeava de eşapament emitea un nor de fum,

care lui Dutch i se părea că este respiraţia unei bestii aflate pe urmele lui.

– Individul ăsta, Begley, vrea la fel de mult ca şi tine să ajungă la Tierney. Aşa că în loc să te sinucizi tu pe munte, n-ar fi mai bine să-i laşi pe ei să-şi asume răspunderea?

Deşi nu-i plăcea deloc să-i dea dreptate, Dutch trebuia să recunoască că Wes avea dreptate. Dacă li se întâmpla ceva rău – de exemplu, dacă Tierney suferea o împuşcătură fatală în timp ce încerca să scape – ar fi urmat o anchetă, consilii peste consilii, hârţoage şi mai ştiu eu ce. De ce să nu-i lase pe federali să-şi muşte pumnii?

– Dacă nu merge, spuse Wes arătând cu capul spre Hawkins, care tocmai ieşea de la toaletă arătând ca un cadavru ambulant, federalii au elicoptere, echipe de salvare antrenate, echipament de înaltă tehnologie, toate chestiile astea.

– Dar dacă îi folosesc, va trebui să răspund în faţa lor, ripostă Dutch. Înfumuraţii ăştia! Mare scofală; şi apoi, vreau să ajung la Tierney…

– Am auzit, sunt de acord cu tine şi alături de tine sută-n sută în chestia asta, amice, spuse Wes cu voce scăzută. Mai ales dacă el este asasinul femeilor. Nu spun decât că…

– Foloseşte FBI-ul până la un punct.

Wes îl bătu pe spate şi îi adresă zâmbetul pe care obişnuia să i-l adreseze când se înţelegeau să joace în aşa fel încât adversarii să rămână cu buza umflată şi bătuţi măr.

– Hai să dăm drumul la spectacolul ăsta pe drum. Dar în timp ce se îndreptau spre camionul cu nisip, se încruntă: Crezi că e-n regulă?

Hawkins era pe scaunul şoferului şi strângea în braţe volanul, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ar trebui să fie. Dacă încurcă treaba, îl omor și după aia am să-l țin în închisoare câte zile mai are.

Dutch deschise ușa din dreapta și se urcă în camion.

– Sunt chiar în spatele tău, dacă ai nevoie de mine, spuse Wes.

Când Wes închise ușa, Hawkins tresări.

– Nu e nevoie s-o trânteşti, mormăi el.

– Porneşte-o, spuse Dutch.

Hawkins răsuci cheia în contact.

– O pornesc, dar nu serveşte la nimic. Am spus chestia asta de o mie de ori şi am s-o mai spun încă o dată. E o aiureală fără sens.

Dutch se uită la el bănuitor.

– Nu cumva miroşi a băutură?

– E de seara trecută. Reciclată, răspunse el şi se uită în oglinda laterală.

Dutch se uită şi el în oglinda laterală din dreapta lui şi îl văzu pe agentul special Wise cum dă înapoi maşina. Apoi Wes dădu şi el cu spatele ca să iasă în stradă şi să-i facă loc lui Hawkins.

La zece secunde după ce ieşiseră din garaj, parbrizul fu acoperit de zăpadă. Hawkins îi aruncă lui Dutch o privire prin care voia să spună: *Ți-am spus eu*. Mormăind ca pentru el, porni ştergătoarele de parbriz şi schimbă viteza. Cu mare neplăcere – sau cel puțin aşa i se părea lui Dutch, maşina se urni din loc.

Plugul ataşat la grilajul din față al camionului curăța un drum temporar pentru maşinile care îl urmau. Hawkins lăsă jos dispozitivul cu amestec de sare şi nisip. Era oarecum de ajutor, dar de fiecare dată când se uita înapoi, Wise şi Wes derapau. Aşa că încetă să se mai uite.

Îşi pusese telefonul mobil pe vibrații. Deşi ştia că nu este cazul, verifică oricum să vadă dacă nu are vreun mesaj vocal. Nu avea. Formă numărul de celular al lui

Lilly, sperând că avea semnal. Dar nu primi decât răspunsul la care se aştepta: abonatul nu este în rețea. Ar fi telefonat ea, dacă ar fi putut, îşi spuse el. Mobilul ei era la fel de inutil ca şi al lui. Altfel l-ar fi contactat.

Se aplecă spre parbriz şi îşi îndoi gâtul ca să vadă spre Vârful Cleary. Nu vedea decât la câțiva metri deasupra acoperişului camionului. Dacă aici jos era aşa de rău, probabil că pe vârful muntelui este mult mai rău. Nevrând să-l sperie pe şofer, nu spuse nimic, dar Hawkins îi citi gândurile.

– Cu cât mergem mai sus, cu atât o să fie mai rău, spuse el.

– Mergem câte un metru.

– Câte un centimetru, mai degrabă.

După o clipă adăugă:

– Ştiți ce mă întreb eu...

– Ce? întrebă Dutch, uitându-se pieziş la el.

– Oare nevasta dumitale chiar vrea să fie salvată?

– Ce părere ai, Hoot?

– Despre ce anume, domnule? Mai concret.

Hoot stătea cu privirile ațintite pe vârful capotei, încercând să se mențină pe mijlocul părții de nisip pe care o făcea camionul din fața lui.

– Despre Dutch Burton. Ce părere ai despre el?

– Foarte sensibil la critică. Chiar atunci când este vorba numai de o aluzie, se îmbățoşează imediat.

– Reacția obişnuită a cuiva care eşuează mereu sau nu are o părere prea bună despre sine. Altceva?

– Doreşte s-o despartă pe fosta lui soție de Ben Tierney, mai mult din gelozie decât din convingerea că Tierney ar putea fi domnul Albastru. Reacționează ca un bărbat, nu ca un ofițer însărcinat cu aplicarea legii.

Begley zâmbi radios spre el, ca şi când ar fi fost un

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

învățat înțelept care găsise răspunsul la o întrebare chinuitoare.

– Ce a descoperit Perkins despre doamnă?

În timp ce îl aşteptau pe Burton să vină la magazinul lui Ritt, Hoot folosise telefonul cu fise ca să sune la biroul din Charlotte. Avea şi laptopul cu el, firește, dar computerele de la birou aveau un acces mai rapid şi rețele de informații mai extinse. Îl rugase pe Perkins să vadă ce poate găsi în legătură cu fosta soție a lui Burton şi îl avertizase pe omologul său că Begley era foarte grăbit să obțină informațiile.

– Foarte bine, dă-mi zece minute, spusese Perkins şi telefonase peste numai cinci.

– Este redactor-şef la o revistă care se numşte *Smart*, îi spuse acum Hoot lui Begley.

– Îți baţi joc de mine, exclamă el.

– Nu, domnule.

– Este revista preferată a doamnei Begley. Am văzut-o cum a petrecut o săptămână întreagă numai cu un număr. A redecorat tot livingul după ceea ce văzuse în revistă. Eşti căsătorit, Hoot?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Domnule? Oh, nu, nu, domnule.

– De ce?

Nu avea nimic împotrivă. De fapt, era chiar înclinat să pună în practică această idee. Problema era să găsească o femeie care să nu se plictisească de el şi de viața lui atât de ordonată. Acesta era tipicul în relațiile lui cu femeile. Se întâlneau de câteva ori, uneori stăteau împreună şi peste noapte, dar apoi se despărțeau din lipsă de entuziasm.

Începuse de curând să facă schimb de e-mailuri cu o femeie pe care o cunoscuse pe Internet. Locuia în Lexington şi era plăcut „să stai de vorbă“ cu ea. Nu ştia că

el lucrează pentru FBI. Femeile erau adesea îndrăgostite de imaginea de bărbat feroce a polițistului şi mai puțin de el. Tot ceea ce ştia Karen – aşa o chema – despre munca lui era că se ocupă de computere. Şi, printr-o minune, continua să fie interesată de el.

Ultima lor convorbire durase o oră şi treizeci şi opt de minute. De fapt îl ținuse acasă în biroul lui imaculat şi îl făcuse să râdă cu voce tare povestindu-i de unica ei încercare de a economisi bani, când îşi vopsise părul singură. Îl asigurase că rezultatul dezastruos fusese după aceea remediat într-un salon de coafură şi meritase până la ultimul bănuț pe care îl cheltuise. Îl făcuse să se întrebe dacă nu are nevoie cumva şi de ceva nostim în viața lui.

Îi spusese de mai multe ori cât de frumos este în Kentucky primăvara. Dacă aceasta ar fi condus la o invitație să meargă şi să vadă el însuşi cât de frumos era primăvara în Kentucky, era foarte hotărât să se ducă. Era emoționat când se gândea să se întâlnească față în față cu ea, dar era o emoție plăcută. Sperând că Begley nu vede că roşise, spuse pe un ton serios:

– În ultimii ani m-am concentrat pe carieră, domnule.

– Foarte bine, foarte bine, Hoot. Dar aceasta este profesia dumitale, nu viața. Mai ocupă-te şi de asta.

– Da, domnule.

– Doamna Begley mă ține sănătos şi mă face fericit. Nici nu ştiu ce m-aş face fără ea. Mi-ar face plăcere s-o cunoşti.

– Mulțumesc, domnule, voi fi onorat.

– Lilly Martin. Presupun că este o doamnă foarte cultă.

Creierul lui Hoot încerca să țină pasul cu viteza cu care schimba subiectele Begley.

– Da, domnule. Are două diplome, în arte şi ziaris-

tică. A început ca redactor la altă revistă şi a înaintat apoi până la funcţia ei actuală. Perkins mi-a comunicat câteva website-uri la care ne putem uita mai târziu. Spune că din fotografii pare foarte atrăgătoare.

Îi aruncă o privire lui Begley, apoi continuă:

– Şi mai este ceva, domnule. În legătură cu Ben Tierney. Perkins spune că pe una din declaraţiile cărţilor lui de credit apare o sumă pentru achiziţionarea unui catalog care vinde echipament paramilitar. A cumpărat de curând un walkie-talkie şi o pereche de cătuşe.

– Isuse Cristoase! Când a fost asta?

– Suma era în declaraţia pe august.

Begley îşi muşcă gânditor buza de jos.

– Domnul Elmer ne-a spus că Tierney a cunoscut-o pe Lilly Martin în vara trecută.

– Şi că se simţea atras de ea.

– Ceea ce nu ştim este dacă atracţia era reciprocă, spuse Begley. Poate că s-au mai întâlnit din vara trecută. Iar fostul soţ, Dutch Burton, nu era obligatoriu să ştie.

– Corect.

– Pe de altă parte… începu Begley.

– Dacă doamna Martin *nu* se simte atrasă de Tierney şi dacă el este domnul Albastru…

– Da. Begley oftă. Nu i-ar plăcea să fie respins. Se cufundă într-o tăcere posomorâtă timp de câteva minute, apoi îşi lovi pumnii de coapse cu furie.

– Ticălosul! Lucrurile nu se leagă, Hoot. După cum susţine Ritt, şi Wes Hamer a fost şi el de acord cu asta, femeile sunt atrase în mod firesc de Tierney. Aşa că te rog să-mi spui de ce le-ar răpi? Ai vreo idee?

Deşi Begley aştepta nerăbdător un răspuns, Hoot îşi cântări cu grijă cuvintele înainte să răspundă.

– Când eram la Facultatea de Drept…

– Apropo de asta, îl întrerupse Begley. Am aflat cu

ceva timp în urmă că ai o diplomă de drept. De ce nu te-ai făcut avocat?

– Doream să fiu agent FBI, răspunse el fără ezitare. De când mă ştiu eu, asta am vrut întotdeauna să fiu. Ambiţia lui fusese ridiculizată de toţi colegii lui „duri" din şcoală. Chiar şi părinţii îi sugeraseră să mai aibă şi o alternativă, dacă prima lui dorinţă nu se va putea îndeplini. Dar nu se lăsase descurajat de scepticismul celorlalţi.

– Problema este că nu am făcut armata, domnule. Nu aveam instruire de poliţist. Dacă vă uitaţi la mine, vă daţi seama că nu sunt chiar candidatul cel mai potrivit pentru cea mai bună agenţie de investigaţii penale din lume. Nu mă încadrez în imaginea pe care o au cei mai mulţi oameni despre un agent federal. Mi-a fost teamă că nu voi fi acceptat de FBI dacă nu mă disting în alt fel. Mi-am imaginat că o diplomă de drept mă va ajuta şi chiar aşa a şi fost.

Îi aruncă o privire lui Begley, care fusese ales de FBI datorită dosarului lui militar excepţional, datorită calităţilor de lider şi – lucrul cel mai important – curajului lui. Calificările celor doi erau atât de diferite, încât era de-a dreptul nostim.

Begley îl examina gânditor, dar nu aspru. Hoot se gândea că poate trecuse cu bine examenul lui Begley. Nu era puţin lucru. Ba era chiar foarte mult. Era cel mai important mod de a fi apreciat.

– M-aţi întrebat de ce răpeşte Tierney femei, domnule. Tocmai voiam să vă ofer o corelaţie care s-ar putea potrivi. Încă din primul semestru de facultate, eu şi un coleg al meu ne luptam fiecare să fim primul în an. Arăta ca John Kennedy în tinereţe. Sportiv. Charismatic. Se întâlnea cu un fotomodel de la *Sports Illustrated*. Pe lângă toate acestea, era foarte bun şi la carte. Strălucitor!

Dar trişa. Trişa în mod flagrant. La toate cursurile, în

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

fiecare an de facultate, la toate misiunile şi examenele. În cele din urmă obţinea o notă cu o fracţiune mai mare ca a mea şi a terminat primul.

– Şi nu a fost prins niciodată?

– Nu, domnule.

– Cred că ţi-a fost greu să digeri chestia asta.

– Nu tocmai. Probabil că m-ar fi depăşit oricum. Problema este că nu avea nevoie să copieze.

– Atunci de ce o făcea?

– Facultatea de Drept nu era o provocare pentru el. Dar să copiezi şi să scapi nepedepsit era o provocare.

Puţin mai sus, în faţa lor, luminile din spate de la maşina lui Wes Hamer selipiră o dată, de două ori, de trei ori. Hoot înţelese că este un semnal că va trebui să frâneze curând. Dădu drumul acceleraţiei. Dincolo de Hamer, luminile de frână ale camionului cu nisip se aprinseră şi o dată cu ele, semnalizatorul din dreapta. Hoot apăsă uşor pe frână şi reuşi să reducă treptat viteza.

Begley parcă nu se gândea la nimic altceva decât la motivaţia lui Tierney, indiferent la ceea ce se petrecea dincolo de parbriz.

– Aşadar, avem aici un alt individ care obţine prea multe succese şi este în pană de provocări. Le acceptă ca să vadă dacă este în stare. Dar de ce aceste femei? De ce nu...

Îşi desfăcu brusc centura de siguranţă, făcându-l pe Hoot să devină foarte neliniştit. Se întinse între scaunele din spate şi apucă cele cinci dosare cu nenumărate formulare ale agenţiei şi informaţii pe care le compilase Hoot despre cele cinci persoane dispărute. Întorcându-se din nou cu faţa spre direcţia de mers, Begley îşi puse dosarele pe genunchi. Hoot răsuflă uşurat când şeful lui îşi fixă din nou centura de siguranţă.

– Seara trecută am răsfoit dosarele şi mă gândeam că

citesc de fiecare dată aceeaşi poveste, spuse Begley. Abia acum îmi dau seama de ce.

– Nu vă înţeleg, domnule.

Hoot luă uşor o curbă. Urmându-l pe Hamer la o distanţă de siguranţă, putea să oprească la timp, destul de departe de bara din spate a lui Hamer. În faţa lui Hamer, camionul cu nisip se chinuia să nu derapeze pe panta care creştea abrupt imediat după cotitură.

Begley bătu cu palma în dosarul de deasupra. Zgomotul brusc îl făcu pe Hoot să sară în sus.

– Femeile astea aveau ceva în comun, Hoot.

– Nimeni din cei care au lucrat la cazuri nu au găsit nimic comun la victime. Nici locul de muncă, nici tipul de corp, nici pregătirea profesională...

– O nevoie.

Neştiind sigur că a auzit bine, Hoot riscă să întoarcă capul ca să se uite la Begley.

– Poftim?

– Toate aveau nevoie de ceva într-un fel sau altul. Ştim că Millicent era anorexică, ceea ce este simptomatic pentru persoanele cu probleme emoţionale şi nemulţumite de propria imagine, aşa este?

– Aşa cred şi eu.

Begley le luă în ordine descendentă.

– Înaintea ei a fost Carolyn Maddox. Mamă singură, lucra în plus peste program ca să-şi întreţină copilul diabetic. Laureen Elliott.

Deschise dosarul şi examină rapid conţinutul.

– Ah! Un metru cincizeci, şaptezeci de kilograme. Era supraponderală. Pun pariu că dacă facem investigaţii mai atente vom descoperi că greutatea corporală a fost problema vieţii ei şi că a ţinut toate regimurile de slăbire existente.

– Era asistentă medicală. Lucrând în domeniul me-

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

dicinii, i se amintea mereu de riscurile legate de obezitate. Poate că se exercitaseră presiuni asupra ei să slăbească, altfel urmând să-şi piardă locul de muncă.

– Înţeleg unde vreţi să ajungeţi, domnule.

– Soţul lui Betsy Calhoun a murit cu şase luni înainte de dispariţia ei. Fuseseră căsătoriţi douăzeci şi şapte de ani. Îi era dor de el. Ce îţi spun toate acestea, Hoot?

– Păi...

– Depresie.

– Desigur.

– Betsy Calhoun s-a măritat imediat după ce a terminat liceul. Nu a lucrat niciodată în afara casei. Soţul ei se ocupa de toate problemele lor personale. Probabil că nici nu a semnat nici un cec înainte de moartea lui. Şi dintr-odată a trebuit să se descurce singură şi, în plus, îşi pierduse şi iubirea vieţii ei, raţiunea de a fi.

Begley era aşa de înfierbântat, că Hoot nu avea curaj să-i spună că toate acestea sunt speculaţii. Speculaţii bazate pe o logică sănătoasă, dar tot speculaţii care nu erau sprijinite de nimic şi nu puteau rezista niciodată într-o sală de judecată.

– Asta este cheia, Hoot, continuă Begley. Nu a răpit nicio femeie care este sigură pe ea, pe cariera ei, care are o relaţie sufletească puternică şi stabilă. Înainte de a dispărea, toate aceste femei tânjeau după ceva, ca să zicem aşa. Una este deprimată, cealaltă este obeză, una munceşte pe rupte ca să-şi ducă zilele şi să-şi întreţină copilul bolnav. Apoi, spuse el cu un fler dramatic, apare fantele nostru. Blând şi plin de înţelegere, amabil şi plin de bunăvoinţă şi arată ca Făt-Frumos.

Lăsându-se prins de teorie, Hoot spuse:

– Se împrieteneşte cu ele, le câştigă încrederea.

– Le oferă umerii lui largi ca ele să poată plânge în voie şi le ţine în braţele lui puternice şi bronzate.

– Vine la timp ca să ajute femeile aflate în nevoie.

– Nu să le ajute, Hoot, *să le salveze*. Să le elibereze. Când arată aşa cum arată şi este un asemenea aventurier, ar putea să facă sex cu oricine poftеşte, ori de câte ori simte nevoia. Poate fi aceasta o componentă, un oarecare beneficiu, dar ceea ce îl excită este faptul că este salvatorul.

Numai că lui Hoot îi veni în minte un gând care dărâma toată ipoteza.

– Am uitat-o pe Torrie Lambert. Prima. Era o fată frumoasă. O elevă strălucită cu 10 pe linie. Prima din clasă. Se bucura de popularitate în rândul colegilor. Nu avea niciun fel de probleme majore. Şi, în plus, domnul Albastru n-a căutat-o. A dat peste ea din întâmplare, când s-a depărtat de grupul de excursionişti. Nu avea de unde să ştie că ea o să hoinărească de una singură prin pădure în ziua aceea. A fost răpită pentru că era la îndemână, nu pentru că ducea lipsă de ceva.

Begley se încruntă şi deschise dosarul fetei, începând să frunzărească conţinutul.

– Dar cine erau bărbaţii din acel grup de excursionişti?

– Au fost prezenţi în grup tot timpul cât a lipsit ea. Au fost interogaţi în amănunt. Niciunul nu a părăsit grupul, în afară de Torrie.

– Ea de ce a plecat?

– La interogatoriu, doamna Lambert, mama fetei, a recunoscut că se certaseră în dimineaţa aceea. Nimic serios. Ceva tipic pentru adolescenţi. Cred că nu-i plăcea că îşi petrece vacanţa împreună cu părinţii.

– Exact aşa se întâmplă şi la noi acasă cu fiica noastră de cincisprezece ani. Îi este jenă cu noi. Este de-a dreptul oripilată dacă vrem să ieşim cu ea în lume. Începu să brodeze apoi în jurul acestei idei. Aşadar, domnul Albastru dă peste Torrie, care este îmbufnată, ca o

adolescentă ce este. Discută cu ea, îi arată simpatia lui, îi ia partea în cearta cu mama, spune că își amintește și el ce nesuferiți pot să fie părinții...

– Și este a lui.

– Cât ai clipi din ochi, spuse Begley ferm. În cele din urmă începe să se simtă neliniștită cu el și încearcă să se întoarcă la părinți. El o întreabă, de ce să te mai întorci la ei, din moment ce eu sunt prietenul de care ai nevoie? Înspăimântată de-a dreptul, încearcă să fugă de lângă el. Bărbatul își pierde răbdarea. Iar fata moare în mâinile lui.

– Poate că n-a avut intenția s-o omoare, continuă Begley. Poate că lucrurile au scăpat de sub control și nu și-a dat seama decât când a fost prea târziu că fata nu mai respira. Indiferent cum ar fi, însă, indiferent dacă a violat-o sau nu, a scăpat basma curată.

Închise ochii ca și când ar fi urmărit acțiunile și s-ar fi gândit la cum acționase făptașul.

– Mai târziu, când n-a fost prins și nimeni nu s-a uitat la el ca la cel vinovat, și-a dat seama cât este de ușor. Și a prins gust. Dominația este expresia ultimă și cea mai înaltă a eului. Este chintesența puterii să poți să iei soarta cuiva în mâinile tale și să-i controlezi destinul.

Și în timp ce face ascensiuni pe gheață sau fel de fel de alte aiureli de genul ăsta, își dă brusc seama că nu mai e la fel de incitant ca altădată. Adrenalina nu mai pompează așa cum o făcea cândva. Se gândește apoi la plăcerea pe care o simțise când o omorâse pe fata aia și, dintr-odată, simte nevoia s-o facă din nou.

Atunci se decide să se întoarcă la Cleary și să vadă ce fel de ajutor ar putea oferi altei femei aflate în suferință ca să vadă dacă mai poate simți din nou aceeași plăcere extraordinară. Se întoarce aici pentru că riscul de a fi prins este aproape inexistent. Consideră că polițiștii de

aici sunt niște nătărăi, nici pe departe așa de deștepți ca el. Plus că sunt o mulțime de locuri unde să se ascundă, hectare întregi de natură sălbatică unde să ascunzi cadavrele. Îi place aici. Este locul perfect pentru distracțiile lui excitante.

Când termină de relatat acest scenariu imaginar, vocea lui Begley era deja furioasă. Deschise larg ochii.

– De ce nu înaintăm? Șterse parbrizul cu mâneca și întrebă:

– De ce dracu' nu mai înaintăm?

În cabina camionului care împrăștia nisip, Dutch își pierdea rapid răbdarea.

– Poți să faci mai mult decât atât, Cal.

– Aș putea dacă nu ai mai țipa la mine.

Vocea lui Hawkins suna de parcă ar fi fost gata-gata să-i dea lacrimile.

– Mă faci să am emoții. Cum crezi că pot să conduc când mă înnebunești cu fiecare răsuflare? Lasă naibii ce am spus eu despre nevastă-ta, că nu vrea să fie salvată. N-am vrut să te enervez. Am pus și eu o întrebare.

– Problema cu Lilly mă privește numai pe mine.

Hawkins mormăi ceva de genul „Nu mai este", dar Dutch se făcu că nu aude pentru că, într-adevăr, Hawkins avea dreptate. Și apoi, se apropiau de cea de-a doua curbă în ac de păr a drumului, cea pe care nu reușiseră s-o ia noaptea trecută. Voia ca Hawkins să-și concentreze toată atenția pe schimbătorul de viteze.

Schimbă într-o viteză inferioară și Dutch observă că omului îi tremurau mâinile. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe Hawkins să tragă un gât dintr-o sticlă de whisky. Știa din proprie experiență că o picătură după o noapte de beție te ajuta să nu-ți mai tremure mâinile. Dar acum era prea târziu. Hawkins intră în curbă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Sau încercă să intre.

Roţile din faţă urmară comanda volanului. Se întoarseră spre dreapta. Dar camionul refuză să le urmeze. Continuă să meargă drept spre râpa din partea cealaltă despre care Dutch ştia că are cel puţin trei metri.

– Întoarce!

– Asta încerc să fac!

În timp ce coroanele copacilor se reflectau tot mai ameninţător în parbriz, Hawkins gemu şi apăsă din reflex pe ambreiaj şi pe frână, apoi dădu drumul volanului şi-şi acoperi ochii cu braţele.

Dutch nu avea cum să oprească inerţia frânei. Plugul se izbi de balustradă, care se rupse şi adăugă alte câteva tone forţei inerţiei. Roţile din faţă depăşiră marginea şi rămaseră câteva secunde atârnate în gol, după care porniră înainte.

Dutch îşi aminti de filmul *Duelul*, în care în scena cea mai palpitantă, un camion uriaş cu optsprezece roţi derapa de pe autostradă şi se prăvălea pe versantul muntelui. Secvenţa fusese filmată cu încetinitorul. Aşa se desfăşurau lucrurile şi acum pentru el – privea şi trăia coborârea inexorabilă într-o mişcare chinuitor de înceată.

Vedea ca prin ceaţă. Toate imaginile se amestecau. Dar sunetele îşi păstrau toată claritatea. Parbrizul zornăia. Bolovanii îngheţaţi se loveau de partea inferioară a şasiului. Crengile trosneau rupându-se. Metalul scrâşnea. Hawkins urla înspăimântat. Şi-şi auzea şi propriul răcnet incredibil de animal înspăimântat căruia nu-i venea să creadă ce i se întâmpla.

De fapt, probabil că tot copacii le salvaseră viaţa. Dacă panta n-ar fi fost foarte împădurită, căderea ar fi fost mai rapidă şi din acest motiv mortală. După ceea ce păru o eternitate, camionul se izbi de un obiect nemişcat cu un zgomot puternic. Inerţia îi aruncă înainte, deşi nu

mai mergeau. Apoi camionul renunţă la rezistenţă şi rămase nemişcat.

În mod miraculos, creierul lui Dutch nu fusese lichefiat instantaneu în urma impactului. Era conştient şi uimit când îşi dădu seama că era în viaţă şi, în mare, nici nu era rănit. Se pare că şi Cal supravieţuise. Dutch îl auzea cum geme jalnic. Îşi desfăcu centura de siguranţă, se propti cu umărul în portieră şi o deschise. Se rostogoli în jos, oprindu-se la câţiva metri de camion, în zăpada care îi ajungea aproape până la mijloc, după ce reuşi să se ridice în picioare.

Încercă să se orienteze, dar era orbit de zăpada suflată de viscol, care părea direcţionată direct spre ochii lui. Nici măcar nu vedea ce anume oprise rostogolirea camionului. Tot ce vedea era o pădure întunecată de trunchiuri de copaci pe un câmp de un alb strălucitor.

Dar nici nu era nevoie să vadă.

Auzea.

Simţea vibraţiile în pământ, în trunchiul copacului de care se rezemase, în străfundul rărunchilor. Nu se mai obosi să strige ca să-l avertizeze pe Cal Hawkins, nici să încerce să-l scoată afară din camionul zdrobit unde era în mare pericol.

Înfrângerea îi luase orice iniţiativă, îl imobilizase.

Inutilitatea vieţii lui culmină în acest ultim moment. Era foarte aproape de moarte acum şi asta din cauză că speranţele lui de a ajunge la Lilly fuseseră zdrobite.

Wes se uita la camionul cu nisip care dispărea dincolo de marginea şoselei şi nu-i venea să creadă. Sări jos din maşină şi rămase în dreptul portierei deschise, ca şi când, dacă ar fi stat afară, ar fi înţeles mai bine ce se întâmplă. Auzea cum camionul îşi croieşte drum cu plugul pe panta muntelui. Se auzi un zgomot asurzitor de

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

metal care scrâşneşte, urletul de moarte al camionului. După aceea urmă o tăcere stranie, încă şi mai înspăimântătoare. Liniştea era atât de adâncă, încât Wes auzea fâşâitul fulgilor de zăpadă care se frecau de geaca lui.

Tăcerea fu ruptă de Begley şi Wise, care se apropiară cât de repede le permitea panta alunecoasă. Maşina lor era cu mult în urma lui Wes şi nu avuseseră parte de aceeaşi priveliştе. Begley ajunse primul la el, gâfâind şi scoţând nori de aburi pe gură.

– Ce s-a întâmplat?

– Au derapat dincolo de bordură.

– La dracu'!

Begley nu-l certă pe Hoot pentru limbaj. În momentul acela, toţi trei auziră un alt zgomot pe care nu-l puteau identifica, dar care ştiau că este o continuare a dezastrului. Schimbară între ei priviri înspăimântate.

Mai târziu îşi dădură seama că ce auziseră era zgomotul făcut de copacii care se despicau. Copaci pe care trei oameni abia reuşeau să-i cuprindă, fuseseră smulşi din rădăcini ca nişte scobitori. În acel moment nu vedeau însă nimic, din cauza camuflajului alb perfect.

Vorbind în numele tuturor, Wes întrebă:

– Asta ce naiba mai este?

Şi apoi văzură. Cădea din norii de ceaţă şi de zăpadă, cu destinaţia pământ, ca o rachetă cosmică cu luminile roşii strălucind. Turnul centralei electrice de legătură se prăbuşi pe pământ cu o asemenea forţă, încât nici grosimea stratului de zăpadă nu reuşi s-o atenueze. Mai târziu, Wes a relatat celor cărora le povestise întâmplare că maşina lui sărise în sus pe verticală cu toate cele patru roţi.

Stătea împreună cu cei doi agenţi FBI muţi de uimire şi rămaseră aşa încă vreo câteva secunde, incapabili să

absoarbă ceea ce văzuseră cu ochii lor, nevenindu-le să creadă că supravieţuiseră. Dacă turnul ar fi căzut cu treizeci de metri mai aproape, i-ar fi strivit pe toţi.

Nu ştiau nimic de Dutch. Wes nu putea decât să spere că el şi Hawkins supravieţuiseră. Dar mai era încă o victimă: drumul de pe Muntele Laurel. Acum era blocat de câteva tone de oţel şi resturi de copaci care formau o baricadă de înălţimea unei case cu două etaje şi aproape la fel de lată. Nimeni nu mai putea să urce pe acest drum. Şi era la fel de imposibil pentru oricine să coboare.

19

Lilly mai puse un lemn pe foc peste cele care se transformaseră deja în scrum pe grătarul şemineului. Era foarte zgârcită cu ele, punea numai câte unul din când în când şi asta numai atunci când focul era gata-gata să se stingă. Cu toată zgârcenia ei, grămada de lemne pe care o cărase înăuntru ceva mai devreme se micşorase rapid, iar acum nu mai rămăseseră decât câteva surcele pe care le tăiase din butucii mai mari. Dacă lemnul continua să ardă cu viteza asta, s-ar putea să ajungă pentru încă două ore.

Nu ştia ce va face când se vor termina. Chiar şi în interiorul cabanei, dacă nu mai aveau foc mureau probabil de frig noaptea următoare. Era absolut necesar ca focul să reziste. Dar – şi aici era ironia – extenuarea provocată de căratul lemnelor în interior ar fi ucis-o oricum.

– Lilly?

Strânse din buze şi închise ochii, dorind să-şi poată închide la fel de bine şi urechile. Vocea lui era mult prea convingătoare, argumentele lui mult prea rezonabile. Dacă

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

se lăsa convinsă de ele, ar fi putut deveni victima numărul şase.

Discuţia cu el era obositoare. Se învârteau în cerc şi nu ajungeau nicăieri. Nu avea de gând să-i dea drumul, iar el avea un întreg arsenal de argumente de ce ar trebui să-i dea drumul. Şi mai era şi respiraţia ei şuierătoare. Vorbitul o accentua, aşa că încetase să-i mai răspundă.

– Lilly, spune ceva, dacă mai eşti conştientă, ştiu că mă auzi.

În tonul lui se simţea o nuanţă de supărare, accentuată de refuzul ei de a răspunde. Lilly îşi părăsi locul de lângă cămin şi se duse la fereastra din living, privind în trecere spre uşa de la dormitor.

– De ce nu stai liniştit?

Dădu la o parte draperia şi privi afară, sperând să vadă ceva mai departe decât la câţiva metri de terasă. Vârful muntelui devenise un peisaj străin, alb, nemişcat şi tăcut.

– S-a mai potolit viscolul?

Dădu din cap negativ, apoi se întoarse de la fereastră şi-şi îmbrăţişă coatele ca să se mai încălzească. Plecase de lângă foc şi timpul acesta chiar şi aşa de scurt permisese frigului să pătrundă prin toate hainele pe care le avea pe ea. Îşi pusese în picioare toate şosetele pe care le avea, dar picioarele îi rămâneau tot reci. Ar fi vrut să sufle în mâini ca să le încălzească, dar trebuia să respire cu economie.

Tierney nu se plânsese că îi este frig. Eforturile lui continue de a scăpa de cătuşe îl făceau să-i fie cald. Decisese se pare că merita să se umple de julituri şi zgârieturi ca să scape din cătuşe. Nici măcar nu se străduise să acopere zgomotul făcut de cătuşele care zăngăneau. Lilly auzea zăngănitul continuu al metalului pe metal, bufniturile tăbliei patului care se izbea de perete

şi blestemele şi înjurăturile lui de ciudă când cătuşele refuzau să se deschidă.

– Cum mai stăm cu lemnele de foc?

– Deocamdată e în regulă.

– Deocamdată. Dar mai târziu? Peste o oră?

Lilly păşi în cadrul uşii.

– Am să mă gândesc atunci.

– Când o să ai nevoie de lemne, o să fie prea târziu să te mai gândeşti.

Dăduse glas celor mai rele presimţiri ale ei, aşa că nu-şi mai risipi efortul de a respira ca să-l contrazică.

– Mai vrei o pătură… pe picioare? Se silea să facă pauze între cuvinte ca să inspire.

– Când ai luat ultima doză de medicament?

– Pilula mea? şopti ea. Ieri-dimineaţă.

– Nu pari foarte sigură.

Oare chiar poate să-mi citească gândurile?

Adevărul era că nu-şi amintea dacă îşi luase pastila dimineaţa trecută. Când se gândea acum, nu putea să-şi reamintească momentul în care luase medicamentul. Făcuse mai multe drumuri în oraş. Se dusese la compania de mutări ca să cumpere câteva cutii de ambalaj. După aceea, îşi aduse aminte că se oprise la un bancomat ca să scoată bani pentru drumul înapoi la Atlanta.

Ultima ei oprire înainte să se întoarcă la cabană fusese la farmacie. Luase ultima pastilă cu o seară înainte. Din fericire, când începuse să vină frecvent la Cleary, îl rugase pe unul din medicii locali să-i facă o reţetă de teofilină, medicamentul care o ajuta să prevină crizele de astm. Reţeta suplimentară era o măsură de siguranţă, ca să nu rămână niciodată fără medicamente.

Ieri William Ritt îi onorase reţeta. Dar de aici amintirile ei se învălmăşeau. Nu-şi mai amintea dacă luase tableta când se oprise la tejgheaua cu băuturi răcoritoare

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ca să cumpere o coca-cola cu vanilie de la Linda Wexler sau dacă aşteptase s-o ia când ajunge la cabană.

Dar e clar că nu uitase s-o ia. Nu uita niciodată să-şi ia medicamentele. Făcea parte din rutina ei zilnică. Dar ieri fusese o zi neobişnuită şi nu numai în privinţa programului. Dutch îi provocase o tensiune emoţională uriaşă. O aştepta când se întorsese la cabană. Şedea pe marginea canapelei şi privea în gol, cu umerii căzuţi, îmbufnat. În loc de bună ziua îi spusese: „Lilly, cum ai putut să-mi faci una ca asta?"

Ţinând seama de evenimentele care urmaseră s-ar putea să fi uitat să-şi ia pastila.

– Lilly, eşti sigură că ai luat-o ieri?

Îşi concentră din nou atenţia asupra lui Tierney.

– Bineînţeles că sunt sigură.

– Dar au trecut deja douăzeci şi patru de ore.

Sau treizeci şi şase.

– I s-a dus efectul, spuse el. Eşti în pericol.

– Ei bine, aşa se întâmplă… când descoperi… că eşti blocată cu un criminal în serie.

– Ştii că nu sunt ucigaş. Deschide cătuşele astea. Mă duc să-ţi aduc medicamentele.

Ea refuză din cap.

– Nu mai avem timp.

– O să fim salvaţi…

– Nimeni n-o să vină sus pe munte acum, cel mai curând mâine-dimineaţă, poate nici atunci. Şi dacă te gândeşti la cine ştie ce elicopter sofisticat, mută-ţi gândul. Nici cel mai curajos pilot nu va fi de acord să vină pe un viscol ca ăsta şi să rişte să fie doborât de vânt sau strivit de muntele pe care nu-l poate vedea.

– Oricum…

– Nu se va întâmpla aşa ceva, spuse el cu o asprime

crescândă în voce. Poate că tu vrei să te joci cu viaţa ta, dar eu nu sunt dispus s-o fac. Adu cheia.

– Ar putea să vină… pe jos.

– Nimeni nu este aşa de nebun.

– În afară de tine.

Replica îl reduse la tăcere, dar numai pentru câteva secunde.

– Aşa este. În afară de mine. Risc orice ca să te ţin în viaţă. Nu vreau să mori, Lilly.

– Nici mie nu-mi place… prea mult… ideea asta.

– Dă-mi drumul să mă duc.

– Nu pot.

Buzele lui se albiră de furie.

– Dă-mi voie să-ţi spun eu ce nu poţi să faci. Nu-ţi poţi permite să mă ţii legat de nenorocitul ăsta de pat. Fiecare secundă petrecută cu discuţii despre chestia asta ia timp şi îţi iroseşte respiraţia şi aşa precară. Adu cheia şi descuie …

– Nu!

– … nenorocitele astea de cătuşe!

Lumina se stinse.

Dora Hamer se apropie de uşa camerei lui Scott. Tăcerea părea oarecum ameninţătoare în casă când nu se mai auzea vibraţia pereţilor din cauza muzicii stereo. Bătu de două ori:

– Scott, ai păţit ceva?

Băiatul deschise uşa imediat, ca şi când ar fi aşteptat-o.

– N-am păţit nimic, atâta doar că s-a stins lumina.

– Cred că s-a stins în tot oraşul. Nu văd lumină nici la vecinii noştri. Îţi este destul de cald?

– Am să-mi mai pun un pulover.

– Asta te poate ajuta un timp, dar casa se va răci

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

imediat. Până revine curentul, va trebuit să te bazezi numai pe focul din şemineu. Vrei să mai aduci nişte lemne din garaj?

– Sigur, mamă.

– Şi ia şi lanterna pe care o luaţi tu şi tati în excursie. Avem baterii pentru ea?

– Aşa cred. Am să verific.

Băiatul dispăru pe hol. Dora merse puţin în spatele lui, apoi intră repede în dormitorul lui. Formularele de cerere pentru colegii erau împrăştiate peste tot pe masă. Nu avea timp să se uite la ele, dar aruncându-şi o privire îşi dădu seama că lucrase la ele, aşa cum îi ordonase Wes.

Se duse rapid la cea mai apropiată fereastră şi se uită să vadă dacă detectorul sistemului de alarmă era intact. Doi magneţi, unul pe cadrul ferestrei şi altul pe cadrul uşii formau o legătură care, dacă era ruptă, declanşa alarma, atunci când aceasta era în funcţiune. Componentele erau aliniate, aşa cum trebuiau să fie. La fel şi la cea de-a doua fereastră pe care o verifică.

Nedorind să fie surprinsă spionând, se opri şi ascultă. Îl auzea pe Scott cum punea lemnele în spaţiul de lângă şemineul din living. Îl auzi cum îşi scutură praful de pe mâini în timp ce se îndrepta spre garaj ca să mai aducă încă un braţ de lemne.

Se duse la a treia fereastră. Cei doi magneţi asigurau legătura necesară, perfect. Dar cel de pe rama ferestrei era un magnet obişnuit, o jucărie. Fusese folosit ca să înlocuiască conectorul lipsă şi poziţionat în aşa fel încât nici o conexiune să nu fie întreruptă dacă se deschide fereastra.

– Mamă!

Când se auzi strigată, Dora sări în sus ca şi când ea ar fi fost cea vinovată. Ieşi repede din dormitorul lui,

sperând că arăta mai stăpână pe sine decât se simţea şi se duse în living.

– Să pun lemne şi aici, pe grătarul din faţa căminului?

– Bună idee. N-o să mai trebuiască să te duci afară mai târziu.

– Perfect. Vrei să aprind lanterna?

– S-o păstrăm pentru la noapte.

– Bidonul de petrol este practic plin. Am să-l las împreună cu lanterna în bucătărie.

– Foarte bine. Avem lumânări pe care le putem folosi până se lasă întunericul. Şi avem şi o mulţime de baterii pentru lanternă.

Se luă după el până în bucătărie, de unde el dispăru apoi pe uşa de la garaj. Ar fi vrut să se ia după el, să-şi pună braţele pe umerii lui şi să-l strângă tare la piept. Wes o acuza mereu că îl răsfaţă. Şi ce-i cu asta? Era copilul ei. Chiar dacă ar fi trăit suficient ca să-l vadă bătrân, tot copilul ei l-ar fi considerat şi tot ar fi vrut să-l protejeze. Se întâmpla ceva cu el şi, indiferent ce ar fi fost, era bolnavă de îngrijorare. Era, de fapt, numai o figură de stil. După descoperirea din dormitorul lui, simţea că o ia cu ameţeală de frică. Deconectase alarma de la fereastra lui ca să nu se declanşeze atunci când ieşea pe geam. Ce altă explicaţie ar fi putut avea lipsa magnetului? De cât timp dura situaţia asta? Fusese oarbă, surdă, proastă că nu ştiuse că pleacă de acasă?

Numai printr-o întâmplare ajunsese să-l suspecteze. Punea aşternuturi curate în camera lui în dimineaţa aceea şi îi observase ghetele de lângă pat.

Erau nişte ghete foarte bune, etanşe la apă, căptuşite, foarte potrivite pentru un viscol. Dar Scott nu le avea în picioare aseară când venise împreună cu Wes la masa de seară. Şi nu ar mai fi trebuit să plece de acasă după aceea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dar iată că ghetele stăteau aici, pe pardoseala din dormitorul lui şi în jurul lor se formaseră două mici băltoace de apă de la zăpada care se topise de pe ele. Îi stătea pe limbă să-l întrebe când fusese afară cu ele, dar se oprise la timp. Hotărâse că trebuie să aibă dovezi mai clare înainte să-l acuze că pleacă pe furiş de acasă. Întreruperea curentului îi oferise posibilitatea să facă o investigaţie.

Cu toate acestea, acum când putea să-l întrebe ce se întâmplase cu sistemul de alarmă, nu avea puterea – sau era prea laşă – s-o facă. Sigur că era suficient de mare ca să plece şi să vină când doreşte. Wes îi impunea o oră de culcare, dar dacă Scott voia să plece de acasă, Wes nu prea avea cum să-l împiedice, în afară de faptul de a-l imobiliza fizic.

Aşadar, de ce nu-l înfrunta pe Wes şi nu ieşea pur şi simplu pe uşă? De ce pleca pe furiş? Şi mai erau şi alte schimbări pe care le observase la el. Băiatul ei dulce, blând şi plin de atenţie devenise morocănos şi impulsiv. Era retras, ostil şi imprevizibil.

Probabil că explicaţia era, parţial, în presiunea pe care o exercita în permanenţă Wes asupra lui. Dar Dora îşi cunoştea bine fiul şi se temea că aceste schimbări de personalitate erau provocate de ceva mai grav decât sacâielile lui Wes. Scott nu mai era el însuşi şi Dora dorea să ştie de ce.

Se duse cu mintea înapoi încercând să stabilească când observase aceste schimbări. Primăvara trecută. Cam pe când... Totul se opri în sufletul Dorei. Scott începuse să se schimbe cam din momentul în care încetase să se mai întâlnească cu Millicent Gunn.

Când sună telefonul, tresări speriată.

– Răspund eu, spuse Scott. Probabil că este Gary. Tocmai se întorsese din garaj. Puse lanterna pe masa

din bucătărie, apoi apucă telefonul. Era un tip de telefon de perete demodat, fără identificarea apelului şi fără nici un fel de altfel de dispozitive care ar fi avut nevoie de electricitate.

– A, bună, tati. Scott ascultă câteva clipe, apoi spuse: Cum aşa? Da, este chiar aici. Îi dădu telefonul Dorei. E de la spital.

Begley nu avea niciun sentiment de compasiune pentru Dutch. De fapt, îi venea să-i ardă una cu piciorul lui mărimea 46 direct în fund. Dar se hotărî să vorbească frumos.

– Faţa dumitale arată ca un hamburger crud.

– Nu sunt decât zgârieturi superficiale.

Şeful poliţiei şedea pe marginea mesei de consultaţii şi semăna cu un sac de cartofi de cincizeci de kilograme plin numai pe trei sferturi.

– Medicul mi-a scos cioburile. Aştept să vină asistenta cu nişte antiseptic. Poate că n-o să arate foarte frumos, dar e în ordine.

– Arăţi mai bine oricum decât Hawkins. Şi-a rupt un braţ, iar pe celălalt, care era dislocat din umăr, l-au pus la loc. Dar o să fie mai greu cu gleznele. Amândouă sunt făcute ţăndări.

– Aş fi preferat să fie craniul lui, murmură Burton.

– Domnul Hawkins era intoxicat, spuse Hoot din locul unde stătea, în interiorul perdelei care asigura o anumită intimitate în zona de tratament de la Camera de Urgenţă. De cealaltă parte a perdelei îl auzeau pe Hawkins cum geme.

– Procentajul de alcool din sânge era cu mult peste limita legală.

– Atunci înseamnă că m-a mințit, se apără Dutch. L-am întrebat dacă a băut şi mi-a spus că...

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Begley i-o reteză brusc:

– Cred că dumneata auzi numai ceea ce dorești să auzi.

– Refacerea gleznelor va necesita operații delicate, spuse Hoot. Nu se pot face aici. Din cauza vremii, ar putea dura câteva zile până când să poată fi transportat la un spital care să aibă o echipă chirurgicală. Între timp, omul suferă îngrozitor.

– Uite ce este, spuse Burton-ursuz, nu e vina mea că omul e un bețivan.

– N-ar fi putut să urce drumul acela nici dacă ar fi fost treaz, mugi Begley. Din cauza dumitale, acum tot ținutul a rămas fără curent electric. Avem norocul că spitalul are propriul generator, căci altfel ai sta în frig și pe întuneric și ai arăta ca un monstru cu aşchii de sticlă înfipte în obraz.

Camionul lui Hawkins se lovise de unul din cei patru stâlpi de susținere ai stației de transformare. În condiții obișnuite, probabil că ar fi rezistat impactului, dar cantitatea mare de zăpadă și de gheață de pe acoperiș îngreunaseră foarte mult construcția care se prăbușise, antrenând în cădere câțiva copaci seculari și firele de înaltă tensiune. Ceea ce era mai rău, se prăbușise de-a curmezișul drumului de munte, blocând definitiv accesul spre vârf.

Dutch Burton lăsase sentimentele să-i întunece rațiunea. Era un comportament inacceptabil pentru orice bărbat, dar absolut de neiertat pentru un funcționar public. Hotărârea lui, inspirată de gelozie, de a urca pe drumul de munte astăzi fusese irațională și periculoasă, iar rezultatul fusese o mulțime de victime: Hawkins probabil infirm pe toată viața; camionul cu nisip era distrus și asta în timpul unuia dintre cele mai cumplite viscole ale deceniului, iar pana de curent electric se întindea în câteva districte învecinate.

O adevărată catastrofă.

Dar ceea ce îl exaspera cu adevărat pe Begley era că prostia lui Burton eliminase orice posibilitate să mai ajungă la Tierney. Ar fi putut chiar să încerce din nou, înainte să se curețe drumul de acces, ceea ce ar fi putut să dureze câteva săptămâni sau până când vremea se îmbunătățea suficient pentru ca un elicopter să-l poată duce acolo. În orice caz, se pierdea un timp prețios. Iar irosirea timpului nu făcea parte din ocupațiile preferate ale lui Begley. Considera că acesta este de-a dreptul un păcat.

Consolarea lui era că nu era singurul paralizat de această situație. Și Ben Tierney era blocat.

– Vă rog să mă scuzați, spuse Harris, tânărul polițist pe care îl întâlniseră mai devreme la secție, băgând capul pe după perdea.

– Ce este?

– M-au sunat cei de la dispecerat prin radio. Doamna și domnul Gunn sunt la sediu.

– La naiba, sâsâi Burton. Numai ei mai lipseau. Spune-le celor de acolo să le transmită că sunt la spital, să se ducă acasă și am să trec eu pe la ei imediat ce pot.

– Au încercat deja, spuse Harris. Dar nimic nu-i poate clinti din loc. Nu vor să stea de vorbă cu dumneavoastră, vor să știe dacă este adevărat că Ben Tierney este domnul Albastru.

Begley văzu roșu înaintea ochilor. Reuși să-și mențină volumul vocii la o intensitate rezonabilă, dar vibra de furie.

– Sper că glumești.

– Nu, domnule.

Begley făcu un pas spre tânărul polițist.

– Cine le-a spus? Cine le-a spus că ne interesează Tierney? Dacă dumneata ai fost acela, Harris, îți sudez insigna de scrot!

– Nu eu, vă jur, domnule. Gus Elmer. Bătrânul acela de la cabană.

– I-am spus să nu pomenească nimic despre investigație, spuse Hoot.

– Nu cred că a vorbit intenționat, spuse Harris. Nu a vorbit cu Gunn direct. A dat telefon verișoarei sale ca să vadă cum se simte, dacă se descurcă cu viscolul și dacă îi funcționează soba. Și i-a scăpat fără să vrea...

– *I-a scăpat?*

Mugetul lui Begley îl trezi pe Hawkins din amețeala provocată de medicamente și acesta gemu tare. Harris făcu precaut un pas înapoi.

– Verișoara lui calcă rufele doamnei Gunn, explică el, ca un fel de scuză. Cred că ea s-a simțit într-un fel obligată să le spună, știți...

– Pentru cine altcineva mai calcă rufe verișoara domnului Elmer? Harris nu remarcă sarcasmul din vocea lui Begley. În timp ce polițistul își cântărea răspunsul, Begley se întoarse spre Dutch Burton. Aș dori să folosesc biroul dumitale pentru discuția cu soții Gunn.

– Perfect, dar vin și eu?

– Ce facem cu fața dumitale?

– O să-mi dau cu niște cremă.

Ieșiră cu toții afară. Begley îi aruncă o privire lui Cal Hawkins în timp ce trecea pe lângă patul lui. Legat la perfuzii, se cufundase din nou în somn. Deși îi luase apărarea în fața lui Burton, nu simțea nici un fel de simpatie pentru el. După ce se urcară în mașini, Hoot spuse:

– Credeam că aveți oricum intenția să stați de vorbă cu soții Gunn, domnule.

– Aveam intenția să mă duc pe la ei imediat ce plecam de la spital.

– Atunci de ce v-ați supărat așa de tare acolo?

– Speram să-i sperii suficient ca să înțeleagă cât de

important este să menținem cercetarea secretă. Trebuie să-l arestăm pe Tierney înainte ca localnicii să afle că îl căutăm.

– Dar vedeți cât de repede circulă bârfele.

– Tocmai asta mă îngrijorează, Hoot. Dacă nu-l prindem pe Tierney destul de repede, mi-e teamă că o bandă de răzbunători, conduși chiar de șeful poliției, vor presupune că el este domnul Albastru și vor lua problema în mâinile lor. Indignarea îndreptățită nu mai ține seama de lege în astfel de situații.

Băieții ăștia cumsecade, din dorința de a-și proteja femeile, pot să recurgă la legea nescrisă a munților. Dacă ajung la Tierney înaintea noastră o să aibă noroc dacă o să-i citească cineva drepturile în timp ce se va îneca în propriul sânge. Și îți dai seama ce pradă este asta pentru presă. O să amintească iarăși de Ruby Ridge și de Waco Fanaticii controlului armelor o să înnebunească de bucurie. Și o să iasă un tărăboi de nedescris.

– Și vor rămâne și multe întrebări fără răspuns.

– Exact. Ca, de pildă, unde să căutăm cele cinci cadavre.

Merseră în tăcere un timp, apoi Hoot spuse:

– Spuneați că vă e frică să nu se ducă să pună mâna pe Tierney, presupunând că este domnul Albastru. Dar dacă *nu este el?*

– Acesta este un alt lucru de care mi-e frică, se încruntă Begley.

20

Ca să conserve căldura trăsese draperiile complet. Când se stinse lumina, dormitorul se cufundă în întuneric.

– Era inevitabil, spuse Tierney.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Lilly aşteptă câteva secunde să i se obişnuiască ochii, apoi se duse la fereastră şi trase una din draperii la o parte. Întunericul prematur de afară îi oferi lui Tierney încă un argument.

– O să fie complet întuneric pe la mijlocul după-amiezii, spuse el. Ceea ce înseamnă că nu mai sunt decât două ore de lumină. Cam atât o să-mi trebuiască să ajung până la maşină şi înapoi, dacă plec acum.

Lilly îşi duse palmele la tâmple.

– Nu mai pot... să mă cert... cu tine.

– Atunci nu te mai certa. Desfă cătuşele.

– O să mă ucizi.

– Încerc să-ţi *salvez* viaţa.

Ea dădu din cap, chinuindu-se să inspire.

– Pot să... te identific... ca Albastru.

– Nu mai poţi să mă identifici în niciun fel dacă te sufoci.

– Un bilet.

– A, înţeleg, ai să laşi un bilet în care să le spui că eu sunt domnul Albastru. Ai să-l pui undeva unde să fii sigură că o să-l găsească.

Ea încuviinţă din cap.

– Dacă s-ar întâmpla asta aş putea să spun că ai început să halucinezi din cauza lipsei de oxigen şi că erai convinsă că pe pereţi dansau elefanţi. Or să mă creadă pe mine. Cât despre asta – arătă spre panglica albastră, acum răsucită pe balansor – am să le spun şi lor ce ţi-am spus şi ţie – că am găsit-o şi mă pregăteam s-o duc în oraş s-o predau autorităţilor.

Lilly făcu semn cu capul spre cătuşele lui.

– Da, o să fie mai greu să explic prezenţa cătuşelor, dar o să am o zi-două să mă gândesc la ceva plauzibil. Şi s-ar putea să-mi eliberez mâinile înainte să vină cineva aici.

– Nu cred... spuse ea, arătând spre încheieturile lui însângerate. Chiar dacă... eu mor... o să te prindă.

Încheind discuţia, se întoarse să plece din cameră.

– Care este cel mai rău lucru care ar putea să se întâmple?

Femeia se opri, dar nu se întoarse.

– Dacă îmi dai drumul, insistă el, care este lucrul cel mai rău care se poate întâmpla, Lilly? Să zicem că eu sunt domnul Albastru. Să zicem că te ucid şi tu nu poţi să mă arăţi cu degetul autorităţilor. O să mori oricum. În câteva ore, dacă nu mai repede. Şi atunci cum aş putea să te ucid eu într-un mod mai cumplit?

Se întoarse cu faţa spre el:

– Salvez... o altă victimă.

– Aha, înţeleg. Nu vrei să-mi dai drumul ca să nu mă laşi să victimizez o altă femeie sau să-ţi fac şi ţie ce le-am făcut celorlalte femei. Asta este?

Lilly aprobă din cap.

– Foarte bine. Şi foarte altruist. Pui vieţile celorlalţi mai presus de propria viaţă.

Se gândi o clipă la asta, apoi continuă:

– După ce mă întorc cu doctoriile tale şi după ce car înăuntru suficiente lemne de foc pentru încă o zi, te las să-mi pui din nou cătuşele. Am să rămân legat cu cătuşele până vom fi salvaţi.

Lilly încercă să râdă, dar nu avea suficient oxigen pentru asta.

– Nu sunt... chiar aşa de naivă... nu-mi lipseşte oxigenul chiar aşa de mult... deocamdată.

– Nu crezi că am să mă ţin de cuvânt?

– Nu.

– Poţi să mă crezi. Îţi jur, Lilly. Poţi să ai încredere în mine.

– Dă-mi un motiv... un singur motiv...

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Deşi îşi propusese să nu plângă, ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu plânge, şopti el sever.

Atrasă de privirea lui dură şi de amintirea sărutului, făcu un pas mai aproape de el.

– Dă-mi... un motiv... de ce ar trebui să am încredere în tine, Tierney.

Tocmai voia să vorbească, când telefonul ei sună. Timp de o secundă sau două, nu-şi dădu seama ce însemna sunetul acesta şi nici de unde venea, rămase cu privirile aţintite asupra lui Tierney, care părea la fel de uluit de sunetul neaşteptat.

Când îşi dădu seama ce este, îl scoase febril din buzunarul hainei şi deschise capacul.

– Dutch! Dutch!

Vocea ei era numai un hârâit, dar nu conta. Telefonul murise din nou. Legătura fusese numai temporară. O tachinase. Soarta se juca cu ea.

Suspină şi se lăsă în genunchi, strângând telefonul la piept în tăcere.

– Lilly, nu plânge!

– Lasă-mă în pace!

– Nu ai voie să plângi. Ai să înrăutăţeşti lucrurile.

Plânsul se termină într-un acces de tuse. Spasmele îi zguduiau tot corpul, îi contractau toţi muşchii, îi storceau aerul preţios din plămâni. În timp ce se lupta să respire, mintea ei înregistră înjurăturile neputincioase ale lui Tierney şi eforturile dublate de a-şi scoate cătuşele. Avu nevoie de câteva minute pentru a controla tusea, dar în cele din urmă aceasta cedă şi se transformă într-un şuierat prelung.

– Lilly.

Femeia ridică privirea şi îşi şterse lacrimile. Tierney aruncase pătura de pe picioare şi se lupta cu cătuşele ca

un animal prins într-o capcană, mai-mai să-şi smulgă mâinile pentru a ajunge la ea.

– Este adevărat că ţi-am dat puţine argumente pentru care ar trebui să ai încredere în mine, spuse el. Şi multe motive ca să nu ai încredere în mine. Dar cred că ştii că nu ai de ce să te temi de mine. Bazează-te pe instinctele tale. Ai încredere în ele, chiar dacă în mine nu ai. Continuă să se uite la ea câteva secunde. Nu muri alături de mine.

Lilly îi analiza toate trăsăturile feţei, încercând să descopere o urmă de viclenie. Dacă era un fustangiu seducător, ar putea să-şi dea seama după ceva? Ar putea să descopere o răutate ascunsă? Se uita la el cât putea de intens, dar nu vedea nicio urmă de duplicitate. Dacă exista, era extrem de iscusit în a o masca. Părea sincer şi suficient de demn de încredere ca s-o facă să se îndoiască de ea însăşi. Dar nici victimele lui nu-şi dăduseră seama de duplicitatea lui. Şi ele avuseseră încredere în el. Probabil că expresia feţei ei transmisese decizia că nu se lasă înduplecată, căci spuse furios:

– Foarte bine, ignoră-ţi instinctele şi gândeşte-te la logică. Uită de ziua petrecută pe râu. Nu contează nici sărutul de aseară. Aruncă toate la gunoi, dar gândeşte-te la şanse!

– Şanse?

– Dacă rămâi în viaţă, o să ai o şansă să-l prinzi pe domnul Albastru. Dacă mori, nu mai ai niciuna.

Nu ştiu ce să fac, gemea mintea ei, dar singurul sunet care îi ieşi din gâtlej fu un gâjâit înspăimântător.

– Chiar şi o şansă foarte mică este mai bună decât niciuna, Lilly.

Argumentul era sănătos. Dar imediat ce o să-i dea drumul, probabil că o va ucide. Mica ei şansă de a-l încrimina va muri odată cu ea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Profitând de ezitarea ei, Ben adăugă:

– Am păstrat argumentul cel mai evident la urmă. Pistolul. Îl mai ai şi ştii cum să-l foloseşti. Ce pot să-ţi fac atât timp cât mă ţii la distanţă cu pistolul?

Lilly reflectă o clipă. Avea dreptate. După ce întoarse toate argumentele pe toate părţile, în ultimă instanţă era vorba de şansă. Se ridică încet în picioare. Luptându-se cu o uşoară ameţeală provocată de lipsa de oxigen, se întoarse şi ieşi din cameră.

– Lilly! La naiba!

Se întoarse aproape imediat, cu pistolul într-o mână şi cheile de la cătuşe în cealaltă.

– Slavă Domnului! exclamă el cu un oftat de uşurare.

Puse pistolul pe un scaun, departe de el. Se apropie de pat şi îi întinse cheia.

– Desfă-le... singur!

Imediat ce el puse mâna pe cheie, Lilly se dădu repede înapoi şi apucă pistolul, ţintind spre el.

Cătuşele îi permiteau exact atâta manevrabilitate încât să ridice o mână în sus şi s-a tragă pe cealaltă în jos. Cu o dexteritate uimitoare, potrivi cheia în găurica mică şi o răsuci. Brăţara de pe mâna lui dreaptă se deschise. În câteva secunde se deschise şi cealaltă. Apoi sări cu o mişcare de felină şi smuci pistolul din mâinile lui Lilly. Totul se petrecu înainte ca ea să poată să clipească, nu avusese suficient timp pentru ca creierul ei să prelucreze informaţia şi să dea comanda să tragă. Lilly se răsuci pe călcâie şi încercă să fugă de el, dar Ben îi înconjură talia cu braţul şi îi imobiliză braţul drept. O ridică de la podea şi o ţinu strâns lipită de pieptul lui.

– Încetează! îi porunci el, când ea începu să ţipe.

– Am ştiut eu, urlă ea cuprinsă de isterie. Am ştiut. Tu eşti ucigaşul! Lovi cu cotul liber în coastele lui şi îşi înfipse mâinile în dosul palmei lui. Ticălosule!

O duse fără prea multe fasoane şi o puse pe canapea, apoi îşi duse mâna la gură şi supse sângele care îi curgea din zgârieturile adânci.

Lilly rămase pe marginea canapelei numai atât cât fu necesar ca să inspire de mai multe ori, apoi se repezi din nou spre el, încercând să-l lovească în cap. Dar lipsa de oxigen îi afectase condiţia fizică. Braţele ei erau grele şi moi ca de cauciuc. Încercă să-l lovească cu pumnii în cap, dar încercările fură zadarnice. Cele mai multe dintre loviturile erau prea scurte sau aveau un impact neglijabil.

Când o apucă de umeri şi o împinse înapoi pe canapea, nu se simţi în stare să facă nimic altceva decât să se prăbuşească pe perne. Îşi băgă pistolul în cureaua de la pantaloni şi îşi şterse mâna sângerândă de blugi. Zgârieturile urâte începură să sângereze imediat din nou.

Gâfâia şi el aproape la fel de rău ca şi ea. Inspira cu zgomot şi clipea rapid, ca să-şi alunge ameţeala. Stătea uşor îndoit în faţă de la mijloc. Lovitura pe care i-o aplicase în coastele zdrobite nu-l lăsa să stea drept.

– Foarte bine, îşi spuse ea. Sper că ai nişte dureri înfiorzitoare. Încercă să vorbească cu voce tare, dar nu avea suficient oxigen.

Îl privea însă sfidător. Dacă o s-o ucidă, dorea să-l privească în ochi. Voia să se ducă în iad cu imaginea sfidării ei şi să o ţină minte pentru totdeauna.

Ben păru că vrea să-i spună ceva, dar se duse fără un cuvânt spre uşă şi o deschise. În câteva secunde se întoarse cu un braţ de lemne de foc, pe care le lăsă să cadă pe jos. Îngenunche şi aţâţă tăciunii pentru a aprinde din nou butucii care erau deja pe grătar. Lucrul acesta o nedumerea.

– Nu ai de gând că mă omori?

– Nu, spuse el, ridicându-se în picioare. Când se usucă, pune-i pe foc. O să te ţină câteva ore.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

[illegible]

— Ai promis.

— Știu foarte bine ce am promis, spuse el, [illegible]

[illegible]

Deschise ușa. Un vârtej de zăpadă îl înghiți imediat, apoi dispăru la fel de repede ca și el.

Celularul lui Lilly sună de două ori, apoi se întrerupse, ceea ce era mai chinuitor pentru Dutch decât dacă n-ar fi sunat deloc. Apelul ratat îl făcea să-i fie și mai rău, aducându-l la limita răbdării.

Atmosfera de la sediul poliției era mai aglomerată decât își amintea el s-o fi văzut vreodată de când era șeful poliției. Agenții federali erau și ei acolo. Agentul Wise îl prezenta solemn – [illegible] – pe Begley șerifului Gunn. Doamna Gunn părea uimită și mai mult decât ieri.

Din motive necunoscute lui Dutch, Wes era acolo când veniseră ei, bea cafea și sporovăia cu ofițerul de la recepție. Era prezent la ședințele consiliului, dar de când investigația poliției devenise treaba lui?

Harris îi urmase de la spital în mașina poliției. Era ca impresionat de Wise și Begley, se ținea după ei ca un cățeluș, împiedicându-se de propriile picioare mari în dorința lui de a fi de folos. Și de ce nu era afară, pe drum, acolo unde ar fi trebuit să fie? Și Dutch de ce nu-i ordona să se întoarcă la unitatea lui și să patruleze pe drum, unde ar fi putut să fie de oarecare folos în loc să stea aici, într-un loc și așa aglomerat, ca să se împiedice toată lumea de el?

Din anumite motive, Dutch nu avea energia necesară să se scape de tânărul polițist. Nu merita efortul de a-l lua la rost și de a-l investi cu autoritate. Se simțea într-un fel straniu detașat de ceea ce se întâmpla în jurul lui și se întreba nu în ce moment pierduse controlul, ci când încetase să-i mai pese.

Când intrase în peisaj FBI-ul în persoana nărozului Begley?

Sau atunci când Wes Hamer, chipurile cel mai bun prieten al lui, începuse să-l pupe în fund pe Begley cât mai frecvent cu putință?

Sau poate atunci când Cal Hawkins îi pusese întrebarea pe care și-o punea și el singur: *Doamna dumitale vrea să fie salvată?*

Nu se mai simțise atât de înfrânt de la ultimul lui eșec din Atlanta. Fusese lovitura de grație, o greșeală prea gravă pentru o măsură disciplinară cum ar fi suspendarea. Nu exista altă soluție decât să fie concediat. Atunci când scoți pistolul de serviciu împotriva unui copil de nouă ani, luând bâta lui de baseball drept armă pentru că ești beat mort, poliția nu are altă soluție decât să te dea afară. Nu se poate altfel. Nu mai primești nici pensie. Ești terminat.

La fel de înfrânt se simțea și astăzi. Trădat de toată lumea: de soție, de vreme, de cel mai bun prieten, de carieră, de soartă sau de stele sau de Dumnezeu știe ce altceva îi conducea destinul, care nu valora nici cât o ceapă degerată.

Simțea nevoia să bea ceva.

Harris îi conducea pe soții Gunn și pe agenții federali pe holul scurt care dădea spre biroul personal al lui Dutch. Begley care încheia defilarea, se întoarse să i se adreseze:

– Veniți și dumneavoastră, domnule Burton?

– Vin imediat. Să-mi iau mesajele.

Begley încuviință din cap, apoi merse mai departe și intră în biroul lui Dutch prin ușa pe care Harris i-o ținea deschisă. Când fură destul de departe ca să nu mai audă, Wes se apropie de Dutch și arătă spre rănile de pe fața lui.

– Cum te mai simți?

Dutch scoase câteva foi de hârtie roz din căsuța lui cu mesaje.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Te doare fața?

– Ca naiba.

– Nu au nimic să-ți pună pe răni?

– E-n regulă.

– Pot să mă duc la magazin și să iau ceva de la Ritt.

– Cum dorești, ridică Dutch din umeri. Porni spre coridor, dar Wes îl apucă de cot.

– Ești sigur că te simți bine, Dutch?

– La naiba, spuse el, smucindu-și cotul din mâna lui Wes, sigur că nu mă simt bine!

Dându-și seama că subordonatul lui era cu ochii pe el, coborî vocea și mormăi:

– În caz că n-ai observat a fost o dimineață al naibii de tâmpită.

Wes oftă și-și trecu mâna prin păr.

– A fost o întrebare stupidă. Te rog să mă ierți. Uite ce este, Lilly e bine, sunt sigur de asta.

– Da.

De fapt, îi era teamă că este mai bine decât bine.

– Uite ce facem, îi spuse Wes. Eu dau o fugă până la magazin până când stai tu de vorbă cu soții Gunn. O să iau ceva pentru rănile astea ale tale de pe față, îi pun pe Ritt sau pe Marilee să facă niște sendvișuri și mă întorc aici.

Dutch se uită la chipul lui Wes și nu văzu nimic nesincer acolo. Numai trăsăturile plăcute ale vechiului său prieten și o privire sinceră în care, cu toată prietenia lor, Dutch nu avea încredere.

– Mi-ar prinde bine. Mulțumesc.

– Cred și eu. Acum du-te acolo. Nu uita, este treaba ta!

Cuvintele de despărțire ale lui Wes îi străpungeau mintea, trecând prin stânca defetismului lui. Era treaba lui și a lui Dumnezeu. Dar toată lumea părea să fi uitat asta, inclusiv el însuși.

Porni pe coridor și se sili să-și îndrepte umerii și să

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

păşească cu mai multă încredere. Harris stătea afară la uşă, ca o santinelă. Dutch ridică degetul mare şi arătă spre faţa clădirii.

– Maşina dumitale se răceşte.

– Poftim? făcu Harris, privindu-l prosteşte.

– Astăzi nu este zi liberă, Harris, se răsti el la poliţist. Vezi-ţi de treburile tale!

– Da, domnule.

Tânărul poliţist porni repede pe coridor.

Dutch intră în birou exact în momentul în care doamna Gunn la spunea lui Wise şi Begley că nu avuseseră nicio problemă serioasă cu Millicent, în afară de tulburările de nutriţie şi că se vindecase de ele.

– Nu pot suferi gândul că este undeva afară pe o vreme ca asta, spuse doamna Gunn.

– Tocmai de aceea ne bucurăm că avem ocazia să stăm de vorbă cu dumneavoastră, doamnă Gunn.

Tonul lui Begley era acela al unui tată de familie grijuliu şi Dutch nu putea să sufere modul în care reacţionau soţii Gunn la el. Dacă îl lăsai pe Begley să se ocupe câteva zile de caz, imediat i-ar fi pus cu toţii la îndoială metodele şi eficacitatea.

– Credeţi că Ben Tierney este acel B.T. menţionat în jurnalul ei? întrebă domnul Gunn.

– Încă nu suntem siguri de asta, spuse Begley. Agentul Wise examinează mai multe posibilităţi. Domnul Tierney este una dintre ele. Trebuie să examinăm totul foarte temeinic înainte de a trage concluzii.

– Dar bătrânul Gus Elmer spune că aţi sigilat camerele lui Tierney de la cabană. Aţi găsit ceva acolo? Ceva care i-a aparţinut lui Millicent?

Dutch văzu privirea consternată pe care o schimbară agenţii federali între ei. Wise urma să răspundă la întrebarea domnului Gunn.

– I-am sigilat camerele ca să protejăm eventualele probe în cazul în care domnul Tierney ar avea vreo legătură cu dispariţiile. Acest lucru nu înseamnă că afirmăm că ar avea.

– Dar nu aţi mai sigilat locuinţa nimănui altcuiva, spuse Gunn. Câţi alţi bărbaţi din împrejurimi mai au iniţialele B.T.?

Begley ocoli răspunsul, punând el însuşi o întrebare:

– V-a vorbit Millicent vreodată despre el?

– L-a pomenit.

– În ce context?

– La magazinul fratelui meu, unde lucrează, au un panou de reclamă. Dacă cineva prinde un peşte mare cu unul dintre cârligele vândute de ei sau dacă doboară un cerb cu o puşcă cumpărată de la fratele meu, ei scriu asta pe panoul acela, uneori îi pun şi poza acolo. E un fel de publicitate gratuită.

Aşa că şi articolele lui Tierney sunt acolo. Fiindcă el este de departe cel mai cunoscut client al lor. Cred că Millicent îl priveşte ca pe o celebritate deja, pentru că apare în atâtea reviste. Era emoţionată de fiecare dată când venea la magazin. Poate că simte o dragoste din astea de adolescent pentru el.

– S-a întâlnit vreodată cu el în afara magazinului? întrebă Wise.

– Din câte ştim, nu. Dar acum am început să ne întrebăm şi noi. O fată tânără şi frumoasă ca Millicent, căreia i se aprind ochii pentru un bărbat mai în vârstă... Gunn aruncă o privire îngrijorată spre soţia lui, care plângea într-o batistă. Cred că înţelegeţi ce vreau să spun. Tuşi în palmă şi continuă: Aţi făcut legătura între el şi celelalte femei care au dispărut?

– Un coleg de la biroul din Charlotte lucrează la asta, spuse Wise.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Îmi cer scuze dinainte pentru brutalitatea întrebării pe care am să v-o pun, spuse Begley. Dar diplomația ia timp și niciunul dintre noi nu dorește să-l irosească, așa e?

– Așa este. Întrebați orice. S-a pierdut și așa destul timp până acum.

Dutch ignoră privirea critică pe care i-o aruncă Ernie Gunn.

– Ce i-a provocat lui Millicent tulburările de nutriție? întrebă Begley. Se știe?

– Probabil că este vorba de anturaj, spuse domnul Gunn, vorbind pentru amândoi. Știți cum sunt fetele când e vorba de greutatea lor.

– Am și eu o fiică adolescentă, zâmbi Begley, e ceva mai mică decât Millicent, dar și ea este îngrijorată că este prea grasă, deși nu are mai mult de cincizeci de kilograme.

– Millicent a slăbit până la patruzeci și două de kilograme, spuse doamna Gunn cu o voce slabă. Acesta a fost punctul ei cel mai de jos. Atunci am intervenit noi.

La cererea lui Begley, cei doi soți îi povestiră despre boala și despre presupusa vindecare.

– Acum se simțea bine, concluzionă domnul Gunn. Sigur, poate că a mai slăbit vreo câteva kilograme, dar asta este din cauza muncii. Suntem aproape siguri că nu se mai forțează să vomite. A depășit perioada aia.

Dutch nu era chiar așa de sigur și își dădea seama că nici Wise și nici Begley nu erau.

– Ce ne puteți spune despre prietenii intimi? întrebă Begley.

– A avut. Din când în când. Știți cum e. Așa-s copiii. Se îndrăgostește la fel de des cât de des își schimbă coafura, spuse domnul Gunn.

– Nu are un prieten stabil?

– După Scott n-a mai avut.

Dutch tresări vizibil și agenții federali observară. Se uitară curioși la el, apoi reveniră la soții Gunn.

– Scott și mai cum? întrebă Wise.

– Hamer, spuse domnul Gunn. Băiatul lui Wes. Anul trecut el și Millicent au ieșit mereu împreună, deși nu știu cum se mai spune acum. Adică erau „împreună", a spus el cu un ușor dispreț pentru termen.

– *Erau?* întrebă Wise.

– Da, pentru că s-au despărțit înainte de vacanța de primăvară, anul trecut.

– Știți cumva de ce?

Domnul Gunn ridică din umeri.

– Presupun că s-au plictisit unul de altul.

– Nu, iubitule, interveni doamna Gunn. S-a întâmplat ceva ce i-a făcut să se despartă. Întotdeauna am fost convinsă de asta.

Begley se aplecă mai în față.

– Cam ce anume, doamnă Gunn?

– Nu știu. Millicent nu mi-a spus. Indiferent cât de mult am încercat s-o fac să vorbească despre asta, n-a vrut cu niciun chip. În cele din urmă am renunțat s-o mai întreb, pentru că se întrista întotdeauna și nu mai mânca. Eram mai îngrijorată de faptul că se înfometa, decât de necazurile cu prietenul ei.

Chiar dacă ar fi țipat în gura mare că cele două probleme erau legate una de alta, lucrurile n-ar fi putut fi mai clare pentru Dutch sau pentru agenții FBI.

Wise fu primul care rupse tăcerea care se instalase:

– N-am găsit nimic în jurnalul ei despre Scott Hamer sau despre despărțirea lor.

– A început să țină jurnalul după ce a ieșit din spital. Face parte din continuarea terapiei, le explică domnul Gunn. Psihologul a spus că trebuie să înceapă să scrie ce i se întâmplă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Gura lui deveni o singură linie rigidă. Apoi continuă:

– Presupun că ea crede că Ben Tierney este o prezență pozitivă.

– În momentul de față nu avem niciun motiv să credem altfel, domnule Gunn, îi atrase atenția Begley, pe un ton și mai oficial decât înainte.

– Credeți ce doriți, domnule Begley, spuse Gunn ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna soției lui s-o ajute să se ridice de pe scaun. Eu pot să pariez pe numele lui. Îi cunosc pe toți cei din Cleary și din trei districte limitrofe de o viață. Nu văd pe nimeni care ar fi putut să facă așa ceva celor cinci fete. Trebuie să fie cineva din afară, dar cineva care știe drumurile de prin partea locului și care are inițialele B.T. Ben Tierney se potrivește cu toate aceste presupuneri.

21

Aici trebuie să fie o bubă, spuse William. Nu oricine poate face treaba asta.

– Eu cred că mă pricep. Adică, vreau să spun, cât poate fi de greu?

William nu putea suferi tonul condescendent al lui Wes Hamer. Faptul că era marele antrenor al echipei de fotbal nu-i dădea niciun drept să facă pe grozavul.

– Am să trec pe la tine în drum spre casă și o să...

– Mă descurc, Ritt.

Lui William nu-i plăcea nici să i se spună Ritt. Wes îi spusese Ritt încă din școala primară. Era un fraier atunci și rămăsese tot un fraier. Erau de aceeași vârstă, totuși nu i se adresa lui William cu același respect pe care l-ar fi arătat pentru elevii lui și chestia asta îl rodea.

William ar fi trebuit să aibă prevederea să ia înapoi pachetul de seringi și punguța în care avea proviziile de fiole pentru câteva zile. Dar n-o făcuse. Faptul că era furnizorul lui Wes îi dădea o anumită importanță de care se bucura enorm.

– Ce-i asta?

Apariția neașteptată a lui Marilee în depozit îi luă pe amândoi pe nepregătite. Wes își reveni primul. Puse în buzunar lucrurile și îi adresă unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete:

– Ești pregătită pentru mine?

Sora lui William răspunse la întrebarea plină de înțelesuri a lui Wes cu un gângurit. La fel ca toate celelalte femei atunci când se aflau în fața zâmbetului lui plin de insinuări, se transformase instantaneu într-o fetișcană.

– Am venit să vă spun că nu pot să fac pâine prăjită, pentru că nu avem curent, îi spuse ea lui Wes. Linda face întotdeauna sendvișurile cu brânză folosind pâine prăjită.

– Toată lumea o să înțeleagă.

– Să le pun murături sau mărar?

– Și una și alta.

– Cartofi prăjiți sau chipsuri?

– Și una și alta.

– Mai durează câteva minute.

Marilee plecă. Wes se întoarse din nou spre William și se bătu peste buzunarul de la palton.

– Cât îți datorez pentru asta?

– Ți le trec în cont.

– Dar să nu specifici ce este.

– Ce, mă crezi chiar așa de neatent? Acum, ce ziceai că îi trebuie lui Dutch pentru obraz?

Wes îi explică ce fel de tăieturi avea, iar William îi dădu un tub de antiseptic, o mostră gratuită din partea companiei.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Asta o să prevină infecția. Dacă nu merge, am ceva mai puternic.

Wes citi eticheta.

– Într-o zi o să dai de bucluc pentru că dai medicamente fără rețetă.

– O, mă îndoiesc! Cine o să mă dea în gât? întrebă el viclean.

– Cred că ai dreptate, spuse Wes și râse.

William îi făcu semn să iasă din depozit. În timp ce străbăteau magazinul cufundat în umbră, Wes îl informă despre evenimentele din cursul dimineții.

– E un miracol că n-au fost striviți amândoi. A trebuit să trimitem jos o targă cu frânghii. Dutch l-a legat pe Hawkins pe targă. N-am mai auzit asemenea răcnete din partea unui adult ca atunci când l-am tras în sus. Sărmanul ticălos n-o duce prea bine.

Din punct de vedere fizic, Dutch e bine, dar e nebun de legat din cauză că Lilly este tot acolo sus, cu Tierney. Și mai sunt și ăștia doi de la FBI. Niște fandosiți în costume elegante. Dutch îi mai are și pe ei pe cap, pe lângă părinții lui Millicent.

– Cu ancheta ce se mai aude?

– Îți spun imediat.

Marilee se întoarse cu fața când se apropiară de tejghea, unde ambala sendvișurile. Arătă cu capul spre aparatul de radio cu baterii care era fixat pe stația locală de radio.

– Tocmai s-a anunțat că FBI-ul l-a identificat pe domnul Albastru ca fiind Ben Tierney.

Tierney era mai slăbit decât își aducea aminte să fi fost vreodată.

Era ușor amețit, în parte de foame, în parte din cauza loviturilor. Rănile își continuau atacul prelungit de dureri

mici și ascuțite sau de zvâcnituri profund dureroase. Strângea așa de tare din maxilare din cauza frigului, că simțea cum încep să-l doară rădăcinile dinților. Și nu avea ce face împotriva niciunuia dintre aceste necazuri. Nu se putea baza decât pe voință dacă voia să supraviețuiască.

Din păcate, voința nu avea nicio putere asupra ninsorii. Aceasta îi ascundea linia de demarcație dintre pământ și cer. Ascundea toate reperele. Era prins într-o capcană, într-o sferă de un alb infinit. Fără orizont de referință, se putea rătăci ușor.

Cu toate acestea, mergea înainte, înotând prin zăpada care, în unele locuri, îi trecea de genunchi. Înainte de a pleca din apropierea cabanei, se oprise la șopronul cu unelte ca să ia o lopată de zăpadă pe care o zărise acolo. Îl ajuta oarecum să-și deschidă drumul, dar cel mai mult se folosea de propriul corp ca buldozer pentru a face pârtie. Lopata se transformă în baston de promenadă ca să-l ajute să-și învingă amețeala care îl cuprindea din când în când.

Dar chiar și în cele mai vitrege împrejurări, obiceiurile sunt puternice. Încăpățânat și poate, chiar nebunește, o luă pe o scurtătură pentru a evita cotiturile, știind că în cele din urmă va ajunge din nou la drum și va scuti câteva sute de metri de mers. Dar în pădure erau tot felul de pericole pe care nu le putea vedea. Se împiedica de ridicăturile de pământ, de copaci căzuți, de bușteni îngropați sub stratul de zăpadă de peste treizeci de centimetri. Rădăcinile deveniră adevărate capcane care îl aruncau mereu la pământ.

Dacă își rupea un picior sau o gleznă, sau se prăbușea într-o crevasă din care nu mai putea ieși sau dacă se rătăcea în imensitatea asta albă ar fi însemnat moartea. Dacă s-ar fi oprit să se gândească la toate pericolele care îi amenințau viața, s-ar fi oprit definitiv și s-ar fi întors

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

înapoi, așa că își impuse toată voința ca să facă încă un pas înainte, să-și tragă piciorul din puțul pe care îl crease în zăpadă și să-l pună în fața lui ca să formeze altul.

Nu-și permitea să se gândească nici la frig, deși era imposibil să-l ignore. Îmbrăcămintea lui era o glumă prin cât era de nepotrivită. Ieri-dimineață, când plecase de la cabană, se îmbrăcase ca pentru o zi răcoroasă – aven palton, fular, căciulă. Dar astăzi conceptul de frig căpătase o altă dimensiune. Temperatura se exprima în valori negative. Ținând seama și de vântul rece, erau probabil vreo cincisprezece-douăzeci de grade sub zero. Nu mai fusese niciodată într-o astfel de situație. Niciodată. În niciuna din călătoriile lui.

Respirația și pulsul atinseră curând valori îngrijorătoare. Își simțea inima ca pe un balon gata să se spargă. Logica elementară îi dicta să se oprească și să se odihnească. Dar nu îndrăznea. Dacă s-ar fi oprit, fie și numai pentru un moment, știa că nu ar mai fi pornit din loc.

În cele din urmă ar fi fost descoperit. Înghețat. Și, odată cu el, rucsacul. Ar fi găsit panglica. Și cătușele. Și pe Lilly moartă în cabană.

Ar fi urmat o anchetă în toată zona. O descoperire șocantă avea să ducă la următoarea. Mașina lui abandonată avea să scoată la iveală lopata incriminatoare din portbagaj. Și în cele din urmă aveau să găsească mormintele.

Tierney porni mai departe.

Genele i se acoperiseră de gheață, orbindu-l temporar, lucru care era și supărător, și periculos. Condensul respirației înghețase pe fularul de lână, care era acum țeapăn din cauza cristalelor de gheață.

Pe sub haine, transpira abundent din cauza epuizării. Simțea pârâiașele de transpirație care i se prelingeau pe spate, pe coastele care îl dureau din cauza loviturii bine plasate a cotului lui Lilly.

De regulă, simțul lui de orientare înnăscut era la fel de sigur ca o busolă. Dar când se opri suficient ca să se uite la ceasul de la mână începu să se teamă că cel de-al șaselea simț îl părăsise. Chiar dacă ținea seama de tot terenul accidentat pe care trebuise să-l parcurgă, ar fi trebuit să ajungă la prima curbă și să fi ajuns deja la drum.

Se uită de jur împrejur, sperând să se poată orienta, dar în vârtejurile de zăpadă toți copacii arătau la fel. Reperele naturale, cum erau stâncile și formațiunile de roci sau buștenii putreziți erau acum acoperiți de zăpadă. Singurul lucru care marca peisajul de iarnă imaculat erau urmele pe care le lăsase chiar el pe zăpadă.

Mintea îi spunea că simțul lui de orientare putea greși, că putea să se înșele și că se mișca în cerc. Dar instinctul îi spunea altceva, îi spunea că este pe drumul cel bun și că greșise numai atunci când calculase cât de departe trebuie să meargă pentru a tăia curba și pentru a ajunge la drum.

Se bizuise de prea multe ori pe acest instinct ca să înceapă acum să nu mai aibă încredere în el. Lăsă capul în jos ca să se lupte cu vântul și o luă din nou înainte, dându-și asigurări lui însuși că dacă va continua să meargă încă puțin în aceeași direcție, va ajunge curând la drum.

Și ajunse.

Nu chiar așa cum se așteptase. Aterizează pe el după un plonjon de trei metri prin aerul subțire. Atinse drumul mai întâi cu piciorul drept. Acesta străpunse imediat un tunel prin zăpadă până la stratul de gheață de dedesubt, pe care îl izbi cu asemenea forță, încât îl făcu să urle de durere.

După ce îi anunțase pe Begley, Hoot și Burton că, după părerea lui, făptașul era Ben Tierney, Ernie Gunn

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

nu mai avea nimic de spus. Fără un cuvânt în plus, îşi însoţi ferm soţia spre uşă.

Plecarea lor creă un vid în biroul înghesuit al lui Burton. Begley rupse tăcerea apăsătoare:

– Trebuie să stăm de vorbă cu băiatul lui Hamer.

Hoot prevăzuse că acesta va fi pasul următor al lui Begley.

– Ar fi interesant să vedem ce simte băiatul despre dispariţia lui Millicent.

– Staţi puţin, spuse Burton. Să vedem ce simte? Scott şi fata au fost prieteni acum un an, ce poate să mai simtă?

– Oricum, dorim să stăm de vorbă cu el. Aveţi vreo obiecţie? Tonul de spărgător de nuci al lui Begley contesta dreptul lui Burton de a discuta în contradictoriu.

– Aş dori să-l anunţ mai întâi pe Wes.

– De ce? întrebă Hoot.

– Este o anchetă penală, spuse Begley. Toţi oamenii sunt egali, indiferent cine e tăticul.

– Ei bine, în privinţa asta nu sunt de acord, spuse belicos Burton. Nu pot să mă înfăţişez pur şi simplu la ei în casă şi să încep să le pun întrebări despre relaţia lui Scott cu o fată care a dispărut.

– Şi de ce mă rog? întrebă Begley, izbucnind chiar în râs.

– Pentru că aici nu se procedează aşa, răspunse Burton rece.

– Ei bine, aşa cum procedaţi voi aici nu aţi reuşit să găsiţi fetele, nu?

Faţa plină de zgârieturi a lui Burton se făcu şi mai roşie, dar Begley ridică mâna în sus ca să prevină orice ar fi putut replica el.

– Foarte bine. Calmează-te! Să nu se spună că FBI încalcă eticheta locală. Nu-i aşa că Hamer o să ne aducă nişte sendvişuri?

– Da.

– Când ajunge aici, spune-i că vrem să stăm de vorbă cu Scott. Nu intra în detalii, spune-i numai că vrem să-i punem câteva întrebări. Mergem la ei acasă după ce mâncăm.

Dând din cap, Burton ieşi din încăpere.

– Sunt prieteni buni, spuse Hoot, după ce Burton fu destul de departe ca să nu-i mai poată auzi.

– Trebuie să ţinem seama de asta.

După această replică, Begley ceru „timp de recules", în timp ce Hoot închidea uşa, îl văzu pe agentul principal cum îşi scoate Biblia.

Hoot trecu prin anticameră, ignoră privirea galbenă pe care i-o aruncă Burton şi îi ceru dispecerului să-i pună la dispoziţie o linie telefonică. Îl sună pe Perkins în Charlotte, dar nu reuşi să-i lase decât un mesaj vocal. Mesajul era scurt; îi relata despre pana de curent electric şi faptul că mobilele funcţionau prost.

– Dacă nu dai de mine aici la poliţie, dă-mi un bip pe pager şi fă trei, trei, trei, iar eu am să mă uit pe laptop dacă am vreun e-mail.

Tocmai când închidea telefonul îşi făcu apariţia şi Wes Hamer cu o cutie de sendvişuri. Dar dejunul îşi pierdu imediat importanţa în faţa ştirilor care se transmiteau la postul local de radio.

– Vorbeşti serios?

– Serios ca moartea sau fiscul, spuse sumbru Wes. Vreţi să mă duc la ei şi să le spun s-o lase mai moale?

– Răul a fost făcut, spuse Dutch, răspunzând în locul lui Hoot. Nu mai are niciun rost.

După părerea lui Hoot, Burton nu părea prea supărat de transmiterea numelui lui Tierney la radio într-un moment nepotrivit. Ba parcă era chiar încântat. În schimb, Begley avea să facă spume la gură şi ghinionul lui Hoot

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

era că el trebuia să fie cel care să-l informeze despre acest fiasco.

Luă mai multe detalii, apoi îi lăsă pe ceilalți cu sendvișurile și se duse în biroul lui Burton. Bătu încetișor la ușa închisă.

– Intră, Hoot. Begley terminase de citit un pasaj din Scriptură. Închise Biblia și îi făcu semn lui Hoot să intre.

– A venit mâncarea? Sunt mort de foame.

Hoot închise ușa. Fără să mai piardă vremea cu introducerea, îi dădu vestea de-a dreptul. Begley lovi cu pumnul în masă și sări în picioare. Împroșcă pereții cu tot soiul de obscenități. Hoot rămase tăcut ca un înțelept până când erupția își reduse intensitatea la o fierbere domoală.

– Domnule, singurul lucru bun este că ascultătorii stației de radio nu sunt prea numeroși și oricum nu pot asculta decât cei care au radiouri cu baterii.

Hoot îi mai spuse încă o dată informațiile pe care le primise de la Dutch și Wes.

– Cei doi DJ – că nu știu cum să le spun altfel – sunt oameni din partea locului. S-au pensionat din serviciul forestier acum câțiva ani și, în lipsă de altceva mai bun, au început să emită programe pe plan local, mai întâi ca un fel de publicitate de sâmbătă dimineața. Apoi le-a mers bine și s-au extins, acum emit de la șase dimineața la șase seara în fiecare zi. Cea mai mare parte a programului constă din discuții cu publicul.

– Le place să se audă.

– Firește. Pun și muzică, de cele mai multe ori country, dau buletine meteo și știri, dar baza sunt bârfele. Este o operațiune foarte simplistă. Transmit dintr-o cameră de la Elks, dar au un generator de avarie, așa că au putut să rămână în emisie și în timpul penei de curent.

Begley ocoli biroul lui Dutch, lovindu-se cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Dacă aflu vreodată cine nu și-a ținut gura, am să-i învinețesc fundul.

Hoot nu știa ce să răspundă, așa că așteptă câteva clipe, și abia după aceea spuse:

– Nu cred că o să aflăm vreodată cine a fost făptașul, domnule. Ar fi putut fi oricine.

– Ei bine, oricine a fost, s-a dus naibii discreția noastră.

– Asta da, domnule!

Begley se încruntă și mai tare.

– Hoot, trebuie să ne asigurăm că ajungem la Tierney înaintea lor.

– Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

– Înhață un sendviș și apoi sună la biroul din Charlotte ca să-ți trimită un elicopter. Împunse cu degetul aerul dintre el și Hoot și adăugă: Vreau un elicopter și o echipă de salvare acolo sus, și asta acum.

Hoot aruncă o privire spre fereastră.

– Știu, știu, mormăi Begley iritat. Dar vreau un elicopter imediat ce se poate zbura prin mizeria asta. S-a înțeles?

– S-a înțeles, domnule.

Begley se îndreptă spre ușă, apoi se opri.

– Și încă ceva, Hoot, ai grijă ca toate convorbirile tale cu Charlotte să rămână secrete. Cu cât știu mai puțini oameni despre planurile noastre, cu atât mai bine.

– Chiar și poliția?

Begley deschise ușa și spuse printre dinți:

– *Mai ales poliția.*

Durerea îi stoarse lui Ben aerul afară din plămâni. Lacrimile înghețară imediat ce se formară în ochii lui. Zăcea pe spate și înjura copios, pradă durerii și frustrării.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Când prima durere sfâşietoare se mai domoli şi începu să se simtă bine cum stătea acolo în zăpadă îşi dădu seama că se afla într-un serios pericol de a îngheţa şi a muri de frig. Aşa se întâmpla; victima avea un sentiment de plăcere şi de confort.

Avu nevoie de o voinţă enormă, dar se sili să-şi mişte glezna rănită. Durerea care îl săgetă prin picior îi tăie respiraţia, dar cel puţin îl scoase din starea de somnolenţă înşelătoare în care se cufundase.

Se ridică în capul oaselor. Capul i se învârtea şi şi-l cuprinse în palme ca să oprească senzaţia de ameţeală. Abia avu timp să-şi dea la o parte fularul de la gură înainte să vomite. Aruncă în zăpadă numai fiere amară, iar spasmele stomacului îi aduseră aminte cât de tare îl dureau coastele.

Respiră adânc de mai multe ori, apoi îşi rezemă toate greutatea în piciorul stâng şi se ridică. Testă glezna dreaptă rotind-o uşurel. Îl durea ca naiba, dar nu era ruptă. Asta era bine. În situaţia dată, orice nu era un dezastru părea o binecuvântare.

Porni din nou la drum, folosind lopata pe post de cârjă.

În efortul lui de a se mişca, pierdu total noţiunea de timp şi de distanţă. Glezna îi dădea de gândit. O simţea cum se umflă în gheată. De fapt, gheata fiind strâmtă, va limita umflarea la minimum. Sau o să-i provoace întreruperea circulaţiei şi de aici degerarea? Cangrena? De ce nu-şi amintea care sunt măsurile de prim ajutor? Sau codul numeric personal? Sau numărul de telefon din Virginia?

Dumnezeule, ce foame îi era! Şi avea o ameţeală care îi provoca dureri cumplite de cap.

Frigul îi pătrunsese până la oase, totuşi simţea cum îi arde pielea. Dar cel mai rău lucru era nenorocita asta de ameţeală.

Poate că un cheag fatal de sânge care fusese eliberat acum de aterizarea lui dură pe pământ începuse deja să se deplaseze prin vasele de sânge spre creier sau spre plămâni sau spre inimă.

Îi treceau prin minte gânduri răzleţe şi bizare. Se estompau înainte să-şi poată da bine seama ce sunt. Dar era suficient de conştient ca să-şi dea seama că era pe punctul de a începe să delireze.

De fapt, durerile felurite pe care le simţea în tot corpul erau prietenele lui. Fără ele, s-ar fi lăsat transportat într-o stare de euforie, s-ar fi culcat pe pământ, şi-ar fi odihnit obrazul înfierbântat pe zăpada răcoritoare şi ar fi murit. Dar durerile erau persistente. Înţepăturile repetate pe care le simţea în tot corpul îl mânau înainte. Îl ţineau treaz, pe picioare, mergând, în viaţă. Şi, între timp, raţiunea urla după odihnă, îi poruncea să se oprească. Să se culce. Să doarmă. Să renunţe.

22

De ce? Pentru ce? De ce eu?

– Vrei să te potoleşti? spuse Wes, ridicând vocea ca să-l acopere pe Scott. Nu vin aici să te acuze de nimic.

– De unde ştii?

– Chiar dacă o vor face, nu ai nimic de ascuns. Aşa este? Aşa este, fiule?

– Aşa este.

– Atunci ce te tot agiţi aşa?

– Nu mă agit.

Dar după părerea Dorei, asta făcea.

Scott era neobişnuit de neliniştit în legătură cu faptul că trebuia să stea de vorbă cu agenţii de la FBI. Ochii lui

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

se mutau mereu de la ea la Wes, făcându-l că pară vinovat de ceva şi contrazicând afirmaţia lui că nu are nimic de ascuns. Şi nepăsarea calculată a lui Wes era la fel de neliniştitoare.

– Nu doresc decât nişte informaţii generale despre Millicent, spuse Wes. Dutch spune că e ceva de rutină.

– Ar fi putut să ia informaţii generale despre Millicent dintr-o mie de alte surse, spuse Dora. De ce l-au ales tocmai pe Scott?

– Pentru că Scott a fost prietenul lui Millicent.

– Asta a fost anul trecut.

– Ştiu şi eu când a fost, Dora.

– Nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta, Wes. Vreau să spun că s-au mai întâmplat multe cu Millicent de când s-a despărţit de Scott până săptămâna trecută, când a dispărut. De ce este aşa de importantă relaţia lui Scott cu ea?

– Nu este şi tocmai asta o să le spună Scott. Întorcându-se spre el, Wes continuă: Probabil că vor vrea să ştie cât timp aţi fost prieteni şi de ce v-aţi despărţit.

Wes îi aruncă o privire dură lui Scott. Acesta i-o susţinu.

Dora se uită la amândoi şi sesiză imediat un mod de comunicare fără cuvinte. Îi ascundeau ceva şi lucrul acesta o înfuria.

– Scott, de ce te-ai despărţit de Millicent?

– Ne-a spus de ce, interveni Wes. Noutatea se învechise. S-a plictisit de ea.

– Nu cred că a asta a fost tot. Privindu-l direct în ochi pe fiul ei, Dora îşi îmblânzi vocea: Ce s-a întâmplat între voi?

Scott dădu din umeri, ca şi când ar fi vrut să alunge întrebarea.

– Aşa cum a spus tati, ştii şi tu, ne-am pierdut interesul unul pentru altul.

Dora îi comunică prin tăcere că nu-l credea.

– Dumnezeule, de ce nu mă crezi? strigă Scott. De ce aş minţi?

– Poate din acelaşi motiv pentru care te-ai strecurat noaptea trecută afară din camera ta.

Scott arăta de parcă ar fi fost lovit în frunte cu un ciocan. Deschise gura, apoi o închise repede, dându-şi seama că era inutil să nege. Dora se întoarse spre Wes.

– În dimineaţa asta am descoperit că sistemul de alarmă de la fereastra lui este deconectat.

– Ştiu.

Acum era rândul Dorei să se simtă de parcă ar fi fost lovită cu un ciocan în cap.

– Ştii? Şi mie nu mi-ai spus?

– Ştiu tot ce se petrece în casa asta, spuse Wes blând. De exemplu, ştiu că a deconectat alarma când era prieten cu Millicent. A adus-o de multe ori pe furiş în casă pe fereastră, după ce ne duceam noi la culcare.

Probabil că spunea adevărul, îşi zise ea. Obrajii lui Scott erau în flăcări.

– Nu mă miră faptul că mai pleacă pe furiş din când în când, continuă Wes. Nu e cine ştie ce.

Dora se uită la soţul ei fără să-i vină să creadă.

– Nu sunt de acord.

– Are aproape nouăsprezece ani, Dora. Copiii din ziua de astăzi se culcă târziu. Sau nu-ţi mai aminteşti ce făceai când erai tânără?

Enervată de atitudinea lui condescendentă, Dora strânse pumnii.

– Nu e vorba că se duce târziu la culcare, Wes. E vorba de faptul că o face pe furiş. Se întoarse spre Scott: Unde ai fost ieri noapte?

– Nicăieri. M-am plimbat. Am respirat. Pentru că nu pot suporta să stau închis în casa asta tot timpul.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Vezi?

Dora îl ignoră pe Wes.

– Scott, nu cumva te-ai apucat de droguri?

– Dumnezeule sfinte, mamă? Ce idei îți trec prin cap?

– Drogurile ar putea fi o explicație pentru stările tale sufletești schimbătoare, pentru…

– Încetează, Dora, spuse Wes, continuând să vorbească pe tonul acela superior pe care ea nu-l putea suferi. Exagerezi ca de obicei.

Dar Dora nu se lăsa:

– Dacă nu e vorba de droguri, atunci este altceva. Ce ne ascunzi, Scott? Vorbea cu o voce blândă, fără să încerce să emită judecăți sau amenințări. Se apropie de el și îi strânse mâna liniștitor.

– Spune-ne despre ce este vorba. Nu contează cât este de rău, tatăl tău și cu mine vom fi alături de tine. Ce este? Știi ce s-a întâmplat…

Se opri, incapabilă să termine întrebarea cumplită fără a mai inspira încă o dată profund.

– A fost ceva mai mult în relația voastră decât ce se vedea? Au descoperit autoritățile ceva ce…

– Nu vrei să taci naibii o dată din gură? Wes o apucă de braț și o întoarse brutal cu fața spre el. Ai înnebunit? Nu este implicat în asta. Nici în droguri. Nu este nimic altceva decât că este un băiat obișnuit de optsprezece ani.

– Dă-mi drumul! Dora își eliberă brațul. Cu fiul meu se întâmplă ceva și vreau să știu ce înainte să vină FBI-ul aici și să aflu de la ei. Ce se întâmplă?

– Nimic.

– Ceva se întâmplă, Wes, strigă ea. Fiul nostru nu mai este el însuși, nu mai este cel care era anul trecut. Nu-mi spune mie că nu e nimic! Nu sunt oarbă și nu sunt

proastă, deși se pare că tu așa crezi. Am dreptul să știu ce se întâmplă cu fiul meu.

Wes își apropie fața mult de a ei.

– Chiar vrei să știi?

– Tati, nu!

– Vrei să știi, Dora?

– Tati!

Wes băgă mâna în buzunarul de la palton și scoase cutia de seringi de unică folosință și câteva fiole. Dora se dădu înapoi în fața mâinii lui întinse.

– Ce-i asta?

– Steroizi.

Dora se uită uimită la el, fără să-i vină să creadă, apoi de întoarse spre Scott.

– Îți faci steroizi?

Privirea lui se duse spre Wes, apoi înapoi la ea:

– Nu eu, mi-i face Ritt.

În tăcerea care se lăsă peste uluirea ei fără cuvinte, cineva bătu tare în ușă.

– Ăștia sunt musafirii noștri.

Wes puse calm toate lucrurile la loc în buzunarul de la palton, apoi îl scoase și îl așeză în cuierul de lângă ușa din spate.

– Scott, deschide ușa și invită-i înăuntru. Nu trebuie să ai emoții. O să vină și Dutch cu ei. Oferă-le un scaun și spune-le exact ceea ce am discutat noi aici.

Scott rămase pe loc privind la mama lui cu o expresie de scuză și rușine în ochi.

– Auzi ce-ți spun, Scott?

Vocea lui Wes era blândă, dar fermă.

Scott se răsuci pe călcâie și se duse în living ca să deschidă ușa unde oamenii băteau acum pentru a doua oară.

Wes se apropie de Dora. Respirația ei era fierbinte.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Să te prefaci că totul este în ordine în casa asta, ai înțeles? Asta e o chestiune particulară. Trebuie să rămână în familie.

– Cum ai putut să-i faci așa ceva fiului tău? întrebă ea, privindu-l fix în ochi. Asta e otravă.

– Exagerezi ca de obicei.

– Dar te-ai gândit la efectele secundare, Wes?

– Trebuie să plătească un preț mic pe lângă ceea ce va însemna asta pentru...

– Puțin îmi pasă de cariera lui de sportiv, exclamă ea în șoaptă, dar pe un ton furios, conștientă de prezența oamenilor în încăperea de alături. Puțin îmi pasă cât de puternic și cât de multă forță are pe terenul de fotbal. Aici este vorba de viața lui. Simțea că își pierde controlul și nu era momentul pentru așa ceva. Respiră adânc de mai multe ori ca să se calmeze, apoi continuă: Nu vezi cum l-au schimbat medicamentele astea?

– Foarte bine, e cam schimbător, asta poate fi într-adevăr un efect secundar.

– La fel și agresivitatea.

Wes ridică din umeri indiferent.

– Ceva mai multă agresivitate din partea lui va fi un beneficiu, nu un neajuns.

Chiar și după celelalte raționamente absurde ale soțului ei, afirmația aceasta o ului:

– Ești un monstru.

Wes pufni disprețuitor:

– Ce? Credeam că o să te simți ușurată să afli că toate capriciile lui Scott sunt de la steroizi și nu au nicio legătură cu ticăloasa aia care îl manipula. Pentru că nu era decât o ticăloasă, care îl manipula cum dorea ea.

– *Era?* De ce vorbești despre Millicent la timpul trecut?

Wes se aplecă până ajunse să o domine:

– Pentru că în ceea ce ne privește pe noi, familia Hamer, Millicent este de domeniul trecutului.

De data aceasta Dora nu era numai uimită, era de-a dreptul îngrozită:

– Ce vrei să spui?

– Vrei să știi care a fost motivul pentru care Millicent și Scott s-au despărțit? Am să-ți spun și să știi minte că tu ai întrebat. Nu-l lăsa să se antreneze, îi telefona mereu, stătea la antrenamente până termina și îl lăsa s-o reguleze oricât dorea. Nu se mai gândea la nimic altceva. Ca să-l fac să se gândească din nou la joc a trebuit să intervin. Vrei să știi care este marele mister din spatele despărțirii lor? Ei bine, te uiți la el în clipa de față.

– Ce ai făcut?

– Nu contează. Important este că am pus capăt – și pentru totdeauna – micului lor roman de dragoste. O lovi puternic în stern. Și asta este o altă poveste care rămâne numai în familie.

Apoi se întoarse și o lăsă singură, în peisajul familiar, în care se simțea însă ca o străină, întrebându-se cum aterizase în acest loc din viața ei.

Îl auzea pe Wes în camera cealaltă, același bărbat gregar pe care îl știa, le ura bun venit în casa lui agenților FBI care veniseră să-l interogheze pe fiul lor în legătură cu dispariția lui Millicent Gunn.

William și Marilee plecară împreună de la magazin. Fără curent, nu mai avea rost să țină magazinul deschis. Nu putea să folosească nici casa de bani, nici computerul în care avea datele clienților și rețetele lor. Nu că ar fi avut cine știe ce importanță, pentru că oricum nu venise nimeni la magazin din momentul în care Wes plecase cu sendvișurile la sediul poliției.

Marilee luă câte ceva de mâncare pentru acasă din

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

frigiderul de lângă tejghea, știind că oricum aceasta se va strica până se va redeschide magazinul și Linda va reveni la serviciu. Deciseră să lase mașina ei acolo și să se ducă acasă cu mașina lui William.

– N-are sens să ne chinuim amândoi să navigăm pe străzile astea, spuse el.

Încuie magazinul și lăsă un bilet pe ușa din față, în care îi anunța pe clienți că putea fi găsit acasă în caz de urgență.

După ce se urcară în mașină, Marilee spuse clănțănind din dinți de frig:

– Dacă descoperă cineva vreodată că ții acasă un adevărat dispensar de medicamente cu regim de rețetă o să-ți pierzi licența.

– Le țin numai pentru cazuri de urgență și numai pentru clienți despre care știu că nu vor abuza de acest privilegiu. Și apoi, medicamentele pe care le dau eu pot fi cumpărate oriunde la liber, cu excepția Statelor Unite.

Luă o curbă încet, apoi se apropie mai mult de parbriz și se uită prin geamul înghețat.

– Mă întreb ce-o fi asta.

Se aflau pe strada pe care locuia familia Hamer. În fața casei lor era parcată o mașină fără însemne și mașina lui Dutch Burton.

– Nu e asta mașina cu care au venit cei doi de la FBI? întrebă Marilee.

– Așa cred. Begley ăsta este unul dintre cei mai necioplți oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

– Nu cred că este nepoliticos în mod intenționat. Este eficient și obișnuit să-și exercite autoritatea.

– Și eu sunt eficient și îmi exercit autoritatea, dar nu îi iau pe oameni de sus.

Să conduci un magazin cu un singur angajat nu prea era același lucru cu conducerea unui birou al FBI, dar

Marilee se hotărî să păstreze această observație pentru ea. Nu dorea să se certe cu William, deși el o iritase de mai multe ori astăzi. Când ajunseră în dreptul casei lui Hamer, William spuse:

– Nu mă mir să-l văd aici pe Dutch, dar ce treabă au cei doi de la FBI cu familia Hamer?

– Poate că vorbesc cu Wes despre ce și-a strecurat în buzunarul de la palton când v-am surprins pe amândoi în depozit.

Aruncase afirmația asta așa, ca din întâmplare, ca să vadă cum va reacționa fratele ei. El răspunse imediat:

– Ceva pentru durerile de cap ale Dorei.

– Minți.

– În timp ce tu, surioară, nu minți niciodată, nici cu vorba, nici cu fapta. Privind-o apoi pieziș, adăugă: Sau minți și tu?

Chicoti văzând că încearcă să pară impasibilă.

– Dacă zgârii ceva mai jos de suprafață, vei găsi în viața oricărui om o doză de duplicitate, Marilee. Chiar și în a ta.

Marilee întoarse capul și se uită pe geam.

– Aș vrea să ai dreptate, William. Mi-ar plăcea să ascund un secret tenebros.

– Poate că familia Hamer ascunde unul pe care l-au descoperit cei de la FBI. Pun pariu că este vorba de Scott.

– De ce despre Scott?

– În mod sigur geniile astea federale au făcut deja legătura între el și Millicent.

– Au fost prieteni anul trecut. Și ce-i cu asta?

– Iubiți, spuse el, zâmbind șmecherește. Ce termen eufemistic și demodat pentru relația lor. Fata lua anticoncepționale.

– Cele mai multe fete iau.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Asta știu și eu. Fac o afacere bună cu asta. Dar știai că Millicent a renunțat la ele?

– Când?

– La începutul primăverii, anul trecut. S-a plâns că o fac să rețină lichide și să se îngrașe. Când s-a despărțit de Scott, m-am gândit că poate au avut un mic accident.

– Vrei să spui că a rămas însărcinată?

– Exact asta vreau să spun.

– Cu toată anorexia ei?

– Se mai întâmplă.

– Sunt sigură că te înșeli, William.

– De la punctul meu de observație din magazin, văd foarte multe și rețin tot ceea ce văd. Într-o zi Scott și Millicent erau împreună într-un separeu. Mâna ei era la el în poală. Trebuie să fiu mai explicit?

– Nu.

– Tocmai mă pregăteam să le spun că, dacă nu-și pot controla impulsurile, e mai bine să plece. Probabil că au ajuns și ei la aceeași concluzie. Nu știau cum să plece mai repede. Scott a uitat să plătească nota.

– Unde vrei să ajungi?

– Data următoare când s-au nimerit să fie în magazin în același timp, peste o săptămână, nici nu s-a mai uitat la ea. Între timp se întâmplase ceva. Ceva important. Ideea mea este că i-a întârziat ciclul.

Marilee scutură din cap hotărâtă.

– Tot mai cred că te înșeli. Dacă Millicent era însărcinată, Scott și-ar fi asumat răspunderea. Chiar dacă el n-ar fi vrut, părinții lui ar fi avut grijă de asta.

William izbucni în râs.

– Wes n-ar fi permis să intervină nimic în planurile lui pentru viitorul lui Scott. Nimic. Nici chiar răspândirea propriei semințe. Și știm cu toții cât de mândru este Wes de sămânța lui!

Ultima lui observație o scoase din fire pe Marilee, deoarece era convinsă că avea un sens ascuns.

– Sun sigură că nici Scott, nici Dora și nici chiar Wes nu ar fi refuzat...

– N-am spus că ar fi refuzat să-și asume răspunderea în cazul unei sarcini nedorite și nelalocul ei. Wes ar fi făcut pur și simplu tot ce este necesar pentru ca problema să dispară.

Marilee acceptă fără să vrea că avea dreptate. Wes ar fi făcut totul.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă Begley în timp ce străbătea atent împreună cu Hoot cărarea acoperită de gheață din fața casei lui Hamer.

– Nu pot să vă spun, domnule.

După ce ajunseră în interiorul mașinii FBI, Hoot porni motorul și Begley spuse:

– Dar ți-ai dat seama că se petrece ceva, nu-i așa? Nu este vorba de imaginația mea, nu-i așa?

– Câtuși de puțin. Mă simțeam de parcă aș fi asistat la o piesă pusă în scenă în care toată lumea își spunea replicile foarte conștiincios.

– Bună comparație.

Begley își scoase mănușile și-și frecă energic mâinile una de alta, în timp ce se uita la Dutch și la Wes care își luau rămas-bun în ușă. Șeful poliției se urcă apoi în mașina lui.

Begley privi prin geamul din spate la fața casei și începu să mormăie cu voce tare:

– Mama părea gata să se dezintegreze. Wes Hamer era prea zgomotos, prea expansiv și prea cooperant. N-am înghițit nimic din ce mi-a spus. Burton încerca să ne facă pe plac la toți. Încerca să-l apere pe prietenul lui de noi

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

şi nu-i păsa de fapt deloc de Millicent Gunn, pentru că este cu gândul la fosta lui nevastă. Iar copilul...

– Mințea.

– Printre dinți.

Hoot aşteptă până când maşina lui Dutch porni, apoi poziționă maşina în spatele lui şi-l urmă la o distanță de siguranță.

Begley îndreptă aerul cald spre el, deşi ventilatorul trimitea încă aer rece.

– Dar despre ce mințea, Hoot? De ce se tot învârteau în jurul cozii? Asta este ceea ce n-am înțeles.

– Nu ştiu, domnule, dar am impresia că nici Burton nu ştia.

– Adică şi el părea destul de confuz, nu?

După un moment de reflecție, Hoot spuse:

– Deşi se presupune că el şi Wes sunt cei mai buni prieteni, am simțit un fel de fricțiune între ei. Un fel de rivalitate ascunsă.

Begley se răsuci în scaun şi trase dintr-un pistol imaginar.

– La naiba, Hoot, aşa am simțit şi eu. Spun ce se cuvine, se prefac că sunt cei mai buni prieteni, dar nu ştiu cum, e ceva sub această aparență înşelătoare.

– Resentimente, spuse Hoot. Practic, Hamer, ca preşedinte al Consiliului Municipal, este şeful lui Burton. Iar Burton nu poate suferi faptul că trebuie să-i dea raportul lui.

– Poate că asta este, poate că asta este, Hoot. Şterse parbrizul cu mâneca. Nu prea avem vizibilitate, ce zici?

– Nu prea, domnule.

Begley auzi bipul în acelaşi timp cu Hoot. Se uită la pagerul de la curea.

– E Perkins.

Câtva timp apoi singurul zgomot care se auzi în

mașină fu fâşâitul ştergătoarelor de parbriz, zumzetul aerului care venea prin ventilatoare şi scârțâitul cauciucurile pe zăpadă.

În cele din urmă, Begley rupse tăcerea:

– Băiatul a devenit deosebit de nervos când l-ai întrebat de ce s-a despărțit de Millicent. Amândoi părinții se holbau la el şi păreau al naibii de interesați de ce o să spună.

– Mai ales doamna Hamer.

– Fiindcă nu crede varianta cu „ne-am plictisit unul de altul", aşa după cum nici noi n-o credem.

– Dar domnul Hamer?

– Încă nu m-am decis, Hoot. Instinctul îmi spune că antrenorul ştie mult mai mult decât lasă să se vadă.

– În legătură cu despărțirea lor?

– În legătură cu tot. Dacă nu eşti vedetă de cinema, vânzător de maşini uzate sau peşte de profesie, nu ai nevoie de un astfel de zâmbet mieros ca al lui.

Hoot parcă lângă maşina lui Burton în fața sediului poliției. Intrară în clădire la câteva secunde după Burton. Înăuntru mirosea a cafea arsă, a haine umede şi a bărbați care nu mai făcuseră duş de mult, dar cel puțin era cald.

Dispecerul i se adresă lui Hoot:

– Trebuie să-i dați telefon lui Perkins de la Charlotte imediat.

– Da. Pot să folosesc din nou telefonul dumitale?

Dispecerul îi făcu semn spre un birou liber.

Begley, obligat să aştepte să vadă ce a aflat Hoot, se apropie de Burton, care îşi turna o ceaşcă de cafea.

– Ce părere ai despre vizita noastră la familia Hamer?

– Nu am nicio părere, răspunse Burton.

– Nu e cazul să te fereşti de noi.

Burton apropie buzele de ceaşca de cafea, sorbi puțin, apoi întrebă:

– Dumneata ce ai înțeles?

– Wes și Dora Hamer sunt departe de a fi doi soți iubitori și ceva nu e în regulă cu băiatul lor.

– Ai dedus toate astea după numai treizeci de minute petrecute cu ei?

– Mai degrabă după primele trei.

– Indiferent cât a durat, a fost o pierdere de timp și o încălcare a intimității. Avem omul nostru. Este Ben Tierney.

– În momentul de față, domnul Tierney este căutat numai pentru a răspunde la întrebări. Atât și nimic mai mult.

– Pe dracu', spuse Burton. I-ați făcut percheziție în camerele închiriate de la Elmer Gus. Așa mi-a spus Harris. Ce ați găsit acolo de v-a pus pe urmele lui?

Begley refuză să răspundă la această întrebare.

– Dacă așa vrei să jucăm, foarte bine. Am să mă duc acolo și am să văd eu însumi despre ce este vorba, spuse Burton supărat.

– Ascultă, spuse Begley coborând vocea, dar păstrând un ton amenințător, dacă te atingi de ceva de acolo, dacă pui un singur pas în camerele alea, am să am grijă personal că nu mai fii angajat nicăieri în poliție și vorbesc al naibii de serios. Pot să fac chestia asta.

– Și de ce nu încercați să mergeți sus și să-l arestați pe Tierney?

– Pentru că un nesăbuit cu capul înfierbântat de gelozie ne-a distrus toate șansele de ajunge acolo în dimineața asta, ripostă Begley.

Burton era așa de furios, că îi tremurau colțurile ochilor.

– Îi las pe nenorociții de la FBI să-l bată la cap pe cel mai bun prieten al meu și familia lui în legătură cu o poveste de dragoste dintre doi liceeni, care n-are nicio

legătură cu cazul, și să mă amenințe pe mine în fel și chip. Și, între timp, adevăratul ticălos...

– Mă scuzați!

Hoot se vârî practic între ei.

– O să vă facă realmente plăcere ceea ce am să vă spun. Mi s-a promis în mod garantat un elicopter și o mică echipă de salvare imediat ce se mai potolește vremea, ceea ce sperăm că se va întâmpla mâine-dimineață.

– Vreau ca Lilly să fie salvată. Vreau ca Tierney să fie *arestat*, declară Burton. Aduceți voi tot felul de echipamente sofisticate, dar omul este tot în jurisdicția mea și este suspectul meu numărul unu.

– Răpirea de persoană este un delict federal, putem să...

Begley ridică mâna, oprindu-l pe Hoot.

– Am înțeles, domnule Burton, spuse el, surprins el însuși de calmul său.

Nu dădea înapoi, încerca numai să liniștească un om cu nervii întinși la maximum.

– Până vine elicopterul, ți-aș sugera să te duci la un medic să-ți trateze tăieturile de pe față, după care să te duci acasă să te odihnești. Pari doborât. Indiferent de ce va fi mâine, trebuie să ne odihnim.

Begley își puse mănușile și îl întrebă pe Hoot dacă primise de la Perkins informațiile de care avea nevoie.

– Poftiți, domnule, am notat totul, spuse el, întinzându-i un dosar.

– Foarte bine. Sunt gata acum să mă așez în fața unui foc prietenos. Cred că Gus Elmer ne poate oferi chestia asta.

Se îndreptă spre ușă, aruncându-i încă o privire lui Burton, prin care îl avertiza să nu care cumva să îndrăznească să percheziționeze cabana lui Tierney de la Whistler Falls Lodge. O să stea cu ochii pe el.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Câteva clipe mai târziu se afla din nou împreună cu Hoot în maşina rece, care derapa pe străzile din Cleary.

– Dutch Burton este o adevărată catastrofă pe cale să se producă, spuse Begley. Ştii care e părerea mea? O să-şi înghită pistolul într-una din zilele astea.

Apoi îşi trecu mâna peste faţă ca să alunge gândul neplăcut.

– Prezintă-mi versiunea prescurtată a discuţiei cu Perkins. Numai dacă nu e ceva foarte solid, atunci vreau şi detaliile.

– Perkins a căutat legături între Tierney şi celelalte femei dispărute.

– Şi?

– Carolyn Maddox…

– Tânăra mamă singură.

– Exact. A lucrat la două moteluri din preajmă înainte să lucreze acolo unde era angajată atunci când a dispărut. Deocamdată nu se ştie dacă Tierney a locuit vreodată în acele locuri. Perkins verifică în continuare declaraţiile cărţilor lui de credit.

– Ar fi putut să plătească şi numerar.

– În acest caz, va trebui să ne bazăm pe registrul motelurilor.

– Unde ar fi putut semna cu orice nume.

Hoot încuviinţă posomorât.

– Cred că nu a lucrat niciodată la cabanele domnului Elmer.

– Nu, domnule. Acesta este primul lucru pe care l-a verificat Perkins.

– Continuă.

– Lauren Elliott, asistenta medicală. Acum singura ei rudă în viaţă este fratele, care locuieşte împreună cu soţia lui în Birmingham. Sunt şi ei imobilizaţi din cauza zăpezii, dar Perkins a vorbit cu ei pe mobil. Nu ştiu dacă

sora lor a cunoscut sau nu pe cineva cu numele de Tierney, oricum, lor nu le-a pomenit niciodată de el.

– Tierney este un nume pe care l-ar fi ţinut minte, pentru că nu este prea comun.

– Aşa m-am gândit şi eu, domnule.

– Dar văduva?

– Betsy Calhoun. Fiica ei trăieşte şi locuieşte chiar în Cleary. Perkins nu a putut să dea de ea.

– Ai vreo adresă?

– Acum ne îndreptăm spre ea.

– Excelent, zâmbi Begley. Şi ultima?

– Torrie Lambert, adolescenta.

– Care a fost probabil aleasă la întâmplare.

– Mai mult decât probabil. Dar nu-mi place să cred asta şi am descoperit o legătură pe care am trecut-o cu vederea mai înainte. Perkins încearcă să dea de mama ei.

– Şi între timp…

– Ce anume, domnule?

– Rămânem la Tierney şi îi excludem pe ceilalţi?

– Pe Scott Hamer, de pildă?

– Să fie aşa cum a spus Burton, Hoot? Că trebuie să-i luăm pe soţii Hamer şi ce au spus ei ca atare şi să renunţăm cu totul la acest raţionament? Ar exista un motiv pentru care Scott să vrea să-i facă rău lui Millicent. O poveste de dragoste care deraiază etc. Este chiar de conceput că a încercat şi cu Torrie Lambert în pădure în ziua aceea. Dar ce să aibă un băiat aşa de frumos ca el cu o asistentă medicală obeză, cu o mamă singură cu un copil şi cu o văduvă mai bătrână decât mama lui?

– Ceea ce ne aduce înapoi, la Tierney.

– În legătură cu care se ridică aceleaşi întrebări. Să zicem că Tierney are o slăbiciune pentru adolescente. Chiar şi Carolyn Maddox se încadrează în tipar, dacă

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

trecem cu vederea câțiva ani. Dar celelalte două? La naiba! De ce nu putem găsi niciun fir de legătură?

Begley sprecie faptul că Hoot nu încerca să dea niciun răspuns numai ca să umple liniștea. În cele din urmă, agentul mai în vârstă oftă:

– Până să ajungem la o concluzie de bun-simț, dă-mi te rog un răspuns de profesionist, Hoot. Este sau nu Tierney omul nostru?

Hoot opri mașina la adresa pe care și-o notase. Casa era un fel de vilișoară, curtea mică era înconjurată de un gard de scânduri albe, acum îngropate pe jumătate în zăpadă. Din coșul de piatră de pe acoperișul învelit în iederă acum fără frunze, ieșeau vălătuci de fum alb. Un motan galben și gras stătea tolănit pe pervaz și se uita la ei prin perdeaua de dantelă.

Cei doi bărbați stăteau în mașină și se uitau în tăcere la căsuța fiicei lui Betsy Calhoun. Begley se gândea că vilișoara arăta așa de inocentă, încât nu-ți puteai imagina că peste cei care locuiesc acolo se putuse abate o asemenea tragedie. Dar fiica lui Betsy Calhoun se ducea la culcare în fiecare seară fără să știe care este soarta mamei ei.

– Este un adevărat iad, spuse Begley, dându-și seama că își rostise gândul cu voce tare abia când văzu norișorul de abur care îi ieșea din gură.

– Trebuie să punem mâna pe ticălosul ăsta, Hoot. Hoot părea să fi urmărit gândurile șefului său.

– Neapărat, domnule.

– Așadar, dincolo de bălbăielile familiei Hamer și eziările lor, Ben Tierney ți se pare în continuare omul nostru?

– Da, domnule.

– Ei bine, și eu cred la fel.

Begley deschise portiera și coborî, aruncând o privire spre vârfuri acoperite de nori și rosti încă o scurtă rugăciune pentru Lilly Martin.

23

La fiecare două când respira, firișorul de abur care ieșea pe nările lui Lilly era tot mai subțire. Frigul o pătrunsese până la oase, dar nu avea nici puterea, nici dorința de a se ridica pentru a mai pune încă un lemn peste focul gata să se stingă. La ce bun? Lilly nu era omul care să scormonească și să aleagă morții până când durerea s-o dea complet peste cap. Cu toate acestea, după moartea lui Amy, se gândise și mișcase adesea la moarte, întrebându-se cum arată trecerea de la viața aceasta în cea viitoare și nu își pusese niciodată întrebarea dacă mai era ceva dincolo de această cutie. Nu se putea ca noutatea aceea dulce și vitală, ghemuul de energie care fusese fiica ei să înceteze pur și simplu să mai existe. Amy se mutase dintr-o dimensiune guvernată de spațiu și timp într-un tărâm al spiritualității.

Credința aceasta o ajutase să supraviețuiască durerii. Dar era chinuită de problema trecerii dintre cele două lumi. Oare Amy alunecase blând, pe un covor de lumină? Sau trecerea ei fusese întunecoasă și înspăimântătoare? Și atunci Lilly începuse să se gândească la propria moarte și să-și pună întrebarea dacă va fi senină sau traumatizantă. Dar numai în cele mai rele coșmaruri ale ei visa că moare singură, sufocându-se.

Dar pleca acum cel puțin cu convingerea că Domnul Albastru avea să fie prins. Înainte să-și piardă de tot puterile, luase o foarfecă și zgâriase TIERNEY = ALBASTRU pe unul din dulapurile din bucătărie, fiind convinsă că aceasta va fi mai eficace decât un bilețel scris pe unul din cecurile ei necompletate, care ar fi putut fi trecut ușor cu vederea în vălmășagul care se va isca cu siguranță când cadavrul ei va fi descoperit și apoi transportat afară din cabană.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Tierney.

Gândul la el îi strânse maxilarul într-un spasm. Era supărată din cauza propriului simț de vinovăție. Se gândea dispreţuindu-se profund cât de uşor se lăsase dusă de nas de combinaţia lui vicleană de duritate şi sensibilitate în ziua aceea de pe râu şi cât de mult regretase în ultimele luni că ratase ocazia de a-l vedea din nou.

Încă de la început i se păruse prea frumos ca să fie adevărat. Ai grijă, Lilly: ceea ce pare aşa, de regulă aşa şi este. Era cam bătrână ca să mai înveţe nişte lecţii preţioase şi oricum nu va mai avea, din păcate, ocazia să le aplice în propria-i viaţă, dar merita să ţină minte, nu-i aşa? Poate că o să scrie şi asta pe dulap, aşa cum deţinuţii lasă un mesaj cu conţinut moral pe pereţii celulei pentru viitorii ocupanţi.

Dar acum nu mai avea putere nici să ţină foarfeca. Accesele de tuse care produceau mucus o lăsaseră atât de slăbită, încât nu mai putea nici să şadă în capul oaselor. Nu mai avea energie şi nici timp. Dar era şi un avantaj în faptul că murea. Primea în sfârşit un răspuns la întrebările imponderabile. De exemplu, acum ştia cu certitudine că nu erai propulsat în viaţa viitoare într-o baie de lumină strălucitoare. Dimpotrivă. Moartea se instala treptat ca un amurg blând. Întunecarea era treptată, limitarea câmpului vizual aproape imperceptibilă, până când nu mai rămânea decât un singur punct de sprijin. Apoi şi acela era înghiţit de întunericul care era absolut şi atotcuprinzător.

Se uita disperată după Amy în întunericul de nepătruns, dar n-o vedea. Nu vedea nimic. Dar auzul i se ascuţi şi percepu zgomotele care veneau de afară, de departe. Era tatăl ei. O striga să vină acasă din curtea din spate unde se juca.

– Lilly! Lilly!

Vin, vin acum, tati.

Îl vedea cum stătea în uşa de la verandă, cu mâinile făcute pâlnie la gură şi o striga îngrijorat, până când ea îi răspunse şi îi spuse că e în drum spre casă.

– Lilly!

Vocea lui era disperată. Cuprinsă de panică. Oare n-o auzea? De ce n-o auzea? Doar îi răspunsese!

Sunt în drum spre casă, tati. Nu mă vezi? Nu mă auzi? Sunt aici!

– Lilly! Lilly!

Tierney o rezemă de antebraţul lui şi o bătea energic în spate. Un glob de mucus zbură pe pătura care îi acoperea picioarele. O lovi din nou între omoplaţi, silind-o să dea afară alt cheag de mucus, care îi alunecă din gură. Când îi dădu drumul, Lilly se prăbuşi moale pe canapea, cu capul legănându-se într-o parte.

Îşi scoase mănuşile şi începu să o plesnească peste obraji, spunându-şi că este caldă. De fapt, mâna lui era foarte rece, obrajii ei pământii nu erau deloc calzi.

– Lilly!

Bâgă mâna sub haina ei, pe sub pulover şi îi apăsă mâna pe piept. Simţind bătaia inimii, scoase un strigăt de uşurare din gâtul uscat şi dureros.

Deschise repede fermoarul de la buzunarul în care pusese punga cu medicamente. Era un etui de mătase verde cu mărgele, exact aşa cum îl descrisese ea. Când o deschise, sticla cu pilule căzu pe podea şi se rostogoli, ieşind din câmpul lui vizual. Numai că el căuta inhalatoarele. Citi etichetele. La fel de bine ar fi putut să fie şi în greceşte.

Îşi aminti că Lilly îi spusese că unul era pentru a preveni atacul de astm, altul pentru a ameliora imediat o criză severă. Dar nu ştia care.

Bagă unul din tubuleţele scurte printre buzele ei fără sânge, îl vări printre dinţi şi îi dădu drumul pompei.

– Lilly, respiră!

Lilly stătea nemişcată, cenuşie şi fără să reacţioneze în niciun fel.

Îşi strecură braţul pe sub umerii ei şi o ridică din nou, scuturând-o cu putere.

– Lilly, respiră! Inhalează! Te rog, te rog, te implor! Haide, respiră o dată!

Lilly respiră. Medicamentul îşi făcu efectul aşa cum trebuia, anulând imediat contracţia care îi bloca căile respiratorii, deschizându-le.

Lilly trase în piept o respiraţie şuierătoare. Apoi încă una. Când expiră pentru a treia oară, deschise ochii şi se uită la el, apoi îşi încleştă mâinile în jurul mâinilor lui, care continuau să-i ţină inhalatorul în gură. Lilly apăsă din nou pe pompa inhalatorului. Inspiraţia ei era şuierătoare, scoţând nişte sunete cumplite.

– O adevărată muzică pentru urechile mele, spuse Tierney.

Lilly împinse brusc inhalatorul din gură şi tuşi în palme.

– Uite.

Tierney înşfăcă de pe cealaltă canapea prosopul pe care şi-l pusese noaptea trecută sub cap şi i-l aruncă. Lilly îl prinse. Tusea îi scutura tot corpul. Tierney îngenunchease în faţa ei şi îi spunea cuvinte de încurajare. În cele din urmă, tusea încetă. Lilly lăsă de la gură prosopul murdar. Ben îl luă. Femeia păreа înmărmurită văzându-l şi abia atunci îşi dădu şi el seama cât de înspăimântător puteа să pară.

Îşi şterse gheaţa de pe gene şi sprâncene, apoi îşi scoase fularul îngheţat şi scorţos din jurul gâtului.

– Nu e nicio stafie. Sunt eu.

– Ţi-ai întors? Vocea ei abia se auzea. De ce?

– Asta a fost planul meu de la bun început. Ai crezut că te părăsesc şi că vreau să fug.

Ea dădu din cap.

– Dacă ţi-aş fi promis că o să mă întorc să-ţi aduc medicamentele m-ai fi crezut?

Lilly negă încet din cap.

– Exact. Dacă aş fi încercat să te conving aş fi pierdut un timp preţios, aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să te las să gândeşti tot ce e mai rău despre mine. Nu a fost uşor să plec.

Se sprijină de braţele sofalei ca să se ridice din genunchi şi rămase în picioare, începând apoi să se mişte ca un om cu câteva decenii mai bătrân decât era. Picioarele îi amorţiseră în ghete. Nu mai simţea podeaua de sub el în timp ce îşi târşâia picioarele spre şemineu ca să aranjeze câteva lemne pe grătar. Ca să aţâţe din nou tăciunii, se aplecă uşor şi suflă în ei. În cele din urmă se aprinseră şi cuprinse flăcările înfometate începură să lingă butucii.

Îşi dădu jos rucsacul din spate şi îl împinse sub masă ca vârful ghetei. Îşi dezlegă fularul de la gât şi-şi dădu jos pătura de pe cap. Le aşeză împreună cu geaca pe unul din scaunele înalte de la bar, ca să se usuce. Se pipăi încet cu mâna la ceafă şi-şi examină apoi degetele, să vadă dacă mai curge sânge. Fie că rana nu mai sângera, fie sângerase şi sângele îngheţase.

Se aşeză pe canapeaua din faţa lui Lilly şi-şi desfăcu şireturile de la ghete. Se gândea dacă e bine s-o scoată pe cea din piciorul drept, ştiind că s-ar fi putut ca glezna să se umfle aşa de tare, încât să nu se mai poată încălţa din nou. Dar dacă nu-şi asigura circulaţia sângelui în picior, s-ar fi putut să-i degere degetele.

Scrâşnind din dinţi de durere, îşi trase cu greu piciorul din gheaţa udă şi scoase apoi şi şosetele. Glezna

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

era ușor umflată, dar nu așa de mult cât ar fi crezut judecând după durere. Nu văzu niciun fel de semn de degerături, dar își masă viguros degetele de la picioare. Simți o durere cumplită când sângele începu din nou să circule, dar asta însemna că nici capilarele nu-i înghețaseră de tot.

În timp ce el făcea toate acestea, Lilly continua să stea cu ochii larg deschiși, fără să rostească o vorbă, uitându-se la el ca la o fantomă. Mișcându-se ușor ca să n-o sperie, Tierney se ridică în picioare și îngenunche din nou în fața canapelei. Încercă să-i spună pe nume, dar nu reuși decât să scoată un horcăit.

– Acum ești bine?

Lilly dădu din cap în semn că da.

– Dumnezeule, am uitat de pilulele tale.

Găsi sticluța maronie cu medicamente sub unul dintre fotolii. Aduse un pahar de apă de la bucătărie și i-l dădu. Lilly folosi al doilea inhalator, apoi înghiți una din pastile. În timp ce bea, Ben observă că îi revenea culoarea în obraji, ceea ce îl liniștea, căci însemna că primește suficient oxigen, deși respirația îi suna ca un cimpoi dezacordat.

– Inhalatorul ăsta este o treabă bună, spuse el. Nu știam pe care să-l folosesc. Aveam șanse fifty-fifty. Cred că l-am luat pe cel corect.

Ea încuviință ușor din cap.

Îi examină fața cu privirea. Acum se mișca și respira, culoarea îi revenise, dar Ben se temea să nu aibă alte halucinații, așa cum avusese destule în timp ce se întorcea de la mașină. În centrul tuturor se afla Lilly. În unele din ele, i se părea că se întoarce și o găsește pe Lilly albastră și rece, moartă din cauza lipsei de oxigen. În altele era zâmbitoare și caldă, sfârâind de viață și de nevoie sexuală, absorbindu-l adânc în interiorul ei.

În realitate, nu era nici lipsită de viață, nici plină de

– Cred că ai leșinat exact înainte să intru eu, îi explică el. Te-am strigat pe nume de mai multe ori, dar nu răspuns, nici măcar nu te-ai mișcat. Pieptul tău era rămas nemișcat. M-am speriat îngrozitor, credeam că a sosit prea târziu.

– Și eu, spuse ea într-o șoaptă abia auzită.

Apoi fața i se schimonosi de emoție. Lacrimile îi țâșniră din ochi ca și când până atunci ar fi fost ținute în frâu de un dig care acum se rupsese. Tierney reacționă instinctiv. Într-o clipă fu lângă ea pe canapea, strecurându-și brațul în jurul umerilor ei care tremurau.

– Acum e bine. M-am întors, iar tu ești în viață.

Lilly căzu la pieptul lui. O ridică pe genunchi și o înfășură ca pe un copil, cuprinzând-o cu brațele și plecându-și capul deasupra capului ei. Simți cum își înclestează degetele de puloverul lui.

– Șșș, șșș! Îi mângâie părul cu buzele. Nu mai plânge, Lilly. Știu că nu ai voie să plângi. Să nu-ți provoci încă un atac.

Îi ridică apoi capul și îi netezi părul ciufulit. Slavă Domnului că tenul ei nu mai avea culoarea aceea pământie a morții. Îi luă capul în mâini și îi șterse cu degetele mari lacrimile de pe obraji. O privi direct în ochi și spuse:

– În afară de faptul că aș fi murit acolo, nimic altceva nu m-ar fi putut împiedica să mă întorc.

Privirea îi coborî spre buzele ei. Acestea erau moi, pline, roșii acum, ușor întredeschise și tremurătoare, umede din cauza apei sau poate a lacrimilor. La baza gâtului, pielea moale și netedă zvâcnea la fiecare bătaie a inimii.

Învingându-și impulsul care îi copleșea, se ridică în picioare, ridicând-o și pe ea odată cu el și o duse spre

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

capătul canapelei, unde se lăsară amândoi să cadă pe saltea. Se rezemă cu spatele de braţul canapelei, cu picioarele întinse spre foc şi cu Lilly pe genunchii lui.

Îi puse din nou capul pe piept, unde Lilly îşi odihni obrazul. Apucă una din pături şi o trase peste ei, apoi o strânse mai tare şi-şi rezemă bărbia de părul ei. Lilly nu se împotrivise, dar Tierney nu se lăsă amăgit de gândul că făcea pe neputincioasa pentru că ar fi avut încredere în el. Văzuse mesajul pe care îl scrijelise pe dulapul din bucătărie. Îi permitea s-o ţină în braţe numai pentru că trauma prin care trecuse o storsese de vlagă.

Lilly adormi, iar el rămase încă mult timp cu privirile aţintite la flăcări, savurând plăcerea, dar şi durerea de a o avea atât de aproape, cu greutatea pieptului ei apăsându-i stomacul. Din când în când, degetele ei se încleştau pe lâna puloverului. Dorea să creadă că se asigura că mai este acolo, deşi ar fi putut fi un simplu reflex, rezultat al agitaţiei interioare a subconştientului.

Încerca să nu se gândească la cât de mătăsoasă i se păruse limba ei atunci când se mişcase delicat peste a lui seara trecută şi nici la dubla plăcere pe care i-o provocaseră vara trecută sânii ei uzi în apa rece a râului. Nu voia să se gândească nici la cât de mult o dorea.

Dar fireşte că în efortul lui de a nu se gândi la toate aceste lucruri, nu se putea gândi la nimic altceva. Foamea lui era atât de aprigă, încât în cele din urmă cedă dorinţei şi-şi strecură o mână pe sub puloverul ei.

Apoi adormi.

Lilly se trezi în îmbrăţişarea braţelor lui, dându-şi imediat seama că este treaz. Se ridică în capul oaselor, dar întoarse capul stânjenită.

– Trebuie să mai punem lemne de foc, se mulţumi el să spună.

Lilly se îndepărtă de el cu cât mai multă graţie şi se rezemă cu fundul pe călcâie. Tierney trebui să se rezeme de braţul canapelei ca să se poată ridica. Lilly observă grimasa de durere care îi apăru pe faţă şi îi spuse acest lucru.

– Sunt puţin amorţit.

– Nu ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât de mult, spuse ea. Probabil că a fost foarte incomod pentru tine.

– Am dormit şi eu şi m-am trezit acum câteva minute.

– Cât timp am dormit?

Tierney se uită la ceas.

– Patru ore.

Patru ore! Patru ore? Cum putuse să doarmă atât de liniştită în braţele omului despre care credea că este domnul Albastru? Experienţa ei aproape extrasenzorială îi tulburase probabil complet gândirea. Tierney o examină cu privirea din cap până-n picioare.

– Cum te simţi?

– Mult mai bine. Mai bine decât m-aş fi aşteptat, ţinând seama de violenţa crizei. Făcu o pauză, apoi spuse blând: Nu ţi-am mulţumit.

– Ba da.

– Nu. Am avut o izbucnire nervoasă şi o criză de plâns.

– Am recepţionat mesajul.

– Dar nu l-am exprimat în cuvinte, aşa cum ar fi trebuit. Mulţumesc, Tierney.

– Cu plăcere.

Trecură câteva secunde, apoi Tierney se întoarse şi se duse spre scaunul de bar pe care îşi lăsase haina.

– Şchiopătezi mai rău.

– Da, mi-am scrântit glezna când m-am dus la maşină. Am avut noroc că nu mi-am rupt piciorul.

– Ce s-a întâmplat?

— Nu vedeam pe unde merg și... Făcu un gest prin care voia să spună că nu contează. O să fie bine.

— Era sub bord, așa cum am presupus? întrebă ea, arătând spre trusa de mătase de pe măsuța de cafea.

Tierney îi povesti cum ajunsese în cele din urmă la mașină, când aproape că renunțase la orice speranță.

— Era complet acoperită cu zăpadă și înghețată pe dedesubt, de am crezut că n-am s-o deschid niciodată.

Dar o deschisese. Partea cea mai grea, îi spuse el, fusese să-și învingă dorința de a se odihni. Știa că dacă se odihnește, era în pericol să adoarmă și să moară înghețat.

— După ce am intrat în mașină, mi-am permis numai câteva secunde, cât să-mi trag sufletul, apoi am fost foarte ocupat. Trebuia să bag brațul prin spațiul rămas între bord și scaunul din dreapta, care avea numai câțiva centimetri.

Trebuise să se întindă mult până să găsească în cele din urmă trusa de mătase.

— Am apucat-o numai cu două degete, pentru că mi-era frică să n-o împing cumva și mai departe. Dar am reușit s-o trag spre mine, până când am putut s-o apuc mai bine.

— Iar după aceea a trebuit să faci tot drumul înapoi, cu o contuzie la cap și cu glezna scrântită.

— Important este că m-am întors la timp. Aruncă o privire spre foc, apoi adăugă: Ne mai trebuie niște lemne.

— Ai de gând să te duci afară cu picioarele goale?

Își pusese geaca pe el, dar se îndrepta spre ușă desculț.

— Nu intenționez să stau foarte mult afară.

Ieși pe terasă și închise repede ușa în urma lui. Lilly era acolo și o ținu deschisă, când apăru cu brațul încărcat cu lemne.

— Mulțumesc. În timp ce aranja lemnele lângă șemi-

neu, se întoarse spre ea: *Am văzut ce ai scris pe [illegible]*.

Lilly nu putea să răspundă, așa că nu spuse nimic. Tierney se ridică și se întoarse cu fața spre ea.

— Nu ești singura care gândește așa. Am pornit motorul și am dat drumul la radio ca să aud buletinul meteo.

Lilly se simți foarte stânjenită cu gândul la ce scrisese.

— Ne caută FBI-ul, spuse el brusc, apoi trecu pe lângă ea și o atinse în treacăt, în drum spre terasă. Se pare că până la urmă unul din apelurile tale pentru Dutch a ajuns la țintă.

Trânti cu putere ușa în urma lui.

Lilly se lăsă să cadă pe canapea. Tremura din tot corpul, dar nu știa dacă slăbiciunea îi era provocată de spaimă sau de disperare. Dacă el era domnul Albastru, asta e o veste bună. Dar dacă nu era, incriminase un om nevinovat. Tierney intră cu o rafală de zăpadă și lovi ușa cu piciorul ca să se închidă.

— Buletinul meteo spune că ninsoarea se va opri în noaptea asta. Temperaturile vor rămâne mult sub limita de îngheț, dar condițiile se vor ameliora.

Continuă să așeze stiva de lemne din fața șemineului. Tonul lui era indiferent și nu trăda niciun fel de îngrijorare.

— Drumurile vor mai rămâne impracticabile câteva zile, dar cu puțin noroc, avem o șansă să fim salvați mâine.

— Tierney...

— Dar va mai trebui să petrecem împreună și noaptea următoare, spuse el, întrerupând-o brusc. Se întoarse spre ea și-și scutură mâinile de praf. Probabil că asta e o perspectivă cumplit de deprimantă pentru tine.

Arătă cu mâna spre rucsacul lui de sub masă.

– Pistolul, cătușele, știi unde sunt în caz că simți nevoia să le folosești. Acum, când ți-ai luat medicamentele și ai și lemne de foc, te poți descurca singură până la sosirea ajutoarelor.

– Pleci? Era uimită de cât de mult se temea să nu fie lăsată singură din nou.

Bărbatul râse cu tristețe.

– Mă simt tentat, dar nu plec. Acum, că numele meu a fost transmis la radio, orice idiot cu o pușcă de vânătoare o să mă pândească. Pielea mea va reprezenta trofeul de vânătoare al sezonului și în starea mea actuală sunt o pradă ușoară. Așadar, nu, atât timp cât nu mănânc și nu mă odihnesc puțin, ești blocată cu mine. Dar nu vreau să tremuri de fiecare dată când mă apropii de tine. Așa că dacă vrei, poți să mă legi din nou de tăblia patului cu cătușele. Nu că mi-ar face plăcere, dar n-am de gând să mă împotrivesc.

Lilly lăsă capul în jos și se uită în podea, la propriile picioare în care mai avea ciorapii și la picioarele lui goale care ieșeau de sub tivul ud al pantalonilor. Nu se gândi prea mult până să se hotărască.

– Nu e nevoie, Tierney.

– Nu-ți mai este frică de mine?

Se uită la el și spuse simplu:

– Dacă ai fi fost Domnul Albastru, nu te-ai fi întors.

– Bine, Lilly, dar nu-ți dai seama, trebuia să mă întorc dacă voiam să supraviețuiesc. Acolo afară aș fi murit oricum.

– Dar nu erai obligat să mă readuci pe mine la viață. Domnul Albastru m-ar fi lăsat să mor.

– Dar unde ar mai fi fost elementul incitant în acest caz? Nu e același lucru să mă uit la tine cum mori și să-ți iau viața. Nu e deloc același lucru.

Lilly îl studie câteva minute, căutându-i privirea ca

să găsească răspunsuri la întrebările pe care el le contracara abil cu alte întrebări, tăceri, mârâituri sau făcând pe avocatul diavolului. Se descurca de minune în jocul ăsta, dar ea se săturase să-l mai joace.

– Nu știu cine ești, Tierney, spuse ea obosită, și nici ce urmărești, dar nu cred că ai intenția să mă omori, căci atunci aș fi fost deja moartă.

Tierney se relaxă, iar expresia de pe chipul lui se înmuie.

– Ai dreptate să ai încredere în mine, Lilly.

– Nu am deloc încredere în tine, dar mi-ai salvat viața.

– Cred că și asta contează întrucâtva.

– Cel puțin pentru faptul că te scutește de cătușe.

– Dar nu am ajuns înapoi acolo unde eram după ziua aia petrecută anul trecut pe râu. Ce trebuie să fac? Ce să fac ca să ajungem din nou acolo, Lilly?

Tierney nu se mișcă din loc. Nici Lilly. Și totuși, distanța dintre ei parcă se micșorase și continuă să se micșoreze până când un butuc se mișcă pe grătar, trimițând o ploaie de scântei în sus pe coș și rupând vraja. Tierney arătă cu capul spre ușă:

– E mai ușor când îmi ții ușa deschisă.

Lilly se ocupă de ușă, în timp ce el ieși de mai multe ori afară pe terasă, ca să mai aducă lemne de foc. La ultima ieșire, luă și o găleată pe care o umpluseră la început cu apă, dar care acum era goală. Când se întoarse, găleata era plină cu zăpadă.

– Trebuie să fac un duș.

Luă cu vătraiul câțiva tăciuni de pe grătar și puse găleata deasupra lor. Zăpada începu să se topească rapid.

– Din păcate, va trebui să mă mulțumesc cu o baie cu buretele.

– Baie cu buretele? făcu ea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– N-ai auzit niciodată expresia asta?

– De când a murit bunica n-am mai auzit-o.

– Şi eu am auzit-o tot de la bunica. Bunicul spunea că aşa fac baie târfele. Bunica se răstea la el. Nu-i plăcea să-l audă rostind niciun fel de vorbe urâte atunci când eram şi eu prin preajmă.

– Cât de des se întâmpla asta?

– În fiecare zi, spuse el. Ei m-au crescut.

În timp ce Lilly reflecta la ce auzise, Ben dispăru în dormitor şi se întoarse cu halate de baie şi prosoape.

– Nu au mai rămas decât două prosoape fără sânge pe ele.

– Te mai doare capul?

– E mai bine. Contuzia mi-a provocat câteva momente îngrozitoare cât timp am fost afară, spuse el, arătând cu capul spre uşă. Îşi afundă degetele în găleata cu apă. Nu cred că o să se încălzească mult mai mult de atât. Crezi că o s-o poţi suporta?

– Credeam că e pentru tine.

– Prima găleată este pentru tine.

– Nu, mulţumesc.

Refuzul ei brutal îl exasperă.

– Am să stau în dormitor până îmi dai semnalul de drum liber. Crezi că aşa o să te simţi mai în siguranţă că n-ai să fii violată?

Apoi trase adânc aer în piept, lăsă capul în jos şi expiră furios.

– M-am gândit că o să-ţi facă plăcere să te speli. Asta-i tot!

Simţindu-se pedepsită, Lilly întinse mâna să-şi ia trusa. Printre alte lucruri, aceasta conţinea şi o sticluţă de plastic cu săpun lichid. I-o întinse ca un gest de reconciliere.

– Magnolia Sudului. O împărţim.

– De acord. Magnolia Sudului miroase cu siguranţă mult mai bine decât mine acum. Deschise uşa şi se duse în dormitor. Nu te grăbi, mai spus el şi închise uşa.

Lilly îşi scoase hainele şi se spălă în grabă. Pielea ei udă se făcu toată ca de găină, deşi stătea practic chiar în faţa focului. Dinţii îi clănţăneau fără să-i poată controla. Cu toate acestea, folosi din plin apa călduţă, buretele de baie şi săpunul, apoi se şterse energic şi se îmbrăcă rapid, după care deschise uşa de la dormitor.

– Gata, şi a fost minunat.

Ben stătea înfăşurat într-o pătură pe care o luase de pe pat, dar dârdâia puternic. Închise uşa de la dormitor.

– Este prea frig pentru tine acolo. Dacă tragi aer rece în piept s-ar putea să ai altă criză.

– Mi-am luat medicamentele.

– Nu te duci acolo, spuse el încăpăţânat. Mi-a ajuns să te văd o dată aproape moartă, mulţumesc frumos.

– N-aş vrea să te lipsesc de baie.

– Nici vorbă. Şi nu fac pe modestul.

Ben cără apa în care se spălase ea afară şi o aruncă, reumplând apoi găleata cu zăpadă. În timp ce aştepta să se topească şi apoi să se încălzească, Lilly zdrăngăneа prin bucătărie.

– Avem oale şi tigăi. Crezi că am putea să încălzim o cutie de supă la focul din şemineu?

– Sigur că da.

Lilly aruncă o privire peste umăr şi îl surprinse când îşi trăgea peste cap puloverul în felul acela inexplicabil în care procedează bărbaţii, ridicându-şi părul vâlvoi în cap şi trăgându-şi abia după aceea braţele din mâneci.

Nevrând să se gândească la el cu acea afecţiune pe care o aveau femeile pentru particularităţile celuilalt sex, traversă livingul, se duse la fereastră şi dădu la o parte draperia.

– Poate că este numai imaginaţia mea, dar mi se pare că viscolul s-a mai potolit puţin.

– Probabil că meteorologii au avut dreptate.

– Aşa se pare.

Lilly auzi zăngănitul făcut de cureaua care se lovi de marmura şemineului în momentul în care îşi dădu jos blugii. Apoi fâşâitul ţesăturii care se freca de piele. Plescăitul prietenos al apei când băgă buretele de prosop în ea. Puse degetul arătător pe geam şi trase o linie verticală pe sticla îngheţată.

– Nu cred că mesajele mele au ajuns la Dutch.

Îşi dădu seama că Ben rămăsese nemişcat şi stătea neclintit, privind fix la spatele ei. După câteva momente de încordare, auzi plescăitul apei şi-şi dădu seama că îşi reluase spălatul.

– Ceea ce înseamnă că Dutch nu a auzit de la mine că tu eşti Domnul Albastru. Dar dacă Dutch nu te-a identificat în faţa celor de la FBI, înseamnă că te căutau ei dinainte. De ce, Tierney?

– N-ai decât să-i întrebi când or să ajungă aici.

– Aş prefera să-mi spui tu.

Ben tăcu atât de mult timp, încât Lilly crezu că o va ignora complet. Dar în cele din urmă, vorbi din nou:

– Fata aia, Millicent Gunn. O cunoşteam de la magazinul de articole sportive unde lucrează. Fusesem acolo să cumpăr nişte şosete cu numai câteva zile mai înainte – ba poate chiar în ziua în care a fost dată dispărută. Sunt sigur că îi verifică pe toţi cei care au avut vreo legătură cu ea.

– Aşa s-a spus la radio, că îi verifică pe toţi cei care au avut vreo legătură cu ea? Sau s-a menţionat numai numele tău?

– S-ar putea ca eu să fiu singurul de care încă nu au dat.

Era o explicaţie logică, dar dacă asta era tot, de ce se înnegurase el aşa de tare? Şi oricum, se îndoia că i s-ar fi menţionat numele dacă ar fi fost vorba numai de un interviu de rutină cu FBI-ul.

– Dacă n-aş fi reuşit să scrijelesc numele tău pe bufetul din bucătărie, presupun că aş fi putut să-l scriu în gheaţă.

Dintr-odată îşi dădu seama că exact asta făcuse. Ca o şcolăriţă care scrie numele alesului ei pe coperta caietului de şcoală, fără să-şi dea seama ce face, Lilly scrisese numele lui cu litere de tipar pe geam. Stânjenită şi ruşinată, şterse numele de pe fereastră... şi atunci văzu în ea reflecţia lui. Era în pielea goală, luminat din spate de foc, cu pielea udă şi strălucitoare.

Buzele i se depărtară ca să tragă aer în piept. Dorinţa ascunsă adânc înlăuntrul ei o cuprindea tot mai năvalnic. Nedându-şi seama că femeia îl priveşte, bărbatul afundă buretele de prosop în găleată, în stoarse apoi de apă şi îl trecu peste piept, mişcându-l blând peste coastele pline de vânătăi, pe abdomenul plat şi apoi în bogăţia deasă şi întunecoasă dintre coapse.

Lilly închise ochii şi-şi apăsă fruntea pe geam. Sângele i se înfierbântase şi pompa vijelios şi fierbinte. Urechile îi vâjâiau atât de tare că aproape că nu-l auzi când vorbi din nou:

– Ai fi putut să faci şi asta. Grăsimea de pe degete lasă dungi pe geam care rezistă până când se spală fereastra.

– Despre ce vorbeam? Nu-şi mai amintea. Ridică fruntea şi, ca să nu se mai uite din nou la el, lăsă draperia să cadă peste fereastră şi abia după aceea deschise ochii.

– Am terminat, spuse el. Lilly auzi zăngănitul cataramei de la curea când îşi fixă blugii. Câteva secunde mai târziu spuse: Acum poţi să te întorci.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Lilly se întoarse, dar nu se uită direct la el. Vedea cu coada ochiului cum își trăgea puloverul și scotea capul prin deschizătura gâtului. Se duse spre bucătărie.

– Am să fac supa. În mod miraculos, vocea ei suna normal.

– Foarte bine. Chiar mi-e foame.

Ben ieși afară să golească găleata. Când se întoarse la ea, în bucătărie, Lilly golise o cutie de supă condensată într-o cratiță și adăugase puțină apă.

– Mulțumesc pentru Magnolia Sudului, spuse el.

– Cu multă plăcere.

– Îmi displace profund că trebuie să-ți cer din nou să faci lucrul acesta, dar n-ai vrea să te mai uiți o dată la gaura mea din cap?

Trebuia să-l atingă? Chiar acum?

– Sigur că da.

Ca și înainte, Ben se așeză călare pe unul din scaunele înalte de la bar. Lilly se așeză în spatele lui și îi dădu la o parte părul ud. Ud? Părul lui era ud? Probabil că își băgase capul în găleata cu apă, dar spre marea ei rușine își dădu seama că nu observase nimic deasupra gâtului.

– Nu este niciun fel de sânge proaspăt, spuse ea, dar probabil că ar trebui să schimb leucoplastul.

Curăță rana cu o compresă antiseptică, apoi trecură din nou prin ritualul dureros din noaptea precedentă, tăiară leucoplastul în bucățele mici cu forfecuța ei de manichiură apoi le așeză transversal peste rană. Încercă să facă toate acestea cât mai detașat cu putință, dar mișcările ei erau stângace. Îl simți cum tresare de câteva ori și trebui să-și ceară scuze că-l lovise.

Încălziră supa la focul din șemineu și mâncară stând cu picioarele încrucișate pe saltea. Dându-și seama că erau lihniți de foame, mai încălziră încă o cutie. Când erau cam pe la mijlocul celei de-a doua porții, Ben întrebă:

– Lilly, te simți bine?

– De ce? întrebă ea uimită, ridicând capul.

– Ești extrem de tăcută.

– Sunt numai îngrozitor de obosită, minți ea, apoi continuă să mănânce supa.

Prelungiră masa cât mai mult posibil, dar după ce terminară își dădură seama că aveau în fața lor câteva ore lungi de noapte în care nu aveau nimic de făcut. După câteva minute de tăcere, întreruptă numai de trosnetul lemnelor în foc, Ben spuse:

– Dacă vrei, poți să te culci.

– Nu mi-e somn.

– Spuneai că ești obosită.

– Da, sunt obosită, dar nu mi-e somn.

– Și eu mă simt tot așa. Epuizat, dar foarte treaz.

– Moțăitul acela lung…

– Hmm.

Urmă o altă tăcere. În cele din urmă, Lilly se uită la el.

– De ce te-au crescut bunicii?

– Mama și tata au murit într-un accident de mașină. Șoferul unui camion mergea cu viteză, n-a încetinit la semnul „Drum în lucru“ și practic a trecut peste ei. Le-a strivit pur și simplu mașina. A durat câteva ore până au putut să le descarcereze trupurile din mașina făcută praf.

Tonul lui indiferent nu reuși s-o păcălească. Nu-și putea ascunde amărăciunea și durerea.

– Când s-a întâmplat, nu mi-au spus toate detaliile, spuse el. Dar după ani și ani, când am fost suficient de mare ca să întreb, bunicul m-a lăsat să citesc ce spuneau ziarele despre accident. Bunicii mei își pierduseră fiica. Eu rămăsesem orfan. Iar camionagiul neglijent a scăpat fără nicio zgârietură.

– Câți ani aveai?

– Când s-a întâmplat? Aveam opt ani. Mama și tata

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

plecaseră într-un weekend prelungit ca să-şi serbeze cea de-a zecea aniversare a căsătoriei şi m-au lăsat cu bunicii. Se folosi de vătrai ca să înteţească focul.

– După înmormântare, când mi-am dat seama că nu fusese numai un vis urât şi că ei muriseră cu adevărat, am refuzat să mă mai duc înapoi, acasă. Bunicii m-au luat cu ei ca să-mi împachetez lucrurile, dar în curte am făcut o criză şi n-am mai vrut să intru în casă. Nu mai puteam să intru în camerele alea, acum când ştiam că mama şi tata nu sunt acolo, că n-or să mai fie niciodată.

– Îi iubeai, spuse ea încet.

Ben încuviinţă dând din umeri.

– Eram un copil. Luam tot ce-mi oferea ca pe ceva de la sine înţeles, dar... da, îi iubeam. Şi bunicii mei erau foarte cumsecade. Şi deşi probabil că am reprezentat un mare inconvenient aruncat dintr-odată în capul lor, nu mi-au făcut niciodată să simt acest lucru. De fapt, nu m-am îndoit niciodată că mă iubesc.

– Te-ai mai întors vreodată în casa voastră?

– Nu.

Lilly îşi rezemă bărbia pe genunchii ridicaţi şi îl analiză profilul.

– Şi acum stai foarte mult departe de casă. Ai o carieră care te ţine departe foarte mult timp.

Ben îi aruncă un zâmbet trist.

– Pun pariu că terapeuţii ar avea ceva de investigat aici.

– A fost o alegere a subconştientului? Sau deliberată?

– Soţia mea spunea că e deliberată.

– Soţia?

– La timpul trecut. Am fost căsătoriţi în total treisprezece luni.

– Când a fost asta?

– Cu mult timp în urmă. Abia dacă eram suficient de

mare ca să pot vota, ca stat mai puţin să mă căsătoresc. N-a fi trebuit s-o fac. Eram egoist şi preocupat de propria persoană. Dorinţa mea de hoinăreală a fost principala ei o plângere. Printre multe altele. Toate îndreptăţite, spuse el cu un zâmbet trist.

Pierderea părinţilor continuase să-l afecteze chiar şi după ce devenise adult, îi influenţase deciziile, avusese un impact asupra căsniciei lui. Ce alte cicatrice emoţionale şi psihologice lăsase acest tragic eveniment în inima tânărului de opt ani? Îi mutilaseră şi deformaseră sufletul? Acum nu mai avea crize de furie, dar s-ar fi putut ca furia lui să caute alte supape pentru a răbufni.

Era oare Domnul Albastru?

Panglica, cătuşele, neconcordanţele şi ezitările lui erau prea importante pentru a fi trecute cu vederea. Dacă la radio s-ar fi spus că îl caută poliţia din Cleary, ar fi putut presupune că unul din mesajele ei ajunseseră la Dutch. Dar FBI-ul? Din explicaţiile pe care i le dăduse cu privire la interesul lor pentru ei lipseau piese esenţiale.

Privind însă la el se întreba pentru a mia oară cum ar fi putut să fie un om care răpeşte şi, foarte probabil, ucide femei. Cu siguranţă şi-ar fi dat seama dacă ar fi avut în faţa ochilor un psihopat. E drept că ochii lui aveau o intensitate aparte. Adesea scăpărau de furie sau de iritare. Dar nu străluceau ca focul fanatic şi nebun al unui ucigaş în serie.

Cel mai convingător dintre toate argumentele fusese faptul că nu-i făcuse niciun rău. Dimpotrivă, îşi riscase chiar viaţa ca s-o salveze pe a ei. Vocea lui, răguşită şi plină de teamă fusese cea care o chemase din vidul acela. Şi apoi, ore întregi, ignorându-şi propria suferinţă, o ţinuse în braţe şi o atinsese cu atâta tandreţe şi... Gândurile i se cristalizară brusc. Mângâierile pe care le crezuse un vis nu fuseseră deloc un vis.

Ca și când ar fi știut la ce se gândește, Ben întoarse capul și o fixă cu privirea ochilor lui albaștri:

– Cred că este timpul să mergem la culcare.

24

Fiica lui Betsy Calhoun nu prea avea mare lucru să le ofere agenților Begley și Wise, în afară de câte o ceașcă de ceai fierbinte și niște prăjiturele de casă făcute din fulgi de ovăz. Le explică celor doi agenți că soțul ei era plecat din oraș să se aprovizioneze pentru magazinul lor care era pe Strada Principală. Începu să plângă când le povesti despre ultima dată când o văzuse pe mama ei.

– M-am oprit la ea acasă, ca să văd ce mai face. Era trei după-amiaza, iar ea era deja în cămașă de noapte.

Așa cum ghicise Begley, Betsy Calhoun suferea de depresie în urma pierderii soțului.

– Nu prea mai ieșea din casă, spuse femeia. Mângâia în neștire pisica galbenă, care se mutase de pe pervazul ferestrei la ea în poală imediat după ce sosiseră ei.

– Eu o îndemnam să se implice în activități ale comunității și ale bisericii, ca voluntară pentru activitățile de caritate, să facă *ceva*. Dar fără tata nu mai avea nicio motivație pentru nimic.

– Dacă nu mă înșel, spuse Hoot, mașina ei a fost găsită în parcarea băncii.

– Tocmai aici e misterul. Nu mai fusese de luni de zile la bancă. De când s-a prăpădit tata, eu m-am ocupat de toate problemele ei financiare. Nu-mi pot explica ce căuta mașina ei acolo. Numai dacă nu cumva mi-a urmat sfatul de a ieși mai des din casă. Se șterse la ochi cu o batistă brodată. Când au găsit mașina cu panglica aia

gheață înghețată legată de volan, mi-am dat seama că a întâmplase ceva cumplit

– S-ar fi putut să se întâlnească cu cineva acolo, în parcare?

– Cu cine?

– Tocmai asta vă întrebam, spuse Begley cu o răbdare care nu-i era deloc în fire, în speranța de a afla cine ar putea fi acesta.

– Mi-am storș creierii, vă rog să mă credeți. Nu-mi vine nimeni în minte. Mama nu este o persoană foarte sociabilă.

Într-adevăr, cercul de prieteni ai lui Betsey Calhoun era limitat la colegele de la Școala duminicală.

– Cu tot respectul pentru dumneaei și pentru memoria tatălui dumneavoastră, spuse Hoot șovăielnic, nu s-ar fi putut să se întâlnească cu un prieten și să țină secret lucrul acesta?

– Nu, nu mama, scutură ea energic din cap. Tata a fost dragostea vieții ei. De fapt, era foarte timidă când se întâlnea cu alți oameni. Nici nu cred că a avut vreodată o întâlnire cu vreun alt bărbat în afară de tata. Mama nu mergea decât la coafor în fiecare vineri, la biserică duminica și câteodată la piață.

Din câte știa fiica, nu avusese niciodată niciun motiv să intre în magazinul de articole sportive.

– Pentru ce Dumnezeu să fi intrat acolo?

Apoi o întrebară dacă îl cunoaștea pe Ben Tierney.

– Cine e ăsta?

Hoot îi făcu o descriere sumară, dar femeia negă din cap și le spuse că putea să garanteze că mama ei nu cunoscuse o astfel de persoană.

– Nu vreau decât să fie găsită și adusă înapoi acasă, declară ea, plângând în batistă. Iar dacă Dumnezeu nu-mi îndeplinește această rugăminte, aș vrea să știu cel puțin

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ce s-a întâmplat cu ea. Le aruncă o privire temătoare și întrebă: Credeți că o s-o găsiți?

– O să facem tot posibilul, promise Begley, luându-i mâna într-ale lui.

Câteva clipe mai târziu, când ieșeau din căsuța primitoare, Begley remarcă:

– Cumsecade femeie.

– Da, domnule.

Hoot dârdâia de nu mai putea în paltonul lui, așteptând ca mașina să se încălzească. Nu-și mai amintea ce înseamnă să-ți simți picioarele uscate și calde.

– La Whistler Falls Lodge, domnule?

– În lipsă de ceva mai bun...

În mod normal, ar trebui să-și petreacă noaptea în una din cabanele lui Gus Elmer, care, fără binefacerile utilităților publice, ar fi fost o perspectivă înfricoșătoare, dar Hoot era așa de obosit încât abia aștepta să ajungă acolo.

– Credeți că ar putea să ne facă ceva de mâncare?

Begley nu înregistră întrebarea referitoare la masă, deoarece era cufundat adânc în alte gânduri.

– Asta e treaba, mormăi el cu voce tare, am dedus că Tierney este suspectul nostru cel mai probabil.

– Păi de ce ar ține o evidență atât de strictă a cazurilor de dispariție și de ce ar aduna toate acele informații pe care le-am găsit la el în cameră?

– Exact, Hoot. Acest lucru conferă firește credibilitate bănuielilor dumitale în legătură cu el. Și am mai presupus – pe bună dreptate, cred – că motivația lui este să fie salvatorul femeilor aflate în situații limită. Corect?

– Da, domnule. De fapt, Begley presupusese, dar Hoot fusese de acord și până acum nu descoperiseră nimic care să infirme presupunerea.

– Asta e problema mea, continuă Begley. Unde ar fi

găsit o văduvă timidă care se ducea numai la coafor și la școala de duminică să-l cunoască pe Tierney? Că doar nu mergea cu caiacul, asta-i sigur!

– Nu, domnule.

– Doamna Calhoun are puține cunoștințe, iar fiica ei nu a auzit niciodată de Tierney. Atunci cum a ajuns s-o cunoască așa de bine pe Betsy Calhoun ca s-o aleagă ca viitoare victimă? Doi oameni atât de diferiți – unde li se puteau încrucișa drumurile?

– Cred că întrebarea aceasta se poate pune în legătură cu toate victimele, mai puțin Torrie Lambert, peste care a dat din întâmplare, și Millicent Gunn.

– Întâlnirea cu Carolyn Maddox pare plauzibilă, spuse Begley. Cam trasă de păr, totuși plauzibilă. Poate că pe Laureen Elliott a cunoscut-o la clinica unde lucra. Poate că a răcit sau cam așa ceva. Dar o văduvă timidă și un aventurier? Begley scutură din cap. Nu se potrivește!

Nu se potrivea nici în mintea lui Hoot. Se gândi la asta câteva minute.

– Să presupunem că Tierney a citit necrologul publicat de ea în ziarul local. Îți amintești de catalogul acela? Poate că o urmărea pe doamna Calhoun și și-a dat seama cât de singură și de părăsită era.

Explicația îi suna jalnic chiar și lui. Begley nu-și irosi timpul ca să-i arate cât de multe lacune avea.

– Este un om prea activ ca să urmărească pe cineva. Și apoi, asta i-ar fi luat foarte mult timp, or nu prea stă pe aici. Poate că a dat peste ea din întâmplare în parcarea de la bancă. Poate că i se stricase mașina și el a ajutat-o. Cam așa ceva. A văzut imediat că era singură și avea nevoie de ajutor. Poate că a ales-o la întâmplare, la fel ca pe domnișoara Lambert.

Era credibil, dar în vocea lui nu se simțea prea multă

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

convingere. Se uită fix prin parbriz în timp ce bătea cu degetele de la mâna stângă în consola dintre scaune.

– Aveți dubii în privința lui, domnule?

– Nu știu, Hoot, mormăi el.

– Dacă nu este el Domnul Albastru, cum vă explicați prezența tuturor acelor materiale pe care le-a colecționat despre dispariția femeilor?

– Asta e primul lucru pe care am de gând să-l întreb.

Își linse buzele iritat și mormăi ceva despre nenorocitul ăsta de caz și de ce naiba îi scăpa așa din mână. Hoot nu înțelesese fiecare cuvânt, dar cam acesta era sensul.

– Ai mai primit ceva de la Perkins? se întoarse Begley brusc spre el.

– Nu, domnule, dar vă rog să mă credeți, în mod sigur se ocupă de chestia asta. Imediat ce o să afle ceva o să ne spună.

Begley se uită la cer.

– Sper ca elicopterul să poată veni aici mâine. Nu știu cât mai pot să-l țin pe polițistul ăla gelos în șah, spuse el, pufnind disprețuitor la adresa lui Dutch Burton. Oricum, atât timp cât drumul este blocat nu poate merge mai sus pe munte decât noi.

– Iar Tierney nu poate coborî.

– Exact, Hoot. Cel puțin atâta avantaj avem și noi. Și cam asta e tot ce pot spune despre aiureala asta.

Wes intră în sala de forță a sălii de gimnastică de la liceu înaintea lui Scott. Nu aveau decât lumina care venea pe fereastră. Întunericul era deprimant. Nu existau niciun fel de suprafețe moi care să absoarbă frigul.

– După ce o să începi să te miști, ai să te încălzești.

Vocea lui Wes se izbi de pereții placați cu faianță, răsunând neobișnuit de tare.

Scott rămase tăcut și posomorât în timp ce își scotea

pulonul, apoi își desfăcu fermoarul de la trening și îl scoase. Sub el purta un maiou cu mânecă lungă. Wes se opri o clipă ca să admire fizicul fiului lui. Avea un trup de atlet înnăscut, cu picioarele lungi și talia subțire. Grăsimea nu reprezenta mai mult de 10% din corpul lui. Fiecare mușchi era bine dezvoltat și perfect format, desenându-se în mod impresionant pe sub piele.

Wes invidia trupul aproape perfect al lui Scott. Din cauza mamei lui, avea picioarele ceva mai scurte decât ar fi vrut și o oarecare tendință spre osteoartrită, care îi venea dinspre familia tatălui, unde mai toți erau cocoșați pe la vârsta de cincizeci de ani.

Dar Scott primise tot ceea ce era mai bun din genele lui Wes și ale Dorei. Moștenise puterea și curajul de la el, grația și echilibrul de la ea. Uitându-se acum la el cum se apropia de aparate, Wes se gândi că dacă ar fi fost și el binecuvântat cu un trup ca al lui Scott și cu calitățile lui naturale, ar fi putut deveni profesionist și încă unul mare.

Scott ar fi putut ajunge cineva, dar tocmai ăsta era necazul. Dorința, îndemnul, spiritul de competiție nu însoțea în mod automat și obligatoriu alcătuirea fizică. Scott nu se născuse cu fermitatea necesară pentru ca un bun sportiv să devină campion, dar Wes avea de gând să se asigure că așa se va întâmpla. Voia să aprindă o scânteie înlăuntrul băiatului, chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care avea să-l facă pe lumea asta.

Scott nu părea deloc înflăcărat în momentul de față. Efortul pe care îl făcea ca să se încălzească era lipsit de orice tragere de inimă.

– Niciuna dintre halterele astea nu pare să te impresioneze, remarcă Wes.

Scott se uită la el prin oglinda de pe peretele din spatele băncii, dar nu spuse nimic.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Ce s-a întâmplat cu tine astăzi?

– Nimic, spuse Scott, continuând să ridice alternativ halterele ca să-şi modeleze bicepşii.

– Eşti supărat pentru că te-am pus să vii aici şi să lucrezi în loc să te las să te duci la prietenul tău Gary?

– Gary este un ticălos.

– Atunci care e problema?

– Nu e nicio problemă. Totul este minunat, spuse Scott, rezemând haltera de umăr şi începu o serie de genuflexiuni.

– Atunci de ce te-ai bosumflat ca un copil de patru ani?

– Nu ştiu, tată. Puse haltera la loc în stativ, fixându-l pe Wes cu privirea prin oglindă. Crezi că s-ar putea să am o răbufnire pentru că sunt îndopat cu steroizi?

Wes îl apucă de braţ, îl răsuci şi îl împinse brutal spre oglindă. Îşi vârî degetele în faţa lui Scott.

– Mai continuă tu mult să faci pe deşteptul cu mine şi îţi învineţesc fundul.

Scott râse:

– Puţin îmi pasă!

– Când o să termin cu tine o să-ţi pese, te rog să mă crezi că o să-ţi pese al naibii de tare.

Wes privi la el furios, apoi ridică mâinile în lături.

– Nu te înţeleg, Scott. Nu-ţi înţeleg nerecunoştinţa. Crezi că îmi face plăcere să-mi petrec serile aici cu tine în timp ce tu lucrezi? Fac totul numai pentru tine.

– Pe cine crezi că păcăleşti? ripostă Scott. Faci totul numai pentru tine.

Wes ştia din proprie experienţă că Scott moştenise nu numai musculatura suplă a Dorei, ci şi încăpăţânarea ei când i se cerea prea mult. Simţea nevoia să-i ardă câteva palme fiului lui pentru că îi vorbea aşa. Dar se stăpâni şi îşi menţinu tonul vocii la un nivel rezonabil.

– Greşeşti, fiule! Sigur, spuse el înainte ca Scott să-l

poată întrerupe, recunosc că îmi face plăcere să ştiu că sunt cel mai puternic, cel mai rapid, cel mai bun, dar...

– Dar nu-ţi pasă de mine nici cât negru sub unghie.

Wes rămase sincer uluit.

– Cum poţi să spui asta după tot ce am făcut pentru tine?

– Astăzi n-ai făcut nimic pentru mine! Când tipii ăia de la FBI te-au întrebat de ce am rupt-o cu Millicent, eu eram în primejdie, nu tu. Am bâlbâit nişte explicaţii stupide, în timp ce tu stăteai acolo şi nu ai scos niciun cuvânt.

– Ai fi preferat să le spunem adevărul? întrebă Wes blând. Văzu un licăr de nesiguranţă în ochii băiatului şi profită de el. N-am vorbit niciodată despre asta. Ar fi fost o idee bună să facem acest lucru pentru prima dată de faţă cu ei? De faţă cu mama ta? Nu te-ar fi deranjat oare deloc dacă ei ar fi aflat că prietena ta m-a preferat pe mine în locul tău?

– Nu e adevărat.

Wes chicoti.

– Ea aşa a spus. Erai acolo. Ai văzut. Ai avut impresia că se plictisea sau că avea de gând să mă arunce de pe ea?

Văzu cum pumnii lui Scott se strâng de ambele părţi ale corpului. Faţa i se înroşise, şi asta nu din cauza efortului pe care îl făcuse în timpul încălzirii. Respiraţia îi devenise sacadată şi rapidă, ca şi când ar fi fost gata să izbucnească.

Wes ar fi dorit asta. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât ca Scott să se repeadă cu pumnii la el cu toată dorinţa de a câştiga lupta. Ar fi fost bine pentru băiat să dea afară o parte din plictiseala care îl cuprinsese. Ar fi preferat să-l vadă acţionând ca un bărbat adevărat, decât să se lamenteze ca un şoricel nefericit, aşa cum îl prefera Dora.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Spre marea lui dezamăgire, ba chiar disperare, văzu lacrimi în ochii fiului său.

— Ai înscenat totul ca să vă văd pe împreună, îl acuză Scott.

Wes nu negă.

— Era momentul ca cineva să te trezească la realitate, că tipa de care te îndrăgostiseși era o idioată.

— Nu-i adevărat! Tu… tu.

— Am aruncat câteva vorbe la întâmplare și ea le-a considerat avansuri. Nu era tocmai fată de încredere, Scott. N-am forțat-o. La naiba, nici măcar n-a trebuit să insist prea mult. Știa foarte bine în ce se băga când a venit la biroul meu în seara asta. N-a fost nevoie să sar în chiloții ei. Adevărul este că nici nu puteai așa ceva și a avea grijă să-mi convingă chestia asta. Dacă n-ai mai fi așa de supărat pe mine și te-ai gândi o clipă, ți-ai da seama ce spune asta despre ea. Se juca cu ideea să-i aibă și pe tată și pe fiu chiar înainte să mă ating de ea.

— Mă scârbești.

— Eu? Eu te scârbesc? Dar de ce sunt eu personajul negativ? Ea a fost cea care s-a distrat cu ceva nou, ca să nu se plictisească. Eu am făcut-o pentru tine.

— Nu… nu-i adevărat! izbucni Scott. Ai făcut-o ca să-mi dovedești mie că poți.

Wes încercă să pună mâna pe umărul lui Scott, dar când acesta i-o aruncă la o parte, spuse furios:

— Ce-ar fi fost, dacă aș fi venit la tine și ți-aș fi spus așa, ca de la bărbat la bărbat că iubita ta este o târfă ce-ai fi crezut? Ei bine? M-ai fi crezut? Nu. Ca să mă crezi ai fi trebuit să vezi cu ochii tăi. Știam că dacă ai să ne vezi împreună, acesta o să fie sfârșitul.

— Mizerabil împuțit, mârâi Scott.

— La naiba, așa este! Ai scăpat de ea și e bine așa. Ți-am făcut o favoare.

Și ai crezut că privirea asta ca să-mi faci mie și greșeli?

— Nu pot să discut cu tine dacă ai de gând să te îndoiești de tot ce-ți spun.

— De câte ori?

— Ce?

— Nu fi pe prostul. M-ai auzit bine. De câte ori te-ai culcat cu Millicent? Numai atunci pe biroul tău? Sau s-a întâmplat numai atunci, ca să te prind eu cu ea și să-mi faci favoarea asta?

— Scott!

— De câte ori?

— De mai multe ori, e bine? chiui Wes. N-am numărat. Nu contează. Refuzi să…

Scott își luă bluza de trening și se îmbrăcă în fugă cu ea, apoi își puse pantofii și se îndreptă spre ușă.

— Vino înapoi, Scott, porunci Wes. N-am terminat.

— Ei, ba da, am terminat.

— Unde te duci?

Scott continuă să meargă fără să-i răspundă.

— Dacă așa înțelegi tu să fii chit.

Scott se opri și se întoarse. Îl privi drept în ochi pe Wes și zâmbi:

— Sunt deja chit. Cu amândoi.

25

Când Tierney spusese că era timpul să meargă la culcare, se gândise concret la acest lucru. O lăsă să stea în fața focului și se ridică în picioare, adună toate păturile și le puse pe pat. Îi prinse privirea care îl urmărea curioasă

– N-am de gând să dorm pe canapea, spuse el hotărât. Sunt zdrobit tot și am nevoie de cât mai mult confort. Poți să iei o pătură în plus și s-o înfășori în jurul tău, ca nu cumva să ne atingem din întâmplare.

– Foarte bine.

Lilly se ridică și ea în picioare și se duse în baie. Nu era nevoie să-i atragă atenția să se grăbească; în baie era cumplit de fig.

Când se întoarse, Ben punea câteva lemne pe foc.

– Așază-te aici, mai aproape de foc.

Lilly veni spre locul indicat, dar nu se întinse decât după ce el dispăru în dormitor. La sugestia lui, se înfășură într-o pătură. Ben se întoarse în câteva clipe. Îl văzu cum privește nehotărât spre pantalonii uzi.

– Vrei să ți-i scoți? întrebă ea.

– Da, dar n-am să-i scot. Se întinse peste pătura cu care se înfășurase ea și le trase pe celelalte două deasupra lor. Gemu adânc când se lăsă pe pat.

– Te doare?

– Numai când respir. Dar tu? Te simți bine?

– Foarte bine.

– N-ai mai tușit deloc de o oră.

– Mă simt mult mai bine.

– Așa se pare. Mai șuieri numai puțin.

– Uneori noaptea e mai rău. Sper să nu te țin treaz.

– Același lucru este valabil și despre sforăitul meu. Dacă focul se stinge, nu ezita să mă trezești ca să mai pun niște lemne.

– Bine.

Întinși pe spate, fără să se atingă deloc, priveau în tavan. Focul arunca lumini care dansau pe bârnele dezgolite. De regulă, jocul luminilor și al umbrelor ar fi fost hipnotic și i-ar fi provocat somnul. Dar acum stătea

încordată, rigidă și încordată, la ani-lumină distanță de ideea de a adormi.

– Crezi că or să vină mâine? Nu era foarte sigură cine erau cei la care se gândea că ar putea veni. Dutch și echipa locală de salvare sau FBI. Poate și unii, și alții. Adică, dacă prognoza meteo se adevărește și se oprește ninsoarea.

– Presupun că cineva va încerca, oricum, răspunse el.

– Și dacă Dutch a primit primul meu mesaj. Poate crede că sunt în siguranță, la Atlanta, în momentul de față.

– Poate.

– Dacă nu a primit mesajul meu telefonic, nu știe aici măcar că ești aici, cu mine.

– Nu.

Dar Lilly intuia că Dutch știe și tensiunea din vocea lui Tierney arăta că și el știe.

– Dacă se liniștește vremea, o să avem din nou semnal.

– Și când o să avem din nou semnal, pe cine ai să chemi Lilly, FBI-ul sau pe Dutch?

– Nu m-am gândit la asta.

– O să-l chemi pe Dutch.

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând trosnetul butucilor în foc, apoi Lilly se întoarse cu fața spre foc, își puse mâinile sub obraz și spuse:

– Noapte bună, Tierney!

– Noapte bună!

Nu va fi nevoie să-l trezească să mai pună lemne pe foc, pentru că nu adormise. Știa asta pentru că nici ea nu adormise. Insomnia ei avea mai multe cauze. Somnul lung de după-amiază. Flăcările care licăreau pe pleoapele ei închise. Denivelările inconfortabile ale hainelor și greutatea păturilor. Și amintirea groazei prin care trecuse în timpul puternicei crize de astm.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dar principalul motiv pentru care nu putea să doarmă era Tierney, care stătea întins alături de ea. După ce îi spusese noapte bună, nu mai rostise niciun cuvânt, nu se mișcase, dar ea știa că nu doarme și este la fel de treaz și de conștient de apropierea ei ca și ea.

Când se întorsese pe o parte ca să stea cu fața spre foc, așa acum făcuse ea, așteptase la nesfârșit o atingere care nu venise. Deși părea imposibil și deși nu mișcaseră nici un mușchi și nu scoseseră niciun sunet, tensiunea dintre ei devenea tot mai mare cu fiecare clipă. Cam la o oră după ce își uraseră noapte bună, Tierney rupse tăcerea. Nu întrebă mai întâi în șoaptă dacă nu doarme. Deși era cu spatele spre el, știa că tot mai este trează, tot așa cum și ea știa că nici el nu doarme. Vocea lui blândă și joasă nu o luă prin surprindere. Dar tresări auzind ce îi spune:

– Te-a bătut, nu-i așa? Dutch. Te-a bătut.

Lilly înghiți în sec, dar nu se mișcă.

– Unde ai auzit asta?

– Nicăieri. Dar l-am observat destul de mult și este rezonabil să presupun așa ceva. Pentru unii polițiști, violența devine ceva obișnuit. Începe să fie o soluție pentru toate problemele. Mai ales în cazul unui om care este instabil emoțional și bea foarte mult.

Lilly nu spuse nimic.

– Și nu cred că ai fi renunțat la căsnicia ta pentru niciun alt motiv mai puțin important, adăugă el cu o voce încă și mai joasă.

Nu spusese nimănui acest lucru, nici prietenilor și nici colegilor de serviciu care își dăduseră seama de frământarea ei sufletească și o luaseră ca atare, îndemnând-o să-și descarce sufletul în fața lor, nici chiar terapeutului ei, căruia îi povestise în lumina celui mai crud adevăr tot ceea ce ținea de ea. Dar i se părea corect să se

confeseze în fața lui Tierney, pur și simplu pentru că fusese singura persoană suficient de sensibilă ca să-și dea seama de acest lucru.

– S-a întâmplat numai o dată, spuse ea calm. Mai ridicase pumnul și mai înainte, ca și când ar fi vrut să mă avertizeze. L-am avertizat că dacă ridica vreodată mâna asupra mea, viața noastră împreună va lua sfârșit. Așa i-am spus. Nu, asta este ceea ce i-am *promis*.

Închise ochii o clipă, apoi respiră adânc. Chiar și acum îi era greu să se gândească la seara aceea cumplită.

– Fie că nu m-a ascultat, fie că nu m-a crezut, sau era prea beat ca să-și mai aducă aminte de avertismentul meu. A venit târziu acasă. Era într-o dispoziție bătăioasă, agresiv și gata să se apere înainte ca eu să-l fi acuzat de ceva. Avea chef de ceartă.

Avusesem o ședință lungă de buget în seara aceea și eram frântă de oboseală. În loc să mă angajez într-una din faimoasele noastre certuri, am preferat să-l evit, dar nu m-a lăsat. Dorea să se certe cu orice preț și nu era mulțumit dacă nu se întâmpla așa. M-a prins în dormitor. M-a împins literalmente într-un colț și nu m-a lăsat să trec pe lângă el. M-a acuzat că din cauza mea murise Amy. Era vina mea că ne pierdusem fiica, așa spunea. Tumoarea ei pe creier era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că mă dusesem din nou la lucru după concediul de maternitate, în loc să stau acasă cu ea.

– Asta-i o prostie!

Lilly râse trist.

– Așa am spus și eu. Exact cu aceste cuvinte. Dutch nu a primit prea bine afirmația mea. M-a lovit peste față cu pumnul, destul de puternic ca să mă izbească de perete. M-am lovit atât de tare cu capul, încât aproape că mi-am pierdut cunoștința. M-am prăbușit pe podea și mi-am acoperit capul cu mâinile.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Îl credea.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. După câteva clipe, adăugă: Acum dormi.

Lilly se aşeză mai comod şi-şi trase pătura până sub bărbie. Dar ochii refuzau să se închidă. Se uita la focul care mistuia butucii până când rămânea din ei numai jar încins care se transforma în cenuşă. Continuă să se uite fix la foc. Lemnul se încălzea tot mai mult, devenea roşu incandescent, apoi parcă se topea şi brusc izbucnea din nou câte o flăcăruie. Se întoarse şi se aşeză faţă în faţă cu Tierney.

Bărbatul ţinea ochii larg deschişi şi se uita la ea.

– Nu vreau să dorm, şopti ea.

Scott apăsă din obişnuinţă pe butonul soneriei, uitând că nu era curent electric. Bătu tare în uşă de câteva ori şi auzi paşi care se apropiau din interior. Uşa se deschise larg.

– Bună seara, domnişoară Ritt.

– Scott, exclamă Marilee, vizibil surprinsă să-l vadă acolo. Am uitat cumva că avem meditaţie?

– Am venit la domnul Ritt.

Marilee aruncă o privire peste umăr spre bucătărie, unde Scott îl văzu pe William; acesta şedea la masa de bucătărie pe care era aprinsă o lumânare.

– Tocmai am terminat de mâncat.

– Pot să vin mai târziu.

– Nu, nu, intră!

Se dădu la o parte şi îi făcu loc să treacă. Scott îşi scutură zăpada de pe bocanci înainte să păşească în holul cu dale de gresie. În timp ce închidea uşa în urma lui, Marilee se uită în stradă. Nu văzu nicio maşină şi întrebă:

– Ai venit pe jos?

– Da, doamnă.

– Cine este, Marilee? strigă William din bucătărie.

– Scott Hamer.

William veni din bucătărie, cu şervetul încă vârât în spatele gulerului.

– Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat, Scott, ce te aduce tocmai în seara asta? Are cumva mama ta din nou vreo migrenă?

– Nu. Scott aruncă o privire spre Marilee, apoi îi spuse lui William: Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

William îl studie o clipă, vizibil la fel de uimit de această vizita ca şi sora lui.

– Sigur că da. Îi făcu semn lui Scott spre living, unde focul ardea în şemineul frumos de cărămidă.

– Te rog să ne scuzi, Marilee.

– Pot să-ţi iau paltonul, Scott? întrebă ea.

– Nu, e bine aşa.

– Vrei ceva de băut?

– Nu, mulţumesc, domnişoară Ritt. Nu stau mult.

Era clar că murea de curiozitate, dar zâmbi amabil şi spuse:

– Ei bine, să-mi spui dacă te răzgândeşti.

William aşteptă până când Marilee închise uşa de la bucătărie, apoi arătă spre un scaun.

– Stai jos.

– Nu stau.

William îl măsură cu privirea şi îşi scoase şervetul de la gât, apoi îl împături cu grijă şi îl puse pe marginea mesei.

– Nu prea eşti în apele tale!

– N-am de gând să mai iau steroizi.

Luat prin surprindere, William spuse:

– Serios? Ai observat efecte secundare de când am început tratamentul?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Începuseră să-i dea lui Scott steroizi pe cale orală. Nemulțumit de rezultat și nerăbdător să vadă performanțele mai repede, Wes începuse să adauge și injecții. Deși injecțiile ocoleau procesul metabolic și atenuau anumite efecte secundare, erau foarte periculoase. Utilizarea lor putea dăuna organismului și îi putea modifica comportamentul. Scott citise despre pericolele speciale care apăreau când se combinau injecțiile cu steroizii administrați pe cale orală.

– Dorință sexuală crescută, dar scăderea funcției erectile, nu-i așa, Scott?

Expresia libidinoasă a lui William nu făcu decât să-l înfurie și mai mult pe Scott. Ce știa boșorogul ăsta nenorocit despre funcția erectilă?

– Judecând după succesul tău la doamne, îi făcu cu ochiul William râzând complice, nu cred că disfuncția sexuală este problema. Ești îngrijorat din cauza câtorva coșuri?

Scott nu se lăsă abătut de la ce voia să spună.

– Am de gând să nu mai iau steroizi. Nici injecții, nici pilule. Tata vă plătește o mulțime de bani pentru ele. Și vă plătește încă și mai mult ca să nu spuneți nimănui. Dar din acest moment, totul încetează.

William se așeză netulburat pe brațul fotoliului.

– Ai discutat decizia asta cu Wes?

– Nu e nevoie. Sunt adult.

– Pentru a deveni adult nu e suficient să împlinești optsprezece ani.

Tonul lui condescendent îl făcea pe Scot să vrea să-i ardă un pumn.

– Te rog să mă ierți că îți spun un lucru limpede ca bună ziua, dar Wes nu va fi de acord cu decizia dumitale.

– Dacă forțează nota, am să-l dau de gol.

– Cui?

– Pentru început, în fața Comitetului de părinți. Apoi la știri. Vă rog să mă credeți, am să mă fac auzit.

– Asta va pune capăt carierei lui de antrenor.

– Tocmai asta este ideea.

– Faci asta ca să-l distrugi pe tatăl tău?

– S-a ruinat singur.

William își strânse buzele pungă și reflectă la cele auzite.

– Înțeleg. Apoi ridică din umeri. Dar sunt nedumerit. Asta este o chestiune între tine și Wes. De ce ai venit aici?

– O să vă dispară una dintre sursele de venituri. O să pierdeți bani. Am venit aici ca să vă spun să nu vă băgați.

– O, acum înțeleg, spuse el râzând. Mă amenințI.

– Numiți-o cum doriți.

– Scott, spuse William pe un ton superior, Wes nu are nevoie de mine ca să se aprovizioneze cu steroizi. Se obțin ușor. Dacă nu-i vând eu, o să facă rost din altă parte. Poate să-i cumpere și on-line, ce Dumnezeu!

– Dar riscă să fie descoperit. Rămân urme. Dumneavoastră i-ați netezit calea. Am venit aici să vă spun să încetați.

– Presupun că ar trebui să continui, că dacă nu...

– Că dacă nu am să spun Consiliului că vindeți medicamente fără rețetă.

– Poți dovedi asta?

– Da, dacă golesc dulăpiorul cu medicamente ale mamei mele.

Lovitura merse direct la țintă. Scott zări un licăr de teamă în ochii lui William. Profită imediat de avantaj.

– Dacă dumneavoastră și tatăl meu vă opuneți la ce am spus eu, vă dau în vileag pe amândoi. El va înceta să mai fie antrenor, iar dumneavoastră vi se va retrage licența pentru produse farmaceutice.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dar așa cum a fost, atunci când îl auzi pe Wes cum povestește, încleștarea lor nu era decât pur fizică. A spus odată despre ea că era permanent „în călduri", rânjii William. Imaginează-ți! Și asta se întâmpla în timp ce Millicent era oficial prietena ta. Chiar sub nasul tău.

Inima lui Scott bătea să-i spargă pieptul. Saliva intens și nu reușea să-și înghită saliva suficient de repede. Un val de căldură îi străbătu tot corpul, scăldându-l în sudoare.

– Așadar, dragă Scott, te sfătuiesc să nu mai vii niciodată la mine acasă să mă amenințI că mă dai în vileag. Ai mult mai mult de pierdut decât mine. Lăsându-și capul într-o parte, William continuă: Știi ceva, semeni foarte mult cu Wes, pe care se pare că nu-l placi deloc. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult semănați unul cu altul.

La fel ca și el, crezi că mutra ta frumușică și trupul puternic îți dau dreptul să-ți bați joc de oameni. Bagă-ți mințile în cap, băiete! Există diverse tipuri de putere și unul dintre cele mai eficace este să știi despre oameni anumite lucruri pe care ei ar prefera să nu le afle nimeni.

De exemplu, nu cred că ție sau lui Wes v-ar plăcea să le spun agenților FBI, care printr-o stranie coincidență au fost astăzi la tine acasă, că se culca cu prietena ta în aceeași perioadă cu tine.

S-ar putea ca ei să ajungă la concluzia că această situație neplăcută a creat o oarecare animozitate între părțile implicate. Și s-ar putea să creadă – Doamne ferește – că o astfel de rivalitate primitivă între tată și fiu ar fi putut duce la fel de fel de necazuri, dar fără a se limita la rezolvarea brutală a problemei, care în acest caz era chiar Millicent.

– O, Dumnezeule! gemu Scott. Vârful ghetei i se agățâ în ciucurii covorului și băiatul se răsuci, îmbie-

dându-se în drum spre ieșire. Se luptă cu clanța în grabă lui de a deschide ușa, apoi se năpusti afară, fără să se mai sinchisească s-o închidă. Aerul înghețat de afară îl cuprinse imediat, dar nu era suficient de rece pentru a-i alunga amețeala. Abia reuși să ajungă până la gardul viu care separa casa lui Ritt de cea a vecinilor și începu să vomite.

Spasmele erau violente, obligându-l să se așeze în patru labe în zăpadă, cu capul atârnând între umeri. Chiar și după ce stomacul i se goli, continuă să gâfâie dureros. În cele din urmă spasmele încetară. Bagă o mână plină de zăpadă în gură, o lăsă să se topească, apoi o scuipă afară. Își frecă apoi fața încinsă cu altă mână de zăpadă. Transpirația îi înghețase pe corp. Dârdâia acum fără posibilitatea de a se controla și încerca să-și țină dinții încleștați.

– Scott?

Ridică privirile și se uită spre locul de unde venea vocea. Marilee Ritt stătea în cadrul ușii, gata să pornească după el prin urmele lăsate în zăpadă.

– Pleacă de aici, strigă el.

– Ești bolnav.

Scott își simțea picioarele ca de plastilină când încercă să se ridice. Marilee coborâse treptele pe jumătate.

– Du-te înapoi în casă!

Vocea lui suna răgușit și plină de panică. Se întoarse cu spatele spre ea și-și croi drum prin gardul viu des, traversă apoi în diagonală curtea din spate a vecinilor lor, înotând prin zăpadă, urmându-și instinctul orb care îl îndemna să facă un singur lucru: să fugă de acolo.

– Hei!

Dutch, care moțăia pe scaunul lui, sări în sus trezindu-se brusc, își dădu picioarele jos de pe coițul

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

biroului, apoi se ridică automat în picioare. Presupunând că s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău, întrebă:

– Acum ce mai este?

Wes îi făcu semn să stea jos.

– Nimic. Cel puțin din câte știu eu.

Scoase o sticlă de whisky din buzunarul paltonului și o puse pe biroul lui Dutch, apoi își scoase hainele ude și le atârnă pe cuierul din perete din apropierea ușii. Suflă în mâinile făcute căuș și se așeză în fața biroului lui Dutch.

– Ninsoarea a încetat, spuse el. Dar temperatura este tot sub zero. Au spus că o să se facă încă și mai frig după ce se retrag norii. Noaptea aceasta va fi un record de temperatură negativă.

– Vrei cafea? întrebă Dutch.

– Nu, mulțumesc. Am băut așa de multă astăzi, că n-am să dorm până în iunie. Mi-am adus propriile răcoritoare. Făcu semn spre sticla de Jack Daniel. Dă-mi ceașca ta!

Dutch împinse ceașca de cafea goală de-a curmezișul mesei. Wes desfăcu sticla, îi turnă whisky în ceașcă, apoi o împinse înapoi spre Dutch. El bău direct din sticlă. După ce fiecare dintre ei luă câteva înghițituri, îi aruncă o privire critică lui Dutch.

– Arăți ca naiba!

Dutch știa cum arată. Fața lui rănită și umflată arăta de parcă ar fi fost mușcată de o haită de câini sălbatici.

– Unguentul acela pe care mi l-a trimis Ritt prin tine nu face doi bani.

– Tăieturile astea or să se infecteze dacă nu te duci să te tratezi. Vrei să te duc cu mașina la spital?

– Nu.

– Atunci acasă la Ritt? Zicea că are ceva mai tare dacă vrei.

Dutch dădu negativ din cap.

– Ai mâncat ceva?

– Niște gustări pe ici, pe colo.

– Dora ar putea să...

– Nu prea mi-e foame.

Dutch presupunea că până la urmă Wes o să-i spună de ce a venit. De fapt, ar fi dorit să plece și să-l lase în pace. Nu-i plăcea să-l cocoloșească cineva. Nu avea chef nici să stea la bârfe. Dorea să-și consume nefericirea de unul singur. Iar dacă asta putea să pară un comportament maniac și de autopersecuție, cu atât mai rău. Așa se simțea.

Cum să se simtă altfel? Nu putea face nimic. Nimic din ceea ce încercase nu-i reușise. De fapt, toate acțiunile pe care le începuse se terminaseră cu un dezastru. Probabil că încercarea lui nereușită de a duce instalația lui Cal Hawkins sus pe munte se va termina cu câteva procese. Hawkins ar putea să formuleze acuzații împotriva lui.

Colac peste pupăză, autoritatea lui fusese subminată în repetate rânduri. Sfidând avertismentul lui Begley, se dusese la Whistler Falls Lodge, dar fusese oprit înainte să intre în cabana numărul 8 ca să vadă cu ochii lui dovezile împotriva lui Tierney, pe care le adunaseră federalii.

Deși el era polițistul cu gradul cel mai înalt din oraș, cu toate acestea Begley dăduse buzna în biroul drăgălaș al lui Gus Elmer și îl înfruntase, acuzându-l că pune în pericol investigația federală în curs de desfășurare și vorbise de sus cu el, ca și când ar fi fost un nimeni. Până și proprii lui oameni deveniseră morocănoși și nesupuși de fiecare dată când le dădea câte un ordin.

– Dutch?

Se rupse brusc din reveria tristă și se concentră asupra lui Wes.

– Ce faci aici? întrebă el pe un ton arțăgos. De ce nu ești acasă să te giugiulești cu nevastă-ta?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Mai degrabă m-aş giugiuli cu stâlpul ăla de acolo, pufni el şi mai luă o gură din sticlă. E mult mai cald şi mai tandru decât nevastă-mea.

– Ce s-a întâmplat?

– Ba e indispusă, ba o doare capul, cine mai ştie? Şi cui îi pasă?

– Ce face Scott? A spus ceva despre întâlnirea din după-amiaza asta cu Begley şi Wise?

– De ce?

Judecând după tresărirea nemulţumită a lui Wes, discuţia cu agenţii FBI fusese un moment nu tocmai plăcut.

– Fără vreun motiv special. Mă întrebam numai cum se simte Scott. Dutch sorbi din whisky, privindu-l pe Wes pe deasupra ceştii.

– Scot a cam şovăit puţin când le-a răspuns la unele întrebări. Minţea? Apucă o agrafă pentru hârtii şi o îndreptă, apoi i-o întinse lui Wes: Sau „aranja" adevărul?

– Priveşte situaţia din punctul lui de vedere. Era înconjurat de cinci adulţi, spuse Wes, toţi persoane cu autoritate, care îi puneau întrebări despre el şi despre prietena lui. La vârsta lui, erai mai vorbăreţ când era vorba despre viaţa ta sexuală?

– Nu aş fi nici acum.

Wes chicoti.

– Ei bine, vezi şi tu! Îşi puse mâinile la ceafă, îşi propti glezna unui picior pe genunchiul celuilalt şi se lăsă comod pe spate, de parcă n-ar fi avut niciun fel de griji pe lumea asta.

Dar Dutch bănuia că situaţia era exact invers. Wes nu venise aici numai ca să piardă timpul. Şi nici nu era îngrijorat de eventuala infectare a feţei lui Dutch sau de faptul că nu mâncase nimic cald toată ziua. Iar sticla de whisky era un gest drăguţ, prietenesc, dar nu era Wes prietenul ăla atât de plin de consideraţie. Avea un motiv ascuns pentru care se afla aici.

Lui Dutch i se strânse stomacul când se gândi care ar fi putut fi scopul acestei vizite. Poate că băutura fusese adusă aici ca să-i uşureze durerea. Dacă era aşa, oricum va suferi, mai devreme sau mai târziu.

– Ai venit aici ca să mă concediezi, Wes?

Râsul lui Wes păru foarte autentic.

– Ce?

– Eşti cumva comitetul autonumit care reprezintă Consiliul Municipal?

– Dumnezeule mare, Dutch! Eşti un ticălos paranoic, asta eşti! De unde ţi-a venit ideea asta trăsnită?

– De la ce ai spus noaptea trecută. Nu mai ţii minte? Mi-ai amintit că ţi-ai pus pielea în joc când m-ai angajat aici. Ai spus că eşecul meu se va reflecta prost asupra imaginii tale.

– Ei, la naiba, eram obosiţi, iritaţi. Eram cu nervii întinşi la maximum. Tu cam exageraseşi treaba cu Lilly şi faptul că era în cabană cu individul ăla. În calitatea mea de prieten, am încercat să privesc lucrurile într-o altă lumină. Se te aduc din nou pe linia de plutire. Dar ştii, se grăbi el să spună văzând că Dutch se pregătea să-l întrerupă, după ce m-am gândit mai bine astăzi am început să te înţeleg.

Dutch se uită bănuitor la el.

– Ce vrei să spui?

Wes aruncă o privire peste umăr spre uşa închisă. Se aplecă în faţă şi vorbi mai încet:

– Crezi aşa cum cred şi eu – la naiba, aşa cum cred şi federalii – că Tierney este omul nostru, aşa este? El a răpit cinci femei şi Dumnezeu ştie ce le-a făcut. Şi panglica albastră? Ce părere ai?

Dutch clătină din cap, nedorind să se angajeze prea mult.

– Şi apoi nevastă-ta – faptul că este fosta nevastă este un detaliu minor –, femeia pe care o iubeşti este închisă acolo sus cu el. Chiar te admir pentru stăpânirea de sine de care dai dovadă. Chiar aşa. Dacă aş fi fost astăzi în locul tău, cred că aş fi omorât pe oricine ar fi încercat să mă oprească să urc muntele.

– Aproape că aşa am făcut şi eu.

– Hawkins nu se pune la socoteală.

Dutch mai sorbi o înghiţitură de whisky. Fiecare înghiţitură aluneca în jos mai neted, avea un gust mai bun.

– Unde vrei să ajungi, Wes?

– Hai să-l umflăm pe Tierney. Tu şi cu mine.

– Begley are un elicopter…

– Lasă-l naibii cu elicopterul lui cu tot, spuse Wes nerăbdător. Dacă îl înhaţă ei înaintea noastră, nu-l mai vedem niciodată. O să-l ducă la Charlotte, o să-l pună sub lacăt şi chiar dacă este pus sub acuzare, avocatul lui va cere amânări după amânări şi peste cinci ani psihopatul ăsta tot n-o să ajungă la judecată şi nu se face dreptate pentru femeile alea şi familiile lor. Asta nu e legea muntelui, nu este genul de lege în care credeau bunicii noştri.

Wes avea dreptate. Dutch ştia de pe vremea când lucra la APD cât de înceată era justiţia întotdeauna.

– Tot nu pricep de ce s-au implicat federalii, spuse Wes.

– Răpirea de persoană este un delict federal.

– Da, dar acesta este numai un aspect tehnic.

– Dar foarte important.

Wes se aplecă şi mai mult în faţă, până ajunse să şadă chiar pe marginea scaunului. Îşi rezemă antebraţele de birou şi apoi se aplecă peste acesta.

– Este clar că aici este jurisdicţia ta, Dutch. E oraşul tău, sunt oamenii tăi, iar victoria trebuie să fie a ta. Nu a lui Begley sau a individului ăla ochelarist. Să-l târăşti pe Tierney pe Strada Mare, în faţa soţilor Gunn şi a rudelor celorlalte femei, să-l duci la proces în districtul nostru şi o să fii eroul local. O să fii cel mai mare poliţist din istoria oraşului, cel care a rezolvat cea mai mare crimă din toate vremurile. Se aşează la locul lui şi zâmbi îngăduitor. Iar eu am să fiu înţeleptul care te-a angajat.

Discursul lui incitant avusese efectul scontat. Wes îi înfăţişase o imagine foarte emoţionantă, în care Dutch ocupa locul central. Ar fi dorit foarte mult ca imaginea să devină realitate. Dar fusese zdrobit de dezamăgire de prea multe ori ca să mai creadă în valul de optimism de care se simţea cuprins. Îi era teamă până şi să spere că ar mai putea face ceva, acum când miza era incredibil de mare.

– Numai un poliţist nebun ar putea aresta pe cineva fără dovezi, spuse el. Nu am nicio dovadă împotriva lui Tierney. Tot ce am sunt speculaţii şi zvonuri.

– Dar federalii…

– Nu mi le împărtăşesc mie. Begley m-a ameninţat că mă va închide în propria închisoare dacă intru în cabana lui Tierney de la Elmer.

– Nu poate să facă aşa ceva.

– Nu contează dacă poate sau nu. În momentul de faţă, eu nu ştiu ce dovezi are el împotriva lui Tierney, aşadar cum pot să-l arestez şi să-i aduc cea mai mică acuzaţie?

– Dar crezi că Begley ar păzi cu atâta străşnicie cameramânarele dacă acolo n-ar exista dovezi incriminatoare? Pune pe individ şi fă-ţi griji pentru dovezi abia după aceea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Acum legi constituționale care interzic asta, Wes.
– Știu, dar nu există o formulare care permite arestarea unei persoane dacă se crede că este... Dădu din mâini ca și când ar fi încercat să-și amintească formularea exactă.
– Cauza probabilă.
– Asta este! spuse el. Să presupunem că la o bancă s-a declanșat alarma antifurt și vezi un individ cu mască pe față care iese în fugă din bancă. Sacul cu bani nu se vede, dar te repezi oricum după el. Nu aștepți să aduni mai întâi probele.
Dutch se ridică de pe scaun și porni să descrie un cerc în jurul biroului. Whisky-ul îl ajutase să-i amorțească durerea care îi zvâcnea în toată fața, dar o nouă doză de ibuprofen i-ar fi fost de mare folos.
– Sunt de acord cu ceea ce spui tu, Wes, dar este imposibil. Begley a comandat elicopterul pentru mâine dimineață. Dacă este senin și se oprește vântul, dacă pilotul ajunge până la Cleary, există șanse serioase să poată ajunge și pe vârf. Noi am avea nevoie de câteva zile ca să strângem suficient echipament și oameni ca să curățăm nenorocirea aia de pe drum.
– Nenorocirea de pe drumul *principal*, spuse Wes, rânjind fericit de parcă tocmai ar fi scos asul din mânecă. Dar ce zici despre celălalt drum?
Dutch rămase câteva momente cu gura căscată până să-și dea seama despre ce vorbește Wes. Când înțelese, dădu drumul unui hohot de râs care semăna mai mult cu un lătrat.
– Un drum de capre acoperit cu un strat de peste un metru de zăpadă, ceea ce îl nivelează și îl face mai practicabil.
– Dacă ești pragmatic.
– Sau snowmobile.

Asta opri brusc următorul argument al lui Dutch. Se opri și reflectă.
– Dar un snowmobil poate să urce o pantă atât de abruptă?
– Merită să încercăm. Și apoi, panta nu este chiar așa de abruptă, pentru că sunt tot felul de serpentine.
Era adevărat. Dutch își aminti că se dusese cu o prietenă cândva până la un loc foarte frecventat pe vremea când era la liceu. Când ajunsese cu ea la locul romantic din vârf, însă îi era așa de rău, încât abia ajunsese cu ea [illegible] păcătui.
– OK. Cine are snowmobile?
– Cal Hawkins.
Dutch izbucni într-un râs atât de zgomotos încât fața începu să-i doară și mai tare.
– O, asta e minunat! Ce norocos sunt! Cred că este ultima persoană din lumea asta care să mă invite să-i folosesc snowmobilele.
– El personal nu are niciun cuvânt de spus în chestia asta. Tată-său a cumpărat patru snowmobile acum câțiva ani pentru a le închiria iarna oamenilor veniți în vacanță. Banca le-a confiscat după aceea, când Cal le-a pus gaj pentru un împrumut pe care nu l-a mai achitat.
– Și mai bine!
Wes continuă să rânjească fericit.
– Încă n-ai auzit partea cea mai bună. Banca le ține într-un depozit. Și ghici unde? În garajul autobuzului școlii.
Dutch începea să vadă încotro bate Wes.
– La care ai tu cheie.
– Exaaact, făcu Wes, apăsând pe cuvânt. Ridică în sus sticla de whisky și mai luă încă o înghițitură din ea.
– Și mai am și cheia de la biroul în care sunt cheile de la toate vehiculele Districtului Școlar Independent din Cleary.

— Dar cum se face că te-ai gândit tocmai acum la [illegible]?

— Mai [illegible]. Wes făcu pe ofensatul. [illegible]

— Dar de ce nu ne-a propus Cal să folosim [illegible]?

— Deoarece [illegible] lui este [illegible]. Și apoi, nu l-a mai văzut de peste un an, așa că toată lumea a uitat de el. Probabil că și el a uitat cu totul. Dar și banca, după toate probabilitățile!

— Bine ar fi să nu-și amintească nimeni de el, spuse Dutch, din ce în ce mai emoționat. Trebuie să fim discreți. Dacă află Begley de asta o să ne oprească.

Wes încuviință din cap.

— La noapte [illegible] tot ce crezi că ar putea să-ți folosească. Mai ai echipament de [illegible]? Dutch făcu semn să da din cap. Foarte bine. Să ne întâlnim înainte de [illegible] la garaj, gata de plecare. Începem [illegible] cât mai este încă întuneric, înainte ca Begley să poată să-și [illegible].

— Va trebui să traversăm orașul ca să ajungem la [illegible]. Dacă ne vede sau ne aude cineva? Chestia asta face zgomot. Ce explicație putem să dăm? De ce l-am scos din garaj și-l folosim fără permisiunea băncii?

— Dutch, pentru numele lui Dumnezeu, ești șeful poliției, spuse Wes plictisit. Dacă te întreabă cineva spui că l-ai [illegible] ca să evaluezi situația și să vezi de ce anume este nevoie pentru a se curăța drumul, ca să [illegible] liniile electrice, ca să salvezi o pisică. La naiba, nu știu! O să te gândești tu la ceva.

Dutch își mușcă buza de jos în timp ce analiza planul din mai multe unghiuri. Nu vedea niciun inconvenient. [illegible] și folosirea unui obiect care aparținea altcuiva era

[illegible], dar Wes avea dreptate. Cine o să-i ceară [illegible] șefului poliției pentru că făcea ceea ce este [illegible] pentru a [illegible] un suspect?

Și faptul că făcea ceva, chiar ceva cam dubios, pentru [illegible] care ar fi putut fi mai târziu la răspundere, era [illegible] mai bine decât să stea aici și să-și admire fața pe [illegible] să se [illegible] și să-i lase pe ăștia de la FBI să-i [illegible] umilească.

Pentru prima dată în ultimele două zile simțea că este stăpân pe situație și, Doamne, ce bine se mai simțea!

Ridică în aer ceașca.

— Ne vedem la patru și jumătate.

27

Probabil că a fost o conversație foarte supărătoare, îi spuse Marilee fratelui ei.

— De câte ori trebuie să-ți spun...

— Până când am să te cred, William.

Făcuse cafea într-un filtru vechi care trebuia încălzit pe aragaz. Acum își beau cafeaua în living, așezați în fotoliile pe care le mutaseră mai aproape de șemineu ca să se încălzească și să aibă mai multă lumină. De o jumătate de oră încerca să-l facă pe William să-i spună ceva despre convorbirea atât de secretă pe care o avusese cu Scott Hamer. Voia neapărat să obțină un răspuns direct.

— Scott a vomitat înainte să iasă din curte. Ce ai putut să-i spui atât de îngrozitor?

— Dacă ar fi fost în vreun fel treaba ta, Scott n-ar fi cerut să vorbească cu mine între patru ochi. Încearcă să înțelegi chestia asta, Marilee, și încetează să mă mai întrebi. Devii chiar agasantă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Iar tu un mincinos.

– N-am mințit, spuse el blând.

– De ce a vrut Scott să vorbească numai cu tine?

– Adică de ce tocmai cu mine din toți oamenii de pe lumea asta. Asta vrei să spui?

– Nu-mi pune tu alte cuvine în gură, William. N-am vrut să spun că...

– Ba exact asta ai vrut să spui. Miji din ochi spre ea. Știi ce cred eu că este? Gelozie.

– Gelozie?

– Da, mori de invidie că sunt mai important pentru unul dintre elevii tăi decât tine.

– Asta e chiar ridicol!

William o studie câteva clipe, arătând prin privirea lui disprețuitoare că era convins exact de contrariul celor spuse.

– Ei bine, motivul interesului tău chiar nu are nicio importanță, pentru că, așa cum am spus de mai multe ori, subiectul conversației noastre a fost privat și nu te privește pe tine.

– Atunci când unul dintre elevii mei vomită la mine în curte, chestiunea mă privește și pe mine. Șovăi o clipă, apoi puse întrebarea de care îi era atât de frică: A fost vorba despre Millicent?

Expresia lui se schimbă brusc. Se uita acum la ea cu o curiozitate de altă natură. Vorbi încet, articulând fiecare cuvânt cu grijă:

– Ce ciudat că ai pomenit de ea!

– Nu e chiar așa de ciudat, din moment ce ai făcut speculații despre motivul despărțirii lor ceva mai înainte.

– Dar Scott nu avea de unde să știe asta.

– Ați vorbit despre Millicent?

William șovăi o clipă, apoi spuse:

– Numele ei a fost amintit.

– În ce context?

– În contextul relației lui Scott cu Wes.

– Wes? Dar ce legătură are el cu...

– Ți-am spus mai mult decât pot să spun cu fără a încălca regulile confidențialității, Marilee.

Puse ceașca de cafea pe marginea mesei și anunță că se duce la culcare.

– Mâine mă trezesc devreme ca să deschid magazinul. Nu e nevoie să mă conduci.

– Nici nu aveam intenția să mă trezesc devreme ca să te petrec pe tine până la ușă.

Era o replică ieftină, nedemnă de ea. William o ignoră total și ieși din cameră.

Pentru că era pană de curent, nici mâine nu se vor ține cursuri la școală. Ar fi trebuit să se bucure că are în față ei încă o zi liberă. Dar era cât se poate de neliniștită.

Wes, Scott și William. Legătura dintre aceste trei personaje o neliniștea pe Marilee. În afară de faptul că locuiau în același oraș, nu aveau nimic în comun, cu excepția câtorva conversații banale despre lucruri pe care William refuza să le discute, când de regulă îi plăcea foarte mult să fie un furnizor de informații și bârfe. Reticența lui era de-a dreptul enervantă. Era însă și tulburătoare, căci se pare că avea legătură cu Millicent Gunn.

Neliniștea o ținu trează pe Marilee ore întregi, chiar și după ce se băgă în pat. Nu-și dădu seama că se prăbușise într-un somn chinuitor decât în momentul când fu trezită de amantul ei. Acesta era în pat, alături de ea și o mângâia prin cămașa de noapte.

– O, ce mă bucur că ești aici, spuse ea, atingându-i ușor fața.

Câteva secunde mai târziu îi scosese cămașa de noapte și o ținea strâns lipită de el, cu penisul tare și insistent. Femeia își puse coapsa pe piciorul lui, îl luă în mână și

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

îl îndrumă înăuntrul ei. Dar în seara aceasta nu avea chef de fantezii și fineți. O trânti pe spate. Împingerile lui erau tari și rapide, aproape furioase.

După aceea rămase întins lângă ea, obosit, cu capul pe pieptul ei. Ea îi mângâia ceafa, îndepărtând tensiunea care se adunase acolo.

– Ai avut o zi oribilă!

Omul dădu din cap afirmativ.

– Povestește-mi.

– Vreau să fie liniște. Te vreau pe tine.

– Pe mine mă ai, șopti ea și-i cuprinse capul în brațe.

– Îți vine să *crezi* una ca asta?

– Liniște, Dutch. Ai să trezești tot cartierul.

– Și ce dacă? Puțin îmi pasă că mă aude cineva acum. Am dat-o-n bară. Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. Nimic nu-mi reușește.

Wes împărtășea exasperarea lui Dutch, dar unul dintre ei trebuia să-și păstreze cumpătul și acesta *nu* putea fi Dutch. Omul își pierdea rațiunea văzând cu ochii. Iar acest obstacol recent ar fi putut să-l dea total peste cap.

Wes nu putea permite așa ceva. Avea nevoie de Dutch. Și avea încă și mai mare nevoie de autoritatea insignei lui Dutch. Era absolut necesar să urce nenorocitul ăla de munte și să-l aresteze pe Tierney. Ba chiar mai bine, să-l omoare. Din motive personale, Wes devenise la fel de devotat acestui scop ca și Dutch.

Acum se loviseră de un obstacol, dar nu era chiar așa de catastrofal, după cum dorea Dutch să-l facă să pară. Așa cum se înțeleseseră, se întâlniseră la garajul autobuzului școlii la patru și jumătate, amândoi cu ochi înroșiți din cauza lipsei de somn, umflați de cafeină și înghețați până în măduva oaselor, deși erau îmbrăcați ca niște eschimoși.

Snowmobilele erau acolo unde le văzuse Wes ultima dată, parcate într-un colț al garajului, acoperite cu prelate verzi. Până aici toate bune și frumoase. Nenorocirea se produse când începuseră să caute cheile de la snowmobile. Întorseseră tot garajul cu susul în jos, dar nu le găsiseră. Toate cheile de la vehiculele Școlii erau așezate la locul lor cu etichete pe care era trecut numărul de înmatriculare. Dar nu existau chei de la snowmobile.

În cele din urmă, Wes renunță să mai caute.

– Dacă sunt aici, sunt ascunse bine și pierdem timpul de pomană. Singura noastră șansă este să mergem să-l întrebăm pe Morris unde naiba sunt cheile alea.

Karl Morris era președintele unicei bănci din Cleary.

– La ora asta?

– Ai timp de aici până ajungem la el acasă să inventezi ceva credibil, șefule! Să creezi o urgență care nu mai suferă amânare până dimineață.

Fură nevoiți să bată la ușă de mai multe ori până când le deschise doamna Morris, înfășurată de la bărbie până-n călcâie într-un fel de pătură pentru cai, cel mai urât capot pe care îl văzuse Wes vreodată. Și avea și o față pe măsură, urâțită încă și mai mult de expresia ei neospitalieră.

Dutch o rugă să-i ierte pentru deranj și îi spuse că trebuie să vorbească numaidecât cu domnul Morris. Era o urgență. Femeia închise ușa și se duse după soțul ei, lăsându-i pe Wes și pe Dutch să aștepte pe terasa înghețată.

În cele din urmă, veni și Morris, care arăta la fel de puțin cordial ca și nevasta lui. Dutch îi povesti ceva despre o familie care rămăsese izolată în mașină și avea nevoie disperată să folosească snowmobilele pe care le confiscase banca de la Cal Hawkins.

– Mi-ar face mare plăcere să-ți dau voie să le folosești,

domnule inspector-şef Burton. Dacă ar mai aparţine băncii. Le-am vândut... ia să vedem. Înainte de Crăciun, dacă îmi amintesc bine. Am dat un anunţ de licitaţie. Cred că nu l-aţi observat.

– Aşa cred şi eu. Cine le-a cumpărat?

– William Ritt. A primit permisiunea să le lase acolo, în garajul şcolii, până va putea să le ia, dar a luat cheile odată cu actul de vânzare.

Îşi cerură scuze încă o dată pentru că îl ridicaseră din pat şi îi mulţumiră pentru informaţii.

Acum, în timp ce înotau înapoi prin zăpadă spre maşina lui Dutch, acesta era furios la culme. Răbdarea lui Wes faţă de pesimismul cronic al lui Dutch începea să se cam termine.

– Nu te mai văicări aşa, Dutch, nu poţi să te stăpâneşti? Nu e sfârşitul lumii! Mergem la Ritt.

– Exact. Sursa de bârfe a oraşului.

Se urcară în maşina lui Dutch şi acesta porni motorul.

– Ce altceva poţi să faci? întrebă Wes. Vrei să-l laşi pe agentul special Begley să-ţi fure suspectul de sub nas şi să-şi asume meritele?

Dutch înjură şi porni în marşarier ca să iasă de pe aleea casei bancherului.

Ajunseră la magazin câteva minute mai târziu. Înăuntru nu se vedea niciun fel de lumină, fireşte, dar maşina lui William era parcată alături de a lui Marilee, care rămăsese acolo peste noapte.

– Ţi-am spus eu că trebuie să fie aici, spuse Wes.

Clopoţelul de deasupra uşii sună voios. William se afla în spatele tejghelei şi fierbea apă la aragaz. Singura sursă de lumină erau flăcările albastre de sub oală şi o lumânare votivă pe care William o pusese pe tejghea. Lumânarea mirosea a mere.

– Voi doi sunteţi singurii oameni care au ieşit din

casă în dimineaţa asta, îi salută el vesel. Vreţi puţină cafea? E din cafea congelată, dar asta e tot ce pot face.

Wes se aşeză pe unul din scaunele cromate de la bar şi îşi scoase mănuşile.

– Dacă este fierbinte e în ordine.

– Vreau şi eu una, spuse Dutch, aşezându-se lângă Wes.

– Faţa ta nu arată prea bine, Dutch.

– Da, cred că am nevoie de o cremă cu antibiotice mai puternice.

– Atunci ai venit exact unde trebuie. Ţi-o aduc imediat ce termin cu cafeaua.

Lui William nu-i scăpase costumaţia lor specială. Remarcă acest lucru în timp ce punea cristalele de nes în trei căni.

– Vă duceţi la schi?

Wes îi aruncă o privire lui Dutch, lăsându-l pe el să ia cuvântul. Înainte să ajungă aici, îl învăţase pe Dutch cum era cel mai bine să-l abordeze pe Ritt.

– E un invidios. Întotdeauna a fost invidios, un marginalizat care ar fi dorit să fie primit în cercul nostru. Aşa că măguleşte-l cu ceva. Fă-l să creadă că face parte din echipa noastră şi din planurile noastre şi că prezenţa lui este esenţială.

– Este esenţial pentru planul nostru, spusese Dutch. Asta este, la naiba!

Dutch nu fusese deloc încântat că trebuie să se dea bine pe lângă un vulpoi ca William Ritt. Iar acum, când venise momentul să-şi declame monologul, Wes îşi ţinea respiraţia. Dutch începu tuşind în palmă, apoi îşi luă o expresie gravă:

– N-am venit aici în dimineaţa asta pentru cafea sau ca să-mi dai cremă pentru faţă.

– Oh!

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

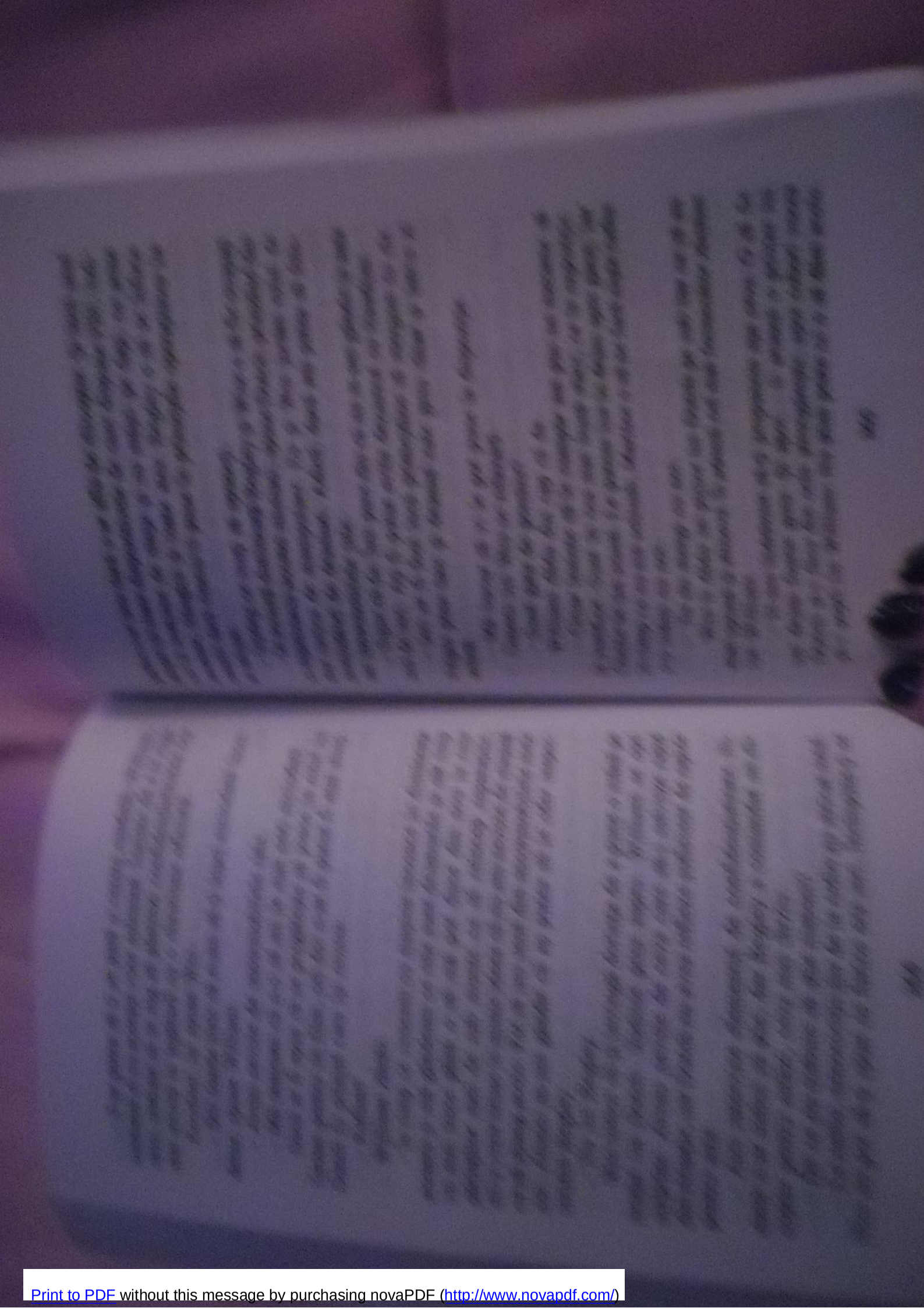

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Sigur că da. Asta este.

William îi adresă lui Dutch un zâmbet pe care niciun orb nu l-ar fi putut lua drept sincer.

– Sunt sigur că Lilly e foarte bine.

– Da, mulțumesc. Dar Wes are dreptate. N-o să știm peste ce dăm decât când ajungem acolo. Trebuie să presupunem că Tierney este înarmat și periculos. Nu pot să-ți cer să-ți asumi un asemenea risc.

– Nu mi-ai cerut nimic. Eu m-am oferit voluntar.

– Înțeleg, dar...

– Eu știu drumul, Dutch. Mai bine decât tine. Mai bine ca oricine. Îl fac de câteva ori pe săptămână și l-am învățat.

– Oricum...

– Sunt snowmobilele mele.

Afirmația suna ca o amenințare. Voalată, totuși amenințare. Wes simțea cum lui Dutch îi crește tensiunea.

– E adevărat, dar aș putea să le confisc pentru că ocupă în garaj un spațiu plătit de contribuabili.

– Am aprobare.

– Dar nu de la mine, spuse Wes.

Dar cearta nu ducea la nimic bun în cazul acestui vulpoi viclean. Poate că brațul ferm al autorității ar fi mai bun.

– Pot să-i cer lui Dutch să le confișteze.

– Consiliul de conducere al școlii a spus că pot să le țin acolo pe timp nelimitat.

– Eu am autoritate mai mare decât Consiliul. Consiliul face ce îi spun eu să facă.

William își mută privirea furioasă de la Wes la Dutch. Fierse în sine propriu timp de aproape treizeci de secunde. În cele din urmă spuse:

– Se vede că nu am încotro.

Dutch coborî de pe scaunul înalt de bar.

– Te urmăm până acasă.

William închise focul de sub ibric, în care apa se evaporase aproape de tot.

– Am s-o rog pe Marilee să vă facă o cafea. O să fie mai bună decât asta, spuse el.

– Nu e nevoie s-o trezești pe Marilee, spuse Wes.

– Sunt sigur că n-o să se supere.

Dutch și Wes ieșiră afară și se urcară în mașină. Wes zâmbi:

– Felicitări, șefule! Am pus mâna pe snowmobile.

Îl urmăriră cu privirea pe William Ritt care se urcă în mașină și dădu apoi cu spatele ca să iasă din parcare. Dutch porni în urma lui pe Strada Principală. Lovind cu mâna înmănușată în volan, mormăi:

– După toată tevatura asta ar fi bine să pot pune mâna pe Tierney.

– Ăsta e planul.

– Vreau să curgă sânge, Wes.

– Te-am auzit. Dacă cumva s-a dat la Lilly...

– Ce?

Wes se uită neînțelegător la Dutch.

– Ce?

– Mie mi-e teamă să n-o fi ucis-o, spuse Dutch.

Wes mișcă din buze, dar nu rosti niciun cuvânt.

– Păi da, firește, Dutch. De asta ne temem cu toții.

– Doar nu crezi că ...

– Uite ce e! Nu știu. Tot ce a spus este că indiferent ce ai să-i faci lui va fi justificat de indiferent ce i-a făcut sau a făcut cu Lilly.

Dutch strânse volanul.

– Vreau să curgă sânge.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

28

Nu vreau să dorm.

Ca şi când această simplă afirmaţie a lui Lilly ar fi rupt un fir care îl ţinea pe Tierney departe, acesta se puse în mişcare. Pătura care îi despărţea fu dată imediat la o parte, iar bărbatul fu peste ea, cu gura strâns lipită de a ei, chiar înainte s-o cuprindă cu un braţ, înainte ca mâna cealaltă să se afunde în părul ei.

Limba lui era puternică şi îndrăzneaţă şi avea un gust încântător, numai al lui. Era un sărut puternic care îi eliberă memoria de ideea că a sărutat pe altcineva înainte. Şi o făcea să simtă că i se înmoaie toate oasele.

Tierney ridică capul şi se uită în ochii ei. Îi susţinu privirea fără teamă. Fără a întrerupe nicio clipă contactul vizual, bărbatul îi desfăcu pantalonii, apoi băgă mâna înăuntru. Chiloţii i se umeziseră deja de dorinţa de a-l avea. Lăsă capul în jos şi-şi trecu limba peste buzele ei întredeschise. Respiraţia ei ieşea repede şi fierbinte printre ele.

Tierney îşi strecură mâna pe sub mătase şi-şi potrivi palma peste feminitatea ei. Începu să bată uşor cu degetele pe clitoris. Apoi o ţinu numai aşa, fără să se mai mişte, în timp ce o săruta. Numai limbile lor se mişcau una spre alta, ca şi când s-ar fi împerecheat, în timp ce sexul ei pulsa în siguranţa caldă a mâinii lui.

Îşi scoase braţul de sub arcuirea blândă a spatelui ei, care apăsa tot mai tare pe mâna lui. Îşi luă mâna şi de pe sexul ei care îi vibra acum până în gât. Sau poate că propria lui dorinţă o făcuse să-şi pună un genunchi între genunchii ei, separându-i. Se rezemă într-un braţ ca să-şi poată scoate cureaua. O desfăcu şi-şi scoase blugii, în timp ce ea îşi dădea jos pantalonii şi chiloţii.

Apoi dintr-o singură mişcare suplă ca de balet, bărbatul se lăsă în jos peste ea, intră în ea şi se adăposti înăuntrul ei. Femeia scoase un sunet nearticulat de plăcere pe care îl reluă şi el, după care rămaseră liniştiţi şi nu se mai auzi decât bătaia inimilor lor. Respiraţia li se amestecă formând norişori de aburi deasupra capetelor lor.

După un timp, el începu să se mişte. La început nu fu decât o legănare uşoară, cu şoldurile lipite de ale ei. Apoi se ridică ceva mai sus şi împinse ceva mai mult înăuntru. Ritmul creştea treptat, dar constant, până când se opri brusc cu un geamăt. Lilly îşi puse mâinile pe talia lui, le plimbă apoi până pe fese şi îl împinse mai adânc în ea.

Bărbatul gemu, îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei şi termină.

După ce criza trecu, se relaxă. Total. Femeia îi absorbea toată greutatea corpului. Dar numai pentru scurt timp. Îşi permise numai câtva momente de relaxare pentru a-şi reveni, înainte de a se ridica puţin.

Urmărindu-i expresia cu multă intensitate, bărbatul duse mâna la spate şi coborî pe coapsa ei până ajunse la genunchi. Îşi plie mâna în jurul lui şi îl aduse înapoi, până ajunse la nivelul umărului, rezemat de pieptul ei. Făcu la fel şi cu celălalt genunchi. Sexul ei se deschise ca o floare, dând la iveală centrul delicat. Îşi strecură apoi mâna între pântecele lor, spre locul umed în care erau conectaţi. Perna moale a degetului lui mare găsi ceea ce căuta. Atingerea lui era delicată, dar Lilly se simţi ca străbătută de un curent electric.

Aproape că se îneca de plăcere, în timp ce degetul lui o chinuia dulce cu cercuri mici, alunecoase. Îşi lăsă capul pe pieptul ei, o apucă cu dinţii de sfârcuri şi acum simţea mângâierile lui prin toate straturile de îmbrăcăminte. Atunci mări uşor presiunea din deget.

Plăcerea devenea din ce în ce mai profundă şi atotcuprinzătoare, până când fiecare nerv începu să vibreze şi să tremure, din cap până-n vârful picioarelor. Sfârcurile ei se întăriră, devenind aproape dureroase. În gât i se oprise un strigăt şi acum se îndrepta spre buzele ei care aşteptau. Pereţii vaginului îi mulgeau penisul, care continua să fie îngropat înăuntru, mare chiar şi în repaus.

Valurile de plăcere provocate de orgasm continuară încă vreo câteva minute. Când acestea încetară în cele din urmă, Tierney o sărută pe buze uşor şi rămaseră aşa. Niciunul făcu nicio mişcare ca să se descleşteze.

Niciunul nu rosti niciun cuvânt.

Şi nici măcar nu deranjaseră păturile de deasupra lor...

Lilly se trezi din somn cu amintirea nopţii precedente intactă; fiecare detaliu îi rămăsese întipărit în minte, chiar şi în timp ce dormea. Îşi simţea trupul languros şi greu, plin de plăcere, ameţit de satisfacţie. Tierney era culcat pe o parte înconjurând-o cu corpul lui. Coapsele lui le conturau pe ale ei, iar fesele ei se odihneau confortabil în curbura abdomenului lui.

Când încercă să se mişte, mormăi protestând şi-şi strânse delicat mâna pe care o ţinea în jurul taliei ei.

– Mă duc la baie, şopti ea.

– Să vii repede!

– Ţine-mi locul!

Se strecură afară şi se uită în urmă, la el. Ţinea ochii închişi, dar avea un zâmbet pe buze.

În şemineu nu mai erau decât câţiva cărbuni care licăreau pe sub cenuşă. În cameră era foarte frig. Îşi trase paltonul pe ea în timp ce se îndrepta spre baie. Balamalele scârţâiră când deschise uşa. Se opri şi se uită peste umăr. Dar Tierney adormise din nou. Continua să respire egal, fără întreruperi.

Spera că va dormi câteva ore în plus, ca să se refacă după efortul din ziua precedentă. Organismul lui avea nevoie de odihnă ca să-şi revină.

În baie era îngrozitor de frig. Îşi termină treaba repede şi se întoarse în living. Tierney tot mai dormea. Puse pe foc fără zgomot cei doi buşteni care mai rămăseseră şi câteva surcele, apoi le mişcă cu vătraiul ca să aţâţe din nou focul.

Curând vor avea din nou nevoie de lemne. Nu stătu decât o clipă pe gânduri, după care începu să-şi adune lucrurile împrăştiate peste tot. Îşi găsi chiloţii şi pantalonii la picioarele patului, sub pături. Celelalte obiecte stătea pe podea sau pe mobilă, unde fuseseră aruncate. După ce îşi adună toată îmbrăcămintea, se îmbrăcă rapid. Ghetele i se uscaseră. Pielea era rigidă, dar nu mai erau nici reci, nici ude. Îşi trase mănuşile şi-şi înfăşură fularul lui Tierney în jurul gâtului. Ultimul lucru pe care îl mai făcu fu să folosească inhalatorul.

Când ieşi pe terasă observă imediat că norii se împrăştiaseră. Deşi soarele era încă jos, sub vârful muntelui, la răsărit orizontul era deja purpuriu. În partea cealaltă, cerul era presărat cu stele, vizibile încă pe un fundal albastru-indigo. Norişori ca de vată se mai îngrămădeau în jurul vârfului, purtaţi de un vânt suficient de puternic ca să îndoaie vârfurile copacilor şi să le scuture ramurile.

În ciuda vântului însă, ziua promitea să le aducă salvarea.

Cu toate acestea, trebuiau să se pregătească pentru eventualitatea că nu vor primi astăzi ajutoare. Buştenii din stiva de pe terasă erau groşi. Dacă nu erau sparţi, nu aveau cum să ardă. Tierney reuşise să spargă câţiva buşteni mai mici cu securea, dar aceasta nu era de niciun folos pentru buştenii mari care mai rămăseseră.

Se uită prin poiană în direcţia magaziei de lemne. Nu

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

mai ninsese chiar așa de tare de la ultima venire a lui Tierney de ieri după-amiază, așa că acum cărarea era vizibilă.

Trase din inhalator. Nu-i va lua mai mult de câteva minute până la magazie și înapoi. În ciuda afirmației lui că toporul nu este în cutia de scule, știa că este acolo. Numai că nu-l observase.

Nu era chiar așa de nebună încât să încerce să spargă chiar ea bușteni. Îi lăsa această muncă grea lui. N-o să-i facă plăcere că venise aici să ia toporul, dar după ce îi salvase viața, măcar atâta lucru putea să facă și ea pentru el, să-l scutească de un drum până aici. Aerul rece îi făcea bine, chiar dacă trebuia să respire prin fularul lui Tierney. Și îi plăcea și faptul că putea să-și mai întindă picioarele după ce stătuse aproape nemișcată în ultimele două zile.

Înainte să aibă timp să se răzgândească, coborî treptele și porni pe cărarea îngustă pe care o făcuse Tierney prin zăpadă.

Tierney. Ce ciudat că nu-i spunea Ben. Chiar și în ziua aceea pe râu, îi spusese pe numele mic numai o dată, iar el o corectase imediat:

– Toată lumea îmi spune Tierney.

I se potrivea.

Revigorată de amintirea nopții trecute, când îi pronunțase de atâtea și atâtea ori numele cu pasiune, își strânse paltonul în jurul corpului și-și îngropă mai adânc zâmbetul în fular. Mirosul lui părea întrețesut în fibrele de lână. Se delecta cu el.

Fericită așa cum nu mai fusese de foarte mult timp, traversă poiana fără niciun fel de ezitare.

După aceea intră în pădure.

William Ritt îi conduse pe Dutch și pe Wes spre ușa din spate a casei, apoi prin bucătărie în living.

– Mai sunt câțiva cărbuni aprinși. O să întețesc imediat focul.

Se așeză pe vine în fața focului și începu să sufle. Dutch simțea că înnebunește de nerăbdare. Fiecare minut pe care îl petrecea zăbovind era în avantajul lui Begley. Nu-i trebuia niciun fel de foc. Nu avea nevoie de foc, pentru că îi trebuia prea mult ca să se aprindă.

Totuși nu voia să-l irite pe William și să-l facă să sfideze amenințarea lui Wes că îi va confisca snowmobilele și va retrage oferta de a li le da spre folosință. Așa că se mulțumi să stea în picioare și să se uite cum William punea lemne pe foc și mișca tăciunii.

Ca să nu uite, Dutch scoase din buzunar un walkie-talkie și i-l dădu lui Wes.

– În caz că ne pierdem unul de altul. Mai știi cum se folosește?

– Apeși pe buton și vorbești, îi dai drumul și asculți, spuse Wes.

Lemnele se aprinseseră. William se ridică în picioare.

– Da, acum este mai bine. Am s-o trezesc pe Marilee ca să ne facă niște cafea.

– Nu avem timp, spuse Dutch. Dă-ne cheile alea și am plecat.

– Nu durează decât câteva minute. O să vă umple un termos ca să-l aveți cu voi. Le făcu semn să se apropie mai mult de foc. Simțiți-vă ca acasă.

– Zău așa, spuse Wes, nu vreau s-o deranjezi pe Marilee pentru noi.

– N-o să se supere, spuse el și porni pe hol.

Dutch, gândindu-se că n-ar fi rău totuși să profite de căldură cât mai putea, se apropie de foc și întinse mâinile spre flăcări. Îl văzu cu coada ochiului pe William care se apropia de ușa de la mijlocul holului.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Chiar dacă Dutch n-ar fi avut o grabă aşa de mare, tot n-ar fi vrut s-o trezească pe Marilee. Asta însemna că încă o persoană avea să ştie despre planul lui şi al lui Wes şi cu cât ştiau mai mulţi oameni, cu atât existau mai multe şanse s-o dea în bară.

Dar acum era prea târziu.

William bătu de două ori în uşa de la dormitor, apoi o deschise larg. Acum rămăsese acolo, cu braţele atârnând în jos şi privind ţintă în faţa lui. De ce stătea acolo şi se uita aşa în camera surorii lui, purtându-se foarte ciudat chiar şi pentru William Ritt, se întreba mirat Dutch.

Numai dacă nu cumva William se uita la ceva ce îl făcuse incapabil să se mai mişte, incapabil chiar şi să reacţioneze.

Instinctul de poliţist al lui Dutch îşi spuse cuvântul. Rosti numele lui William cu un semn de întrebare în urma lui, dar pornise deja de-a lungul coridorului. Nu ar fi fost surprins să vadă pete de sânge pe pereţi şi un corp dezmembrat.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Wes, care probabil că observase şi el purtarea ciudată a lui William şi venea în urma lui Dutch.

În cele câteva secunde de care avu nevoie ca să ajungă până la dormitor, adrenalina începuse să pompeze în sângele de poliţist al lui Dutch. Gândindu-se că nu trebuie să se repeadă în cameră ca să nu compromită probele crimei, se opri scurt în cadrul uşii şi îl dădu pe William la o parte din calea lui.

Nu era nicio pată de sânge. Marilee nu fusese dezmembrată. Stătea în pat în capul oaselor, cu plapuma trasă până sub bărbie şi se uita la el, şocată şi amuţită de intrarea lor intempestivă.

Alături de ea în pat, la fel de şocat, era Scott Hamer.

– O, la naiba! făcu Dutch şi se răsuci pe călcâie, sperând că va putea să-l împiedice pe Wes să se apropie, dar acesta ajunsese deja acolo.

Wes îl împinse pe Dutch în cameră, apoi se opri cu braţele proptite în cadrul uşii, ca şi când ar fi avut nevoie de ele ca să se sprijine.

– Ce dracu' mai e şi asta? urlă el.

– Wes! Dutch întinse cu grijă mâna spre el, dar Wes îl dădu la o parte şi se repezi furios spre pat.

Scott aruncă plapuma la o parte şi se dădu jos din pat. Era în pielea goală. Dar nici vorbă să fie ruşinat. Se uita la tatăl lui cu o figură de războinic.

– Este exact ceea ce se vede. *Tată!*

Adăugase cuvântul ca pe un fel de epitet.

Dutch înţelese că pe Wes îl supăra la fel de mult atitudinea sfidătoare a lui Scott, ca şi faptul că îl prinsese cu fundul gol. Dar îşi îndreptă furia spre Marilee.

– Ai fi putut să-ţi găseşti un bărbat, curvă bătrână şi jalnică!

Scot sări înainte şi se repezi ca un berbec spre Wes, cu capul spre pântecul lui, obligîndu-l să dea înapoi câţiva metri. Acesta se izbi de o vitrină veche cu geamuri. Din lemn se desprinseră aşchii, iar geamul se sparse în mii de cioburi. Dar asta nu-l opri pe Scott. Lovea în Wes cu pumnii şi urla cum de îndrăzneşte să-i vorbească lui Marilee în felul acesta?

Dutch îşi dădu seama că vor fi făcuţi amândoi felii de sticla spartă, dacă nu intervine el. Cu cioburile scrâşnind sub ghete, îl apucă pe Scott de talie pe la spate şi îl smulse de deasupra lui Wes care era ameţit şi gâfâia.

Dutch îl trase pe Scott în celălalt capăt al camerei.

– Potoleşte-te şi pune-ţi ceva pe tine, Scott! Wes.

Îi făcu semn cu capul spre uşă. Wes mai aruncă o privire ucigătoare spre Marilee, apoi ieşi pe hol. Dutch ieşi după el şi închise uşa în urma lui.

Wes se plimba prin hol ca un leu în cuşcă. Dutch se întoarse spre William, gata să-i propună să se întoarcă în living ca să aştepte o explicaţie, când îşi dădu seama că William nu avea nevoie de nicio explicaţie. Pe faţa lui se putea citi o expresie de satisfacţie. Şi dintr-odată Dutch înţelese totul. Insistenţele lui William să vină la el acasă şi s-o trezească pe Marilee fuseseră un complot. Omul aranjase scena asta.

– Ticălosule! Ştiai!

William nici măcar nu încercă să ascundă faptul că ştiuse.

– Sora mea este o amantă zgomotoasă. Ca să nu mai vorbim de Scott.

Marilee ieşi din dormitor, remarcabil de stăpână pe sine, înfăşurată într-o capot şi cu părul strâns la spate în coada de cal obişnuită.

– Scott a plecat, spuse ea. Este foarte supărat.

Wes se repezi spre ea.

– Este supărat? *El* este supărat?

– Da, şi este singurul lucru care mă îngrijorează.

– Ei bine, ar fi mai bine să te îngrijoreze viitorul tău loc de muncă. Cred că îţi dai seama că ţi s-a încheiat carierea de cadru didactic.

– Am înţeles, Wes, aşa că poţi să încetezi şi să nu mai ţipi la mine. Nu mi-e teamă de tine! Nimic din lucrurile cu care mă ameninţi nu mă ating şi nici nu mă afectează.

– Câţi alţi băieţi ai mai primit în pat?

– Scott nu este băiat.

– Nu mai face pe deşteapta cu mine. Ar trebui să mă implori să te iert.

– Pentru că am făcut dragoste cu Scott?

– Pentru că l-ai regulat.

– Şi de ce e mai rău acest lucru decât să-i administrezi steroizi?

Dutch tresări surprins. Îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Wes, dar Wes nu-l văzu. Era aşa de furios că începuse să tremure. Îşi strângea şi îşi desfăcea pumnii, de parcă s-ar fi pregătit s-o strângă pe Marilee de gât. Ignorând furia acestuia, Marilee se întoarse spre fratele ei şi-l privi cu dispreţ.

– Asta aşteptai să savurezi. De asta toate aluziile şi apropourile alea. Tot felul de referiri la dragostea mea inexistentă pentru Wes. Despre asta era vorba.

– Am sperat să pot face apel la conştiinţa ta, să te fac să-ţi vii în fire înainte să ajungi în situaţia asta.

– Nu, nu e adevărat, i-o reteză ea. Nici vorbă de aşa ceva. Ai dorit o scenă ca asta, pentru că eşti meschin, invidios şi crud, William.

– Te rog să mă ierţi că îţi amintesc, Marilee, dar nu eşti deloc în situaţia de a putea să mă insulţi pe mine.

– Mă întreb ce distracţii ai să-ţi mai găseşti de acum înainte. Nu că mi-ar păsa! Am să mă mut de aici imediat ce am să-mi aranjez ceva. N-ai decât să te duci la naiba!

Apoi se întoarse pe călcâie şi se retrase în camera ei, închizând încet uşa în urma ei.

Wes se uită la William:

– Ai ştiut despre asta tot timpul şi nu mi-ai spus?

– Să-ţi stric surpriza?

Dutch îi puse un braţ de-a curmezişul pieptului lui Wes când acesta dădu să se repeadă spre William. Acesta era o treime din dimensiunea lui Wes. Ar fi urmat cu siguranţă o crimă.

– Las-o în plata Domnului, Wes.

Când Wes se dădu înapoi, Dutch făcu un pas înainte spre William.

– Dă-mi cheile de la snowmobile.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu văd ce motiv aş avea să vi le dau.

Dutch făcu un pas mai aproape.

– Ce părere ai despre următorul motiv? Dacă nu-mi dai cheile alea, îi dau drumul lui Wes să-ţi rearanjeze oasele feţei şi ai să mănânci după aceea toată viaţa printr-un pai.

William pufni ca şi când ar fi fost indiferent la această ameninţare, dar băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un inel greu cu chei, pe care îl avusese tot timpul la el.

Dutch i-l smulse din mână.

– Vii? îl întrebă el pe Wes.

Wes nu răspunse, dar porni în urma lui Dutch şi ieşiră pe uşă. Nu rostiră niciun cuvânt până nu ajunseră în maşină şi porniră spre garaj.

– Dacă se aude despre asta, ce se alege din şansele lui Scott de a obţine o bursă? Colegiile nu vor tineri care îşi călăresc profesoarele.

Bătu cu pumnul în bord de mai multe ori. Bum, bum, bum.

– Şi ticălosul ăla de Ritt. Aş vrea să-i retez boaşele nenorocitului. A aranjat totul special pentru noi, nu-i aşa?

– Aşa este.

– De ce.

– Ca să se răzbune.

– Pentru ce? Ce i-am făcut eu lui?

Dutch se încruntă spre el. Wes părea îngrijorat.

– Voia să se răzbune pe tine pentru toate înţepăturile mici de atâţia ani, pentru cele reale şi pentru cele pe care le percepuse el ca atare. Dar nu înţeleg de ce a trebuit s-o umilească pe Marilee. Reflectă un moment, apoi continuă: Scott e un copil. E gata să se culce cu oricine,

chiar şi cu o profesoară. Dar Marilee? Sunt şocat. Cine s-ar fi gândit că e în stare de aşa ceva!

Wes dădu drumul unui râs disprefuitor.

– O, femeile sunt capabile de orice. Nu ştiai? Toate sunt nişte târfe în adâncul sufletului.

Fu trezit probabil de una din nenumăratele dureri. Acest lucru şi faptul că i se făcuse frig, acum când Lilly părăsise cuibuşorul lor. Ţinând ochii încă închişi, Tierney se adânci mai mult sub pături şi-şi lăsă mintea să viseze. La ultima noapte. La Lilly. La acea primă dată, atât de dulce, de silenţioasă, de fluidă. Nu şi-ar fi putut dori să fie mai bine.

Nu rostiseră niciun cuvânt. Nici nu fusese nevoie. Pipăitul devenise limbajul lor şi era un dialect pe care îl stăpâneau amândoi la perfecţie. Mileniile de comportament instinctual îl îndrumau şi o posedă, dobândind trupul pe care şi-l dorise atât de mult. Şi Lilly, în felul acela mistic şi atotcunoscător al femeilor, îl lăsase să se autoamăgească cu gândul că el fusese cel care o posedase pe ea.

După acea primă dată, când se dăduse în cele din urmă jos de pe ea într-o parte, o luase cu el, ca să stea lungiţi faţă în faţă. Ar fi dorit să-i poată citi gândurile, să ştie dacă îi recâştigase încrederea. Şi în timp ce se uita în ochii ei, i se păru că vede în ei încredere. Sau poate că erau ultimele străluciri ale orgasmului.

Dădu la o parte câteva şuviţe umede de pe obrajii ei. Îi atinse buza de jos cu degetul arătător uşor îndoit, trecându-şi încheietura degetului peste dinţii ei.

– Ştii că n-am folosit nimic.

Ea dădu din cap.

– Ar fi trebuit să-mi spui să mă retrag.

Lilly se uită la el.

– Jur că m-aș fi retras dacă îmi spuneai.

– Dar nu ți-am spus.

– Nu. Nu mi-ai spus. Își îndoi brațul peste mijlocul ei, îi puse palma pe șale și o trase spre el, până când penisul i se instală între coapsele ei. Se sărutară. Cu multă patimă. Gura ei era fierbinte și dornică, umedă și receptivă. Numai la gândul posibilităților pe care le avea, sângele începea să-i curgă ca o lavă fierbinte.

Tierney întrerupse sărutul râzând ușor.

– Nu-mi vine să cred că spun așa ceva, dar simt că iau foc.

– Și eu la fel, zâmbi ea.

Își scoaseră hainele.

Lilly în pielea goală. Dumnezeule!

În sfârșit o vedea și nu se sătura privind-o. Era frumoasă. Sânii îi stăteau moi pe piept. Lumina focului îi dansa pe piele, formând limbi erotice de umbre care parcă îi lingeau sfârcurile.

– Vara trecută, ori de câte ori te udai…

– Știu ce ai de gând să spui, îl întrerupse ea. Eram stânjenită.

– Știam că ești stânjenită. Așa că am încercat să fiu gentleman și să nu privesc mai jos de gât. Dar n-a fost ușor.

Bătu în mijlocul pieptului ei cu încheieturile degetelor.

– Astăzi m-ai atins, spuse ea cu o voce joasă și răgușită. În timp ce dormeam.

Privirea lui clipi în sus spre ochii ei, apoi se abătu într-o parte.

– Nu mult. Numai puțin.

– Am crezut că visez.

– Și eu am crezut la fel. Apoi se uită din nou la chipul ei. Iar dacă acum visez să nu mă trezești.

– N-am să te trezesc.

Sfârcurile i se întăriră la atingerea lui. Trecu cu degetul mare de câteva ori peste vârfurile sfârcurilor, apoi începu să le strângă ușor între degete. Reacția ei fu să-i șoptească numele. Apoi rosti:

– Atinge-mă cu buzele!

Tierney lăsă capul în jos și-și frecă buzele de sfârcurile ei.

– Ai trișat!

– Cum așa?

– Ai tras cu ochiul pe fereastră la fanteziile mele amoroase.

Din pieptul lui Tierney ieși un suspin involuntar, când își aminti cum îi luase sfârcurile în gură. Limba lui își aducea perfect aminte de textura și gustul lor. Deschise ochii, dându-și seama că amintirile lui se transformaseră în vis când adormise din nou.

Dar acum era perfect treaz. În întregime. Și avea o erecție dureroasă.

– Sigur, de ce ar fi trebuit să fie asta singura parte din corpul meu care să nu mă doară? mormăi el. Strâmbându-se din cauza diferitelor dureri, se așeză în capul oaselor și se frecă la ochi ca să-și alunge somnul.

– Lilly?

Aruncă păturile la o parte și se ridică în picioare. Adică încercă. Era deja în picioare, dar corpul lui era îndoit în unghi drept. Din această poziție încercă să ajungă în cea verticală, dar fiecare încheietură, fiecare mușchi și os protestau. Pielea i se făcu ca de găină. Începu să dârdâie de frig. Luă pătura de deasupra și se înfășură în ea.

– Lilly?

Neprimind niciun răspuns, se îndreptă spre dormitor.

Lilly se opri la marginea pădurii ca să se bucure de peisajul care îți tăia respirația. Parcă era o carte poștală ilustrată de Crăciun, tridimensională. Crengile brazilor

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

erau pline de zăpadă. Crengile goale ale celorlalți copaci păreau aproape negre în comparație cu fundalul alb. Zorii zilei nu luminau decât vârfurile crengilor, care se legănau în vânt. Dar jos era întuneric și liniște.

Era ca o catedrală a naturii, un loc de reculegere și adorare. Ar fi dorit să poată zăbovi mai mult ca să se bucure de seninătatea calmă. Dar degetele de la picioare îi amorțiseră deja în ghete și îi aminteau că, așa frumos cum era, peisajul era tot sălbatic și de-a dreptul ucigaș dacă nu erai atent.

Merse înainte pe potecă și ajunse la șopron. Zăpada formase nămeți mari pe pereții exteriori, dar când Tierney deschisese ușa, împinsese la o parte mormanele de zăpadă și cadrul ușii era parțial curat.

Înotă prin zăpada care se mai strânsese de când fusese el aici și apucă clanța. Trase tare de ea, dar ușa nu se deschidea. De fapt, nici nu se clintea din loc. Trase de mai multe ori, dar părea de neclintit. Își adună toate forțele și încercă din nou. Când, în sfârșit, cedă, lucrul se petrecu brusc, luând-o prin surprindere. Se dădu un pas înapoi și fu cât pe-aici să cadă.

Râzând de neîndemânarea ei, intră în șopron. Înăuntru era mai întuneric decât se așteptase. Se certă că nu adusese și lanterna pentru că voia să găsească toporul cât mai repede și apoi să plece. Peste tot erau pânze de păianjeni. Probabil că erau și șobolani. Și niciodată nu intrase aici fără să se teamă că ar putea deranja vreun șarpe.

Deși intuia că toate viețuitoarele pădurii erau acum în adăposturile lor, întunericul care o înconjura îi dădea fiori. Și mai era și mirosul neplăcut, de mucegai și de aer stătut al încăperii cu pământ pe jos.

Așteptă până i se obișnuiră ochii cu întunericul, apoi privi de jur împrejur. Toporul nu era nicăieri la vedere, dar ea își amintea că este în lada cu unelte.

Zgomotul propriei respirații era tot mai puternic. Încă nu era șuierat, dar se apropia. Poate că luase o decizie nesăbuită când venise aici. De regulă, acest gen de exercițiu fizic nu ar fi fost nici dăunător, nici deosebit de epuizant. Dar ținând seama de criza puternică de astm din ziua precedentă și de temperatura foarte scăzută probabil că nu ar fi trebuit să se forțeze. Cu atât mai mult trebuia să ia repede toporul și să se întoarcă la cabană. La Tierney. În pat cu Tierney.

Nu-și amintea cât de greu era capacul lăzii cu unelte. Prima încercare de a-l ridica nu reuși. Reuși să-l deschidă numai câțiva centimetri după care se simți epuizată de efort. Dacă avea o criză acolo, Tierney n-o s-o mai poată ajuta.

Îndoi genunchii și-și puse ambele mâini pe marginea capacului. Apoi își îndreptă genunchii și împinse cu toate forțele în sus. Când ajunse în poziție perpendiculară, capacul căzu prin propria greutate în partea cealaltă, înainte ca Lilly să mai apuce să-l prindă.

Se lovi de perete cu un zgomot pe care Lilly nu-l auzi, pentru că se uita în jos la ochii apoși de mort ai lui Millicent Gunn.

Aerul îi ieși brusc din plămâni, dar când încercă să inspire din nou, ca să poată scoate un strigăt, bronhiile i se strânseseră deja. Nu reuși decât să scoată un scâncet jalnic.

Se dădu înapoi din fața tabloului înfricoșător, căutând instinctiv să fugă. Se răsuci pe călcâie, dar îngheță când îl văzu pe Tierney în cadrul ușii, cu silueta conturată de lumina venind de afară.

Absorbi toate datele dintr-odată. Își pusese blugii și ghetele, dar pe sub paltonul care atârna descheiat, era cu pieptul gol. Acesta se ridica și cobora rapid. Gâfâia. Alergase.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Tierney, gâfâi ea. Millicent...

– N-ar fi trebuit să vezi asta.

Şi atunci, într-o fracţiune de secundă, înţelese de ce trăsăturile feţei lui erau atât de încordate, de ce alergase la şopron după ea, de ce nu era deloc mirat de prezenţa cadavrului lui Millicent, care fusese înghesuită fără nici-un fel de grijă sau respect într-o ladă urâtă cu unelte ruginite.

Venea spre ea cu paşi mari, scurtând rapid distanţa dintre ei, dar Lilly nu se putea mişca. Stătea ca paralizată, ca în coşmarurile când ai în faţă un pericol de moarte, dar nu poţi să fugi.

În ultima secundă descoperi totuşi că poate să se mişte.

Când Tierney o apucă de umeri, începu să se lupte cu el cu tot ce avea – cu unghiile, cu dinţii, cu membrele istovite.

Lăsă dâre de sânge proaspăt pe obrajii lui, înainte ca el s-o cuprindă ferm în braţe şi să i le fixeze la spate.

– Lilly, încetează!

Gâfâia şi mormăia.

Nu, nu Tierney scotea sunetele acela oribile. Era propria ei respiraţie astmatică.

– La naiba, Lilly, renunţă!

– Eşti un asasin!

Şi atunci Lilly îi văzu mâna care cobora cu viteza fulgerului spre baza gâtului ei.

Nu simţi nicio durere.

29

Agentul special Charlie Wise sări drept în sus când sună celularul. Orbecăi printre chei, mărunţiş, portofelul

cu insigna şi ochelarii pe care îi lăsase pe noptieră când se dusese la culcare. Dormise buştean, dar sunetul strident al celularului era la fel de ascuţit ca o alarmă de ascendia şi îl smulsese fără milă din visuri. Ar fi putut face chiar şi un stop cardiac, pentru că era trezit aşa de brusc din somn, dar înainte să facă stopul cardiac trebuia să răspundă la telefon. Deschise căpăcelul telefonului şi şi-l apăsă pe ureche.

– Wise la telefon.

– Bună, Hoot. Te-am trezit cumva din somn?

Era Perkins. Legătura era foarte proastă, erau o mulţime de paraziţi pe linie, dar, dacă se străduia, reuşea să audă.

– Nu, minţi el, în timp ce îşi punea ochelarii pe nas. Numai că sunt mirat. Nu ştiam că serviciile de telefonie mobilă au fost reluate.

– Elicopterul... aproximativ... în urmă. Vremea este incertă... spune...

– Stai puţin. Perkins, mai eşti pe fir? Aşteaptă! Hoot dădu din picioare ca să împingă la o parte păturile. Coborî din pat şi se repezi spre fereastră, în speranţa că va avea un semnal mai clar. Perkins?

– Te aud cu întreruperi, Hoot.

– Dă-mi informaţiile de bază.

– Elicopterul. ETA la Cleary, la ora 10.00. Echipaj de căutare salvare trei oameni. Fost trăgător elită de la HRT. Salvarea ostaticilor.

– Veşti bune! Altceva?

– Păi, despre Tiern... obţinut... seara. Trebuie... ceva...

Înciudat, Hoot răsuci capul în toate direcţiile, încercând să găsească locul cel mai potrivit, unde avea semnalul mai bun. Dar îşi dădu seama că, de fapt, legătura se întrerupsese de tot. Telefonul era mort.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Hoot?

Begley stătea în cadrul uşii camerei în care dormise Hoot. Ţinea în mână Biblia, marcând locul unde citea cu degetul. Era îmbrăcat şi arăta proaspăt ca o floare, făcându-i pe Hoot să fie în mod dureros conştient de faptul că dârdâia în izmene.

– Bună dimineaţa, domnule! Era Perkins. Elicopterul va fi aici la ora zece.

– Excelent.

Begley se uită la ceas.

– După ce te îmbraci...

– Da, domnule.

Din fericire, boilerul lui Gus Elmer funcţiona cu propan, aşa că Hoot mai făcu un duş, deşi acesta fusese primul lucru pe care îl făcuse noaptea trecută, după ce se cazaseră şi li se repartizase cabana numărul 7. Begley voia să fie cât mai aproape de numărul opt, deoarece nu avea încredere că Dutch Burton va răbda să nu se apropie de ea.

Pentru că nu era curent electric, nu reuşise să deschidă calculatorul lui Tierney, ceea ce îl înciudase pe Begley. Abia aştepta să intre în fişierele lui Tierney. Dar Hoot era în sinea lui foarte încântat de întârziere. Era ameţit de oboseală şi se îndoia că ar fi fost în stare să se concentreze suficient ca să spargă codurile de securitate ale lui Tierney.

Cabana lor era singura din complex, în afară de a lui Tierney, care avea două dormitoare separate printr-un living şi o mică bucătărie. Reuşiră să se descurce la lumina focului din şemineu, cu lumânări şi o lampă cu gaz. După ce mâncaseră conserva de chili pe care le-o oferise Gus Elmer – evident, contra cost – Hoot făcuse un duş şi adormise practic în drumul de la baie spre pat.

Iar acum, la cinci minute după ce se trezise, se duse în camera mare, unde se afla Begley.

– Am fiert nişte apă pentru cafea, dar nu şi-aş recomanda-o. Cafeaua de la secţia noastră de poliţie este cu mult decât asta de aici. Să aşteptăm elicopterul acolo. Cred că îi datorăm măcar atâta lucru şi lui Burton, şi-mi închipui că va veni un elicopter de la ETA.

– De acord, domnule. Hoot îşi puse paltonul şi mănuşile.

– Unde a spus Perkins că o să aterizeze elicopterul?

– N-a spus. N-a mai reuşit să spună, pentru că s-a întrerupt legătura.

Begley se uită la telefonul lui şi înjură văzând că nu are semnal.

– Mi-e teamă că o să fie în continuare tot o porcărie de semnal!

– Am să-i dau telefon lui Perkins imediat ce ajungem la secţia de poliţie.

Merseră în tăcere un timp, apoi Begley spuse:

– Lilly Martin. Crezi că mai este încă în viaţă, Hoot?

– Eu aşa cred, domnule.

– De ce?

– Pentru că ştie că i-a telefonat lui Burton şi i-a spus că sunt împreună.

– Sper să ai dreptate.

Când se apropiară de secţia de poliţie fură uimiţi să constate că în faţa clădirii de cărămidă erau parcate vehicule civile, cele mai multe fiind camionete. Cele care nu mai încăpuseră în parcarea poliţiei, se aflau de o parte şi de alta a străzii.

– Ce naiba mai e şi asta? întrebă retoric Begley.

Înăuntru, holul era plin de oameni îmbrăcaţi în costume de camuflaj, de vânătoare sau altele asemănătoare. Cei mai mulţi aveau puşti. Hoot observă că unul dintre ei avea un arc sofisticat şi o tolbă cu săgeţi rău prevestitoare. Toţi vorbeau în acelaşi timp şi erau foarte agitaţi.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Begley încercă să-şi croiască drum cu coatele prin mulţime spre dispeceratul general, care părea să fie ţinta tuturor nemulţumirilor. După câteva încercări fără succes, inspectorul îşi bagă două degete în gură şi scoase un şuierat puternic. Tăcerea se instală instantaneu. Bocancii masivi răsunară pe pardoseala de lemn, când se întoarseră toţi cu 180 de grade.

Toţi ochii celor din încăpere erau fixaţi asupra lui. Begley îşi spuse numele şi profesia cu o voce care ar fi putut tăia şi gheaţa. Mai târziu, Hoot avea să le spună colegilor lui că „Spărgătorul de nuci" nu fusese niciodată mai eficace.

– Vreau să-mi spună şi mie cineva ce naiba se petrece aici, tună el.

Mulţimea se împărţi în două, lăsând loc inspectorului. Deşi era îmbrăcat de luptă, Hoot îl recunoscu pe Ernie Gunn.

– Bună dimineaţa, domnule Begley, domnule Wise! Oamenii aceştia sunt o parte din voluntarii care au căutat-o pe Millicent până când furtuna i-a obligat să se oprească. Ieri s-a răspândit zvonul despre individul care a răpit-o. Ne-am adunat în dimineaţa asta ca să ajutăm la prinderea lui Ben Tierney.

Probabil că imediat după întâlnirea cu ei, Gunn îi anunţase pe toţi prietenii lui că Ben Tierney era vinovatul care îi răpise fiica. Prietenii lui le spuseseră prietenilor lor. Hoot se uită la chipurile oamenilor înarmaţi şi văzu pe cele hotărârea de a pune mâna pe individ şi de a-i aplica propria lor concepţie despre judecată. Begley îi ignoră pe toţi ceilalţi şi i se adresă lui Gunn:

– Înţeleg disperarea dumneavoastră...

– Cu tot respectul, domnule Begley, nu puteţi înţelege aşa ceva. Fiica dumneavoastră este teafără şi nevătămată acasă.

– Rectific, spuse el, vorbind umil. Pot să-mi dau seama de disperarea dumneavoastră şi de dorinţa de a o găsi pe Millicent. Îi admir, de asemenea, şi pe prietenii şi vecinii dumneavoastră care s-au oferit voluntari s-o caute. Vorbesc foarte serios.

Îi incluse în privirea cu care mătură toată camera pe cei de faţă.

– Dar, domnilor, în dimineaţa aceasta semănaţi mai mult cu o ceată pornită la linşaj. În momentul de faţă, domnul Tierney nu este suspectat. Nu avem niciun fel de probe solide împotriva lui. Doresc să subliniez acest lucru. Oamenii au auzit că numele lui a fost menţionat în legătură cu vizita noastră aici şi zvonul s-a răspândit ca un foc de paie, a ajuns şi la radio, totul fiind foarte mult exagerat. Am venit la Cleary numai pentru a-i pune nişte întrebări, ca să-l rugăm să ne clarifice unele împrejurări pentru a-l elimina de pe lista suspecţilor.

O voce neidentificată se făcu auzită din mijlocul grupului:

– Exact asta vrem să-i facem şi noi. Să-l luăm la întrebări.

Remarca fu întâmpinată cu murmure de aprobare.

Vizibil iritat de întrerupere, Begley spuse:

– Nu aveţi nevoie de puşti şi carabine ca să staţi de vorbă cu un om. Într-o oră va veni aici un elicopter. Intenţionez să merg cu el sus, pe munte. Dacă, într-adevăr, Tierney se află în cabana care a aparţinut până nu de mult şefului poliţiei, domnului Burton, i se va cere să coopereze cu noi şi va fi interogat conform regulilor de jurisprudenţă. I se vor respecta toate drepturile constituţionale.

Aşa se vor petrece lucrurile. Este singura modalitate în care se pot petrece lucrurile, domnule Gunn. Dacă dumneavoastră sau prietenii dumneavoastră încercaţi să

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ar compromiteți misiunea sau să vă faceți singuri dreptate, voi recurge la toate mijloacele necesare pentru a vă impune disciplina. Este o cheestiune a poliției. Și ca atare...

– Atunci unde naiba sunt polițiștii? întrebă furios Gunn.

– Poftim?

– Oamenii ăștia au venit aici în dimineața asta ca să-și ofere timpul și serviciile dumneavoastră și poliției. Dar șeful poliției nu este de găsit nicăieri.

Hoot schimbă o privire uimită cu Begley.

– Ce vreți să spuneți? Cum adică nu este de găsit nicăieri?

– Vreau să spun exact ceea ce am spus, ripostă Gunn. Nici măcar oamenii lui nu l-au văzut și nu știu nimic despre Dutch de ieri-seară, când i-a spus dispecerului de serviciu că se duce acasă să tragă un pui de somn.

– Ne-a spus să ne ducem și să-l aducem când vom avea nevoie de el. Ofițerul Harris apăru din mijlocul mulțimii. Își schimbase uniforma cu un costum de munte etanș la umezeală și cu o căciulă cu apărători pentru urechi, așa cum purtau mai toți ceilalți, ceea ce îl făcuse să nu se vadă în mulțime până acum.

– Chiar acum m-am întors de la el de acasă. Se pare că nu e nimeni acolo de mai mult timp. Nici în sobă nu este cenușă.

Begley îi aruncă o privire îngrijorată lui Hoot.

– Poate că Wes Hamer...

Înainte ca Begley să termine propoziția, Harris dădu din cap.

– Nici el nu este de găsit. M-am oprit la el acasă când m-am întors la poliție. Doamna Hamer a spus că domnul Hamer a venit ieri-seară târziu, a dormit câteva ore, apoi a plecat din nou înainte să se lumineze de ziuă.

– Știa unde se duce?

– A spus că nu.

Lui Hoot nu-i plăcea deloc ce se întâmpla. Chiar de-

și Begley, care lui nu-i plăcea. Cântări situația câteva secunde apoi spuse crispat:

– Ofițer Harris!

– Da, domnule!

– În absența șefului dumitale și până vei primi alte ordine de la mine, răspunzi de coordonarea acestor oameni. Vreau să fie organizați ca batalion oficial de căutare și salvare. Misiunea dumitale imediată este să te asiguri că au toate instrumentele și echipamentele necesare. Și când spun tot, înseamnă chiar tot. Inclusiv muniție, îmbrăcăminte suplimentară. Busole. Hrană. Apă. Foarte multă apă. Nu vreau să răspund de niciun om care o să cadă amețit de deshidratare.

– Da, domnule.

– Vreau să fie gata și să poată acționa imediat ce voi primi semnalul.

– Da, domnule.

Apoi ochii tânărului fură învăluiți într-un val de neîncredere.

– Ca să facă..., ce să facă, domnule?

– Nu știu exact ce anume până nu voi efectua o recunoaștere în zona respectivă cu elicopterul. Voi păstra legătura prin radio, așa că îți propun ca dumneata să rămâi aici. Folosește secția de poliție ca bază de operare. S-ar putea să mai vină și alți voluntari și avem nevoie de toți oamenii pe care îi putem recruta. Aș putea să-ți mai sugerez ceva?

– Da, domnule.

– Am constatat că este foarte bine să împărțim oamenii în grupuri mai mici și să numim șefi de grup pentru a-i coordona pe oamenii care au mai puțină instruire. Dar alege-i cu grijă pe șefii de grupă și toți să-ți dea raportul dumitale. E numai o sugestie, desigur. Poți să procedezi, firește, așa cum crezi de cuviință.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Da, domnule.

– Agent Wise.

Begley făcu stânga-împrejur și porni spre ușă. Hoot se repezi înainte să-i deschidă ușa, apoi ieși în urma lui. Imediat ce ușa se închise în urma lor, renunțară la măștile de seriozitate.

– Crezi că au înghițit chestia asta?

– E greu de spus, domnule, răspunse Hoot.

– Ei bine, vor încerca să înțeleagă și asta îi va ține ocupați cam o oră, mai ales că vor trebui să-și aleagă și șefii de grupă. Să sperăm că până se organizează ei, vom reuși s-o salvăm pe doamna Martin și să-l arestăm pe Tierney. Făcu o pauză. La naiba, n-ai mai dat telefonul ăla.

– Perkins nu m-a chemat pe pager. Dacă ar fi avut ceva urgent, m-ar fi contactat în felul ăsta. Între timp, am să mai încerc să dau de el pe celular.

– Ce părere ai despre dispariția lui Burton și a lui Wes Hamer?

– N-am nici cea mai mică idee, domnule.

– Nu-mi place chestia sta. Chiar deloc.

Hoot deschise portiera.

– Încotro, domnule?

– La magazin. Se pare că acolo le place să-și piardă timpul. Hai să începem căutarea de acolo.

Înainte să se urce în mașină, Begley privi în sus, spre cerul limpede.

– N-am crezut vreodată că am să spun așa ceva, dar aproape că mi-e dor de ninsoare. Cel puțin atunci știai mereu ținem unde sunt toți.

Marilee credea că nu se putea ca lucrurile să ia o întorsătură încă și mai rea. Dar se înșela.

La ea acasă își făcu apariția Dora Hamer, arătând ca și când ar fi scăpat dintr-un azil de nebuni, îmbrăcată numai în capot, cu marginea de jos udă pentru că se târâse pe jos, prin zăpadă. Purta numai papucii de casă. Picioarele goale i se înroșiseră de frig. Marilee nu mai văzuse niciodată pe nimeni într-o stare atât disperată.

În clipa în care Marilee deschise ușa, Dora strigă:

– Scott e aici?

– Nu.

– Știi unde este? Te rog, te implor. Dacă știi unde este, spune-mi.

Marilee o apucă de mână și o trase înăuntru, apoi o îndemnă să se apropie de foc.

– Stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat.

Dar Dora nu se așeză, ci începu să se plimbe prin încăpere, trăgându-se de păr cu o mână, în timp ce în cealaltă strângea o bucată de hârtie mototolită. Marginea hârtiei era zdrențuită, de parcă ar fi fost ruptă dintr-un caiet cu spirală.

– Ce-i asta? întrebă Marilee.

– Un bilet pe care l-am găsit la Scott în cameră. Acum câteva clipe a venit la noi un polițist.

– Un polițist?

– Unul din oamenii lui Dutch care îl căuta pe el și pe Wes, spuse ea nerăbdătoare. Dar asta nu contează. După ce a plecat, m-am uitat la Scott în cameră să văd ce face. Camera era goală. Am găsit asta.

Arătă cu biletul spre Marilee.

– E adevărat? întrebă ea, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Ești *amanta* lui?

Neavând nici cea mai mică intenție să nege acest lucru, Marilee răspunse calmă:

– De câteva luni.

Dora încetă să mai gâfâie și se uită fix la ea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Cum ai putut face una ca asta? Ce-i cu tine?

– Doamnă Hamer, vă rog, spuse Marilee cu blândețe. Era mai îngrijorată din cauza stării mentale a celeilalte femei, decât a acuzațiilor pe care era sigură că i le va arunca în față. Dora părea pe punctul de a face o criză de nervi. Am să vă spun tot ce doriți să știți despre relația mea cu Scott. Dar nu pot atât timp cât țipați la mine. Vă rog!

Făcu semn către unul din cele două fotolii din fața căminului, dar Dora o plesni peste mână. Plesnitura o duru, dar Marilee își păstră cumpătul, știind că una dintre ele trebuie să rămână calmă.

– Ce scrie în bilet?

– Povestește-mi ce s-a întâmplat în dimineața asta.

– A fost foarte urât. Nu pot să descriu situația altfel.

– Ei bine, ai de ce să fii mândră de dumneata, se răsti Dora, gândind exact contrariul. Purtarea dumitale nerușinată a dus la *asta*.

Aruncă biletul spre Marilee. Acesta era mototolit și umed de cât fusese strâns de Dora în pumn. Marilee îl netezi și recunoscu scrisul lui Scott.

Biletul era adresat părinților lui. Primul rând o alarmă: „Știu că n-o să mă puteți ierta niciodată pentru ceea ce am făcut." Citi rândul cu voce tare, apoi se uită la Dora:

– Ce vrea să spună cu asta? Ce anume a făcut ce nu poate fi iertat?

– Și-a regulat profesoara, presupun. Nu știu.

Dora își reluă plimbarea prin încăpere, frângându-și mâinile.

– Ești ultima persoană din lume lângă care aș vrea să fiu acum. Detest faptul că sunt la dumneata în casă. Dar am venit aici numai pentru că am crezut că poți să-mi explici ce înseamnă biletul ăsta. Sau că știi unde este acum. Sau ce anume este „de neiertat". Spune-mi ceva, orice ca și vocea i se pierdu în ultimul cuvânt.

Marilee citi rândul acela din nou.

– Poate că se referă la legătura noastră. Sau ar putea să însemne...

Nici nu voia să se gândească la ce altceva ar fi putut însemna acea propoziție echivocă.

– Se referă la ceva ce o să facă până în momentul în care citim noi biletul sau a făcut deja? Ceva ce el crede că este de neiertat?

– Nu știu, mi-e frică să fac speculații, doamnă Hamer.

Dora se dădu cu spatele până ajunse la perete, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă cu sughițuri.

– Oare asta înseamnă că are de gând să se sinucidă?

Marilee continuă să citească, simțind că o cuprinde din ce în ce mai mult panica. Cuvintele aveau tonul unui bilet de adio, deși Scott nu spunea clar că intenționează să-și curme viața. Cu toate acestea, când ieșise de la ea din cameră pe ușa de la balcon în dimineața aceea abia avusese timp să se îmbrace și era teribil de tulburat. Deși îl implorase să stea pe loc, nu se lăsase înduplecat.

Fugise afară și probabil că rămăsese acasă numai atât cât fusese nevoie ca să scrie biletul. Indiferent care fusese decizia lui, o luase foarte repede. Rapiditatea aceasta era ceea ce o înspăimânta.

– A luat ceva cu el când aplecat?

– Nu știu. Răspunsul Dorei fu vag, ca și când s-ar fi simțit atât de profund înecată în nenorocire, încât nici nu mai asculta.

Marilee o luă de umeri și o scuturâ:

– Lipsește ceva de acasă?

Privirea Dorei se limpezi:

– Ce anume?

De exemplu, o armă. Dar înainte ca Marilee să poată

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– L-au menționat pe el sau vârful în discuția cu fratele dumneavoastră? întrebă agentul Wise.

– Nu cred.

– Cunoașteți Vârful Cleary, doamnă Ritt?

– Foarte bine. Acolo am crescut, chiar sub vârf, pe versantul vestic.

– Versantul vestic? Dar cum se poate ajunge acolo din oraș? Drumul Mountain Laurel trece pe acolo?

– Nu. Este un alt drum care șerpuiește pe versantul vestic. De fapt, nu prea mai arată ca un drum. O parte din el a fost distrus complet acum câțiva ani, când a fost o alunecare de teren. Drumul este folosit așa de rar, că nu a mai fost reparat.

– Dar un snowmobil ar putea urca pe acolo?

– Nu mă pricep la snowmobile, dar presupun că este posibil.

Se uită pe rând la fiecare dintre cei doi agenți.

– Credeți că Wes și Dutch au plecat pe acolo după domnul Tierney?

Begley nu răspunse direct la întrebare.

– Așteptăm un elicopter de la Charlotte. Să sperăm că vom ajunge acolo, sus, înainte ca oamenii să ia legea în mâna lor.

Se uită la Dora.

– Vreți, vă rog, să-l chemați pe domnul Hamer și să-l sfătuiți să nu facă niciun fel de gest nesăbuit?

– Aș vrea, dar am încercat deja să iau legătura cu el pe mobil și n-am reușit. Eram de-a dreptul înnebunită să-i spun despre Scott...

– Ce s-a întâmplat cu Scott? întrebă Begley, aruncându-i o privire atât de pătrunzătoare, că Dora se dădu înapoi. Doamnă Hamer, spuse el, întrebările pe care i le-am pus ieri lui Scott în legătură cu Millicent l-au tulburat chiar așa de mult?

– Nu.

Răspunsul ei era slab și neconvingător, lucru pe care Begley îl sesiză imediat.

– Sincer să fiu am avut sentimentul că Scott, de fapt, top trei, ascundeți niște informații care ar putea fi foarte prețioase pentru investigația noastră.

– Poate că Scott știe mai multe despre dispariția lui Millicent decât...

– Instabilitatea lui emoțională nu are nimic de-a face cu Millicent, spuse Marilee, intervenind brusc. Bărbații își îndreptară atenția spre ea. Nu are rost să vă pierdeți timpul cu o chestiune irelevantă. Șovăi, apoi adăugă: Scott este supărat pentru că tatăl lui și fratele meu îi făceau injecții cu steroizi. Nu vrea să mai ia steroizi și știe că se va certa cu Wes. În plus...

Se opri, respiră adânc și-și strânse mâinile la piept.

– În plus, Scott și cu mine am fost surprinși în dimineața aceasta împreună în pat. Văzând expresia șocată de pe chipurile lor, adăugă: Orice concluzie veți trage de aici este corectă. Scott și cu mine suntem amanți. A lăsat un bilet foarte tulburător la el în cameră în dimineața asta.

Fără să-i mai ceară Dorei permisiunea, îi dădu biletul lui Begley, care îl citi și i-l dădu apoi lui Wise. Expresia de pe fața lui Begley nu era încurajatoare.

Wise fu primul care își regăsi vocea, dar oricum fu nevoit să-și dreagă glasul înainte să vorbească:

– Credeți că în biletul lui se referă la... ăăă... relația lui cu dumneavoastră?

– Presupun că da, dar nu sunt sigură.

– Implică ideea de sinucidere, dar... Dora nu mai putea să continue. Începu să plângă încetișor.

– O să-i dăm mașina în urmărire, spuse Wise. Nu poate să fi ajuns prea departe pe drumurile astea.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– N-a plecat cu mașina, spuse Dora.

– Vreți să spuneți că a plecat pe jos?

– Este un alpinist pătimaș. Face ascensiuni chiar și pe Vârful Cleary.

Begley și Wise schimbară între ei o privire plină de înțelesuri, apoi agentul mai în vârstă i se adresă lui Marilee:

– De cât timp aveți această relație cu Scott, doamnă Ritt?

Marilee aprecie faptul că formulase întrebarea pe un ton neutru. De fapt, parcă își cerea chiar scuze că întreabă.

– Din septembrie.

– În toată această perioadă Scott nu v-a mărturisit de ce a întrerupt relația cu Millicent Gunn?

– Nu mi-a vorbit niciodată de fostele lui prietene, iar eu nu l-am întrebat.

– Nu l-ați întrebat?

– Nu.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Nu ați fost deloc curioasă?

– Nu.

– În acest caz sunteți o femeie cu adevărat remarcabilă.

Sau o mincinoasă. Cam asta voia să spună Begley. În mod ciudat, nu privirea lui dură, ci mai degrabă vocea blândă o făcură să se înmoaie. Umerii îi căzură și femeia oftă prelung.

– Noaptea trecută. Am discutat despre asta prima dată noaptea trecută. Mi-a spus de ce o rupsese cu Millicent.

Oamenii așteptau și pentru că ea nu spunea nimic, Begley o îmboldi:

– Ei bine?

– Nu pot să vă spun așa ceva, domnule Begley. Nu acum. Am să vă spun numai atunci când va fi necesar ca dumneavoastră să știți.

– Este necesar să știm acum, spuse Wise.

– Regret.

Wise voia să mai adauge ceva, dar Begley ridică mâna. Marilee ascultă și identifică sunetul în același moment în care Begley exclamă:

– Elicopterul! Porni imediat spre ușă.

– Stați! strigă Dora. Begley se întoarse. Dacă Scott este acolo sus...

– Voi face tot ce îmi stă în putere ca să vi-l aduc înapoi teafăr, doamnă Hamer. Vă dau cuvântul meu de onoare.

După ce Begley și Wise părăsiră încăperea și închiseră ușa în urma lor, în cameră se făcu deodată parcă mai frig. Marilee se duse la foc, aranjă din nou bușteni cu vătraiul, apoi se așeză în fața Dorei, care spuse:

– Sunt convinși că Scott are o legătură cu dispariția fetei.

Marilee își cuprinse coatele cu mâinile ca să alunge frigul. Poate că era și un gest inconștient, o încercare de a nu lăsa să-i scape speranța că biletul lui Scott nu era un bilet de sinucigaș – pentru motive la care nici măcar nu-și permitea să se gândească.

– Între Millicent și dumneata, spuse Dora disprețuitor – nu știu care din două este mai rea.

– Nu mă aștept să înțelegeți.

– Ei bine, mulțumesc, spuse Dora cu un râs amar. Pentru că într-adevăr nu înțeleg cum poate o persoană decentă și responsabilă, așa cum mi s-a părut că ești întotdeauna, să seducă un copil. Ești o persoană cu autoritate. Scott se uita cu admirație la dumneata.

– Așa se uită și acum.

Dora nu recunoscu acest lucru.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Dumneata erai motivul pentru care pleca noaptea pe furiș de acasă. Venea la dumneata.

– Da.

– Îți dai seama la ce pericole l-ai expus?

– Da, răspunse Marilee, cu o voce gâtuită de emoție. Privind în flăcările din cămin, adăugă: Riscurile au fost incredibil de mari pentru amândoi.

– Cu toate acestea l-ai ademenit în patul dumitale.

Marilee ridică fruntea și privi spre Dora:

– Arăt eu oare a femeie fatală, capabilă să ademenească un bărbat, doamnă Hamer? Zâmbi cu dispreț pentru sine însăși. Nu prea. Scott a venit spre mine în același fel în care am venit și eu spre el. Am recunoscut amândoi o nevoie reciprocă.

– De sex.

– Da. A fost o pasiune. Ignorând grimasa celeilalte femei, Marilee continuă: Am fost atrași însă unul spre altul și de altceva. Fiecăruia dintre noi îi lipsea ceva ce celălalt era dispus – nu era fericit – să-l poată oferi.

– O, sunt sigură că ai oferit cu plăcere o modalitate de descărcare pentru poftele fiului meu de optsprezece ani.

– Așa este, admise ea fără patimă. Se întreba cât de mult ar trebui să-i spună. Să-i spună că devenise cutia de rezonanță a furiei lui Scott care își deschisese în sfârșit sufletul în fața ei împotriva steroizilor pe care-i administra tatăl lui cu forța?

Acesta era lucrul cel mai puțin șocant din câte îi spusese, dar n-ar fi oare o cruzime să-i povestească Dorei despre trădarea lui Wes legată de Millicent? Poate că știa deja. Dacă nu, nu era într-o stare sufletească tocmai potrivită ca să primească o asemenea veste.

Și apoi, Marilee nu era ipocrită. Cine era ea, care tocmai fusese prinsă în pat cu un elev al ei, ca să arunce cu piatra în Wes sau în oricine altcineva? Se limită la figuri, dar le voală cumva:

– I-am oferit lui Scott o ușurare în fața presiunilor la care îl supunea soțul dumneavoastră. I-am ascultat gândurile, părerile, visurile, atunci...

– Nu mai încerca să dregi lucrurile, Marilee. Preoții care abuzează de copii ascultă și ei confesiunile acestora și le acordă iertarea. Nu ești nimic altceva decât o fată bătrână cu refulări sexuale care a găsit în cele din urmă un partener disponibil.

– Aveți dreptate, firește, recunoscu ea cu tristețe. În toate privințele. Singurul lucru care mă salvează este că Scott a depășit vârsta majoratului. Așadar, din punct de vedere legal, nu am întreținut relații sexuale cu un minor. Dar din punct de vedere etic, a fost...

Nu putea spune că a fost incorect. Nu credea absolut deloc că fusese incorect. Încheie propoziția cu: „Inacceptabil".

Se uitară fix în foc câteva clipe. Apoi Dora se aplecă în față și-și puse coatele pe genunchi. Își propti fața în palme și rămase așa câtva timp, suficient pentru ca buștenii să ardă și să se transforme în bucăți incandescente peste care trebuiau puși alți bușteni. Apoi lăsă mâinile în jos și întoarse capul spre Marilee:

– Îl iubești pe fiul meu, nu-i așa?

– Din toată inima, răspunse ea liniștită. Dar să nu fii disperată, Dora. Nu trebuie să-ți fie teamă că am să-i distrug viața. Înainte de a începe totul, pe vremea când nu era decât un vis drăguț, am știut că dacă se va înfiripa ceva între noi, va fi ceva numai temporar. Am înțeles că nu putea, nu trebuia și nu avea să dureze. Am plănuit totul cu grijă și eram gata să ies discret din viața lui, în

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

așa fel încât să fie scutit de orice situație stânjenitoare sau de sentimentul de vinovăție.

Întoarse capul și se uită intens la foc.

– Știam că avea să vină și această zi. Știam că îmi va sfâșia inima și poate și pe a lui Scott, deși speram să evităm acest lucru. În așteptarea acelei zile, am prețuit fiecare clipă petrecută împreună. Știam că dacă relația noastră va fi descoperită, voi fi stigmatizată pentru tot restul vieții mele. Dar nu mi-a păsat. O dată în viață mi-am permis să sfidez și eu regulile. Am trăit clipa și am încercat să nu las spaima de inevitabil să-mi strice momentele petrecute cu el. I-am dat tot ce puteam să-i dau.

Își mută privirea înapoi spre Dora:

– Și sunt gata s-o fac din nou, fără nici cea mai mică urmă de regret.

Cele două femei se priveau una pe alta cu o înțelegere totală. E greu de spus care dintre ele s-a mișcat prima, căci parcă se întinseseră simultan peste spațiul care le separa și își strânseseră mâinile. Se ținură strâns una de alta, pentru că niciuna dintre ele nu avea nimic altceva de care să se țină.

30

Îi tras cu ochiul pe geam la fanteziile mele.

Îi cuprinse sfârcul cu buzele și începu să sugă din el cu toată gura, frecându-și limba de el până când Lilly își închipui că o să moară de plăcere. În momentul în care se mută la celălalt sân, șopti:

– Când ești goală este mult mai bine decât prin haine.

– Dar chiar și când sunt complet îmbrăcată, tot reușești să găsești totul.

– Am un dispozitiv de căutare a căldurii încorporat.

– Sunt convinsă.

Zâmbind seducător, își strecură mâna pe sub cureaua lui, îi cuprinse penisul în mână și începu să-l maseze.

– Te-am văzut când te spălai, mărturisi ea în șoaptă.

Se uită la ea întrebător.

– În fereastră. Imaginea ta reflectată. A fost numai o privire accidentală, dar... Își apăsă buzele pe buzele ei și întrebă:

– Dar ce?

– M-am încins și m-am muiat toată.

– Ceea ce faci acum mă încinge și mă înmoaie pe mine.

Strângându-l și mângâindu-l, îl aduse din nou în erecție. În timp ce își trecea degetul mare peste vârful umed și delicat, apăsându-l acolo unde era mai sensibil, Ben gemu:

– Dumnezeule, Lilly!

– Este un dispozitiv foarte drăgălaș.

– Nu este singurul.

În amestecul de pături, nu-și dădu seama exact cum ajunsese să stea între coapsele ei, cu mâinile pe sub ele, ridicându-le spre gură și spre celălalt căutător de căldură, limba. Îi produse senzații carnale despre care ea nici nu-și închipuia că ar putea exista și la un nivel de intimitate cum nu și-ar fi imaginat că poate exista între două persoane.

Oare îi strigase numele? Sau numai i se păruse? Oricum, acesta îi răsuna puternic în cap, în inimă.

Câteva clipe mai târziu, era din nou îngropat adânc în ea, iar ea privea în sus spre el, transmițându-i din

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

ochi o mulțime de lucruri pe care dorea să i le spună, dar pentru care nu avea cuvinte.

Zâmbea tandru. Înțelegea. Tierney înțelegea totul.

Când își reveni, Lilly văzu că este în camera principală a cabanei. Focul ardea în cămin, așa că nu-i era frig. Soarele bine-venit lumina printr-o fereastră, acolo unde draperia fusese dată la o parte. O durea gâtul, dar era suportabil.

Și era legată cu cătușele de mâini.

Tierney!

Dumnezeule, îl visase, visase că făceau dragoste. Lăsă să-i scape un geamăt de umilință și furie, dar acum nu-și permitea să aibă astfel de sentimente. Le păstra pentru mai târziu. Asta în cazul că supraviețuia.

Se uită disperată prin încăpere și încercă să-și dea seama dacă se aude vreun zgomot făcut de el în celelalte camere, dar își dădu seama foarte curând că este singură. Stătea pe podea în spatele barului care despărțea bucătăria de zona de living. Îi prinsese mâinile de un suport de metal de sub tejghea. Îi amorțiseră din cauza lipsei de circulație a sângelui și probabil că asta o făcuse să se trezească.

Se ridică în genunchi ca să-și mai destindă puțin brațele. Inhalatoarele erau pe scaunul cel mai apropiat de ea și putea ajunge la el dacă întindea degetele. Tot acolo era și un pahar cu apă. Ce atenție din partea lui! Tierney voia să fie hidratată în momentul în care o va ucide.

Ce șansă mai avea? Își pecetluise singură soarta când o găsise pe Millicent.

El era Domnul Albastru.

Iar explicațiile lui cu privire la cătușe și toate celelalte fuseseră la fel de false cum sunau. Probabil că se dusese pe munte ca să scape de cadavrul lui Millicent,

când furtuna îl obligase să-și amâne planurile. Ascunsese cadavrul în locul cel mai convenabil – șopronul ei. Iar Lilly dăduse peste el când se întorcea la mașină.

Toate acțiunile și șovăielile lui de atunci i se păruseră semne neîndoielnice de vinovăție. Cum de putuse să-l creadă nevinovat fie și numai pentru o clipă, dărâmite întreaga noapte? Răspunsul era simplu: asta dorise.

Îl dorise pe el. Atitudinea lui grijulie, de ieri, plină de sacrificii de sine pentru ea, părea incompatibilă cu un bărbat care dorea s-o distrugă.

Ce mod inteligent de operare! Se împrietenea cu victimele. Le cucerea și le făcea să se îndrăgostească. Făcea dragoste cu ele. Dar, într-un anumit moment, amantul tandru devenea violent.

Aruncase numai o privire spre chipul lui Millicent și întorsese apoi capul oripilată, dar imaginea îi rămăsese întipărită în memorie. Millicent nu murise în zbaterile patimii. Fusese strangulată până când îi ieșise limba din gură și ochii din orbite. Ucigașul ei fusese crud și nemilos. Nu murise repede. Moartea fusese lentă și cumplită.

Gândindu-se la ea, Lilly fu cuprinsă de groază, dar se decise să nu devină următoarea victimă a lui Tierney.

Oare unde era și cât mai era până se întorcea? Oare încerca să scape de cadavrul lui Millicent pentru ca după aceea să se întoarcă și să se ocupe de ea? Indiferent ce avea de făcut, trebuia să facă repede. Avea un termen limită strict. Își spunea probabil că Dutch sau altcineva va încerca astăzi să ajungă la ei.

Când, când, când?

Trase cu putere de cătușe, știind chiar în timp ce făcea acest lucru că este inutil. Dacă Tierney s-a putut elibera din cătușe – atunci ce șanse avea ea? Dumnezeule, ea fusese aceea care îi sărutase pielea zdrelită de la

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

încheieturile mâinilor şi zgârieturile pe care i le lăsaseră unghiile ei?

Acum nu era momentul să se gândească la asta. Şi la nimic din ceea ce făcuseră în întunericul cald de sub pătură. Asta fusese noaptea trecută. Astăzi era altceva. Nu avea de gând să moară de ruşine. N-o să moară. Punct. O să supravieţuiască.

Întinse mâinile şi pipăi şuruburile cu care era fixată în tejghea consola de care era legată. Dacă putea să le lărgească suficient ca să smulgă consola din lemn, va putea să se elibereze. Mâinile o să-i rămână legate împreună, dar cel puţin ar putea să fugă.

Încercă şuruburile. Niciunul din ele nu era slăbit, dar le atacă oricum. Îşi rupse unghiile şi îşi zdreli degetele în timp ce încerca să răsucească şuruburile. După câteva minute trebui să recunoască că nu avea niciun rost. Nu reuşise să le slăbească pe niciunul. Tot ce realizase fusese să respire tot mai greoi şi să-şi zgârie degetele care acum sângerau.

Dacă nu reuşea să găsească o altă cale de scăpare – şi nu-i venea nimic în minte – trebuia să conteze numai pe faptul că va veni cineva să-i salveze. Oare ce scenariu se va juca până la urmă?

Tierney avea s-o ucidă rapid şi apoi avea să fugă? Sau o s-o ţină ostatică să negocieze condiţiile în care să se predea? Indiferent dacă o lăsa în viaţă sau moartă, va încerca să evite să fie arestat şi eventual împuşcat?

Şi va muri privindu-l în faţă, implorându-l din ochi să-i cruţe viaţa, aşa cum îl implorase noaptea trecută s-o facă să se simtă din nou vie după patru ani de tristeţe?

Sau o să-l vadă zăcând nemişcat într-un morman de zăpadă care se face roşu în timp ce viaţa se scurge încet din el?

Nu ştia exact care din aceste două imagini o făcuse să plângă. Dar lacrimile încetară brusc când începu să sune telefonul mobil.

– La naiba! înjură Dutch. Am primit de la ea un mesaj. Atunci de ce nu răspunde la telefon?

Drumul până sus, pe munte, durase mai mult decât anticipase şi răbdarea lui Dutch se epuizase de mult. În mare, ştia care este drumul, dar suprafaţa acestuia era acoperită cu câţiva centimetri buni de zăpadă şi gheaţă, ceea ce făcea ca fiecare metru parcurs să fie foarte periculos. Iar scurtăturile nu erau cu nimic mai sigure decât curbele în ac de păr. Şi apoi, nici el, nici Wes nu aveau o experienţă prea mare cu snowmobilele. După părerea lui, erau nişte vehicule nesigure şi periculoase.

Ochelarii lui de schi se imprimaseră adânc în pielea umflată a feţei. Era atât de tumefiată, încât nasul se confunda acum cu obrajii, fără niciun fel de diferenţă. În unele din tăieturi apăruse puroi. Pentru a-şi mai calma durerile, îşi scosese ochelarii, dar strălucirea soarelui în zăpada albă sclipitoare îi produsese dureri atât de mari în globii oculari că fusese nevoit să-i pună la loc.

Aici, pe versantul vestic al muntelui, vântul era mult mai puternic. Transforma zăpada în bice de gheaţă pe care nu le puteau evita întotdeauna. Temperatura era încă grozitor de scăzută, deşi ghidonul snowmobilului era încălzit şi mâinile nu le îngheţau. Trebuiau să meargă unul în spatele celuilalt, aşa că făcuseră cu rândul în faţă.

Wes, care acum era primul, îi făcuse semn că vrea să se oprească.

– Trebuie să fac pipi.

Întârzierea îl enervase pe Dutch, dar profitase totuşi de răgaz ca să-şi verifice mobilul. Când văzu că are semnal, îşi scoase repede mănuşa şi formă numărul lui Lilly.

Wes terminase şi-şi croia drum înapoi când îl auzi pe

Dutch întrebând retoric de ce nu răspunde Lilly la telefon.

– Mai încearcă o dată, spuse el.

Dutch formă din nou numărul, cu același rezultat nesatisfăcător.

– Nu te grăbi să tragi concluzii, Dutch. Faptul că nu răspunde la telefon nu înseamnă... știi tu. Poate însemna o mulțime de lucruri.

Dutch încuviință din cap, dar nu era deloc liniștit. Optimist ca întotdeauna, Wes spuse:

– Poate că a încercat să te cheme.

Dutch acoperi cadranul cu mâna ca să poată citi apelurile. Nu era niciunul de la Lilly, dar erau trei de la sediul poliției, la interval de un minut unul de altul. Probabil că oamenii lui se întrebau unde este. Formă numărul fără niciun chef. Dispecerul răspunse imediat, dar zgomotul de fundal făcea ca legătura și așa proastă să fie și mai proastă.

– Șeful? întrebă dispecerul. Mă auziți?

Glumea? Se auzea și din China!

– ... vă caută. Elicopterul... a aterizat... terenul de fotbal... repede... sau... fără dumneavoastră.

Dutch închise. Putea să spună mai târziu că se pierduse semnalul, că nu înțelesese mesajul, pentru că fuseseră prea multe întreruperi, că nu auzise partea despre sosirea elicopterului.

– Begley a adus un elicopter, spuse Wes, care auzise vocea emoționată a dispecerului.

Dutch încuviință posomorât, în timp ce forma din nou numărul lui Lilly și înjură când auzi din nou semnalul pentru mesageria sonoră.

– Nu reușesc să dau de ea, spuse el iritat. Oare nu vrea să fie salvată?

– Nu știe că Tierney este Domnul Albastru, îi aminti Wes.

– Știu, dar a fost...

– Ascultă! Wes ridică mâna. Ai auzit?

– Ce?

– Șșșt!

Dutch își scoase căciula de pe urechi și ascultă atent. Dar nu auzea decât șuieratul vântului și zgomotul făcut din când în când de bulgării care cădeau pe pământ, scuturați de vânt de pe crengile pomilor. După câteva secunde spuse:

– Nu aud nimic.

– Acum nici eu nu mai aud. Mi s-a părut că am auzit ceva.

– Ce fel de sunet era?

– Ca astea.

– Snowmobil? Nu se poate. Oricum, nu al lui Ritt. Am luat cheile de la toate.

Pe inelul primit de la William se aflau patru chei pentru patru snowmobile. La garaj avusese loc un proces rapid de eliminare ca să vadă care dintre ele sunt cele două pentru snowmobilele pe care le scoseseră. Și mai avea și acum inelul cu chei în buzunarul costumului de schi.

– Probabil că a fost imaginația mea, spuse Wes. Chestiile astea sunt așa de zgomotoase că încep să-ți țiuie urechile. Oricum, spuneai că Lilly a fost...

– Este sus, acolo, de două zile. Izolată. Fără curent electric. De ce nu ar ține telefonul în mână, care ar putea suna în orice moment?

– Așa este, admise Wes. Dar poate că acolo nu are semnal. Poate că bateria e moartă.

– Sau poate că *ea* este.

– Dutch...

– Sau poate că este rănită.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Sau poate că era cuibărită în pat cu Tierney şi nu voia să fie deranjată de telefon. S-ar putea să n-o găsească rănită deloc, ci, dimpotrivă, teafără şi nevătămată, torcând fericită de satisfacţie sexuală. Se uită la Wes şi-şi dădu seama că şi acesta se gândea la acelaşi lucru.

– Dacă ar putea să sune, ţi-ar telefona, Dutch. De asta sunt sigur.

Înainte de a ceda tentaţiei de a-l împinge pe Wes dincolo de marginea stâncii pentru că îi vorbea de sus pe un ton protector de parcă ar fi fost bolnav mintal, Dutch îşi puse mănuşa la loc.

– Dacă ai de gând să conduci, măreşte ritmul!

Wes porni spre snowmobilul lui.

– Nu pot să merg mai repede. Curbele sunt foarte ascuţite.

– Ai ştiut acest lucru când te-ai oferit să vii aici. Şi apropo, de ce ai venit cu mine?

Wes se opri brusc în loc şi se întoarse.

– Poftim? Dutch îşi împinse ochelarii pe frunte şi îi aruncă o privire lungă lui Wes.

– *Poftim?*

– De ce faci asta, Wes? Să nu mă înţelegi greşit. Eu vreau să pun mâna pe Tierney indiferent dacă este sau nu Domnul Albastru. Dar ce ai tu în chestia asta?

Wes dădu din cap fără să înţeleagă.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ba da, înţelegi. Nu mai face pe prostul. Ai făcut tot ce ai putut ieri-seară ca să mă convingi să mergem după Tierney. Aş vrea să ştiu de ce.

– Ţi-am explicat de ce. Gloria pentru prinderea lui trebuie să-ţi revină ţie şi nu ăstora de la FBI. Iar eu am să mă scald în strălucirea succesului. Nu e nimic rău în asta!

– Nu, nu este nimic rău în asta. Dar eu cred că mai ai şi un alt motiv. Şi cred că are legătură cu Scott.

– *Cu Scott?*

– Wes, ar trebui să ştii că, cu cât faci mai mult pe nevinovatul, cu atât devii mai suspect. Încerci să mă manipulezi? Aşa cum spuneam, vreau să pun mâna pe Tierney oricum. Dar, înainte de asta, aş dori să ştiu că n-am fost luat drept prost. Îi aruncă o privire lui Wes. Are Scott vreo legătură cu dispariţiile femeilor?

– Sigur. Da. Ca şi când ar fi fost încins după Betsy Calhoun. Bătăiile au fost întotdeauna pasiunea lui.

– Nu glumesc, să ştii.

– Dacă nu glumeşti atunci eşti nebun. Terapeutul ăla din Atlanta ar fi trebuit să-ţi mai acorde câteva şedinţe.

– Se întâmplă ceva cu băiatul tău!

– Se culcă cu profa lui de engleză! Asta e suficient ca să-l facă să se simtă puţin cam stânjenit.

– Asta e tot?

– Nu e de ajuns?

– I-a făcut ceva lui Millicent?

– Cum poţi să crezi una ca asta? Îl ştii de când s-a născut.

– Pe tine te ştiu de mai mult timp. Ochii lui Dutch se îngustară. Spune-mi adevărul, Wes. Este Scott făptaşul?

– N-am de gând să…

– Îl aperi?

– Nu.

– Te cunosc, Wes.

– Cunoşti pe dracu'!

– Protejezi pe cineva.

– Mă protejez pe *mine!*

Dutch se dădu înapoi câţiva paşi şi privi cu gura căscată la cel mai vechi prieten al lui, nevenindu-i să creadă. Simţi cum i se usucă gura.

Wes dădu afară o gură de aer, privi spre copacii de pe

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

partea dreaptă a drumului, apoi întoarse din nou privirea spre Dutch.

– M-am culcat cu ea, e bine?

– Te cunosc, Wes. Am cam ghicit şi eu asta.

– Ei bine, asta e!

Wes îi relată pe scurt aventura cu Millicent şi consecinţele ei.

– Scott nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu ea după aceea, aşa că planul meu de a pune capăt idilei lui a funcţionat perfect. Dar ceea ce nu plănuisem a fost dispariţia lui Millicent. Eu nu am nimic de-a face cu asta. Şi nici Scott. Dar trebuie să-ţi spun, amice, că investigaţia asta a dispariţiei ei mă umple de nervi, pentru că nişte ticăloşi ca Begley îi pun viaţa sub microscop şi caută să-i afle toate secretele.

Ar fi cât se poate de neplăcut pentru modul meu de viaţă dacă povestea triunghiului nostru ar deveni publică. Şi ăsta este numai un aspect. N-aş vrea ca federalii, părinţii ei sau oricine altcineva să descopere că a lichidat-o unul dintre noi – poate un alt bărbat, cine ştie?

Nu contează cine este, dar la mine a venit bocind şi pretinzând că e copilul meu. Eu aveam carnetul de cecuri cel mai gras, înţelegi. Şi aveam cel mai mult de pierdut dacă se afla. Scott nici măcar nu ştie de copil. Slavă Domnului că a avortat din cauza anorexiei, înainte ca lucrurile să iasă la iveală. Îţi dai seama ce ar fi fost, Scott, eu, ea, ce mai tevatură!

– Dumnezeule mare!

– Aşa este. Ar fi fost destul de rău dacă s-ar fi aflat despre asta primăvara trecută. Dar îţi poţi imagina ce rahat iese dacă se află acum? Chiar dacă aş scăpa de mânia lui Ernie Gunn – şi se pricepe al naibii de bine la armele de foc – Scott şi cu mine am ajunge în vârful listei cu suspecţi ai FBI.

În cele din urmă am fi fost exoneraţi, firește, dar răul ar fi fost făcut. Mi-ar fi distrus căsnicia şi cariera de antrenor şcolar. Indiferent câte campionate ar fi câştigat echipa mea, Consiliul Şcolar ar fi strâmbat oricum din nas împotriva mea, dacă m-am culcat cu una din majorete.

– Dar Millicent n-a fost prima.

– Probabil nici ultima. Sunt suficient de bărbat ca să-mi recunosc slăbiciunile. Se strâmbă dezgustat. Dar de astă dată lucrurile au scăpat de sub control. Millicent era prietena lui Scott, a rămas însărcinată şi a avortat, iar acum a dispărut. Ceea ce este o situaţie suspectă, oricum te-ai uita la ea. De asta vreau să rezolvăm cât mai repede povestea asta cu Domnul Albastru şi să punem capăt tuturor investigaţiilor care scormonesc în viaţa lui Millicent.

Făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

– Asta este, Dutch. Aşa se explică interesul meu deosebit pentru această chestiune, dincolo de faptul că vreau să-l ajut pe cel mai vechi prieten al meu. Acum te simţi mai bine?

Dutch scuturâ din cap şi scoase un râs sardonic.

– Trebuia să-mi imaginez că e ceva legat de scula ta.

Wes desfăcu mâinile în lături şi îi aruncă privirea cea mai nevinovată.

– Ce pot să spun?

– N-am să-ţi ascund, Wes, m-ai speriat de moarte.

Acesta îl bătu pe Dutch pe umăr.

– Hai să mergem să-l înhăţăm pe ticălos!

Dar când Dutch se întoarse ca să urce pe snowmobil, zâmbetul superficial al lui Wes dispăru.

Lui Lilly îi venea să urle de ciudă când celularul ei începu să sune pentru a doua oară. Fusese lăsat la mar-

ginea mesei, îl vedea, dar nu avea cum să ajungă la el. Tierney avusese grijă de asta.

Dacă Dutch primise mesajul ei alarmat de acum două nopți, acum era probabil disperat să ia legătura cu ea, știind că își petrecuse tot acest timp cu Domnul Albastru.

Sau poate că nu era Dutch cel care telefona.

Poate că mesajul ei nu ajunsese la el deloc. Așa cum îi spusese și lui Tierney noaptea trecută, poate că Dutch își închipuia că fusese în siguranță acasă, în Atlanta, în ultimele două zile. Îi explicase foarte clar că viața lor împreună se terminase. Dacă o crezuse de data aceasta, însemna că nu se mai preocupă de soarta ei.

Dar când celularul sună pentru a treia oară, se rugă în gând să fi fost Dutch sau altcineva, oricine, care să ajungă la ea înainte să se întoarcă Tierney.

Respirația lui Tierney era șuierătoare și gâfâită. Aburul format în fața lui era uneori atât de des, încât nu mai vedea înainte. Avea senzația că inima i se umflase și îi umplusе toată cutia toracică.

Se hotărâse să ignore durerea ascuțită din gleznă, dar în această împrejurare puterea minții nu era suficientă pentru ca organismul să funcționeze. Glezna slăbise și îl durea tot mai mult cu fiecare pas. Rezista durerii numai pentru că alerga ca să-și salveze viața.

Din momentul în care numele lui fusese rostit pe undele radio, devenise o țintă vie. Fiecare bărbat, femeie și chiar copil din Cleary alerga acum după sângele lui și nu vor ezita să sfideze autoritățile și FBI-ul ca să pună mâna pe el. Dacă Dutch Burton primise mesajul că Lilly era închisă acolo împreună cu el, avea să se pună în fruntea cetei însetate de sânge.

Acesta era motivul pentru care Tierney se ținuse departe de drumul principal de pe Mountain Laurel și

mergea prin pădure. Dacă venea un grup de salvatori de la Cleary după Lilly – și după Domnul Albastru – e clar că ar fi mers pe drumul principal.

După experiența de ieri, știuse la ce să se aștepte când va porni la drum. Dar faptul că știa cât va fi de greu nu făcea ca drumul să fie cu nimic mai ușor. Trebuia să se miște repede și cu grijă, două modalități absolut ireconciliabile între ele. Se temea să nu se mai rănească din nou, dar se temea și mai mult de o mulțime înverșunată înarmată cu arme de foc.

În cele din urmă ajunse la prima lui destinație – drumul de pe versantul vestic al muntelui. Ușurat că reușise să ajungă până aici, se rezemă de trunchiul unui copac și trase în piept cu nesaț oxigenul pădurii, deși aerul era așa de rece că îl durea gâtul când respira. Bău din sticla mică de plastic pe care o umpluse înainte să plece de la cabană.

Mersese cu mașina pe drumul acesta numai o singură dată. Știind că este folosit foarte rar, pentru că nu fusese reparat și că acum este practic imposibil de utilizat din cauza mormanelor de zăpadă și de gheață, își imagina că este foarte puțin probabil să vină cineva astăzi pe aici.

Un alt avantaj era că nu se intersecta cu Strada Principală, ca celălalt drum. Când va ajunge la capătul drumului de la poalele muntelui, va fi la câțiva kilometri de centrul orașului și era mai puțin probabil să fie zărit înainte de a căuta un loc în care să se poată gândi la ce va face de acum înainte.

Scoase celularul din buzunar. Deși avea semnal, bateria era moartă. Se consumase în timpul celor două zile în care lăsase telefonul pornit. Nu putea să dea niciun telefon. Dar dacă se restabilise semnalul, alți oameni puteau să telefoneze. Asta era în dezavantajul lui.

Era momentul să pornească din nou.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Ieşi de sub cupola de copaci şi porni pe drum. Coborâşul era greu, dar nu se compara cu traversarea cumplită a pădurii. Lăsă capul în jos ca să se protejeze împotriva vântului sălbatic care străbătea prin hainele lui nepotrivite. Strălucirea zăpezii era atât de orbitoare, că trebuia să strângă din pleoape ca să vadă ceva. Nu se concentra la nimic altceva decât la mers, la felul în care punea un picior în faţa altuia. Nu putea să-l protejeze pe niciunul din ele, pentru că amândouă îl dureau la fel de rău.

Se străduia să nu se mai gândească la Lilly. Dar nu era foarte mulţumit de decizia lui de a o lăsa în cabană. Dar nu avusese încotro. Nu putea s-o ia cu el.

La naiba, de ce se dusese la şopron şi se uitase în lada ăia? Era...

Se opri brusc şi ascultă, sperând că îl înşală auzul. Pe deasupra şuieratului provocat de propria-i respiraţie şi peste mugetul vântului, sesiză încă un sunet. Un vehicul motorizat care se apropia. Un snowmobil? Nu, nu numai unul. Cel puţin două. Şi se auzea tot mai tare, erau tot mai aproape.

Nu, nu mai aproape. *Aici!*

31

Rotoarele creau un vârtej de zăpadă şi gheaţă. Din acest vârtej îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat într-un costum de luptă, încălţat cu nişte ghete uriaşe. Se îndreptă spre Begley şi Wise, care stăteau pe marginea stadionului, în dreptul liniei de 30 de metri.

— Bună dimineaţa, domnule, îi spuse el lui Begley, strigând ca să se facă auzit peste zgomotul elicopterului.

— Bună, Collier, spuse Begley, strângându-i mâna.

Hoot îl ştia pe Collier după reputaţie. Era un agent foarte respectat, care făcuse un curs de instruire tactică în salvarea ostaticilor anul trecut la Quantico. Se spunea că făcuse cerere pentru a fi primit în Grupul de Reacţie pentru Situaţii Critice. Numai cei mai buni şi mai ai naibii trăiloşi erau selecţionaţi pentru această formaţie.

— Îl cunoşti pe agentul Wise?

— Numai din vedere.

Mâna lui Hoot fu înhăţată de o altă mână cu o mănuşă de piele neagră cu degetele retezate ca să poată apăsa pe trăgaci. Niciodată Hoot nu mai fusese aşa de aproape de un astfel de articol de îmbrăcăminte.

— Agentul special Wise are hărţi geografice şi topografice ale muntelui, îi spuse Begley.

— Vă mulţumesc, domnule! Avem şi noi.

— Câţi oameni sunteţi la bord?

— Doi oameni din echipa mea, plus pilotul. Este unul de-ai noştri.

Elicopterul aparţinea poliţiei din Charlotte. Îl mai folosiseră şi înainte, iar lui Begley îi plăcea. Era rapid, uşor de manevrat, sigur. Ştia că are şapte locuri, inclusiv pilotul. Făcu o socoteală rapidă. Dacă îi luau pe Lilly şi pe Tierney, nu va fi suficient spaţiu ca să se întoarcă toţi o dată. Cineva va trebui să rămână acolo ca să fie luat a doua oară. Dar era un drum foarte scurt, aşa că nu vedea nicio problemă.

— Înţeleg că misiunea constă în recuperarea unei femei, persoană civilă, şi a unui suspect ostil?

— Nu ştim dacă este ostil. În momentul de faţă avem de-a face numai cu o misiune de salvare. O să vedem ce se întâmplă când vom ajunge acolo.

— Vom ajunge?

— Hoot şi cu mine mergem cu voi.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Nu este nevoie, domnule. Putem să comunicăm...
– Negativ, spuse Begley, nelăsându-i timp să termine. Mergem şi noi.

Toţi cei de la birou ştiau că nu se poate discuta cu Begley, care îşi însuşea jurisdicţii şi prelua comenzi, rechiziţiona elicoptere şi recruta ajutoare de la alte agenţii şi făcea tot ce era necesar pentru ca misiunea să se încheie cu succes şi în siguranţă, răspunzând numai în faţa superiorilor atunci când dădea greş.

Collier se uită la paltoanele lor şi la încălţămintea uşoară.

– Nu am adus costume în plus.
– Mergem aşa cum suntem îmbrăcaţi.
– E ger, domnule.
– Pierdem timpul.

Begley îl fixă cu privirea lui de spărgător de nuci, iar Collier, aşa dur cum era, dădu înapoi.

– Foarte bine, domnule, dar aveţi grijă. Vântul ăsta este perfid. O să ne cam scuture!
– Mulţumesc pentru avertisment.

Trecând pe lângă Collier, Begley porni spre elicopter. Hoot şi Collier veneau în urma lor. Collier îi aruncă o privire lui Hoot, îl măsură din priviri şi aprecie că nu este tocmai potrivit pentru ceea ce avea să urmeze.

– Nu ştiam că ai antrenament.
– Pentru ce?
– Pentru acest gen de misiuni.
– Nu am niciun fel de pregătire.

Hoot descifră pe buzele lui Collier înjurătura. Un om nepregătit în spate era cea mai sigură modalitate pentru un ofiţer SWAT să-şi piardă viaţa în misiune.

– Nici un fel?

Hoot dădu din cap că nu.

– Atunci stai la un loc şi să nu te bagi în drumul nostru.

– Nu am această intenţie.
– Ţi-e frică?
– Groaznic, urlă Hoot, în timp ce se lăsa în jos pe sub paletele elicei. De Begley.

Wes se opri din nou. Dutch, care era foarte aproape, mai că se izbi de el.

– Ce naiba mai este, Wes?
– Am văzut ceva. Acolo în faţă. Se ascunde printre copaci.

Dutch privi spre pădure.

– Eşti sigur?
– Acolo! arătă Wes.
– Poate că era un cerb!
– Numai dacă avea două picioare. Era un bărbat, Dutch. Sunt sigur. Cum am luat curba, am văzut cum dispare printre copaci. Pe la stânga mormanului ăluia. Crezi că este Tierney?
– Arată-mi locul.

Merseră cu snowmobilele spre mormanul de zăpadă. Deasupra lui era o cascadă îngheţată.

– Am avut dreptate, spuse Wes arătând ceva cu mâna.

Urmele de paşi din zăpadă mergeau pe drum până la următoarea cotitură şi dispăreau după ea. Aici coteau brusc spre pădure, ca şi când cel care le lăsase ar fi auzit zgomotul făcut de ei şi se ascunsese imediat între copaci.

– Trebuie să fie Tierney, spuse Wes, gâfâind emoţionat. Cine altcineva ar putea fi?

Dutch era înclinat că fie de acord. Opriseră motoarele simultan şi se dădură jos de pe snowmobile. Începură să scoată puştile din suporturile pe care le purtaseră în spate. Deşi verificase arma înainte de plecare, Dutch o verifică din nou. Era încărcată. Gata. Wes făcea acelaşi lucru, executând procedura ca un vânător experimentat. Dutch

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

își verifică și pistolul de nouă milimetri și puse un glonț pe țeavă.

În mintea lui nu mai era acum nicio îndoială: Tierney era fugarul. Wes îi explicase în ce consta interesul lui personal în cazul de dispariție a lui Millicent. Dutch nu-l credea pe Scott capabil de o astfel de crimă. Credea că tânărul, cu toată bravada lui, este prea nesigur de el ca să comită o crimă, cu atât mai puțin cinci răpiri. Cu toate acestea, explicația lui Wes îi înlăturase toate îndoielile lui Dutch. Tierney era omul lor.

Dacă nu era așa, de ce fugise în pădure acum? Fusese sinistrat două zile. Avusese resurse limitate, se pare că era rănit. Nu ar fi trebuit mai degrabă să fugă spre ei, să fie bucuros că îi vede, recunoscător pentru ajutorul care în sfârșit sosise? Ce alt motiv ar fi avut să evite să fie salvat, decât acela că salvarea însemna arestare?

Dutch era gata. Deschise transmițătorul de la walkie-talkie.

— Pregătește-l și pe al tău, să fie la îndemână în caz că ne pierdem unul de altul.

Wes se bătu peste buzunare, apoi privi consternat către Dutch.

— Ce este?

— Cred că l-am pierdut.

— Glumești!

Wes își scoase mănușile și se lovi cu mâinile goale peste toate buzunarele.

— Probabil că l-am pus jos, fie acasă la Ritt, fie în garaj. Îmi amintesc că am încercat volumul după ce mi l-ai dat. După asta...

— Nu contează, hai să mergem.

Wes porni în față, ieșind de pe drum și pășind pe rambleul abrupt. Folosind pentru sprijin un morman

...cu grijă, se întoarse să-i dea mâna lui Dutch. Urmele lui Tierney erau marcate clar pe zăpadă.

— Nici măcar nu încearcă să-și ascundă urmele, spuse Wes.

— Nu ar fi putut nici dacă ar fi vrut. Dutch se uită la cer. — Nu și rămân pentru prima dată în ultimele zile. A fost norocul, ce zici?

Aveau avantajul că erau odihniți. Tierney era conștient de acest lucru și-și dublă eforturile să mențină distanța față de ei. Plecase de la cabană acum două ore. În afară de o scurtă odihnă, mersese tot timpul, în cele mai proaste condiții și se lupta cu o profundă stare de oboseală.

Nu se oprise ca să-i identifice pe cei doi bărbați de pe snowmobil, ci se repezise imediat în pădure. Ghicea cine putea fi și ghicea corect. Strigaseră după el la intervale regulate și le recunoscuse vocile. Era Dutch Burton și Wes Hamer. Amândoi erau puternici și aveau o constituție atletică. Și era absolut sigur că în ultimele patruzeci și opt de ore niciunul dintre ei nu fusese lovit de nicio mașină, nici nu suferise o comoție la creier și nici nu-și scrântise glezna.

Și probabil că niciunul din ei nu făcuse dragoste cea mai mare parte a nopții trecute.

Era clar că aveau un avantaj față de el. Dar nu erau mai inteligenți ca el. De fapt, nu erau deloc inteligenți. Dacă ar fi vrut cu adevărat să-l prindă, și-ar fi ținut gura. Deși se tot lăudau cu ... să nu-și dezvăluie poziția față de el. ... mai aveau multe de învățat cu calitățile lor de vânători, mai aveau multe de învățat despre încolțirea prăzii. Poate își închipuiau că o pradă umană reacționa altfel la zgomot decât un animal.

Dar să nu faci nicio greșeală, Tierney, își spuse el, *tu ești prada!*

Dacă avea cumva vreo îndoială în această privință,

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

aceasta îi fu spulberată de fluieratul iritant al lui Wes şi ameninţările lui Dutch, care trezeau un ecou straniu prin pădurea învelită în zăpadă. Exact aşa cum se temea, îl voiau pe Domnul Albastru, viu sau mort. Şi bănuia că ar fi preferat cea de-a doua variantă, mai ales în ceea ce-l privea pe Dutch Burton, care urlase de mai multe ori diverse aluzii obscene legate de el şi de Lilly.

Dutch purta o insignă de poliţist, dar Tierney ştia că aceasta nu l-ar fi împiedicat să-i zboare creierii dacă s-ar fi ivit ocazia. Dincolo de faptul că era ofiţer de poliţie, că jurase să aplice şi să respecte legea, Dutch era un soţ dispreţuit a cărui fostă nevastă petrecuse două nopţi izolată cu un alt bărbat. Dacă l-ar fi prins pe Tierney în vizorul armei, ar fi apăsat pe trăgaci şi s-ar fi delectat cu aceasta.

Cei doi îşi dădură seama că Tierney era tot mai slăbit şi asta îi făcu să fie şi mai înverşunaţi împotriva lui.

Tierney nu se opri să se uite înapoi, dar ştia că distanţa dintre ei se micşorează. Zgomotele trecerii lor prin pădure erau tot mai aproape. Pentru ei era mai uşor decât pentru el. El trebuia să-şi croiască cărarea. Ei nu aveau altceva de făcut decât să-l urmeze.

Se gândi să se ascundă undeva şi să le opună apoi rezistenţă. Avea pistolul şi acesta era încărcat, nu lipsea decât glonţul pe care îl trăsese Lilly împotriva lui. Cu toate acestea, raza de acţiune a pistolului nu se compara cu aceea a unei carabine. Şi apoi, ei erau doi. Unul putea să-l acopere pe celălalt în timp ce se apropia de el printr-un flanc.

Şi se mai temea şi că nu se va mai putea urni din loc dacă se oprea acum. Ieri când se dusese după medicamentele lui Lilly crezuse că este epuizat, dar acum chiar că era gata să se prăbuşească. Numai puterea voinţei îl mai ţinea în picioare.

Şi tocmai când se hotărâse că trebuie să continue să meargă dacă vrea să supravieţuiască văzu o creangă care se despica deasupra capului lui. O fracţiune de secundă mai târziu auzi şi focul de puşcă. Se aruncă în zăpadă şi se ascunse în spatele unui morman.

– Tierney, ai putea să te predai, strigă Dutch Burton.

Nu era aşa de nebun încât să ridice capul ca să vadă unde sunt cei doi, dar îşi dădea seama că erau mai aproape. Unul venea prin dreapta lui, celălalt prin stânga. Ceea ce era important era că avansau. Era prins în capcană.

Iar acum când se oprise, îşi dădu seama cât de tare îl durea peste tot. Fiecare celulă a corpului îi urla de durere. Se simţea ameţit şi îi era foame.

– Ştim că tu eşti Domnul Albastru. FBI te are la mână cu lucrurile găsite în cabana ta.

Tierney îşi închipuise deja asta. Erau nişte dovezi indirecte, dar era o justificare suficientă pentru un soţ gelos ca să-i zboare creierii şi să se gândească mai târziu că încălcase procedura legală.

Tierney nu îndrăzni să vorbească şi să se transforme astfel într-o ţintă uşoară. Abia dacă mai respira. Nici dinspre ei nu se mai auzea nimic. Nu se mai mişcau. Probabil că se hotărâseră să-l aştepte. Timp de câteva minute, toţi trei rămaseră cufundaţi într-o linişte profundă.

În cele din urmă un zgomot sfâşie tăcerea şi Tierney identifică un alt snowmobil. Zgomotul venea de departe şi pentru că avea o mulţime de suprafeţe în care să ricoşeze înainte de a ajunge la urechile lui, era imposibil de spus din ce direcţie.

Deşi nu spuneau nimic, îşi dădu seama că şi Dutch şi Wes ascultă. Oare venise cineva pe jos şi luase apoi unul din snowmobilele lor? Se întrebau cum or să transporte cadavrul lui înapoi în oraş, dacă nu mai aveau decât un singur snowmobil? Ar fi proşti să nu profite de avantajul zgomotului.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Pe deasupra zgomotului snowmobilului care descreştea, auzi zgomotul inconfundabil al unei crengi strivite de un picior. Unul dintre ei se apropia din dreapta. Era cam la vreo treizeci de metri, poate ceva mai mult. Poate mai puţin. Nici chiar un trăgător prost nu putea rata la distanţa asta.

Din stânga veni un zgomot mai subtil. O bucată de zăpadă îngheţată căzu cu un zgomot înfundat pe pământ. O dăduse vântul jos sau unul dintre ei atinsese o creangă mai joasă şi aceasta se scuturase?

Îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Snowmobilul nu se mai auzea. Nu-şi mai auzea nici propria respiraţie. Îşi acoperi gura cu fularul, ca să nu-l dea de gol respiraţia.

Indiferent unde erau şi cât de departe de ascunzătoarea lui, se pare că erau mulţumiţi cu poziţiile lor. Nu se mai mişcau. Puteau să aştepte.

Şi aşteptară.

Toţi trei. În tăcere. Aşteptau ca unul din ei să facă o mişcare.

Şi atunci se auzi un alt zgomot. Vâjâitul puternic al elicei unui elicopter. Era clar că poliţia din Cleary nu avea elicopter. Cu siguranţă că era al unei agenţii FBI. Oricum, Dutch nu putea să-l împuşte cu sânge rece în faţa unor martori. Wes Hamer nu se punea la socoteală. Ar fi fost în stare să-şi apere prietenul, chiar să mintă sub jurământ, indiferent ce. Şi invers.

Până acum, pădurea îl apărase pe Tierney, oferindu-i o ascunzătoare bună. Dar dintr-odată acest avantaj trecu de partea lui Dutch. Putea să-l împuşte acum şi să explice mai târziu că Tierney se opusese arestării şi nu-i mai lăsase nicio altă alternativă decât să-l doboare cu un glonţ. Sau putea să afirme că Tierney îi atacase şi că-l obligase să se apere. În ambele situaţii el ar fi mort, iar ei răzbunaţi.

Nu, pentru a supravieţui în faţa trăgaciului norocos al fostului soţ al lui Lilly, trebuia să iasă la loc deschis, ca să poată fi văzut de cei din elicopter.

Evocându-şi în minte harta muntelui, alătură mental cele două drumuri, cel principal şi cel de pe versantul vestic. Se depărtase de cel de vest spre cel principal. Dar cât de departe ajunsese? Cât mai avea până la şoseaua Mountain Laurel? Şi indiferent cât ar mai fi fost de mers, ar fi fost în stare să parcurgă acest drum cu puterile care îi mai rămăseseră?

Trebuia să încerce. Dutch şi Wes erau mai puternici şi mai bine înarmaţi, dar el avea două avantaje distincte. Simţul lui de orientare înnăscut. Şi dorinţa de a trăi.

Şi aceasta îi ordonă să se ridice în genunchi. Muşchii lui, mai ales glezna scrântită, protestară chiar şi împotriva acestei mişcări simple. Dar se forţă să se ridice pe vine şi să pornească apoi din nou, cât mai discret şi mai neauzit cu putinţă, încercând să nu-şi dea în vileag poziţia prin atingerea vreunei crengi sau prin alt zgomot.

Spera că Dutch şi Wes vor pierde ceva timp încercând să se strecoare spre mormanul de pământ ca să-l ia prin surprindere, numai pentru a fi ei înşişi surprinşi când vor descoperi că nu era în spatele acestuia.

Dar însemna să-şi facă iluzii prea mari.

— Dutch, în stânga ta, strigă Wes.

Tierney sări în picioare şi începu să alerge. Sau încercă să fugă. Picioarele i se împleticeau în zăpada care îi ajungea uneori până la brâu. Braţele îi înotau printre tufişurile acoperite de zăpadă. Se împiedica de rădăcinile copacilor ascunse sub zăpadă. Crengile îmbrăcate în chiciură îi zgâriau faţa.

Dar dacă trosnetele crengilor sub picioarele urmăritorilor lui erau un indiciu, aveau o sarcină cel puţin la fel de dificilă ca şi el. Tierney sesiză disperarea care îi mâna

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

în vânătoarea lor şi-şi dădu seama că deducţia lui era corectă: Dutch Burton voia să-l lichideze înainte ca sosirea unor alţi oameni ai legii să-l împiedice să facă acest lucru.

Ca şi mai înainte, aproape că drumul îl găsi pe el înainte ca Tierney să găsească drumul.

Fără niciun fel de avertisment, se trezi la marginea rambleului. Reflexele rapide îl salvară de data aceasta de căderea de partea cealaltă. Se aşeză pe marginea lui şi-şi croi încet drum în jos.

Soarele strălucea pe albul netulburat al zăpezii. După umbra deasă din pădure, fu orbit pentru o clipă de strălucirea lui. Îşi acoperi ochii cu mâna şi privi înfrigurat în sus spre cer să prindă vreun semn al sosirii elicopterului. Zgomotul era atât de puternic, încât ai fi crezut că este chiar deasupra capetelor lor, dar nu-l vedea.

– Ben Tierney!

Wes şi Dutch ieşiseră din pădure şi se aflau acum pe marginea rambleului. Cele două puşti erau îndreptate spre el. Ţevile lor lungi şi subţiri arătau foarte ameninţător în lumina crudă a soarelui. Dutch ţinea ochii larg deschişi. La fel şi Wes. Oamenii aştia ştiau să tragă. Cum să nimerească. Cum să ucidă.

Ca şi când ar fi împuşcat un peşte închis într-un butoi.

Aproape că îl auzea pe bunicul lui rostind această vorbă, când ridică mâinile deasupra capului. Aruncă pistolul şi îl lovi cu piciorul.

– Nu sunt înarmat!

– Perfect.

Cât cuvintele pe buzele rânjite ale lui Dutch exact cu o fracţiune de secundă înainte să apese pe trăgaci.

– Aceasta este cabana, domnule, îi spuse Collier lui Begley prin cască. Hoot primise şi el una. De politeţe,

pe sigur, şi nu pentru că ar fi avut vreun motiv strategic să se afle acolo.

– Ce ştii despre ei? Au ajuns aici, spuse Begley, uitându-se către snowmobilul din faţa cabanei. Cel puţin unul dintre ei a ajuns până aici.

Apoi, adresându-se pilotului prin căşti, întrebă:

– Poţi să laşi chestia asta jos?

– Poiana este mică, domnule! Cu vântul acesta va fi greu.

– Lasă-ne suficient de jos şi vom folosi frânghiile.

Dar tocmai când spusese asta, elicopterul fu zgâlţâit puternic de o rafală de vânt. Acţionând rapid, pilotul reuşi să salveze elicopterul de impactul cu solul. În momentul în care elicopterul se răsuci în loc, Hoot simţi că pagerul începe să-i vibreze pe coapsă.

Băgă mâna în buzunarul paltonului şi scoase pagerul de la curea. Perkins făcuse numărul lor de cod, indicând o urgenţă. Hoot îşi scoase mobilul şi apăsă pe numele lui Perkins.

– Sunt aici! Sunt aici!

Lilly începuse să ţipe din momentul în care auzise snowmobilul care se apropia. Deşi ştia că nu putea fi auzită peste zgomotul făcut de acesta, continuă totuşi să ţipe, până când zgomotul încetă.

– Aici, strigă ea în tăcerea care se lăsase brusc, cu ochii aţintiţi pe uşă.

– Doamnă Burton?

Nu se obosi să corecteze numele.

– Da, da, sunt aici.

Uşa se deschise şi un bărbat îmbrăcat în costum de schi îşi făcu apariţia.

– Slavă Domnului că eşti teafără!

– Domnul Rint! exclamă ea.

Aceasta își dădu jos giuga căptușită cu blană, își scoase mănușile, se lăsă pe vine în fața ei și privi la cătușe.

– Dutch și Wes n-au ajuns aici?

– Nu.

– Au plecat după dumneata și Tierney.

– El este Domnul Albastru. A spus că a auzit asta la radio.

– Cine a spus?

– Tierney.

– Așadar, știe că au pornit în urmărirea lui.

– Da. Vezi cheile de la chestiile astea.

În timp ce William umbla prin cabană să caute cheile de la cătușe, Lilly îl întrebă cum devenise Tierney suspect.

William Ritt îi povesti pe scurt despre cei doi agenți FBI care veniseră la magazin în ziua precedentă.

– Nu știu exact ce tip de dovezi au în legătură cu el, dar probabil că sunt incriminatoare. Au intrat în mare agitație când au aflat că ești aici închisă cu el. S-a organizat o echipă de salvare, dar a fost un accident și drumul a rămas blocat fără speranță.

În dimineața aceasta m-am oferit să le împrumut snowmobilele. Wes și Dutch au pornit cu ele, dar au uitat asta.

Scoase din buzunar un fel de transmițător.

– Este un walkie-talkie. L-am auzit pe Dutch spunând că o să aibă nevoie de ele ca să păstreze legătura între ei. Așa că am venit după ei, în speranța că o să-i prind din urmă.

– Dar nu i-ai ajuns?

William neagă din cap.

– Dar am dat peste snowmobile. Erau abandonate pe

drumul din vest. Se pare că au pornit mai departe de jos.

Crezi că au plecat după Tierney?

– Posibil. Singura modalitate în care putea să coboare de pe munte este pe jos. Ambele noastre mașini...

Lilly dădu din cap impacientată. E o poveste lungă!

– Probabil că Wes și Dutch l-au descoperit.

Se opri din căutarea cheilor de la cătușe.

– Nu le văd pe nicăieri. Probabil că le-a luat cu el.

– E în ordine. Acum, că este cineva aici cu mine, pot să mai rezist.

– Ți-a făcut vreun rău?

– Nu tocmai. Numai că m-a făcut knock-out în dimineața asta. Închise ochii pentru o clipă, apoi spuse: Am găsit cadavrul lui Millicent Gunn în șopronul nostru.

– O, Dumnezeule, ce cumplit!

– Cred că e moartă de mai multe zile. Probabil că furtuna l-a împiedicat pe Tierney să se descotorosească de cadavrul ei.

Îi povesti cum îl lovise pe Tierney cu mașina și cum se întorseseră apoi la cabană ca să aștepte trecerea viscolului.

– Era foarte preocupat de supraviețuirea noastră, asta e sigur. Părea amabil și inofensiv. Dar erau anumite lucruri care nu se potriveau.

– De exemplu?

Îi dădu câteva exemple ale adevărurilor spuse de Tierney numai pe jumătate.

– Am devenit bănuitoare și am căutat în rucsacul lui. Am găsit cătușele astea și o bucată de panglică albastră. Făcu un gest cu bărbia. Acolo.

William luă rucsacul și scoase panglica albastră dintr-unul din compartimentele închise cu fermoar.

– Este o dovadă clară împotriva lui.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Indiscutabilă.

– Atunci de ce a lăsat-o aici? Înainte ca Lilly să poată răspunde la această întrebare foarte bună, urechea ei prinse zgomotul unui elicopter.

– E un elicopter?

– Face parte din planul FBI.

Se simți străbătută de un val de ușurare. Se bucurase când îl văzuse pe William Ritt și aflase că prinderea lui Tierney era iminentă. Dar dacă ar fi reușit cumva să scape de Dutch și de Wes și s-ar fi întors la cabană, farmacistul nu ar fi fost o amenințare pentru el.

William se duse la ușă și ieși pe terasă, dar chiar înainte să se întoarcă în cabană, Lilly își dădu seama că reacționase mult prea lent.

– Se pare că se îndepărtează, spuse el. Dar probabil că mi-au văzut snowmobilul.

– Probabil caută un loc ca să aterizeze. Slavă Domnului că au venit!

– Amin. Îți dai seama ce noroc ai avut să scapi de Domnul Albastru? Nimeni altcineva nu a mai scăpat.

– Millicent intrase deja în descompunere. Se înfioră: fost terbil!

– Îmi imaginez ce cumplit a fost pentru dumneata s-o găsești în lada cu scule.

Lilly încuviință din cap.

– Dar presupun că a fost bine că am descoperit-o. S-ar putea ca între timp Tierney s-o fi mutat de acolo, poate chiar s-o fi îngropat undeva în timp ce eu îmi pierdusem cunoștința. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în ordine. A fost foarte nervos când i-am pomenit de șopron după ce s-a dus după ...

Lilly se întrerupse brusc.

– După ce s-a dus?

– După lemne, spuse ea cu o voce răgușită. S-a dus după lemne de foc. Încercă să-și treacă limba peste buze, deși gura i se uscase. Domnule Ritt?

– Da?

– De unde... de unde ați știut despre lada de scule din șopron?

– Hoot?

– Trebuie să vorbești mai tare, Perkins. Suntem în elicopter.

– Tu?

– Ce-ai mai aflat?

– Tierney...

Restul frazei se pierdu, căci pilotul tocmai executase o pivotare care îl înfundase pe Hoot mai adânc în scaun, în timp ce stomacul îi rămăsese undeva în aer.

– Mai spune o dată, te rog, strigă Hoot.

– Am luat în sfârșit legătura cu doamna Lambert.

– Mama lui Torrie Lambert?

– Exact. Acum ține-te bine!

Hoot îl rugă pe Perkins să repete mesajul de trei ori, până când fu sigur că auzise corect. Încheie convorbirea cu un „mulțumesc" sec. Apoi vorbi în cască și întrerupse discuția tactică a oamenilor care hotărau cum este mai bine să aterizeze și i se adresă lui Begley:

– Domnule, strigă el, Ben Tierney nu a fost răpitorul lui Torrie Lambert, repet, nu a fost răpitorul lui Torrie Lambert.

Capul lui Begley se răsuci spre el.

Hoot privi drept în ochii spărgătorului de nuci:

– E tatăl ei.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

32

William Ritt rămase neclintit:

– Poftim?

Gura lui Lilly era uscată ca o pănușă de porumb. Trebui să-și împingă cuvintele cu forța afară.

– V-am spus că am găsit cadavrul lui Millicent în șopron. Dar n-am spus nimic despre lada cu scule. De unde știați că este o ladă cu scule în șopron?

Mirarea lui prefăcută nu dură decât un moment, apoi clătină din cap cu tristețe.

– N-a fost foarte înțelept din partea mea că am lăsat să-mi scape această afirmație. Dar a fost încă și mai puțin înțelept din partea dumitale să-mi atragi atenția.

Lilly încercă să înghită, dar nu reuși.

– Știți, doamnă Burton sau domnișoară Martin, cum vă numiți acum. Știți ce înseamnă asta, nu-i așa? Vocea lui se schimbase radical, la fel ca și comportamentul. Nu mai avea nimic blând în el.

– Ești...

– Domnul Albastru. Da. Deși nu-mi place prea mult porecla asta tâmpită.

Pocnetul unei puști îi luă prin surprindere. Amândoi se uitară la ușă, dar era clar că zgomotul venea de la depărtare.

– O singură împușcătură, spuse William câteva secunde mai târziu. Dutch pretinde că este un țintaș foarte bun. Se pare că așa este.

Lilly inspiră aer cu zgomot.

– Tierney?

– Tierney. Acum e mort. Ce noroc pe mine!

Luă walkie-talkie din buzunar și îi dădu drumul.

Aparatul începu să păcănească foarte tare. Dădu volumul mai încet.

– Ce faci? întrebă Lilly. Pe cine chemi?

– Stai să vezi. Cred că o să-ți placă. De fapt, nu prea o să-ți placă. Dar va trebui să fii de acord că este o idee strălucită.

Puse aparatul în dreptul gurii și apăsă pe butonul lateral.

– Dutch? Dutch? strigă el febril. Mă auzi?

Dădu drumul butonului și se uită la ea în timp ce aștepta un răspuns. Câteva clipe nu se auzi nimic altceva decât fâșâitul aerului, apoi vocea lui Dutch umplu încăperea:

– Cine este?

– Sunt William, spuse el apăsând pe buton. Am auzit o împușcătură. Ați pus mâna pe Tierney?

Întrerupse în momentul în care Lilly deschidea gura să țipe. Probabil că anticipase că va încerca să facă ceva de genul acesta, pentru că acționă rapid, acoperindu-i gura cu mâna.

– Ritt? Unde ești?

Lilly se lupta să întoarcă capul și să-și elibereze gura. Nereușind, încercă să-l muște de palmă. Dar William îi apăsă mâna mai tare pe gură, ținându-i capul lipit de zidul din spatele barului, intrând cu degetele în mod dureros în țesutul moale al obrajilor ei. Luă transmițătorul, apăsă butonul și vorbi pe un ton trist și plângăreț.

– Dutch, sunt aici, în cabană. Ai pus mâna pe Tierney?

– Da, l-am doborât. Lilly e teafără?

Ca să aibă mai mult efect, rosti cu o voce spartă:

– Nu, soția ta e moartă. Moartă! Tierney a omorât-o!

Tierney zăcea întins pe spate. Când deschise ochii, strălucirea soarelui care se reflecta în zăpadă îi produse

o durere ascuțită în spatele globilor oculari și apoi exact într-un nerv din centrul creierului.

– Dutch, sunt aici, la cabană. L-ai prins pe Tierney? Nu, soția ta e moartă. Moartă! Tierney a omorât-o!

Vocea suna subțire, nefirească. De unde venea?

– Ticălosul a ucis-o pe Lilly! Mugetul lui Dutch Burton fu suficient de puternic ca să scuture mici avalanșe de zăpadă de pe crengile copacilor.

– Se mișcă, Dutch! strigă Wes. L-ai atins numai!

Dintr-odată, Tierney își aminti de ce zăcea pe spate, de ce îl durea umărul în așa hal. Toate elementele se uniră instantaneu într-o imagine foarte clară, cel mai rău dintre toate fiind faptul că cineva susținea că el o omorâse pe Lilly.

Cine ar fi putut să facă o afirmație atât de falsă?

Numai cineva care încerca să se protejeze.

Dumnezeule, trebuie să se întoarcă la el.

Se luptă să se ridice în capul oaselor. Simți un val de amețeală cum îi urcă în gât, dar reuși să-l stăpânească. Pe zăpadă era o cantitate mare de sânge. Fața lui era scăldată într-o sudoare rece și lipicioasă, iar umărul parcă îi luase foc.

Ceea ce lui i se păruse o veșnicie, trebuie să fi fost, de fapt, numai câteva secunde. Când deschise ochii din nou și încercă să vadă ceva prin strălucirea orbitoare, îl zări pe Burton care arunca transmițătorul, ceea ce explica de unde venise vocea subțire.

Dutch se lansă de pe rambleu ca și când ar fi vrut să zboare. Aterizâ dur pe carosabil, dar aceasta nu-i încetini înaintarea. Tierney abia avu timp să ridice singurul braț pe care îl putea folosi, că Dutch era deja deasupra lui, cărându-i pumni cu duiumul.

– Ascultă, Dutch! Tierney fu surprins de asprimea propriei voci care suna însă foarte slab. Probabil că Dutch

nici nu o auzea. În orice caz, nu avea niciun chef să se oprească și să asculte.

Șeful poliției îi aplică o lovitură cu dreapta, care îl izbi pe Tierney direct în pomeți. Auzi cum îi plesnește pielea. Sângele lui Tierney îl împroșcă pe față pe Dutch. Ce naiba era cu fața lui, de fapt?

Tierney evită a doua lovitură.

– Lilly...

– Ai omorât-o! Blestematule!

– Nu! Ascultă-mă!

Dar Dutch nu auzea nimic. Ochii lui fierbeau de furie necontrolată. În mintea lui Tierney nu era niciun dubiu: nu se putea apăra, ticălosul înnebunit o să-l omoare.

Storcând din resursele despre care credea că sunt de mult epuizate, începu nu numai să se apere, ci să și riposteze. Avea mai multe motive să fie furios și el pe Dutch, iar acestea îl alimentară cu o putere nouă. Reuși să-și plaseze genunchiul între el și Dutch. Împinse cu toată puterea.

Dutch se rostogoli într-o parte suficient de mult timp pentru ca Tierney să ajungă la pistolul pe care-l aruncase la pământ ceva mai devreme. Dar, din instinct, întinsese spre el mâna dreaptă, cea care atârna nefolositoare din umărul rănit de glonț.

Urlă de durere și se străduî să se ridice în picioare, apoi reuși să facă câțiva pași clătinați.

Dutch îl apucă de glezna umflată și îi smuci piciorul pe care îl ținea sub el. Tierney se prăbuși ca un sac cu ciment. Dutch îl luă și și-l aruncă pe spate ca pe un pește pe care se pregătea să-l spintece. Era din nou deasupra lui, de data aceasta cu ambele mâini în jurul gâtului și cu degetele mari apăsând pe mărul lui Adam.

Tierney fu încântat să vadă că dinții încleștați ai lui

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Dutch erau plini de sânge, ceea ce însemna că reuşise să-i administreze câteva lovituri zdravene.

– Te-ai culcat cu ea?

Orice ezitare ar fi avut Tierney de a se bate cu Dutch încetă în acest moment. Ce fel de om este acela care după ce abia aflase că soţia lui a murit putea să întrebe una ca asta? Era mai preocupat de propria mândrie decât de soarta femeii pe care pretindea că o iubeşte.

– Da sau nu? urlă el.

– Dutch, elicopterul.

Tierney îl auzi pe Wes Hamer strigând ca de la mare depărtare, dar Dutch parcă nu-l auzise deloc sau, dacă îl auzise, îl ignorase. Saliva, sângele şi sudoarea picurau de pe faţa lui pe faţa lui Tierney. Cerul albastru de deasupra începea să se întunece pe la margini. Tierney clipi din ochi, dar nu reuşi să scape de punctişoarele negre care îi îngustau câmpul vizual.

Va muri dacă nu face ceva. Imediat.

Dutch îl strângea de mijloc, punându-şi toată greutatea în mâini. Braţul drept al lui Tierney atârna nefolositor într-o parte. Cel stâng era aproape la fel de ineficient. Loviturile slabe pe care i le aplica nu-l tulburau prea tare pe Dutch.

Tierney profită de singura şansă pe care o avea. Ridică genunchiul şi se opri o clipă pentru a-şi aduna toate forţele, apoi îşi repezi genunchiul în testiculele lui Burton, sperând că va reuşi să-l lovească în scrot.

Dutch răcni de durere. Mâinile i se desprinseră imediat de gâtul lui Tierney. Acesta se aplecă şi-şi eliberă celălalt braţ, apoi se rostogoli deasupra lui, inversând poziţiile. Îi apucă pe Dutch de gât, ţinându-l strâns.

Cu mai multă coordonare decât credea că mai are în braţul drept, apucă pistolul şi trase spre Wes Hamer, care

traversa drumul în fugă spre el. Împuşcătura îl făcu pe Wes să se oprească brusc.

– Aruncă puşca sau următorul foc loveşte în plin!

Era o ameninţare rostită pe un ton slăbit, dar funcţionă ca prin miracol. Wes aruncă arma. Dar Tierney îşi dădu seama că nu de el îi era frică lui Wes. Era vorba de elicopterul care venea tot mai aproape şi aducea martori.

– Cine a fost la aparat? îl întrebă pe Wes între două respiraţii gâfâite.

– Ritt. William Ritt.

Ritt? William Ritt cel palid şi şters? Viezurele ăla? Tierney avea să-şi răspundă la întrebări mai târziu. Dar acum se aplecă peste Dutch, a cărui faţă arăta precum chipurile „băieţilor răi" dintr-un film de groază, un amestec de sânge, puroi şi furie oarbă. Băgă ţeava pistolului sub bărbia lui Dutch:

– Am mai multe motive să te omor, primul fiind acela că ai bătut-o pe Lilly. Singurul motiv pentru care nu-ţi voi face rău este că i-am promis ei.

Proptindu-se de pieptul larg al bărbatului doborât, se ridică în picioare, clătinându-se ca să-şi recapete echilibrul. Ridică mâna şi arătă spre elicopter.

– Dacă vreunul din voi mă împuşcă pe la spate, cei din elicopter or să vadă.

Apoi îşi lipi mâna dreaptă strâns de corp şi începu să alerge şchiopătând în direcţia cabanei.

În timp ce descriau cercuri tot mai strânse în jurul cabanei, unul dintre oamenii lui Collier strigă:

– Ora unsprezece.

Pilotul înclină elicopterul şi Begley văzu ceea ce zărise ofiţerul SWAT – trei oameni în mijlocul drumului îngust. Până acum nu putuseră să-i vadă din cauza curbei în ac de păr. Elicopterul trecu pe deasupra vârfurilor copacilor spre ei.

Burton stătea culcat pe spate. Hamer stătea în picioare la câțiva metri distanță. Ben Tierney lăsa o dâră de sânge în timp ce se lupta să urce panta, depărtându-se de cei doi.

Collier deschise ușa elicopterului și se așeză în poziție de tragere.

– Eu îl iau pe cel care fuge, spuse calm în microfon, în timp ce îl lua în vizor pe Tierney.

– Opriți focul, răcni Begley. Nu este omul nostru!

– Are o armă.

– Nu e omul nostru, repetă Begley.

Begley își mută privirea de la Tierney la Wes Hamer, care alergase spre Burton și îngenunchease pe un picior. Burton îl împinse la o parte și îl zvârli cât acolo, rostogolindu-se. Burton se ridică anevoie în picioare, apoi se răsuci de mai mult ori, descriind niște cercuri febrile și-și recuperă arma semiautomată care zăcea în zăpadă. Trase un foc în direcția lui Tierney fără să-l atingă. Tierney nici măcar nu încetini. Continua să fugă.

Wes Hamer își recăpătase echilibrul și acum pornise din nou spre Burton.

– Ține-l la respect, ordonă Begley, fără să se adreseze cuiva anume, dar unul dintre ofițerii lui tactici trase mai mult focuri la picioarele lui Hamer, ridicând gheizere de zăpadă. Hamer încremeni pe loc și ridică mâinile.

Burton își ridică pușca pe umăr și ținti, mișcare exersată de nenumărate ori, care nu-i luă mai mult de două secunde.

– Polițist Burton! Nu trage! Vocea lui Begley bubui din megafon și se făcu auzită pe deasupra zgomotului rotoarelor. Nu trage! răcni el din nou.

Capul lui Burton se repezi în sus, apoi descrise cu privirea un cerc. Collier stătea în ușa deschisă, cu picioarele pe tălpile elicopterului, cu arma ațintită acum spre

Burton. Begley era chiar în spatele lui, aplecat spre ușa deschisă, de parcă ar fi vrut să testeze lungimea centurii de siguranță.

Acum îl vedea clar pe Burton și vedea din expresia lui că șeful poliției nu remarcase până atunci prezența elicopterului. Dar Begley mai citi și altceva în expresia omului, ceea ce îl făcu să-l întrebe pe Collier dacă are o poziție bună.

– L-am prins.

– Burton, nu trage, urlă Begley. Tierney nu este Albastru! Nu e omul nostru.

Dar Burton nu-l auzea. Îndreptă pușca spre spatele lui Tierney care fugea și se uită din nou prin lunetă.

– Ticălosul! Ce, e surd? strigă Begley.

Un om nevinovat era pe punctul de a fi împușcat în spate, iar el va purta răspunderea până la sfârșitul zilelor lui. În mai puțin timp decât îi fusese necesar ca să gândească toate acestea, rosti:

– Un glonț în gambă.

Collier reacționă trăgând instantaneu. Piciorul stâng al lui Dutch Burton se frânse sub el. Begley vedea furia din ochii lui, când ridică arma în sus și trase.

Collier căzu înapoi în elicopter. Glonțul nu-i străbătuse vesta antiglonț, dar simțise dureros atingerea lui.

Burton trase din nou. Glonțul trecu la un fir de păr de capul lui Begley.

Îl auzi pe pilot care înjura copios în timp ce întorcea elicopterul. Begley simțea cum centura de siguranță îl trage de mijloc, iar gravitatea îl trage spre ușă.

– Am pierdut poziția, spuse unul dintre trăgători în căști.

Al treilea membru al echipei tactice își pierduse echilibrul când elicopterul urcase brusc. Acum se străduia să ocupe din nou o poziție favorabilă pentru tragere. Collier

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

stătea încă buimăcit, pe jumătate în interiorul și pe jumătate în exteriorul elicopterului.

Begley privea în jos spre țeava poștii lui Burton.

— Nu trage în mine, idiotule! strigă el.

Fața lui Burton era un amestec de durere și nebunie.

— Idiot ești tu!

Begley văzu cum se formaseră cuvintele pe buzele lui Burton cu o fracțiune de secundă înainte ca glonțul să-i străbată fruntea. Ceafa i se dezintegră, împroșcând zăpada cu o zeamă roșie. Căzu pe spate cu brațele desfăcute în lături, ca un înger al zăpezii cu un halo roșu.

Begley întoarse capul ca să mulțumească trăgătorului de elită.

Agentul Wise își dădu jos arma de pe umăr și i-o dădu înapoi lui Collier. Apoi își puse calm ochelarii la loc.

Begley înghiți în sec ca să-și vină în fire.

— Frumoasă lovitură, Hoot!

— Mulțumesc, domnule.

William Ritt își luă mâna de pe gura lui Lilly, închise transmițătorul și îl puse deoparte.

— Ți-am spus eu că o să fie ceva strălucit.

— De ce? întrebă Lilly abia suflând.

— De ce am spus că Tierney te-a lăsat aici moartă? Nu e clar de ce?

— Nu, de ce le-ai ucis?

— O, asta!

William înfășură panglica albastră pe mâini și apoi îi încercă rezistența, trăgând tare de ea de câteva ori.

— Aș putea să dau vina pe părinții mei care nu s-au înțeles, pe faptul că nu am suficient respect de sine, dar astea nu sunt decât niște scuze jalnice. Și apoi, eu nu sunt nebun. Le ucid pentru că așa vreau.

Lilly își păstra calmul aparent, dar mintea îi alerga febril. Tierney era oare mort? Dutch îl împușcase, asta știa. Dar spusese că Tierney este „doborât". N-a spus că e mort. Dacă era în viață va veni după ea. Știa asta sigur.

Dar până atunci ce putea face ca să-l împiedice pe William Ritt s-o ucidă? Nu avea cum să fugă de el. Încercase câteva ore în șir să se elibereze de cătușe și nu reușise.

Dacă ar arăta că îi este frică, ar însemna să facă exact ceea ce își dorea el. Își dădea seama instinctiv că îi plăcea să ucidă. Aceasta îi oferea o anumită identitate, un statut în comunitate, pe care altfel nu l-ar avea. El era Domnul Albastru, cel mai temut, cel mai căutat. Alter ego-ul micului farmacist insignifiant era un ucigaș de femei. Ce încântare trebuie să fi fost asta pentru el!

Susținea că are un respect de sine scăzut, dar era exact invers. Avea un ego superumflat, se credea superior din punct de vedere intelectual. Timp de doi ani păcălise pe toată lumea, dar până acum nu putuse să se laude cu asta. Ea îi va da șansa să se laude. Singura ei șansă de supraviețuire era să-l țină de vorbă până când va veni vreun ajutor — *Doamne, fă ca acesta să fie Tierney!*

— Cum ți-ai ales victimele? Asta este ceea ce i-a derutat cel mai mult pe investigatori. Femeile dispărute nu păreau să aibă nimic în comun.

— Mă aveau pe mine, declară el, zâmbind mândru. Pe mine mă aveau în comun. Toate s-au uitat la mine când au murit. În curând, vei avea și tu acest lucru în comun cu ele.

Nu-i oferi satisfacția să arăți că îți este frică.

— Dar în afară de dumneata, ce altceva mai aveau în comun?

— Tocmai în asta constă frumusețea. Psihologii criminaliști caută șabloane. În cazul meu, așa ceva nu există. Pe fiecare dintre ele am ucis-o din alte motive.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Cum ar fi?
– Respingere.
– Torrie Lambert?
– Cu mult înaintea ei.
– A mai fost şi alta?
– O tânără de la colegiu.
– Prietena dumitale?
– Nu. Am vrut eu să fie prietena mea, dar a râs de mine când i-am dat o întâlnire. Crezuse că sunt homosexual. Mă tachina într-un mod crud. I-am... i-am închis gura. Cred că este cel mai corect cuvânt pentru ce s-a întâmplat. Râdea. Am încercat s-o opresc. Când mi-am dat seama că a murit, nu mi-a părut rău dar, firește, mă temeam să nu fiu prins. Am făcut ca totul să pară ca un jaf. Portofelul şi bijuteriile sunt acasă la mine sub pat, într-o cutie. Nici până astăzi crima aceasta nu a fost elucidată.
– Nu te-a suspectat nimeni?
– Nimeni. Ştii, eram o persoană prea insignifiantă. Şi tot aşa sunt şi acum în mintea multora.
– Marilee n-a bănuit niciodată?
William pufni dispreţuitor.
– Sora mea era prea ocupată să-şi ascundă propriul secret murdar ca să-mi dea mie prea multă atenţie. Îmi pare rău că n-am ucis-o când eram copii. M-am gândit la asta o dată sau de două ori, dar n-am reuşit.
Încercă din nou rezistenţa panglicii albastre.
– Mă întreb unde o fi dat Tierney de asta.
Stătea tot în genunchi în faţa ei şi, deşi încă nu pusese mâna pe ea, tremura de spaimă. Cât mai putea oare să-l ţină de vorbă? Unde era elicopterul? Unde era Tierney? Refuza să creadă că e mort.
– Mi-ai spus cum ţi-ai ales victimele. Am înţeles că

a ucis-o pe fata care a râs de dumneata. Dar pe Torrie Lambert n-o cunoşteai, nu-i aşa?
– Nu, până în ziua aceea, nu. Dar a plecat de lângă grup şi era destul de departe de restul. Am văzut-o cum mergea singură pe drumul de pe versantul vestic, prin apropierea vechii noastre case, unde eu lucrasem atunci toată ziua. Am început o conversaţie cu ea, i-am ascultat necazurile, i-am dat nişte sfaturi, dar când am încercat s-o consolez...
– S-o consolezi?
– S-o ating. Nu m-a lăsat.
– Ai violat-o?
Ochii lui îi aruncară o privire mânioasă.
– Sunt în stare de asta. Să nu te îndoieşti. Dacă am avea mai mult timp, aş putea să-ţi dovedesc şi dumitale, domnişoară Martin.
Reacţia lui o convinse pe Lilly de contrariul, dar nu era proastă să-l contrazică.
– Spre eternul ei regret, Torrie Lambert mi-a spus că sunt un schilod dezgustător.
William respira greu, era foarte agitat. Sau poate era excitat, ceea ce era şi mai înspăimântător.
– Panglica din părul ei a devenit marca dumitale, şopti ea încetişor.
– În lipsă de altă expresie mai bună, da.
– Şi ai dus-o în Tennessee ca să-i induci în eroare pe anchetatori.
– Nu mi-am dat seama că am trecut de graniţa dintre state, spuse el brusc întristat. Toate locurile arată la fel. Dar e adevărat, am dus-o mai departe ca să-i încurc pe investigatori.
– Povesteşte-mi despre celelalte patru. Şi ele au fost tot victime întâmplătoare?
– Nu, le-am planificat cu grijă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Cum le-ai ales?

– Situația a fost inversă: ele m-au ales pe mine.

– Nu înțeleg.

– Carolyn Maddox avea un fiu diabetic. Nu-și putea permite să-i cumpere insulină și nu putea obține asigurarea de sănătate. A venit la mine implorându-mă, practic, s-o ajut.

– I-ai dat medicamentele de care avea nevoie fiul ei.

– Și am încurajat-o și am consolat-o. Dar indiferent ce i-am spus și ce i-am făcut nu a fost suficient ca să mă placă. Nu în felul acesta, spuse el, implicând ceva anume. Avea timp să se oprească la magazin să-și ia doctoriile pentru copil, dar nu avea niciodată timp ca să se vadă cu mine singură.

Cu toate acestea, și-a făcut timp pentru unul dintre oaspeții de la motelul unde făcea curățenie. Da, da, pentru el și-a găsit timp. I-am văzut împreună în mașina lui, chiar acolo, în parcare, cum se hlizeau unul la altul. Era dezgustător. În seara aceea nu a venit acasă.

Mașina ei cu panglică albastră în fost găsită la marginea drumului, la jumătatea distanței dintre apartamentul ei și motel. Lilly își amintea că oaspetele de la motel fusese interogat, apoi fusese șters de pe lista suspecților.

– Asistenta medicală?

William rânji.

– Laureen. Asta este cu totul altă poveste! Era grasă. Nu-mi plăcea, dar mi-era milă de ea. Poți să spui că sunt un om milos. Îi dădeam mostre gratuite din toate produsele dietetice care veneau. Ea a interpretat greșit generozitatea mea și a început să-mi facă avansuri. Dar avansurile ei erau stridente și extrem de vulgare. Nu-mi puteam imagina că o să ating valurile alea de grăsime și m-am simțit insultat de presupunerea ei că aș dori așa ceva. Ei bine, restul îți-l poți imagina!

Înainte să-i mai întrebe Lilly, povesti despre Betsy Colloun, care, după cum susținea el, înghițea antidepresive ca pe pumnul, câte 8-10 pe zi. Când rețeta se epuiza și medicul refuza să-i mai prescrie alta, se ducea și îi ruga pe William să-i mai dea.

Unde era elicopterul? De ce nu se mai întorsese?

– Am fost de acord să mă întâlnesc cu doamna Calhoun la marginea parcării. Am ucis-o de milă. I-am scurtat nefericirea. Spre deosebire de celelalte, nu a opus nicun fel de rezistență. Drogată cum era, a fost cel mai ușor s-o ucid. Dar cu Millicent a fost cel mai bine. Buzele lui înguste formară un zâmbet crud, de reptilă.

– Povestește-mi despre ea!

Elicopterul transporta oare corpul lui Tierney de pe munte? Poate se gândeau că puseseră mâna pe Domnul Albastru. Salvarea ei putea să mai aștepte.

– Millicent era o mică târfă proastă, spuse el. Se bâza pe mine să-i dau contraceptive ca să se poată distra după pofta inimii – dar nu avea grijă să le folosească cum trebuie. La cine a venit bocind când a rămas însărcinată? La mine.

I-am dat ani de zile fel de fel de pilule și amfetamine ca să nu se îngrașe, dar a luat generozitatea mea ca ceva de la sine înțeles. Flirta și mă tachina. O dată, chiar înainte de închidere, eram numai noi doi în magazin. A venit în spatele tejghelei și s-a dat la mine, s-a frecat de mine și m-a întrebat dacă nu am prezervative parfumate. A spus că s-a săturat de gustul ăsta de cauciuc. „Gândește-te, William!", o imită el pe Millicent. Apoi a râs și a plecat, crezând că fusese nemaipomenit de deșteaptă și de drăgălașă. Ultima dată când am văzut-o nu mai râdea.

Privi în gol un timp, pierdut în reverie.

– Până la sfârșit nu s-a gândit decât la ea. Plângea întruna și întreba: „De ce îmi faci asta mie? Credeam că mă placi!"

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Încercă să-l lovească cu picioarele, dar el se așeză pe coapsele ei, fixându-le de podea, în timp ce mărea presiunea în panglică.

– Nu durează mult. Astmul o să grăbească procesul. Dar te rog să mori mai repede, pentru că aud elicopterul care se întoarce.

Într-adevăr, și Lilly îl auzea, dar putea fi la câteva minute depărtare. Panglica îi tăia nemilos pielea gâtului. Degetele i se încleștau spasmodic în timp ce se lupta să respire. Corpul i se arcuise în timp ce plămânii căutau aer.

Așa îi era oare dat să moară? Incapabilă să respire?

Fără nici un avertisment, fără nici un sunet, Tierney se năpusti prin ușa de la dormitor. Înainte ca William Ritt să aibă timp să înregistreze apariția lui neașteptată, Tierney îl lovi puternic cu piciorul în cap.

33

Lovitura îl ridică pe William de pe pardoseală ca pe un personaj din desenele animate. Aterizâ la un metru de Lilly, se rostogoli pe spate și încercă apoi să se ridice în capul oaselor. Capul îi sângera deasupra urechii. Își puse mâna pe rană și rămase apoi cu gura căscată la Tierney, ca și când acesta ar fi revenit din morți.

Acesta arăta într-adevăr ca un supraviețuitor al apocalipsei. Brațul drept îi atârna din umăr într-un unghi nefiresc. Hainele îi erau saturate de sânge pe această parte a corpului. Era cenușiu la față, cu excepția tăieturii de pe un obraz, care încă mai sângera. Avea ochii înfundați în orbite și marcați de cearcăne adânci, dar nu-și luă nicio clipă privirile de la William Ritt.

Probabil că găsise o fereastră neîncuiată la dormitor, știind că îl va lua prin surprindere dacă atacă pe acolo.

– Lilly? Vocea lui sună grav.

– El este Albastru.

– Mi-am dat seama.

Ținând ochii fixați pe William, se aplecă și îi puse pistolul în mâna dreaptă.

– L-ai apucat bine?

– Da.

– Dacă mă învinge, omoară-l. Fără niciun moment de ezitare.

Trase panglica de la gâtul lui Lilly.

Mișcările lui erau stângace și inegale, dar se repezi asupra lui William, care își mai revenise puțin și încerca să se furișeze. Tierney întinse mâna stângă, îl apucă pe William de canadiană și îl ridică în sus, apoi îi dădu drumul exact atât cât îi trebuia ca să-și repeadă pumnul în care încă mai ținea panglica albastră, în fața lui William. Lovitura îl făcu pe farmacist să se răsucească în loc. Se împiedică și se prăbuși greoi cu fața la perete, după care ricoșă.

Tierney îl apucă de ceafă și-l izbi cu fața de perete. De două ori. Îi mai dădu și un pumn în rinichi, făcându-l pe William să urle, apoi îl apucă de umăr și îl întoarse, țintuindu-l de perete cu degetele de la mâna stângă în jurul gâtului lui. Panglica era tot împletită printre degetele lui Tierney. Acum atârna în jos pe pieptul lui William.

Fața lui era o masă de carne însângerată. Ochii îi ieșiseră din orbite de spaimă.

– Ar trebui să-ți înfășor panglica asta în jurul gâtului și să te strangulez foarte încet, îl amenință Tierney.

Vocea îi era slabă, iar la picioarele lui se aduna o mică băltoacă de sânge, dar îl ținea pe William Ritt ferm.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Dumnezeu mi-e martor că ard de dorința de a te scoate. Aș vrea să-ți smulg inima din piept cu propriile mâini. Dar n-am să fac asta pentru că nu vreau să scapi așa de ușor. Nu meriți o moarte rapidă. Nu, vreau să trăiești mult. Vreau să putrezești într-o celulă câteva decenii. Vreau să stai închis departe, în anonimat, și să fii violat în fiecare zi de matahalele alea care nu te lasă până nu te văd sângerând. Asta pățesc în închisoare cei care molestează copii, știi și tu! Iar Torrie avea numai cincisprezece ani! Cincisprezece ani! Vocea i se frânse. Și când or să mori, la o vârstă sper destul de înaintată, ai să te duci direct în iad și ai să arzi acolo pentru totdeauna, gunoi mizerabil ce ești!

Tierney abia se mai ținea pe picioare. Se clătina când destăcu mâna ca să-i dea drumul gâtului lui William. Omuletul alunecă de-a lungul zidului și se prăbuși pe o parte.

Tierney mai stătu deasupra lui o clipă, apoi se întoarse și porni înapoi spre Lilly.

– Tierney! strigă ea.

Se răsuci și îl văzu pe William care scoase o seringă pe care o avusese probabil ascunsă undeva în canadiană. Dar nu era destinată lui Tierney. Vârî acul în propriul gât.

Tierney se repezi imediat la el. William încerca să apese pe pistonul și să-și bage aer în venă; Tierney se lupta să-l împiedice. Cu mâna stângă, prinse încheietura mâinii lui William cu o forță care aproape că îi rupse osul. Omul urlă, nu numai de durere, ci și de ciudă, pentru că Tierney reușise cumva să-i fixeze cealaltă mână de podea cu genunchiul.

Ușa cabanei se deschise cu zgomot și se izbi de pereții interiori.

– Nu mișcă nimeni! FBI!

Doi bărbați îmbrăcați în costume SWAT, cu măști negre de schi, năvăliră în cameră cu armele în mâini pe care le îndreptară imediat spre Tierney și William.

– Aruncă arma! ordonă un bărbat cu chipul sever care intră în urmă celorlalți. Era îmbrăcat într-un palton obișnuit, dar Lilly fu atât de impresionată de aerul lui autoritar că avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că i se adresează ei. Desfăcu mâna și lăsă să cadă pistolul lui Tierney. Acesta zăngăni pe podea.

Un alt agent, care era mai tânăr, mai zvelt și purta ochelari, avea un pistol îndreptat spre capul lui Tierney.

– Dă-i drumul, domnule Tierney.

– Are o seringă în gât și încearcă să se sinucidă.

Bărbatul impunător cu părul cărunt se apropie de ei, se aplecă, examină situația câteva secunde, apoi smulse fără niciun fel de menajamente seringa din gâtul lui William.

– Acoperă-l, îi spuse el omului cu ochelari.

– El este Domnul Albastru, rosti Lilly dintr-o suflare. Îl cheamă William Ritt.

– Știu cum îl cheamă, spuse agentul.

– El este omul pe care îl căutați, nu Tierney. William Ritt este Domnul Albastru.

– De unde știți? întrebă el.

– Mi-a spus el. Avea intenția să mă ucidă.

În timp ce avea loc acest schimb de replici, Tierney își propti brațul stâng de perete și îl folosi ca sprijin ca să poată sta în picioare. Agentul mai în vârstă scoase o batistă albă din buzunarul pantalonilor și i-o întinse fără un cuvânt.

– S-ar putea să vă ajute să opriți hemoragia.

Tierney luă batista și și-o apăsă pe umăr.

– Mulțumesc.

Agentul îl împunse pe William cu vârful ghetei, dar se uita la Tierney când spuse:

– L-ați descoperit în sfârșit pe Domnul Albastru.

Tierney încuviinţă din cap. Lilly îşi muta privirile nedumerită de la unul la altul. Agentul federal se întoarse spre ea.

– Doamnă Martin, eu... o, vă rog să mă scuzaţi. Hoot, percheziţionează-l pe Ritt şi ia cheia de la cătuşele astea.

– Nu el a legat-o. Eu am legat-o.

Bărbatul mai în vârstă se uită uimit la Tierney.

– Cheia este în buzunarul de la haina mea. Este închis cu fermoarul. Nu sunt sigur dacă mai pot...

– Daţi-mi voie. Desfăcu fermoarul şi scoase o cheie mică. Sunt agentul special Charles Begley. Iar el este agentul special Wise.

Îngenunche în faţa lui Lilly şi îi desfăcu cătuşele, apoi o ajută să se ridice în picioare.

– Îmi face plăcere să vă cunosc.

Lilly îl împinse la o parte şi se repezi spre Tierney, care se rezema în continuare de perete. Mâinile ei se repeziră spre el, dar se opriră la câţiva centimetri, de teamă să nu-i facă rău.

– Dumnezeule, Tierney, în ce hal arăţi!

– Te-a lovit?

– Ce? Lilly se uită în ochi lui încreţoşaţi, apoi scutură din cap: Nu.

– Dar eu te-am lovit. Acolo în şopron...

– Nu contează.

– N-am avut încotro.

– Înţeleg. Chiar înţeleg.

Câteva clipe, atenţia lor fu îndreptată exclusiv unul spre altul, dar deveniră conştienţi de publicul din jurul lor în aceeaşi clipă. Lilly se adresă agentului mai în vârstă:

– Tierney a sosit exact la timp ca să-l împiedice pe William Ritt să mă ucidă. Trupul lui Millicent Gunn este în lada cu scule din şopron. Am găsit-o acolo în dimineaţa asta.

Se uită la Tierney.

– Ai găsit-o în noaptea când te-ai dus după lemne şi după topor. De aceea erai aşa de nervos.

Tierney încuviinţă din cap.

– Aşa cum spune Lilly, se întoarse el spre Begley, am găsit cadavrul acum două nopţi. Nu l-am atins, aşa că este exact cum l-am găsit. Asta dacă nu cumva Ritt l-a mutat după aceea.

– Nu cred, spuse Lilly, a venit direct la cabană.

– Unde este şopronul? întrebă Begley.

Lilly le explică.

– William a recunoscut în faţa mea că a ucis-o pe Millicent Gunn şi că ascunsese corpul ei numai provizoriu. A mărturisit – de fapt s-a lăudat – şi cu celelalte crime.

– Scoateţi-l de aici.

La semnul lui Begley, cei doi poliţişti îl luară pe William de subsuori şi îl târâră cu faţa în jos spre uşă. Ritt atârna ca o cârpă între ei, ca şi când ar fi leşinat în urma bătăii pe care o încasase de la Tierney.

– Legaţi-l şi urcaţi-l în elicopter. Aşteptaţi-mă acolo!

– Da, domnule.

– Hoot?

– Domnule?

– Telefonează la cel mai apropiat laborator. Avem nevoie de o echipă la scena crimei. Atrage-le atenţia că au nevoie de un elicopter.

– Da, domnule.

Agentul Wise scoase mobilul. Begley se întoarse cu spatele spre ei.

– Ce mai face umărul dumneavoastră, domnule Tierney?

– E zdrobit.

– Mă mir că nu aţi intrat încă în stare de şoc.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Se poate întâmpla în orice moment.

– Vreți să stați jos?

Tierney respinse ideea.

– N-am să mă mai pot ridica.

– Elicopterul a aterizat la vreo cincizeci de metri de aici, spuse Begley. Apoi am urmat dâra dumneavoastră de sânge. Pilotul nostru a cerut deja prin radio să se trimită aici un elicopter sanitar. Trebuie să sosească din clipă în clipă.

– Mulțumesc.

– Crezi că poți să vorbești?

– Dacă vorbesc poate că nu leșin.

Begley se încruntă ca și când ar fi înțeles această logică. Apoi deveni foarte serios.

– Vă datorez scuze, domnule Tierney. Abia în ultima clipă am aflat că sunteți tatăl lui Torrie Lambert.

Lilly privi spre Tierney mută de uimire.

– Mama ei și cu mine am divorțat când Torrie era încă bebeluș, spuse el, adresând aceste explicații mai mult lui Lilly decât agentului FBI. Tatăl ei vitreg a adoptat-o și i-a dat numele lui, dar era fiica mea.

– Ceea ce explică foarte multe, spuse Begley. E clar că nu ați avut încredere nici în noi, nici în poliția locală în ultimii doi ani.

– Așa este.

Begley se încruntă și se uită ciudat la Tierney. Lilly avea impresia că, dacă aceasta ar fi fost fiica lui, Begley ar fi făcut exact la fel.

– Cine a realizat opera de artă din bucătărie?

Se referea la mesajul pe care îl scrijelise ea pe dulap. Se pare că nu-i scăpase nimic.

– Eu, spuse ea. Un timp am crezut... Arătă cu părere de rău și remușcare spre Tierney.

– Ei bine, nu ați fost singura care a făcut această

presupunere, spuse Begley. Domnule Tierney, erați pe urmele lui William Ritt?

– Nu, credeam că este Wes Hamer.

– Wes Hamer?

– Am făcut cunoștință cu Millicent când făceam cumpărături în magazinul unchiului ei, spuse el. A făcut... un fel de pasiune pentru mine.

S-a îndrăgostit, își spuse Lilly.

– Asta a fost când am venit aici prima dată toamna trecută. Într-o seară mă întorceam la cabană și Millicent era acolo și mă aștepta. M-am simțit foarte stânjenit. Nu am invitat-o înăuntru, dar a început să-mi relateze o poveste sordidă despre ea, Wes, fiul lui Wes, o sarcină și un avort spontan.

Lilly considerase întotdeauna că Wes Hamer este un mare ticălos. După cum povestea Tierney, era mult mai mult decât atât.

– Când s-a întors de la clinică, unde se tratase de probleme nutriționale, a vrut să se întoarcă la Scott, dar acesta n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea. Mi-a cerut un sfat.

Tierney scutură energic din cap.

– Eu aveam problemele mele și nu aveam niciun chef să mă amestec în astfel de lucruri. Dar după aceea, după ce a dispărut, m-am gândit că poate Wes rezolvase în felul acesta o problemă și că amicul lui, Dutch, îl acoperea.

Se întoarse apoi spre Lilly:

– De aceea nu am putut să-ți spun ce fac. Dacă ți-aș fi explicat, mi-era teamă că te-ai fi simțit obligată morală să-i spui lui Dutch, iar acesta ar fi vrut să-l protejeze pe Wes, prietenul lui. Și chiar dacă Wes nu este Domnul Albastru, aș fi fost dat în vileag și Dutch ar fi găsit o modalitate să-mi blocheze eforturile mele de amator de a-mi găsi fiica.

– Ce făceai pe munte în ziua când a început viscolul? întrebă ea.

– Nu am renunțat nicio clipă la ideea de a o căuta pe drumurile astea de munte. În ziua când a început viscolul am descoperit...

Făcu o pauză, își drese vocea și continuă:

– Mormintele. Erau patru și încă unul proaspăt săpat pentru Millicent. Cazmaua folosită era ascunsă sub un tufiș.

– Și cătușele?

– Erau ale mele.

– Ai cumpărat și un dispozitiv de urmărire, spuse Begley. Presupun că doreai să urmărești pe cineva.

Tierney încuviință din cap rușinat.

– Nu am ajuns să-l folosesc, dar trebuie să recunosc că v-ați făcut temele foarte bine,

– Meritele îi revin, de fapt, agentului special Wise, spuse Begley, arătând spre celălalt agent.

Acesta terminase convorbirea telefonică cu laboratorul de criminalistică. Ascultase relatarea lui Tierney și acum făcu un pas înainte.

– Și eu vă datorez scuze, domnule Tierney. Pe hârtie păreați foarte suspect.

– Pe hârtie, cred că da. Dar de unde v-a venit ideea să mă căutați pe mine?

– Inițialele dumneavoastră apăreau de câteva ori în jurnalul lui Millicent Gunn. Spunea că ați fost drăguț cu ea.

Tierney ridică din umeri, dar nu făcu niciun comentariu.

– Ce-i cu mormintele?

– Am încercat să nu stric nimic în jurul lor, în speranța că vor furniza probe. Indiferent cine se va dovedi că este Domnul Albastru.

Begley ceru îndrumări. Tierney le spuse unde era mașina lui.

– Sunt cam la o sută cincizeci de metri nord-nord-est de locul unde este parcată mașina. Este un vârf mai greu de urcat, dar accesibil totuși, chiar și pentru un bărbat care duce un cadavru.

– Și panglica? întrebă Lilly. Aceasta zăcea încă pe podea la picioarele lor, pătată de sângele lui și al lui William Ritt.

– Așa cum v-am spus. Am văzut-o fluturând pe o creangă de copac. Probabil că a scăpat-o Ritt în timp ce săpa mormintele. Am luat-o pentru că mi-era frică să nu se piardă o dovadă atât de importantă, ar fi putut s-o ia vântul înainte s-o pot preda eu poliției.

Apoi se întoarse spre Begley:

– Am folosit mănuși de cauciuc când am pus mâna pe cazma. Este în portbagajul mașinii mele. Sper că veți găsi amprentele lui Ritt pe ea.

Lilly văzu cum ochii i se umplură de lacrimi.

– În sfârșit, veți găsi și rămășițele fiicei mele.

Vocea lui devenise și mai slabă în timp ce povestea. Ținând seama de cât de mult sânge pierduse, Lilly nu înțelegea cum de mai poate să stea în picioare. Își strecură brațul pe după mijlocul lui.

– De ce nu vrei cel puțin să stai jos?

Tierney îi zâmbi.

– Mă simt foarte bine.

– Dutch a tras în tine, nu-i așa?

Se uită la chipul ei pentru o clipă, apoi se întoarse spre Begley:

– Ce s-a întâmplat cu el și cu Wes Hamer?

– Collier, unul din oamenii din echipa tactică a rămas cu ei. Begley aruncă o privire nesigură spre Tierney și

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

întrebă. Așa este cum spune doamna Martin? Polițistul-șef Burton a tras în dumneavoastră?

– Îi aruncaserăm pistolul jos, spuse el cu o voce amară. Nu mai conta.

– A tras în tine știind că ești neînarmat?

– Este în parte și vina mea, doamnă Martin, spuse Begley ca răspuns la întrebarea ei oripilată. Burton considera că domnul Tierney este un criminal periculos.

– Știu asta.

Tierney le spusese că auzise la radioul din mașina ei că era căutat pentru un interogatoriu.

– Când i-am văzut pe Dutch și pe Wes Hamer, am înțeles că veniseră să pună mâna pe mine, viu sau mort.

– Era furios și pentru că erați amândoi aici, spuse Begley. O combinație foarte proastă de vigilență civică și gelozie.

– De aceea am luat-o la fugă când i-am văzut, spuse Tierney. Speram să ajung la dumneavoastră, la FBI, înainte să ajungă ei la mine. Mi-am închipuit că am mai multe șanse să mă explic în fața dumneavoastră. Mă îndoiam că aș avea aceleași șanse cu ei și am avut dreptate.

Se opri ca să respire adânc.

– Dar n-am putut să-i depășesc. M-au prins din urmă și au tras în mine. Câteva secunde mai târziu l-am auzit pe Ritt cum vorbea în walkie-talkie și spunea că a găsit-o pe Lilly moartă în cabană. Mi-am dat seama că se petrece ceva îngrozitor. Restul puteți să vi-l imaginați ușor.

Se lăsă greu pe perete.

Lilly îl sprijini și îl conduse încet până când se așeză pe podea, cu spatele rezemat de zid.

– Nu pot să cred că Dutch ți-a făcut asta. Ridică privirea spre Begley și întrebă: Va fi acuzat, nu-i așa?

– Nu, doamnă, nu va fi.

Se pregătea să întrebe de ce, dar își dădu brusc seama ce se întâmplase. Vedea răspunsul în privirea plină de simpatie a lui Begley și în privirea întoarsă într-o parte a agentului Wise; înțelese și din înjurătura murmurată de Tierney.

– Îmi pare rău, doamnă Martin, spuse Begley cu blândețe. Nu ne-a lăsat nicio posibilitate de alegere. A tras în unul din oamenii mei. Ar fi fost mort acum dacă nu avea vesta antiglonț. Burton a încercat să-l împuște pe domnul Tierney în spate și a fost cât pe-aici să mă împuște și pe mine. L-am avertizat de mai multe ori, dar a insistat. A trebuit să ne salvăm viețile...

– Nu trebuie să-mi dați explicații, spuse ea, cu o voce blândă și grijulie.

Tierney o apucă de mână și o strânse.

Sună un mobil. Agentul Wise se întoarse cu spatele spre ei și răspunse la celular cât mai discret cu putință. Afară se auzeau zgomote și agitație din ce în ce mai mare. Begley ieși pe terasă, și se întoarse aproape imediat înapoi.

– Elicopterul sanitar este aici, domnule Tierney.

– Pot să merg și eu cu el?

– Îmi pare rău, nu, doamnă Martin, spuse el. Avem nevoie de dumneavoastră la Cleary.

Lilly încuviință din cap cu regret.

– Am să plec cu primul grup și am să supraveghez arestarea lui Ritt. Dumneavoastră rămâneți aici sub supravegherea agentului Wise până se va întoarce elicopterul să vă ia. Astăzi Hoot s-a dovedit extrem de capabil, spuse el. Nu va dura mai mult de jumătate de oră.

– Sunt sigură că nu mi se va întâmpla nimic.

O echipă de paramedici intră în goană, împingând o targă. În câteva clipe, Tierney fu fixat de ea, conectat la o perfuzie intravenoasă în care se puseseră diverse me-

dicamente și i se pusese în nas o canulă are îl aprovizionă cu oxigen. În ciuda activității febrile din jurul lui, nu lăsă mâna lui Lilly și nu-și desprinse privirea de la ea, dar nici privirea ei nu se depărtă de el.

Lilly merse în urma târgii până pe terasă, unde fu nevoită să-i dea drumul la mână. Soarele coborâse sub linia trasată de vârful copacilor, creând o falsă senzație de amurg. Lipsa radiației solare făcuse ca temperatura să scadă dramatic. Lilly se cuprinse cu brațele pe după umeri ca să se apere de frig și rămase acolo să privească în urma lui Tierney, până când elicopterul decolă.

– Unde îl duc? îl întrebă ea pe agentul Begley.

– La Asheville.

– A pierdut atât de mult sânge!

– Pare destul de zdravăn. O să se facă bine!

Îi atinse brațul ca s-o liniștească. Ea îi zâmbi. Îi zâmbi și el.

– Domnule? se întoarseră amândoi în același timp spre agentul Wise.

– Ce este, Hoot?

– L-au găsit pe Scott Hamer.

Când vestea ajunse la Dora, aceasta era încă la Marilee. Rămăseseră împreună toată ziua, încurajându-se reciproc în orele în care Scott nu era de găsit. Dora avea numerele de mobil ale câtorva prieteni ai lui Scott, dar vestea că Scott dispăruse se răspândise foarte repede. Nici unul dintre cei cărora le telefonase nu auzise nimic de el.

Încercările ei de a da de Wes pe mobil nu avură nici-un rezultat. Fie că încă nu avea semnal, fie că ignora apelurile ei.

Cele două femei așteptau, din ce în ce mai deznădăjduite.

Ofițerul Harris fu cel care îl găsi în cele din urmă pe Scott.

– Se duce la spital.

Refuză să-i spună Dorei mai mult la telefon. Când ajunse împreună cu Marilee la camera de urgență, aproape că le era teamă să asculte ce avea să le spună asistenta de la internări. Aceasta cunoștea bine familia Hamer și nu dorea să fie ea mesagerul care dă vești proaste.

– Domnul doctor dorește să vorbească cu dumneavoastră direct, doamnă Hamer. Am să-l chem, spuse ea și dispăru prin niște uși duble.

Abia după zece minute un tânăr în halat alb își făcu apariția. Dorei i se părea foarte tânăr. Își mută privirea de la una la alta.

– Doamna Hamer?

– Eu sunt Dora Hamer.

– Sunt doctorul Davidson. Îi strânse mâna care era rece și crispată.

– Se pare că Scott se cățăra pe frânghie în sala de gimnastică a liceului și a căzut. Era singur. Nu era nimeni acolo ca să-l vadă. Nu pusese nicio saltea sub frânghie, așa că a aterizat dur. Încercăm să-l stabilizăm ca să-l putem transporta la un spital mai mare.

Dora s-ar fi prăbușit de ușurare, dacă n-ar fi sprijinit-o Marilee.

– Este în viață?

– O, da. Vă rog să mă iertați, am crezut că știați. Rănile pe care le are nu-i pun în primejdie viața. Semnele vitale sunt bune. Dar nu doresc să minimizez gravitatea leziunilor. Are picioarele fracturate în mai multe locuri. I s-au făcut radiografii ca să vedem dacă are leziuni interne. Nu cred că vom găsi nimic, dar este ceva de rutină atunci când este vorba de oasele pelviene. Se

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

pare că nu are leziuni nici la cap, nici la măduva spinării. Cu acest gen de căzătură, putem spune că a avut noroc.

Făcu o pauză pentru ca femeile să înțeleagă bine ce le spusese, apoi continuă:

– Vă rog să mă scuzați, doamnă Hamer, dar trebuie să vă întreb ceva. *Ia steroizi?*

– *I s-au administrat* steroizi.

– *S-ar putea ca aceștia să fi contribuit la leziunile lui și din cauza lor recuperarea va fi mai dificilă. Steroizii întăresc mușchii, dar nu și tendoanele și ligamentele care le leagă. Acestea, de fapt, slăbesc din cauza presiunii suplimentare exercitate asupra lor. Mi-e teamă că Scott va rămâne în spital multă vreme.*

– *Dar este în viață.*

– *Da, este în viață, numai că trebuie să-l transferăm la un spital care are secție specială de traumatologie. Din păcate, drumurile sunt încă acoperite de gheață și este un alt pacient care a suferit o pierdere importantă de sânge, care va fi transportat primul de elicopterul sanitar.*

– *L-au prins pe domnul Tierney?*

– *Nu știu cum îl cheamă, răspunse medicul la întrebarea lui Marilee. Tot ce știu este că a fost prins Domnul Albastru și că s-a lăsat cu vărsare de sânge. Așadar, vor mai trece câteva ore până când va fi transportat Scott. Între timp îl ținem cât putem de bine și îl monitorizăm foarte atent.*

– *Putem să-l vedem?*

– *Imediat ce iese de la radiologie. Șovăi o clipă, apoi adăugă: L-am văzut jucând fotbal în sezonul trecut. Avea mult talent. Ar trebui să începeți să-l pregătiți pentru o mare dezamăgire.*

O jumătate de oră mai târziu, asistenta veni s-o conducă pe Dora la terapie intensivă.

Dora întinse mâna către Marilee.

– Vino cu mine!

– Nu pot, șopti ea cu vocea răgușită de emoție.

– Are nevoie de tine.

– Nu, nu mai are. Zâmbi printre lacrimi. A avut nevoie, dar acum nu mai are. Spune-i... Făcu o pauză apoi clătină cu tristețe din cap. Nu contează, mai bine nu-i mai spune nimic.

Dora se uită în ochii celeilalte femei, apoi dădu încet din cap.

– Ești o persoană remarcabil de altruistă și o femeie incredibil de curajoasă.

O îmbrățișă strâns pe Marilee, apoi ieși repede pe ușile duble.

Lui Scott i se administraseră intravenos niște analgezice, așa că era amețit, dar știa unde se află. Când Dora se apropie de pat, îi zâmbi slab și șopti:

– Bună, mami.

Dora își împreună mâinile și nici măcar nu încercă să-și stăvilească lacrimile.

– Bună.

– Picioarele mele sunt zdrobite rău, așa e?

– Da, foarte rău.

Scott închise ochii și oftă adânc, zâmbind trist:

– Slavă Domnului!

Epilog

– Doamnă Martin, domnul Tierney este aici.

Asistenta lui Lilly știa cine este Ben Tierney din toate ziarele care relataseră evenimentele petrecute cu trei luni în urmă în Carolina de Nord. Deși prinderea lui William Ritt monopolizase atenția tuturor, se făcuseră și o mulțime

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

de speculații despre ceea ce se întâmplase în cabană în cele două zile cât fusese sinistrată acolo cu Tierney.

Niciunul din membrii personalului nu avusese curajul să întrebe dacă mai păstrase legătura cu Tierney după aceea. Până ieri. Tierney telefonase și ceruse o întrevedere pentru dimineața aceasta.

Lilly știa că vestea despre întâlnirea iminentă se răspândise prin birouri cu viteza fulgerului. În dimineața aceasta toți erau în „alertă roșie" și doreau să-l vadă.

Indiferența asistentei ei era prefăcută.

Dar Lilly nu se putea preface indiferentă.

Nu-și recunoscu vocea când rosti:

– Te rog, spune-i să intre.

Cu inima bătându-i nebunește, privea țintă spre ușă. Tierney o deschise și intră, închizând ușa în urma lui. Era îmbrăcat în pantaloni sport și o jachetă. Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel decât în costum de canotor și blugi cu pulover, așa cum fusese la cabană.

Ei bine, și în pielea goală.

– Bună, Lilly.

– Bună.

– Mă bucur că ai avut timp astăzi.

– Este o chestiune de onoare să accept o vizită din partea tuturor bărbaților cu care sunt sinistrată într-o cabană de munte timp de patruzeci și opt de ore pe timp de viscol.

Era ceva mai slab, puțin mai palid, dar avea un zâmbet extrem de plăcut. Apucă un scaun și se așeză în fața biroului ei, privind-o fără grabă. Când privirile li se întâlniră, spuse:

– Arăți formidabil!

Atunci de ce ai așteptat nouăzeci și patru de zile până să iei legătura cu mine? Asta era ceea ce striga mintea ei. Dar rosti cu totul altceva:

– Ce-ți mai face umărul?

– E ca nou. Au trebuit să mi-l înlocuiască pe cel vechi cu unul de plastic, care se pare că este mult mai durabil, practic indestructibil.

– Te deranjează?

– Nu prea tare.

– Așa spui tu despre toate rănile tale.

Îi susținu un timp privirea, apoi spuse liniștit:

– Unele dor mai tare decât altele.

Lilly întoarse capul ca să evite atracția magnetică a ochilor lui albaștri. Se întrebase de nenumărate ori ce o să-i spună când se vor revedea, dacă se vor revedea vreodată. Ei bine, știa că avea să-l vadă cel puțin încă o dată. Trebuia. Dar, după aceea, nu mai știa la ce să se aștepte.

Imaginase diverse moduri în care ar fi trebuit să se desfășoare această scenă, de la detașarea rece la abandonul pătimaș. Iar acum nu-și putea aminti nici măcar o singură replică inteligentă din toate aceste scenarii imaginate.

– Presupun că a trebuit să faci fizioterapie pentru umăr.

– Am stat câteva săptămâni într-un spital de reabilitare.

– Lipsa de activitate a fost probabil cumplită pentru tine.

– Așa este. Dar eram mult mai bine decât cei mai mulți dintre pacienții de acolo, de exemplu Scott Hamer.

– Da, am auzit despre accidentul lui.

– Nu a fost niciun accident. Probabil că uimirea se văzuse pe chipul ei. Am avut câteva discuții sincere în spital. Mi-a spus că a dat drumul intenționat la frânghie.

– De ce?

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Lilly ascultă uimită ceea ce îi spuse despre steroizii pe care Wes îi administrase lui Scott.

– Şi aceasta pe lângă faptul că se culcase cu prietena lui, spuse ea, clătinând din cap. Wes Hamer este un ticălos demn de tot dispreţul.

– De acord. Încearcă să ţină secret scandalul cu Millicent. Nu ca să-i protejeze pe Wes, ci ca să-i cruţe pe părinţii ei. De ce să le mai sporească durerea?

– Merită să simtă oprobriul public, dar le înţeleg motivele.

– Important este că a fost umilit nu numai de accidentul lui Scott, ci şi de ceea ce s-a întâmplat pe munte.

– N-a făcut decât să-l urmeze pe Dutch.

– Nu tocmai, Lilly. După cum afirmă Scott, Wes a recunoscut că l-a strâns cu uşa pe Dutch ca să vină după mine.

– Dar ce-i păsa lui Wes?

– Se temea că Scott ar putea fi Domnul Albastru.

– Scott?

– Avea un motiv. Cel puţin aşa credea Wes. Wes a aţâţat gelozia lui Dutch şi l-a pus să facă ceea ce voia el să facă – să pună mâna pe mine pentru că am fost cu tine. Pentru Wes era foarte uşor să facă în aşa fel încât prietenul lui să fie ucis. Va purta vina până în mormânt.

– Mă întreb, oare de ce Dora mai stă cu el?

– Doamna Hamer? După ce a aflat despre steroizi, Scott spune că era gata să-l părăsească. Wes a implorat-o să nu plece. A promis că se va schimba. A început un capitol nou în viaţa lui. Pentru a-şi demonstra schimbarea, a renunţat şi la cariera de antrenor. Acum a început să vândă articole sportive.

– Pentru unchiul lui Millicent?

– Nu s-a schimbat *chiar* atât de mult, făcu Tierney scârbit.

– Dar ce se întâmplă cu Scott? Care va fi viitorul lui?

– Este încă la scaunul cu rotile, dar după ce se va vindeca complet, îşi va continua studiile aşa cum plănuise.

– Dar fără sport.

– Fără. Nu va mai participa la competiţii sportive şi este cum nu se poate mai fericit.

– Probabil că a fost extrem de nefericit, dacă a recurs la un gest atât de nebunesc ca să scape de sub tutela lui Wes.

– Şi acum este tot nefericit, spuse Tierney, încruntându-se gânditor. Scott şi-a deschis inima în faţa mea în legătură cu foarte multe lucruri. Este uşurat că nu mai trebuie să participe la competiţii. Dar mai este ceva ce îmi ascunde. Spune că este ceva prea personal şi nu este încă pregătit să-mi mărturisească. Am avut foarte mult timp să-l observ cât am stat împreună la spital. Citeşte. Mai ales clasici. Apoi stă cu privirea în gol ore întregi. Este un tânăr foarte trist.

– Poate din cauza lui Millicent?

– Sigur că îi pare rău de ce s-a întâmplat cu ea, dar după ce ea şi Wes... lăsă fraza neterminată. A fost altceva – sau poate altcineva care i-a zdrobit inima. Poate că într-una din zilele astea o să-mi mărturisească. Mi-a promis că o să păstrăm legătura.

– Sunt sigură că apreciază prietenia ta.

– E un băiat bun.

După o scurtă tăcere, Lilly adăugă:

– Sunt singură că ştii că William Ritt a pledat vinovat la toate capetele de acuzare.

Buzele lui Tierney formară o linie subţire.

– Cinci sentinţe de condamnare pe viaţă. Dar tot e prea puţin pentru el.

– Nu pot decât să fiu întru totul de acord.

– Cel puțin le-a economisit contribuabililor costurile unui proces.

– Oamenii nu l-au plăcut niciodată, spuse ea. Nimeni nu l-a plăcut. După cum mi-am dat seama, cu cât încerca să se facă mai simpatic, cu atât era mai nesuferit. Acum până și propria soră l-a părăsit. Nu o cunosc foarte bine pe Marilee, dar a fost întotdeauna amabilă cu mine. Îți poți imagina cât de deprimată trebuie să fie? I-am trimis o scrisoare de încurajare, dar mi s-a întors nedeschisă.

– Am auzit că s-a mutat din Cleary și nu a lăsat nicio adresă. Poate că este cel mai bine așa, spuse el.

– Poate.

După ce epuizaseră aceste subiecte, rămaseră tăcuți. Lilly simțea că Tierney se uită la ea. Își ținea privirea ațintită pe teancul de corespondență de pe biroul ei. Așteptându-l să vină, nu se putuse concentra asupra scrisorilor. În cele din urmă, nu mai putu să suporte tensiunea și ridică privirile spre el.

– Lilly, nu te-am căutat până acum pentru că...

– Nu te-am întrebat de ce.

– Dar meriți o explicație.

Lilly se ridică și se duse spre fereastră. Cel mai cumplit viscol din ultimii o sută de ani marcase sfârșitul iernii. Primăvara sosise și acum începea vara. Cu douăzeci de etaje mai jos, străzile din Atlanta erau scăldate în soarele unei după-amiezi blânde.

– Ai schimbat spitalele, Tierney. Ai dat instrucțiuni biroului FBI din Charlotte să nu dea nimănui, nici măcar mie, niciun fel de informații despre felul în care s-ar putea lua legătura cu tine. Am recepționat mesajul.

– E clar că nu l-ai recepționat. Nu a fost vorba că nu voiam să te văd.

– Nu?

– Nu.

– Atunci ce a fost?

– Tu trebuia să-l îngropi pe Dutch. Iar eu trebuia s-o exhumez pe Torrie.

Simțind că supărarea îi trece ca prin minune, Lilly se întoarse cu fața spre el:

– Iartă-mă. Nu ți-am spus ce rău îmi pare de ea.

– Mulțumesc. Am aflat ce i s-a întâmplat și am simțit o ușurare și un lucru încheiat. A fost bine pe de o parte. Cumplit pe de altă parte.

Dădu să se ducă spre el, dar rămase pe loc.

– Aș vrea să-mi povestești despre Torrie. Dacă simți că poți vorbi despre ea.

– Nu este o poveste frumoasă, dar trebuie s-o auzi.

Îi făcu semn să continue. Tierney inspiră adânc.

– Torrie avea numai câteva luni când am plecat într-o excursie mai lungă în Africa. Aveam un contract să fac reportaje și fotografii pentru o revistă de călătorii. Dar ceea ce ar fi trebuit să dureze numai câteva săptămâni a durat câteva luni. Multe luni. Am lipsit de Ziua Recunoștinței. De Crăciun. În multe alte ocazii.

În absența mea, Paula – mama lui Torrie – a cunoscut un alt bărbat și s-a îndrăgostit de el. Când am venit în cele din urmă acasă, mi-a trântit în față actele de divorț înainte să apuc să-mi desfac bagajele. Paula și viitorul ei soț doreau să renunț la toate drepturile părintești față de Torrie și spuneau că el petrecuse mai mult timp cu ea decât mine.

La vremea respectivă mi-am spus că așa era corect și decent. Lambert o iubea pe Paula. O trata pe Torrie ca și când ar fi fost fiica lui. Mi-am închipuit că așa va fi mai bine pentru fiica mea și m-am conformat. I-am lăsat să-și trăiască viața fără niciun amestec din partea mea.

– La vremea respectivă, șopti Lilly. Este o propoziție înspăimântătoare.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Așa este.

Se ridică în picioare și se duse spre un perete unde erau mai multe reviste expuse. Se uită la ele pe rând, dar Lilly nu credea că citește revistele și nici că admiră fotografiile.

– Nu m-au împiedicat niciodată s-o văd. De fapt, chiar m-au încurajat. Dar vizitele erau întotdeauna stânjenitoare. Nu ne cunoșteam. Eram un străin pe care sărmanul copil era silit să-l vadă din când în când. Intram în scenă din partea stângă, rosteam câteva replici și ieșeam pe partea dreaptă și dispăream în culise câțiva ani. Aceasta era viața fiicei mele și aveam și eu un rol de rătăcitor prin ea. Pe măsură ce au trecut anii, am renunțat și la asta. Vizitele au devenit și mai rare.

Luă o altă copertă și o studie.

– Eram pe Amazon când am aflat că fusese dată dispărută. Dispăruse fără urmă și se credea că fusese răpită. Am avut nevoie de două săptămâni ca să mă întorc înapoi la civilizație și în Statele Unite.

Nu o mai văzusem de ani de zile. Am fost anunțat de polițe, atât și nimic mai mult. Paula a fost uimită când am apărut în pragul casei lor de la Nashville, ceea ce spune foarte mult despre mine și despre prioritățile mele, nu-i așa? Dar în loc s-o consolez și să fac ceva ca să le ușurez situația ei și lui Lambert, m-am purtat ca un nemernic.

Am avut neobrăzarea să-i critic pentru că nu au stat mai mult la Cleary și nu au insistat ca investigațiile să continue. A venit iarna. Nu era posibil să țină sute de oameni scotocind pe munte. Dar eu refuzam să accept că nu mai este nimic de făcut decât să sperăm că Torrie ajunsese pe undeva și se va întoarce cândva, într-o bună zi. N-am putut să mă hotărăsc să-i punem fotografia pe o cutie de lapte ca să cerem informații despre ea.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Lambert m-a dat afară din casă și nu pot să-l învinovățesc pentru asta. M-am instalat la un hotel. Și, în camera aceea impersonală, neavând nimic altceva decât un sac de pânză și hainele de pe mine, mi-am dat brusc seama cât de cumplit de singur rămăsesem.

Paula și soțul ei erau împreună, puteau să plângă unul pe umărul celuilalt. Eu nu aveam pe nimeni și asta numai din cauza mea. Mi-am dat seama că renunțasem la singura persoană din lumea asta care avea același sânge cu mine. Atunci m-am privit în oglindă și mi-am dat seama că sunt un ticălos nenorocit.

Faptul că am renunțat la Torrie nu a fost un sacrificiu. Așa îmi spuneam eu atunci, dar nu era adevărat. Mi-am făcut mie însumi un serviciu, n-a fost vorba de niciun fel de gest altruist de dragul copilului. Voiam să cutreier lumea. Voiam să am libertatea de a-mi face bagajele și de a pleca fără a ține seama de familie. În camera aceea pustie de hotel m-am văzut așa cum eram. Dar venise timpul ca lucrurile să se schimbe.

În noaptea aceea m-am hotărât să aflu ce se întâmplase cu Torrie sau să mor încercând să aflu. Era o responsabilitate în fața căreia nu mai aveam de gând să dau înapoi. Avea să fie ultimul lucru pe care îl făceam pentru copilul meu. Singurul lucru de fapt.

Când termină de povestit, vocea lui era răgușită de emoție.

– Și am dus lucrurile până la capăt. A trebuit să mă târăsc din patul meu de spital, dar am fost acolo când specialiștii de la medicină legală au făcut exhumările. Am fost alături de Paula când au fost identificate rămășițele fiicei noastre. Am ținut o mică slujbă funerară și i-am făcut o înmormântare decentă în Nashville.

Lăsă la o parte revistele și își întoarse privirea spre ea. Ochii îi erau umezi.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Trebuia să închei definitiv acest capitol înainte să vin la tine. Înțelegi?

Lilly încuviință din cap, prea emoționată ca să poată vorbi.

– După ce ai auzit toate astea, poate că n-o să mai vrei să ai nimic de-a face cu mine, dar eu sper să nu fie așa.

– Crezi că...

– Ce anume?

– În ziua aceea, când am fost cu caiacul pe râu, ai simțit la mine acea goliciune și pustietate pe care o simțeai și tu? Eu o pierdusem pe Amy, tu pe Torrie. Ai recunoscut un...

– Un suflet-pereche?

– Cam așa ceva.

– Sunt sigur că da.

– Oh!

– Stai așa! Crezi că asta m-a atras la tine? Singurul lucru care m-a atras?

– Așa este?

– Tu ce părere ai?

Intensitatea privirii lui era ca o mângâiere. Răspundea la întrebarea ei. Lilly scutură din cap.

– Nu. Cred că în ziua aceea, când ne-am spus la revedere, amândoi știam că lucrurile nu se vor încheia aici, ci că era vorba numai de o amânare.

– Timpul pe care l-am petrecut împreună poate fi numărat în ore, spuse el, dar am sentimentul că ne cunoaștem mai bine decât multe cupluri.

– Suntem oare un cuplu, Tierney?

Se apropie de ea și îi cuprinse fața în căușul palmelor, ridicând-o în sus, spre el.

– Dumnezeule, eu așa sper!

Ochii lui se plimbară pe fiecare trăsătură a feței ei înainte să se oprească asupra buzelor.

– Mă dorești? șopti ea.

– Nici nu-ți imaginezi cât de mult.

Apoi lăsă capul în jos și o sărută. Limba îi alunecă printre dinți ei, și imediat sărutarea ei deveni fierbinte și umedă, inimaginabil de sexy și plină de promisiuni minunate.

Încă nu putea să-și miște foarte bine mâna dreaptă, dar o îmbrățișă cu stânga și, cu o mișcare pe care ea o ținea foarte bine minte de la primul sărut, își puse mâna pe talia ei și o trase strâns spre el.

Se sărutară minute în șir, fără să se mai dezlipească unul de altul. Când în cele din urmă se despărțiră, Tierney îi netezi părul, dându-l la o parte de pe față.

– Îți mai este frică de mine?

– Mi-e frică numai să nu dispari din nou din viața mea.

– Atunci nu are de ce să-ți fie frică. O sărută ușor ca să pecetluiască promisiunea, apoi ridică capul cu o privire serioasă.

– De data asta am să mă port mai bine, Lilly. Îți jur că am să te iubesc așa cum n-ai fost niciodată iubită.

– Mi-ai dovedit deja. Ți-ai riscat de câteva ori viața pentru mine.

– Până acum n-am știut ce înseamnă să iubești, dar...

Lilly îi puse degetul pe buze.

– Ba da, Tierney, ai știut. Nu puteai să renunți la doi ani din viața ta și să fii la un pas de moarte de dragul lui Torrie dacă n-ai fi iubit-o.

– Dar ea a murit fără să știe asta.

– Nu cred. Cred că știa.

Tierney părea sceptic, dar Lilly vedea că ar fi dorit cu disperare să creadă.

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

– Paula mi-a spus că citea toate articolele mele. Ţinea toate revistele la ea în cameră şi nu voia să le arunce.

Lilly îşi împreună braţele pe după gâtul lui.

– Ştia că o iubeşti.

– Dacă ar fi trebuit s-o fac din nou, aş vrea să mă asigur. I-aş spune în fiecare zi. Acum aş face altfel. Aş proceda în mod corect.

Lilly îl strânse tare în braţe, punându-şi capul pe pieptul lui, ca să nu lase să-i vadă zâmbetul ei secret. Ziua de astăzi era numai a lor. Va avea suficient timp mâine să-i spună că, deşi pierduse un copil pe munte, zămislise un altul.

I se oferea deja o a doua şansă să facă lucrurile aşa cum trebuie.

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea doritǎ chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128, Bucureşti

Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;

fax: 317.76.78;

e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin, F. Braunstein	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 24,9 lei noi) **RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 24,9 lei noi)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 24 lei noi)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 16 lei noi) **ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 2 (256 pag. / 16 lei noi) **ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 3 (224 pag. / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 18 lei noi) **ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 5 (304 pag. / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 22 lei noi)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 33 lei noi)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

Print to PDF without this message by purchasing novaPDF (http://www.novapdf.com/)

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

SANDRA BROWN a cunoscut un imens succes pe piața de carte din România în anii '90, fiecare din titlurile sale apărând în tiraje de sute de mii de exemplare. Cei ce i-au ridiculizat pe cititorii săi, au făcut abstracție de faptul că, în mod asemănător cu muzica, există iubitori ai genului simfonic dar şi ai melodiilor populare. În ultimii zece ani, autoarea a înregistrat un însemnat salt calitativ, abandonând stilul marcat de puternice accente erotice, care i-a adus însemnate realizări în plan comercial.

Ultimele sale cărți se încadrează în genul polițist, cu profunde introspecțiuni psihologice, dar şi cu frumoase poveşti de dragoste. Aşa se explică faptul că SANDRA BROWN este nelipsită din primele locuri ale topurilor internaționale de carte, aşa cum s-a întâmplat şi cu cea de față, al cărei titlu original este „Chill Factor".

Un orăşel liniştit de munte este terorizat de dispariția, fără urmă, în ultimii doi ani, a cinci femei. Lilly Martin, eroina cărții, ajunge printr-un concurs de împrejurări, singură cu un bărbat, izolați într-o cabană. Plină de spaimă, ea începe să se întrebe, la un moment dat, dacă acesta este temutul răpitor sau ceea ce pretinde a fi - salvatorul său, care o va apăra de tragedia pe cale să se producă...

Un roman fascinant, plin de mister, în care întâmplările se succed într-un ritm amețitor, ținându-l „în priză" pe cititor până la ultima pagină.

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-107-3
ISBN (13) 978-973-629-107-4

Preț 34,9 RON (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)